

10

ΜΑΡΤΗΣ '83

ΡΗΞΗΝ

πολιτικό δελτίο πληροφόρησης—για μια προλεταριακή αριστερά

ανεργια

ΒΑΣΕΙΣ

«ΕΘΝΙΚΟ»

(με μελωδίες
βαλκανικές)

για το στρατο

περιοδικό της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ για το ΣΤΡΑΤΟ

ΦΕΒΡΑΡΙΣ 83
vο 4

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΙΧΟΝΩΦ Ή
ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΚΑΙ ΔΥΣΗ

Φ. Γκουαταρι
(μια συνέντευξη)

Τελικά στη μεγάλη αναμέτρηση των δυνάμεων ανάμεσα στην Ανατολή και Δύση, ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις και τους συμμάχους τους η Δυτική Ευρώπη για πρώτη φορά βρίσκεται σε τέτοια ταλάντευση, και η Ελλάδα σε ακόμα μεγαλύτερη. Η Ελλάδα στο μεγάλο παιχνίδι βρίσκεται ήδη ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση!

Αυτή η φάση μπορεί να φανεί υπερβολική στο βαθμό που η Ελλάδα αποτελεί η ίδια κομμάτι της Δύσης από την άποψη του οικονομικού συστήματος, των πολιτικών σχέσεών της, των συνασπισμών στους οποίους ανήκει. Εύκολα λοιπόν μπορεί να περνάει πως μια και η Ελλάδα ανήκει στη Δύση, εκεί και μόνο βρίσκεται ο «εχθρός». Όμως μια τέτοια άποψη είναι δογματική, είναι ένα κλισέ που δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Γιατί σε εποχές κρίσης — οικονομικής, πολιτικής, στρατιωτικής τότε τα σύνορα τείνουν να μετακινηθούν, τα πράγματα μπερδεύονται και οξύνονται οι τάσεις για νέα μοιράσματα και ανακατατάξεις.

Και για να ξαναδούμε τα πράγματα από την αρχή με ένα μάτι πιο καθαρό ας «ξεχάσουμε» ξαφνικά ότι η Ελλάδα «ανήκει στη Δύση» και ας την αντιμετωπίσουμε σα μια οποιαδήποτε χώρα του κόσμου όπου: Ανάμεσα στις δύο υπερδυνάμεις, οι ηγέτες της μιας ταξιδεύουν άνετα και γίνονται δεκτοί με τις μεγαλύτερες τιμές από την κυβέρνηση, το λαό και τον τύπο μιας μικρής χώρας (της Ελλάδας), ενώ οι ηγέτες της άλλης δεν τολμούν να πατήσουν το πόδι τους σ' αυτή τη χώρα, τόσο από τη στάση της ίδιας της κυβέρνησης, όσο και τις αντιδράσεις του ίδιου του κόσμου.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΡΧΙΑ

Η ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΡΙΑ
ΚΙ Η ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ

Σπουδαστικά

Το-μεγαλύτερο μέρος του τύπου — τουλάχιστο τα δύο τρίτα απο άποψη αναγνωστικού κοινού — όχι μόνο υποστηρίζει τη μια υπερδύναμη αλλά μειώνει σκόπιμα τις επεμβάσεις της, π.χ. Πολωνία και Αφγανιστάν, ενώ αντίθετα προβάλλει τις επεμβάσεις της άλλης!

Παρ' όλο που η μια υπερδύναμη — η Ρωσία εκμεταλλεύεται οικονομικά τη μικρή χώρα — οι άνισες ανταλλαγές Ρωσίας-Ελλάδας φτάνουν το πέντε προς ένα, ενώ η άλλη υπερδύναμη, για λόγους στρατηγικούς εδώ και 30 χρόνια έχει δώσει μια βοήθεια που σε σημερινά δολάρια ξεπερνάει τα 10 δισεκατομμύρια δολάρια, όμως σ' αυτή τη χώρα επαναλαμβάνονται καθημερινά αδιάκοπα, σε χιλιάδες τόνους και από χιλιάδες φωνές, φράσεις για την εκμετάλλευση που υφιστάμεθα από τη δεύτερη, την Αμερική, και τη συμπάρταση που μας προσφέρει η πρώτη, η Ρωσία.

Η κυβέρνηση της μικρής χώρας προβάλλει τις απόψεις της μιας υπερδύναμης, συγκεκριμένα της Ρωσίας — για τον αποπλισμό που ακριβώς συντηρούν τη ρώσικη υπεροπλία στην Ευρώπη (μείωση των ρώσικων πυραύλων και ΜΗ ΕΓΚΑΤΑ—ΣΤΑΣΗ των αμερικάνικων), και δημόσια υποστηρίζει την ειρηνοφιλία του Καγκελίτη Αντρόποφ.

Και θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε με χιλιάδες άλλες αναφορές και παραδείγματα.

Τότε πράγματι μπορεί κανείς να αναρωτηθεί για το που «ανήκει» η συγκεκριμένη χώρα.

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΔΟΜΗΣ

Βέβαια υπάρχει το βάρος της υπαρκτής δομής. Η Ελλάδα μετά τον πόλεμο κερδήθηκε από τη Δύση, με την οποία διατηρεί τις μεγαλύτερες οικονομικές σχέσεις, ανήκει στο ΝΑΤΟ, την ΕΟΚ κλπ. Πράγματι όλα αυτά, το βάρος της προηγούμενης δομής, την τοποθετεί στη Δύση. Και εκεί και μόνο στηρίζεται η κατ' αρχήν αναφορά της στη Δύση.

Όμως σε εποχές κρίσης, σε εποχές που το παλιό μοίρασμα μπαίνει σε αμφισβήτηση, ο ένας από τους αντιπάλους διεισδύει στον άλλο, και ιδιαίτερα στις «συνοριακές» περιοχές τείνει να μπει σε αμφισβήτηση το πού ανήκει ο καθένας.

Και αυτό είναι προφανές στη σημερινή Ευρώπη. Στη μεν Ανατολική Ευρώπη έχουμε μια οικονομική διείσδυση της Δύσης, που οδήγησε σε προβλήματα τύπου Τσεχοσλοβακίας, στη δε Δυτική Ευρώπη σε μια πολιτική διείσδυση της Ανατολής. Το παράδειγμα της Δυτικής Γερμανίας είναι χαρακτηριστικό. Μπρος στο φόβο του πολέμου, και κάτω από την πίεση του ειρηνιστικού κινήματος η ίδια η Γερμανία — που άλλοτε εθεωρείτο σαν το προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης — μεταβάλλεται σιγά-σιγά στον «άρρωστο» της Δυτικής Συμμαχίας, ενώ το ρόλο της τείνει να πάρει, στα «μετώπισθεν» η Γαλλία.

Όταν μάλιστα πρόκειται για μικρές χώρες, στην άμεση γειτνίαση της Ανατολής, όπως η Ελλάδα, η Γιουγκοσλαβία, η Αυστρία, η Φινλανδία η πίεση της «Ανατολής» γίνεται όλο και πιο μεγάλη. Και βέβαια η γεωγραφία δουλεύει για τη ρωσική υπερδύναμη, που αποτελεί ευρωπαϊκή δύναμη και όχι για τη μακρινή Αμερική.

Έτσι παρ' όλο το βάρος της προηγούμενης δομής οι νέες πραγματικότητες σπρώχνουν προς τη φινλανδοποίηση!

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ ΚΑΙ Η ΕΟΚ

Και βέβαια για κάτι τέτοιο αποφασιστικό ρόλο παίζει η ελληνοτουρκική αντίθεση. Στο βαθμό που στα πλαίσια του ΝΑΤΟ βρίσκονται δύο χώρες με οξυμένη αντίθεση ανάμεσά τους, το ΝΑΤΟ και η Αμερική είναι υποχρωμένοι να πάρουν θέση. Και η γεωγραφία και το βάρος των δύο χωρών αρκούν για να μας απαντήσουν στο ερώτημα. Μετά το χάσιμο του

Ιράν η Τουρκία αποτελεί το κλειδί της Μέσης Ανατολής. Η Δύση και η Ανατολή δεν μπορούν να διακινδυνεύουν το χάσιμο της Τουρκίας με κανένα τίμημα, έστω κι αν αυτό είναι το «ρίζιμο» της Ελλάδας. Η Ελλάδα, τα ιδιαίτερα εθνικά της συμφέροντα, θα πρέπει να θυσιάστούν στο βωμό των «υπερεθνικών» συμφερόντων της Δύσης. Κι αυτο στο βαθμό που η τουρκική αστική τάξη κατορθώνει να διατηρεί ένα ευρύτερο πλαίσιο αυτονομίας από ότι η ελληνική.

Η συνέπεια είναι σαφής. Η ίδια η Δεξιά με τον Καραμανλή υποχρεώθηκε να βγει από το στρατιωτικό ΝΑΤΟ, να έρθει σε αντιπαράθεση με τους Αμερικάνους για το θέμα των βάσεων, και να το παρατήσει στα χέρια του ΠΑΣΟΚ, και να τραβήξει προς την ΕΟΚ ενώ ταυτόχρονα ανέπτυξε τις σχέσεις με τη Ρωσία και το ανατολικό μπλοκ.

Η αντίθεση με την Τουρκία θα σπρώχνει αδιάκοπα σε αντιπαράθεση με την Αμερική και το ΝΑΤΟ και σε προσέγγιση με την Ανατολή.

Η προσπάθεια του Καραμανλή και της ανανεωμένης δεξιάς μετά την μεταπολίτευση, για να αποφύγουν τη ρώσικη αγκάλη ήταν να στραφουν στην ΕΟΚ σα λύση. Και πράγματι μια ενωμένη Δυτική Ευρώπη θα μπορούσε να είναι μια απάντηση στο πρόβλημα. Όμως αυτή η ενωμένη Δυτική Ευρώπη δεν υπάρχει. Αντίθετα παραπαίει μέρα τη μέρα όλο και περισσότερο. Και αυτό ακριβώς σημαίνει η πολιτική Παπαντρέου, παρ' όλη την παραμονή στην ΕΟΚ.

Η ΕΟΚ είναι καλή για επιδοτήσεις, για κάποια διεθνή αναφορά κλπ. αλλά η «σοβαρή πολιτική», η πολιτική της δύναμης μπορεί να γίνει με το δυνατό. Και ο δυνατός είναι η Ρωσία, που θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί τόσο σαν εκβιασμός για τους Αμερικάνους, όσο και σαν φάρμακο ενάντια σε οποιαδήποτε «απεργιακή εξέγερση» του ντόπιου πρακτορείου της Ρωσίας.

ΦΙΝΛΑΝΔΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑ

Μήπως λοιπόν το ΠΑΣΟΚ μας οδηγεί σε μια πολιτική ουδετερότητα έξω από μπλοκ; Δηλαδή κάτι που θα έπρεπε να επικροτήσουμε και να ενισχύσουμε;

Μήπως έχει μια «ντεγκωλλική πολιτική» σε νέα έκδοση; Δεν το νομίζουμε. Γιατί μια πραγματική πολιτική ουδετερότητας, τέτοια που προσπάθησε να κάνει ο Τίτο μια εποχή, ή η Αλβανία, ή η Κίνα είναι μια πολιτική ανατροπής του χωρισμού του κόσμου ΕΝΑΝΤΙΑ στις δυο υπερδύναμεις και όχι βέβαια μέσα στο παιχνίδι του ανταγωνισμού τους.

Και κυβέρνηση Παπανδρέου δεν κάνει κάτι τέτοιο. Στα πλαίσια της real politik που εξασκεί κάνει ένα παιχνίδι ανάμεσα στις δυο υπερδύναμεις, ένα παιχνίδι φινλανδοποίησης, και όχι βέβαια ενεργητικής ουδετερότητας.

Σήμερα η ελληνική πολιτική ταλαντεύεται ανάμεσα στις δυο υπερδύναμεις, όπως είναι φανερό τόσο από την εξέλιξη της ιστορίας με τις βάσεις, όπως και από τους χαριεντισμούς με τον Τιχόνωφ και γενικότερα τη ρώσικη πολιτική.

Έτσι η Ελλάδα τείνει να βρίσκεται σήμερα από τη μια σα βάρος και δομή της κοινωσίας και συμμαχιών με τη Δύση, και από την άλλη σαν πολιτικές σχέσεις και κατευθύνσεις σε μια αυξανόμενη προσέγγιση με την Ανατολή.

Μια τέτοια πολιτική — ιδιότυπη φινλανδοποίησης — μια πολιτική της κόψης του ξυραφιού χωρίς να μας απομακρύνει από τη μια ή την άλλη υπερδύναμη, μας μεταβάλλει όλο και πιο έντονα σε παιχνίδι στα χέρια τους, και αναπόφευκτα θα έχει σα συνέπεια την ένταση του ανταγωνισμού τους μέσα στην χώρα, την εμπλοκή της Ελλάδας, όλο και πιο βαθιά στον διεθνή ανταγωνισμό.

SIC TRANSIT....

Για ένα φεγγάρι – αμέσως μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία – είχαν αυξηθεί και πάλι μέσα στο λεγόμενο «χώρο» οι «ενωτικές» τάσεις. Στα χείλη όλων μια λέξη έβγαине, ενότητα. Έτσι εμφανίστηκαν σαν οπαδοί και θιασώτες της ενότητας πολλοί που τη συκοφαντία ενάντια στον «αντίπαλο» την είχαν αναγάγει σε ψωμοτύρι για χρόνια ολόκληρα. Εκείνοι που για χρόνια προσπαθούσαν να χτίσουν το «κόμμα» ή την «οργάνωση» αποκλείοντας οποιαδήποτε σχέση με τους «αντιπάλους», τώρα έμοιαζαν ξαφνικά να «έβαλαν μυαλό», και να αποζητάνε την ενότητα της επαναστατικής αριστεράς.

Όταν άρχισε όλη αυτή η ειδυλιακή περίοδος ήδη πριν από τις εκλογές – επισημάναμε πως μια τέτοια «ενότητα» είναι μια «ενότητα» των ηττημένων, μια ενότητα του τύπου «τώρα μείναμε τρεις ας ξεχάσουμε τις παλιές μας διαφορές και ας ενωθούμε». Και είχαμε τονίσει πως είμαστε ενάντιοι σε μια τέτοια «ενότητα» γιατί είναι ξώπευση, και στην παραμικρή αντίθεση θα πιναχτεί στον αέρα. Αντίθετα τονίζαμε πως η μόνη πραγματική ενότητα μπορεί να κατακτηθεί με βάση τους παρακάτω άξονες:

α. Μια έντονη θεωρητική δουλειά και ένα ιδεολογικό ξεκαθάρισμα που θα επιτρέψουν μια βαθύτερη προσέγγιση ανθρώπων και απόψεων.

β. Την ανάληψη κοινών πρωτοβουλιών και δραστηριοτήτων σε συγκεκριμένα μέτωπα δουλειάς – που έχουν κατεύθυνση τον κόσμο και μας ξανασυνδέουν μαζί του.

γ. Την πραγματοποίηση ενοποιητικών πολιτικών διαδικασιών με τη μορφή καμπάνιας γύρω από κάτι συγκεκριμένο, κλπ.

Μόνο έτσι βλέπαμε ότι ήταν δυνατό να υπάρξει μια οποιαδήποτε διαδικασία «ενότητας», προσέγγισης κλπ. Αντίθετα όλες εκείνες οι απόψεις που έλεγαν: ας αρχίζουμε τώρα μια διαδικασία συζήτησης για ενότητα, ήταν διαδικασίες της άρπα-κόλλα και συχνά ιδιοτελείς – του τύπου «ότι αρπάξουμε» και βέβαια δεν προωθούν καμιά πραγματική ενότητα.

Τα αποτελέσματα τα βλέπουμε σήμερα. Όλη αυτή η «βιασύνη» για την ενότητα οδηγήθηκε σε ναυάγιο, και συχνά στα αντίθετα αποτελέσματα, ην παγίωση των ομάδων και των γκρουπούσκουλων, που βάζοντας πολύ ψηλούς στόχους ενότητας, οδηγούνται πάλι εύκολα στο γνωστό: «είδες δεν γίνεται τίποτε, άρα ο καθένας μόνος του».

Τον τελευταίο καιρό βλέπουμε μια ενίσχυση της τάσης για περιχαράκωση των διαφόρων ομάδων, ακριβώς με βάση αυτή τη λογική. Και είναι φυσικό, τι είχες Γιάννη, τι είχα πάντα. Ο κόσμος που αυτή την ενότητα ποτέ δεν την είδε οργανικά, αλλά στο παρελθόν τη θεωρούσε πάντα σαν ενότητα γύρω από την ομαδούλα του, και σήμερα μια διαδικασία ενότητας την βλέπει και πάλι με τον ίδιο τρόπο, σαν κάτι που θα οδηγήσει ουσιαστικά σε μια διευρυμένη ομάδα. Έτσι είναι μοιραίο να αποτύχει κάθε απόπειρα.

Η αντίληψη της ενότητας πρέπει να είναι μια νέα αντίληψη για την ίδια την οργανωτικότητα του κινήματος. Όχι η δημιουργία μιας νέας μονολιθικής οργάνωσης – κάτι, το ανέφικτο, το εξωπραγματικό και τελικά απευκαίτο – αλλά η δημιουργία ενός ευρύτερου κινήματος, με τάσεις και απόψεις, που πραγματώνει αρχικά την ενότητα σε έναν συγκεκριμένο αριθμό από μίνιμουμ σημεία και την ανεβάζει μέσα στην πορεία. Ένα κίνημα που επιτρέπει την ιδιαιτερότητα, τη μερική παρέμβαση αυτόνομα, και ταυτόχρονα εννοποιεί γύρω από μερικά κεντρικά σημεία. Ένα κίνημα που στηρίζεται σε αρχές ταυτόχρονα «ομοσπονδιακές» και συγκεντρώνει μόνο όπου χρειάζεται.

Αυτό για μας είναι το οργανωτικό ζητούμενο της περιόδου. Και ένα τέτοιο οργανωτικό ζητούμενο δε μπορεί να επιτευχθεί με τις συζητήσεις ούτε του «λενινιστικού ρεύματος» (sic!), ούτε της «Επαναστατικής Αριστεράς», ούτε οποιασδήποτε άλλης άποψης του κινήματος. Όλες αυτές οι εκδοχές «ενοποίησης» είναι και πρόωρες, και γκρουπουσκουλιάρικες για άλλη μια φορά, ενισχύοντας την κάθε ομάδα και επομένως διαιωνίζοντας τη διάσπαση.

Για μας αυτή η ενοποιητική διαδικασία είναι πολύ ευρύτερη. Σημαίνει το ξάπλωμα και την κατάκτηση μιας κοινής γλώσσας από το «κίνημα». Μιας αληθινής lingua franca που κάποτε έλλειπε εντελώς. Και αυτό γίνεται με τη θεωρητική αναζήτηση και τη συζήτηση, την ιδεολογική αντιπαράθεση, τις κοινές πρακτικές. **Και σ' αυτή την κατεύθυνση έχουν γίνει αρκετά πράγματα.** Η παλιά μισαλοδοξία, το κλεισιμο, ο

ατομικισμός ή οργανωτικιστικός πατριωτισμός έχουν αντικατασταθεί από μια τουλάχιστον κωνική φρασεολογία και πρακτικές. Επί πλέον η εμφάνιση και πάλι πολλών εντύπων και περιοδικών είναι ενδεικτική γι' αυτή τη νέα πραγματικότητα.

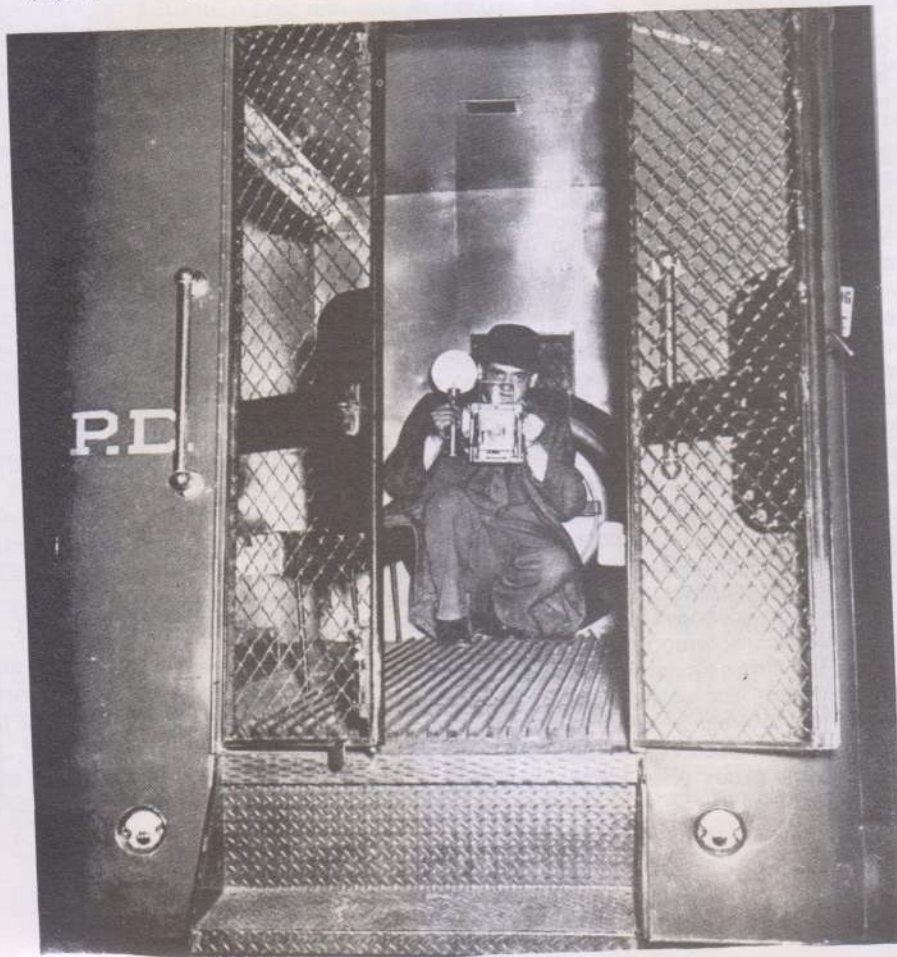
Παραπέρα δουλειές όπως ο στρατός έδειξαν τη δυνατότητα μιας κινητοποίησης όλου του χώρου γύρω από κάτι το απτό, που αγκαλιάζει ευρύτερες μάζες κόσμου. Στο βαθμό που παρόμοιες δουλειές ξαπλωθούν και σε άλλους κοινωνικούς χώρους και πραγματικότητες, τον εργατικό, με κέντρο την ανεργία, το νεολαιίστικο κλπ., θα ξαπλωθούν τα μέτωπα κοινής πάλης, και θα προχωράει στην πράξη η μόνη πραγματική ενότητα, εκείνη που μας δένει με τον κόσμο, με την αντίσταση στο κοινωνικό κράτος του ΠΑΣΟΚ και με τα προβλήματά τους. (Είναι γνωστή η Ρήση του Ανδρούτσου όταν κατέβαινε ο Δράμαλης στη Νότια Ελλάδα «σας στέλνω τριάντα χιλιάδες Τούρκους για να σας ενώσουν»).

Τέλος σήμερα πιστεύουμε πως είναι καιρός να υπάρξουν και οι πρώτες ενοποιημένες γενικές πολιτικές καμπάνιες. Και μια τέτοια θα μπορούσε να είναι η πραγματοποίηση μιας συγκέντρωσης-πολιτικού φεστιβάλ όλου του «χώρου» με θέμα **2 χρόνια ΠΑΣΟΚ και εναλλακτική πολιτική**, στην οποία να πάρουν μέρος ισότιμα όλοι όσοι θέλουν να συμμετάσχουν, από πολιτικές ομάδες, έντυπα, μέχρι ομάδες γυναικών, γειτονιάς, οικολογίας, μαθητικά έντυπα, έντυπα επαρχίας κλπ., και όπου θα καλεστούν και ξένοι σύντροφοι κλπ. κλπ.

Τέτοιες εκδηλώσεις τις βλέπουμε όχι μόνο εφικτές αλλά δυνατό να ξεμπλοκάρουν μια κατάσταση και βέβαια μπορούν να πάρουν πολλές μορφές, συνάντηση περιοδικών, ομάδων επαρχίας κλπ.

Όμως για να προχωρήσουν αυτές οι διαδικασίες δεν πρόκειται να αρκεστούμε στην καλή θέληση της όποιας ομάδας. Κι αυτό γιατί η καλή θέληση δεν υπάρχει γενικά. Αντίθετα, όπως είπαμε, παρατηρείται και πάλι μια έξαρση του πατριωτισμού διαφόρων ομάδων και γκρουπών. Για να προχωρήσει μια οποιαδήποτε ενοποιητική διαδικασία στο χώρο θα χρειαστεί ΣΠΡΩΞΙΜΟ. Διαφορετικά μην περιμένουμε τίποτε. Στο χώρο της ελληνικής άκρας αριστεράς οι ενοποιητικές διαδικασίες πάντα ΕΠΙΒΛΗΘΗΚΑΝ. Είτε από την τρομοκρατία του κράτους, είτε από την αδυναμία των ομάδων και επί μέρους απόψεων, είτε γιατί κάποιοι επέβαλαν ένα ενοποιητικό στυλ δουλειάς.

Έτσι λοιπόν τη στιγμή που μοιάζει ότι το ενωτικό ειδύλιο τελειώνει ακριβώς αυτή τη στιγμή θα πρέπει να προωθήσουμε τις διαδικασίες που προαναφέραμε. Κι αυτό γιατί το όρθωμα μιας εναλλακτικής πολιτικής αντίληψης μπρος το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ γίνεται πια επιτακτική ανάγκη. Κι αυτή η εναλλακτική πολιτική αντίληψη σημαίνει τόσο ένα άλλο όραμα ζωής και κοινωνίας, άρα θεωρητική δουλειά, όσο και ριζώμα στις ανάγκες και τα προβλήματα των μαζών, όσο τέλος κάποιο νέο οργανωτικό πρότυπο και αντίληψη.

«ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΑΠΕΙΛΕΙ ΜΕ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ»

Αυτή λίγο-πολύ είναι η ανάλυση όχι μόνο του Μητσοτάκη και της Νέας Δημοκρατίας αλλά και δυνάμεων της άκρας αριστεράς—όπως στην συγκεκριμένη περίπτωση της ΟΣΕ. Έτσι ενώ στην Θεσσαλονίκη οι σκληροί του μ-λ ξαναθυμήθηκαν τον αντιμπεριαλισμό τους και δεν έβαζαν καμία αλχημή στην κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ, στην Αθήνα αντίθετα δεν είχαμε τέτοιο πρόβλημα. Το πρόβλημα ήταν εντελώς αντίθετο. Δεν συνέβη τίποτε άλλο παρά κινητοποιήσεις του ΠΑΣΟΚ που μόνες αυτές μας απειλούν—ακόμα και με συνταγματική στρατοκρατία:"

Έτσι συνεχίζεται το αλώνιο λάθος του ελληνικού αριστορισμού—ευτυχώς βέβαια αυτή τη φορά μόνο από μια ομάδα. Η κάθε φορά κυβέρνηση ταυτίζεται με την αστική τάξη και όλες τις μερίδες της, δεν αντιμετωπίζεται καμιά διαφοροποίηση στο εσωτερικό της, ούτε ότι υπάρχουν—διαφορετικά και συχνά αντιμαχόμενα συμφέροντα που οδηγούν σε σύγκρουση.

Έτσι το ζήτημα αντιμετωπίζεται δογματικά—τσιτατολογικά. Μία και το ΠΑΣΟΚ βρίσκεται στην κυβέρνηση και δεν υπάρχει καμιά πραγματική δυνατότητα πραξικοπήματος—και αυτό είναι αλήθεια—άρα δεν συνέβη τίποτε παρα μόνο μια κινητοποίηση του ΠΑΣΟΚ, που αυτό μόνο μας απειλεί. Το επιχείρημα είναι πράγματι παιδαριώδες, και προσπαθεί να στηριχτεί στη λογική "το ΠΑΣΟΚ θέλει να αποπροσανατολίσει το λαό από τα ζωτικά του προβλήματα".

συνέβη, δεν συνέβη ... άρα συνέβη

Από την στιγμή που μία κυβέρνηση μπαίνει σε επιφυλακή από το Σάββατο το βράδυ, κινητοποιεί τον κομματικό της μηχανισμό, το στρατό, και την αστυνομία, την επόμενη μέρα ειδοποιεί τα πολιτικά κόμματα—σε όλα τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ καλούνται αρχικά—τα ξένα ειδησεογραφικά πρακτορεία αρχίζουν να μιλάνε—για "κίνημα" στην Ελλάδα, ο κόσμος αρχίζει να ψιθυρίζει για πραξικόπημα, τότε μπαίνει το ερώτημα: Είναι δυνατό μια κυβέρνηση να έκανε—όλα αυτά "για πλάκα", για να μας τρομοκρατήσει; Είναι κυριολεκτικά αστείο.

Άσχετα από το αν υπήρχε έστω και το παραμικρό αυτή η κινητοποίηση αρκεί για να δημιουργήσει: Όταν ξαναμπαίνει η "ιδέα" κινήσεων στο στρατό, είναι σαν να γίνονται οι κινήσεις ή μάλλον σαν να ετοιμάζονται να γίνουν. Ακόμα και αν ήταν κλόπο, σημαίνει πως το ΠΑΣΟΚ είναι τόσο στριμωγμένο στο επίπεδο του στρατού ώστε να χρειάζεται ένα κλόπο για "εμφοβισμό". Και βέβαια δεν πρόκειται να δημιουργήσει κανένα τέτοιο κλόπο για να εκφοβίσει το λαό, γιατί το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί όσο μπορεί να κρατήσει το στρατό έξω από τις οποιεσδήποτε "αναμειξίες", αλλά, απλούστατα, για να εκφοβίσει καποιους μέσα στον ίδιο το στρατό. Οπότε και σ' αυτή την περίπτωση σημαίνει ότι η δυσάρεσκεια, είχε διογκωθεί τόσο ώστε χρειαζόταν τέτοιου τύπου μέσα για να αντιμετωπιστεί.

Αυτά λοιπόν βγαίνει η απάντηση: συνέβη δεν συνέβη.... άρα συνέβη:

Και βέβαια πέρα—πέρα συνέπεια αυτής της στοιχειώδους λογικής ανάλυσης είναι πως

πράγματι—για να μην παίζουμε πιά "κάτι συμβάλει" ή θα αρχίσει να συμβάλει στην ελληνική πολιτική σκηνή. Σημαίνει κατ' αρχήν πως και βέβαια πρέπει να υπήρξαν κάποιες ενδελέξεις, "ανησυχίας" στο στρατό σε συνδυασμό με φαινόμενα όπως βάσεις, Τυχόνωφ, επιτροπές στρατιωτών, και "χαλάρωση της πειθαρχίας", που μπορεί να έφταναν από "συσκέψεις" αξιωματικών, "διαβήματα", μέχρι μικροσυνομοσίες, όπως στη Χίο ή και άλλες σαν αυτές που φημολογούνταν.

Απέναντι σ' αυτά τα φαινόμενα το ΠΑΣΟΚ ανέδρασε όχι μόνο σπασμωδικά αλλά και πανικόβλητα, δελχώντας έτσι τον τρομό του, την αδυναμία του να χειριστεί "δύσκολες καταστάσεις", και έτσι διευρύνοντας αντικειμενικά την επιτυχία των οποιωνδήποτε ανησυχούντων, που αυτά ματα μεταβλήθηκαν σε πολιτικές και μυστηριώδεις βεντέτες της πολιτικής ζωής. Γι' αυτό έξ άλλου και ο θυμός του Καραμανλή απέναντι στην ΠΑΣΟΚική έλλειψη ψυχραιμίας.

το υπόβαθρο των κινήσεων

Βέβαια, εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι το τι σημαίνουν αυτές οι κινήσεις, αν πράγματι συμβαίνουν τίποτε ουσιαστικό. Και εδώ βρίσκεται η σημασία τους. Αυτές καθ' αυτές μπορεί να είναι και ασήμαντες. Προαναγγέλλουν όμως μια βασική στροφή στην πολιτική σκηνή. Άλλοι σε κείμενο για την οικονομική κρίση, γραμμένο πολύ πριν την "απόπειρα" σημειώσαμε πως ήδη το ΠΑΣΟΚ έχει βασικά αποτύχει, σαν ο εκφραστής της ολοκλήρωσης του αστικού—εξουγχρονισμού, πως ήδη η πολιτική του είναι—το "μέρα με τη μέρα", το "κουτσά—στραβά", και πως τελικά γίνεται όλο και πιο αφερέγγυο στα μάτια της αστικής τάξης σαν μηχανισμός ικανός να προοθήσει—ιδιαιτέρως στο παραγωγικό επίπεδο—τον εκσυγχρονισμό. Αντίθετα παρα τις ένσυχρονιστικές προθέσεις της ηγεσίας του, είναι ανικανο με βάση το ταξικό μωσαϊκό που εκπροσωπεί να αποτελέσει μια πραγματική εναλλακτική λύση για τα αδιέξοδα της καπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα.

Και αυτό το αδιέξοδο—που εκφράστηκε και—στην προηγούμενη κυβέρνηση Ράλλη ιδιαιτέρως, έχει μεγάλη σχέση με τό συντριπτικό κοινωνιολογικό βάρος των μικροϊδιοκτητικών στρωμάτων που εμποδίζουν οποιοδήποτε αποτελεσματικό καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό, και που ταυτόχρονα

αποτελούν το εκλογικό πολιτικό στήριγμα και των δυο μεγάλων κομμάτων. Έτσι το πολιτικό άδιέξοδο βαθαίνει. Το πείραμα ΠΑΣΟΚ έχει ήδη αποτύχει και άλλη λύση δεν υπάρχει. Σ' αυτές τις συνθήκες μέσα στην αστική τάξη θα γίνονται όλο και πιο έντονες οι τάσεις για "κάτι-άλλο", και η ανησυχία θα ανεβαίνει. Το πολιτικό κλίμα θα αρχίσει να "σαπίζει", και σιγά-σιγά θα τείνουν να βρεθούν λύσεις έξω ή και υπέρ-κοινοβουλευτικές-οικουμενικές κυβερνήσεις "Ισχυρές κυβερνήσεις", προεδρικές, κλπ. δηλαδή λύσεις που θα μπορούν να καθυποτάξουν τη μισθωτή εργασία, να υπερκεράσουν το κοινωνιολογικό βάρος των μικρομεσαίων, και τις εξαρτήσεις μιας μονοκομματικής κοινοβουλευτικής κυβέρνησης.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες θα οξύνονται και οι τάσεις, από μικρές μερίδες της άρχουσας τάξης για πιο δυναμικές λύσεις, για λύσεις που θα μεταχειριστούν το νυστέρι", θα καθυποτάξουν και θα πειθαρχήσουν την εργατική τάξη και θα υπερκεράσουν τους μικρομεσαίους. Βέβαια τέτοιες τάσεις θα είναι δευτερεύουσες, ενώ για πολλοί κύριες θα παραμένουν εκείνες που την καθυπόταξη των εργατών θα την βλέπουν μέσα από ισχυρές κυβερνήσεις άλλου τύπου.

Σαν προανάνκρουσμα αυτού του νέου κλίματος μπορούμε να χαρακτηρίζουμε και ότι συνέβη το περιβόητο Σαββατοκύριακο. Θα λέγαμε ένα πρώτο πρόιδεασμο του κοινωνικού σώματος για το τι πρόκειται ν' ακολουθήσει, σαν ένα ασυναίσθητο, και ακόμα ανώδυνο τίναγμα.

Γι' αυτό λοιπόν και δώσαμε μεγάλη σημασία, στο τι συνέβη το Σαββατοκύριακο. Πιστεύουμε πως στην ελληνική πολιτική σκηνή το σκηνικό θα αρχίσει να μεταβάλλεται. Πιστεύουμε πως με τα το μεταπολιτευτικό είδύλιο τα πράγματα θα αρχίσουν να "σκληραίνουν". Το έκκριμές του

συγχρονισμού" έχει πάλι πολύ πιο πέρα απ' ότι μπορεί να ανεχτεί αδιαμαρτύρητα η αστική τάξη, στο επίπεδο των θεσμών και των κατακτήσεων των κοινωνικών στρωμάτων, και πολύ λίγο - σχεδόν καθόλου, στο επίπεδο της παραγωγικής μηχανής. Και αυτή η φαλλίδα δεν μπορεί να συνεχίσει να ανοίγει αδιάκοπα.

Βέβαια όλα αυτά ακόμα δεν έχουν μεταφραστεί σε πολιτικά προγράμματα και επιδιώξεις. Τα διαπιστώνουμε περισσότερο σαν αντικειμενικά αδιέξοδα και αναπόφευκτες τάσεις. Γι' αυτό, και αυτή την κίνηση δεν την είδαμε σαν άμεσο προανάνκρουσμα εξελίξεων αλλά σαν το πρώτο υπόκωφο και μακρυνό ασυναίσθητο προιδέασμα τάσεων και διεργασιών που διαπερνούν τον κοινωνικό ιστό.

Μ' άλλα λόγια υπάρχει ακόμα λίγος καιρός - για ύπνο!

πέτυχε - δεν πέτυχε;

"Όπως είδαμε και πριν το δίλημμα είναι ψευτικό. Δεν υπάρχει καμιά αμφισβήτηση για την επιτυχία. Μονο και μόνο το γεγονός της πανευρωπαϊκής κινητοποίησης, της δημοσιοποίησης, της επιφυλακής κλπ. είναι αποδείξεις της επιτυχίας. Και βέβαια όχι της επιτυχίας του ΠΑΣΟΚ., που για μια ακόμα φορά αποδειχνεται αφερέγγυο, ανίκανο και φοφοδεές, στο βαθμό που δεν τολμάει καν να μιλήσει ανοιχτά για το τι έγινε. "Όσο για τη θεωρία ότι το ΠΑΣΟΚ μας την έφερε είναι τουλάχιστον αφελής, μια και αυτά τα γεγονότα αποτέλεσαν την σημαντικότερη πολιτική ήττα του μετά τις δημοτικές εκλογές.

Το ΠΑΣΟΚ δοκίμασε μια ακόμα πολιτική ήττα που διευρύνθηκε μάλιστα στο βαθμό που πανικόβληθη.

Το ζήτημα μπαίνει πέρα από το ΠΑΣΟΚ.

Ο φασισμός ξαναχτυπά... στη Θεσσαλονίκη

Την ώρα που ο κ. Παπανδρέου συντρώγει με τον Αμερικάνο πρεσβευτή κ. Στερν στο Καστρι, ενώ ο κ. Καραμανλής είναι στο χορό της Μακεδονικής Εστίας, εκδηλώθηκαν ύποπτες κινήσεις στο στρατό.

Κυβέρνηση και κόμματα είναι από το Σάββατο ενημερωμένοι, γίνονται κάποιες κινήσεις (πήγαινε-έλα σε κάποια υπουργεία, φύλαγμα κάποιων γραφείων κλπ.) χωρίς να εκδηλώνεται ιδιαίτερη ανησυχία, όλα φαίνονται ελεγχόμενα, κανείς δεν το παίρνει και πολύ στα σοβαρά, "ο λαός" όμως στη Θεσσαλονίκη αγρυπνα και κάνει δύο διαδηλώσεις.

"Όχι ενάντια στην κυβέρνηση, που προφανώς αν υπήρχε κάτι, το γνώριζε εκ των προτέρων και δουλεύει τον κόσμο, λέγοντας απλώς για "ασκήσεις ετοιμότητας".

"Όχι ενάντια στη δομή και τη φύση του στρατού που κάνοντας τους φαντάρους ρομποτ, μπορεί να γίνει μηχανισμός και βάση τέτοιων κινήσεων. Αλλά ενάντια... σε ποιον άλλον;

Ενάντια στους Αμερικάνους!!! που σίγουρα είναι πίσω κι απ' αυτή τη συνομοσία. Για μια ακόμη φορά, ο φασισμός σηκώνει κεφάλι με την υποστήριξη των Αμερικάνων. "Μεσ στο δρόμο ο λαός, δεν περνάει ο

φασισμός"

"Ο φασισμός χτυπιέται μ' αγώνες λαϊκούς"

"Θάνατος στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό"

Αυτα είναι μερικά δείγματα (αποπάσματα από την προκήρυξη του ΚΚΕ (μ-λ) - "Προλεταριακή Σημαία") μιας τρομακτικής λογικής και μιας συνταρακτικής ανάλυσης.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι το μ-λ κατέλασε την αυθόρμητη πορεία της Κυριακής και πολύ περισσότερο την "προγραμματισμένη" της Δευτέρας, η οποία ενώ θα περνούσε από το υποурγείο Βόρειας Ελλάδας, πέρασε τελικά μόνο από το Αμερικάνικο προξενείο. Δεν πρόκειται φυσικά για το ΚΚΕ(μ-λ) γιατί και σαν αντίληψη και σαν οργανωτική δομή και σαν ιδεολογία ανήκει στο 1821, αν όχι στην προϊστορία. Πρόκειται για όλους τους άλλους που ακολουθήσαμε και αποδεχτήκαμε επομένως αυτή τη λογική. Γιατί το μ-λ δεν επιβλήθηκε επειδή είχε πιο πολλούς τηλεβόδες ή πιο πολύ κόσμο (γιατί δεν είχε), ούτε απλα γιατί ήταν πιο οργανωμένο και είχε κάποιο μηχανισμό (πράγματι είχε), αλλά γιατί, δυστυχώς, είχε και ιδεολογική υπεροχή.

Καθώς η συνείδηση αλλάζει σε σχέση με την πραγματικότητα, με κάποια καθυστέρηση, παρα την "αλλαγή" και το "σοσιαλισμό", επιβιώνει ακόμα μια ιδεολογία που δείχνει ότι η συνείδηση των "αριστεριστών" αργεί επικίνδυνα να αντιληφθεί την πραγματικότητα.

"Έξω οι Αμερικάνοι!"

"Θάνατος στον ιμπεριαλισμό!"

Πράγμα που σημαίνει:

* ότι η Ελλάδα είναι χώρα που την εκμεταλλεύεται ο ιμπεριαλισμός και τα Αμερικάνικα μονοπώλια

* ότι η κύρια αντίθεση, είναι λαοσ-ξένος ιμπεριαλισμός

* η επανάσταση επομένως θα είναι αντιιμπεριαλιστική, άρα, αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο. Συμμαχία λοιπόν με το φασισμένο κομμάτι της αστικής τάξης (κανένα σύνθημα ενάντια στο ΠΑΣΟΚ, στην πορεία, ούτε κατάληξη στο υποурγείο, δηλαδή, η πορεία υπέρ του ΠΑΣΟΚ όπως πολύ σωστά έγραψαν οι εφημερίδες).

Αντιιμπεριαλιστική, λοιπόν, ακόμα η επανάσταση στη Θεσσαλονίκη. Άρα αστικοδημοκρατικό το κοινωνικό της περιεχόμενο.

Αυτα τα συνθήματα όμως, στηρίζονται σ' αυτήν την ανάλυση. Και κυριάρχησαν. Κανείς δεν αρνήθηκε να περάσει από το Αμερικάνικο προξενείο. Όλοι νοιώθουμε υποχρεωμένοι να είμαστε ενάντια στους Αμερικάνους, αναγκαστικά, παντού και πάντα, πρόκειται για ένα θέμα ταμπού. Είναι το "σίγμα" του "αριστερού". Η είσοι ενάντια στους Αμερικάνους ή αλλιώς, είσαι υποχρεωτικά μαζί τους ή παίζεις το παιγνίδι τους κλπ.

Απο την άλλη, κανείς δεν τολμάει να πει ανοιχτά ότι στη Ρωσία επικρατεί ένα καθεστώς στρατιωτικοφασιστικής χούντας, χειρότερο από τα καθεστώτα της Δύσης, με κατασταλτικούς μη

χανισμούς σκληρότερους από τους αντισοιχούς δυτικούς, χωρίς να κινδυνεύει να χαρακτηριστεί από φασίστας μέχρι Αμερικανόφιλος κλπ. Φαίνεται ότι τόσα χρόνια ιδεολογικής τρομοκρατίας ΚΚΕ, βαραίνουν πολύ. Έτσι, οι κριτικές μέχρι τώρα για τη Ρωσία, λένε ότι είναι σοσιαλισμός χωρίς δημοκρατία, χωρίς πλουραλισμό, ή έστω, νίκη της γραφειοκρατίας, ότι το πρόβλημα είναι στο επαικοδόμημα, κι όχι στη βάση κλπ. Πολύ "αθώες" δηλαδή σε σχέση μ' αυτά που πραγματικά συμβαίνουν. Η υποστήριξη στην Πολωνική επανάσταση, στην Ελλάδα, είναι πολύ μικρή και η ευαισθησία γύρω από το πρόβλημα και τη σημασία του ακόμα μικρότερη (το μ-λ δεν συμμετείχε στην καμπάνια που έγινε) το δε ΚΚ τολμάει να χαρακτηρίζει 10 εκατομμ. Πολωνούς εργάτες πράκτορες της ΣΙΑ

και των Αμερικάνων, το Αφγανισταν διεθνιστική αλληλεγγύη και τη Ρωσία προπύργιο της ειρήνης και του σοσιαλισμού και την επίσκεψη Τίχονοφ νίκη του κινήματος. Κανένας δεν φρούαξε με όλα αυτά. "Υπερευαίσθητοι" όσον αφορά τους Αμερικάνους, παχύδερμα σε σχέση με τους Ρώσους.

Παρα τις όποιες αντιρρήσεις, αυτή η γραμμή κυριάρχησε, γιατί υπολλείματα της υπάρχουν ακόμη σε πολλούς, σε όλους σχεδόν. Παρα το ότι ένα κομμάτι της πορείας, μαζί με την Επιτροπή για το Στρατό, προσπάθησε να βάλει μια άλλη λογική και να τραβήξει την πορεία μέχρι το Τρίτο Σώμα Στρατού, φαίνεται ότι κάποια πράγματα δεν είναι τόσο καθαρά και λυμένα.

Μένει λοιπόν κάποιο κενό, κάποια προβλήματα, που πρέπει να ξανασυζητηθούν.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

Λαο της Θεσσαλονίκης,

Χθες σε διάφορες περιοχές της χώρας μας εκδηλώθηκαν ανεξέλεγκτες στρατιωτικές κινήσεις. Αυτά συμβαίνουν μέσα στο κλίμα της κοινωνικής ανέχειας (κρίση, ανεργία, πληθωρισμός κλπ.) ή της όξυνσης των εθνικών προδλημάτων (Βάσεις - ΝΑΤΟ - Τουρκία).

Η κυβέρνηση αποσιώπησε το γεγονός και προσπάθησε να καθουκιάσει τον ελληνικό λαό μιλώντας για τις «συνθησισμένες στρατιωτικές ασκήσεις». Τα επίσημα κόμματα της «προόδου και της δημοκρατίας» παρ' ότι ήταν σχετικά ενημερωμένα έμειναν απαθείς θεατές των γεγονότων.

Παρ' όλα αυτά όμως σημαντικό τμήμα του λαού μας διαδήλωσε την αντίθεση του στις προκλήσεις των στρατιωτικών και δήλωσε την μαχητική του αντίσταση στο κάθε είδους χτύπημα των δημοκρατικών του ελευθεριών.

Η κυβέρνηση κράτησε το λαό στο περιθώριο. Δεν θέλησε τη στήριξη στις ασείρευτες δυνάμεις του μαϊκό κινήματος, αλλά προτίμησε να συγκαλύψει τα γεγονότα.

Ανεξάρτητα απ' το μέγεθος των κινήσεων του στρατού», φάνηκε πως μόνος δρόμος για την αποτροπή της οποιοσδήποτε επιδίωξης της αντίδρασης είναι η κινητοποίηση και όχι ο εφησυχασμός και η συναίνεση του λαού.

Ο υπουργός άμυνας Δροσογιάννης τη στιγμή που εκδηλώνονταν αυτές οι κινήσεις, μιλούσε για τους αγωνιστές φαντάρους λέγοντας πως βάζουν προβλήματα στη λειτουργία του στρατού γιατί παλεύουν για τη δημιουργία διεκδικητικού κινήματος μέσα στους στρατώνες. Κίνημα που θέλει πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες στο στρατό καθώς και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης. Αυτοί οι όροι είναι απαραίτητοι για να αρχίσουν οι φαντάροι να μην είναι εκτελεστικό όργανο των στρατοκρατών σε περιόδους κρίσης. Να μπορούν να ανταρούν με τη δική τους πολιτική θέληση ή πεποίθηση κι όχι μ' αυτήν των κάθε είδους συνταγματάρχων.

Θέλουμε να τονίσουμε στο λαό της Θεσ/νίκης τον κίνδυνο εκμετάλλευσης του γεγονότος απ' τη κυβερνητική εξουσία για σκοπούς καταστολής που συνδέονται είτε με το κίνημα φαντάρων, είτε με τη γενικότερη συναίνεση του λαού στις δικές της επιλογές. Επιλογές που θα επικαλούνται τον κίνδυνο του φασισμού και της εξωτερικής επιβολής, για τη δημιουργία ψευτοεθνικού κλίματος εθνικής ομοψυχίας με στόχο την παραπέρα περιθωριοποίηση του λαού μας. Πιστεύοντας σαν μοναδικό παράγοντα που μπορεί να εγγυηθεί τα κοινωνικά κι εθνικά συμφέροντα, την ίδια την κινητοποίηση του κόσμου.

ΣΑΣ ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΤΙΣ 12 ΣΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑ ΝΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΟΥΜΕ

ΟΧΙ στη συγκάλυψη του προξικητήματος να μη μπει ο λαός στο περιθώριο.

Πορείες κι όχι εφησυχασμοί το φασισμό τσακίζουν αγώνες λαϊκοί.

Έξω όλες οι βάσεις και το ΝΑΤΟ.

Τρομοκράτες είναι οι στρατοκράτες κι όχι οι φαντάροι οι δημοκράτες.

Αυτή η προκήρυξη βγήκε σαν καταστάλλαγμα της χθεσινής διαδήλωσης που κατέληξε σε συγκέντρωση στο Αμφιθέατρο της Νομικής.

28-2-1983

Ρήξη με... Ρήξη για.... Ρήξη από... εκ...Ρηξη

Οι μισθοί των πρωθυπουργικών συμβούλων

Εγινε γνωστή απ'όλες τις εφημερίδες, η απάτη που προσπάθησαν να κάνουν οι ΠΑΣΟΚτζήδες με το θέμα των μισθών των συμβούλων του Παπανδρέου που μαζί με τις "υπερωρίες" φτάνουν τις 180.000 το μήνα και που αποκάλυψε η "Καθημερινή". Χωρίς καμία ντροπή έδωσαν στη δημοσιότητα τη μιση φωτοτυπία, που περιλάμβανε μόνο τον κύριο μισθο. Βέβαια την επόμενη μέρα η "Καθημερινή", δημοσίευσε ολόκληρη τη φωτοτυπία.

Αυτά βέβαια είναι τα ήθη του "σοσιαλισμού". Όμως, το πιο σπουδαίο ίσως, είναι η συνέχεια, η κριτική που έγινε από το φιλοκυβερνητικό τύπο. Η κριτική δεν ήταν του είδους, "αίσχος τι μισθους παίρνετε", αλλά εντελώς αντίθετα, "τι είχατε να κρύψετε; έναν μισθουλάκο, αντίθετα έπρεπε να το δηλώσατε ανοιχτά". Στο ίδιο πνεύμα και η κριτική του "Αντι". Ας τη διαβάσου με λοιπόν:

"Οι αντιπολιτευόμενες εφημερίδες έχουν λίγο-πολύ συλλάβει ότι το ΠΑΣΟΚ διακατέχεται από το "κόμπλεξ του ποπουλισμού". Η "Καθημερινή" δημοσιεύει τους μισθους των άμεσων συνεργατών του κ. Παπανδρέου, χωρίς κανένα σχόλιο. Η κυβέρνηση νιώθει την υποχρέωση να απαντήσει, όχι για να υπερασπιστεί το δικαίωμα κάποιων (ίσως πολυάριθμων σέ σχέση με τις ανάγκες) υψηλά ιστάμενων να αμοιβονται ικανοποιητικά, αλλά για να απολογηθεί με λαϊκίστικο τρόπο στις λαϊκίστικες επισημάνσεις. Από δω αρχίζει και ο φαύλος κύκλος..."

Και: "Τέλος και το αποκορύφωμα: ο γενικός γραμματέας του Υπουργικού Συμβούλου και ο Γεν. διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου πληρώνονται -σύμφωνα με το έγγραφο- με υπερωρίες για να φορολογούνται λιγότερο, πράγμα που αναγκάζει ακόμα και την "Ελευθεροτυ

πία" να ζητήσει την παραίτηση τους. Εμείς απλώς αναρωτιόμαστε: είναι δυνατόν τέτοια ή άλλα(;) κόμπλεξ να καθορίζουν τη στάση και να προκαλούν τόση ζημία στην κυβέρνηση;" ("Αντι", τ.225, 18-2-83, σελ.6)

Το θράσος του σχολιαστή του Αντι ξεπερνάει κάθε όριο. Το ζήτημα δεν είναι βέβαια οι αμοιβές των κηφήνων των υπουργικών και πρωθυπουργικών προθαλάμων, αλλά το ότι "λαϊκίστικα" προσπαθούν να τις κρύψουν γιατί έχουν κόμπλεξ! Το ζήτημα δεν είναι η Μερσεντες 500 του Παπανδρέου και η ρεμούλα του ρουσφετιου, των αποζημιώσεων και της κονόμας που κάνουν οι σοσιαλιστές στην εξουσία, αλλά το ότι έχουν κόμπλεξ και το κρύβουν!

Όσο για τους 300.000 άνεργους τους ετεροχρονισμένους των 20.000 το μήνα, την αγροτία κλπ., τη συντριπτική πλειοψηφία των μη προνομιούχων, που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί το ΠΑΣΟΚ, έτι να γίνει, είναι γνωστό πως η σύνθετη εργασία των βαλέδων της εξουσίας αξίζει πολλαπλάσια από τη σκληρή εργασία των προλετάρων. Είναι γνωστός και ο Μαρξ! Γνωστός και ο υπαρκτός σοσιαλισμός. Γνωστό επιπλέον ότι ακόμα και οι δημοσιονόμοι σήμερα φθάνουν τέτοιους μισθους. Γι'αυτί λοιπόν ο σχολιαστής του "Αντι", που ασφαλώς αποτιμάει τη διανοητική του εργασία κοντα στις 180.000 μηνι αιώσ-και δυστυχώς δεν τις παίρνει- να μη θεωρεί φυσικό να αμοιβονται έτσι οι σκληρά εργαζόμενοι "σύμβουλοι";

Ο σοσιαλισμός της διανόησης είναι ήδη γνωστός, μεταφορά των υπερκερδών των "κηφήνων" ιδιοκτητών, στα χέρια της "αφρόκρεμας" της γνώσης.

Σκεφτείτε λοιπόν τι θα συνέβαινε αν είχαν πράγματι και γνώση να πουλήσουν!

Σοβιετικοί και άνισες ανταλλαγές

Είναι γνωστή από χρόνια η προπαγάνδα που κάνουν στη χώρα μας, οι προοδευτικοί Κα-Γκε-Μπίτες, για το πρόβλημα των άνισων ανταλλαγών της Ελλάδας με τη Δύση, που αυξάνει τη χρέωση της Ελλάδας κλπ. Έτσι είναι γνωστό πως οι εμπορικές ανταλλαγές Ελλάδας-ΕΟΚ είναι ελλειμματικές για την Ελλάδα, που οι εξαγωγές της, καλύπτουν ποσοστό κάτω από το 50% των εισαγωγών. Και μια σχετική κάλυψη αυτού του ελλείματος, γίνεται με τον τουρισμό, τα εμβάσματα και την εισροή κεφαλαίων από τις χώρες αυτές.

Απέναντι λοιπόν σ'αυτήν την εκμετάλλευση της χώρας από τη Δύση, εκστρατεύουν από χρόνια τα διάφορα πρακτορεία της Ανατολής, με πρώτο το ΚΚΕεξ, που ζητούν αδιάκοπα αύξηση των ανταλλαγών με τις Ανατολικές χώρες.

Ένα από τα βασικά τους αιτήματα στο παρελθόν, ήταν να καταργηθεί το κλήρινγκ και να περάσουν οι σχέσεις στο καθεστώς των ελεύθερων ανταλλαγών. Πράγματι, οι ανταλλαγές της Ελλάδας με τις Ανατολικές χώρες, διέπονταν μέχρι το 1977 από την αρχή της ανταλλαγής προϊόντων με προϊόντα (το λεγόμενο κλήρινγκ) κι όχι από την αρχή των ελεύθερων ανταλλαγών.

Μόνιμο λοιπόν αίτημα των Ρώσων και του εδω πρακτορείου τους ήταν η κατάργηση του κλήρινγκ κι όπως επισημαίνει ο "Οικονομικός Ταχυδρόμος" έγραφε τότε η "Κομμουνιστική Επιθεώρηση": "Η κατάργηση του κλήρινγκ ανταποκρίνεται στα συμφέροντα της Ελλάδας... θα επιδράσει ιδιαίτερα ευνοϊκά στις εξαγωγές αγροτικών μας προϊόντων, αφού θα ανεβαίνει συνεχώς κι ο όγκος των εισαγομένων ειδών από

Ρήξη με... Ρήξη για... Ρήξη από... εκ...ρηξη...

τις χώρες αυτές.Κι εκείνοι που αντιτίθενται στην κατάρνηση του-θηληματικά ή αθέλητα- υποστηρίζουν,όχι πάντως τα συμφέροντα του τόπου, αλλά εκείνων των δυνάμεων που διαβλέπουν ότι η προαγωγή των εμπορικών και γενικών οικονομικών σχέσεων μας με τις σοσιαλιστικές χώρες θίγει συμφέροντα τους."(ΚΟΜΕΠ,Δεκέμβρης 1978)

Και βέβαια οι συνέπειες από την κατάρνηση του κλήρινγκ δεν άργησαν να φανούν:οι ελληνικές εξαγωγές που το 1977 ήταν 104 εκατ.δολάρια,έφθασαν τα 90 εκατ.το 1981,ενώ οι εισαγωγές από τη Ρωσία από 220 εκατ.δο-

λάρια έφθασαν τα 461 το 1981!Δηλαδή οι ελληνικές εξαγωγές δεν φτάνουν πια,ούτε το 20% των εισαγωγών από τη Ρωσία.

Τώρα λοιπόν αποκαλύπτεται πολύ καθαρά,για ποιο λόγο οι προοδευτικοί είχαν τέτοιο "δόσιμο" ενάντια στο κλήρινγκ.Αν και θα έπρεπε ήδη να είχε γίνει κατανοητό:Εφ'όσον επρόκειτο για ανταλλαγές Ελλάδας-Ρωσίας είναι προφανές,όταν μιλάμε για συμφέρον του τόπου ποιον εννοούν"τόπο τους"!

Και το συμφέρον του τόπου τους

είναι προφανές.Εφ'όσον οι ανταλλαγές της Ελλάδας με τη Ρωσία ήταν ήδη ελλειμματικές,την εποχή του κλήρινγκ,η "απελευθέρωση" τους θα σήμαινε μεγάλη αύξηση του πλεονόσματος για τη Ρωσία,που βέβαια έχει ανάγκη από το συνάλλαγμα που παίρνει από την Ελλάδα για να πληρώνει το έλλειμμα των ανταλλαγών της με τις βιομηχανικές δυτικές χώρες.Έτσι κάτω από την πίεση των εδώ πρακτορείων της Ρωσίας πέτυχε να στάσει σε τερόστιο επίπεδο την ανισότητα των ανταλλαγών της με την Ελλάδα.

Σε αναζήτηση
Μαικήνας

Απο πολύ παλιά είναι γνωστό πως οι διανοούμενοι,καλλιτέχνες,λογοτέχνες κλπ.κλπ.,είχαν ανάγκη από μαικήνες,για να χρηματοδοτούν την τέχνη,τη φιλοσοφία,τη λογοτεχνία κλπ. Έτσι,από τον περιβόητο Μαικήνα της αρχαίας Ρώμης,περάσαμε στους Μέδικους,τους πρίγκιπες φτάνοντας σήμερα στα ιδρύματα Φορντ και Ροκφέλλερ βέβαια,παντού και πάντα,ένας παρέμεινε ο μεγαλύτερος μαικήνας,το κράτος.

Ιδιαίτερα σε μας,στην Ελλάδα, η υπανάπτυξη της "ιδιωτικής κινωρίας" συμβάδιζε πάντα με την υπερανάπτυξη του κράτους.Διανοούμενοι και καλλιτέχνες είχαν πάντα μια ιδιαίτερη ανασφορα στο κράτος και μια δουλική εξάρτηση απ'αυτό.Δεδομένης βέβαια της ιδιαιτερότητας της πρόσφατης ιστορίας μας,υπήρχε ένα σημαντικό κομμάτι της διανόησης,η Αριστερά, που όντας αποκλεισμένη από το κράτος,είχε μια άλλη ανασφορα:τόσο το "άλλο στρατόπεδο",τον μηχανισμό της αριστερας,όσο και τις Ανατολικές χώρες όπου διάφορες σημαντικές πουλάνε εκατοντάδες χιλιάδες βιβλία,δίσκους κλπ.

- Από τη μεταπολίτευση και μετά,μέσα στα πλαίσια της εθνικής ομοψυχίας,το "έθνος" ενοποιείται.Το κράτος σκεπάει με τα φτερά του όλα τα παιδιά του.Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ φτά-

νουμε στο αποκορύφωμα.Η προοδευτική διανόηση γίνεται κρατική.Σ'αυτό το παιχνίδι δεν έμελλε να μείνει απ'έξω ένα σημαντικό κομμάτι της πάλαι ποτε Άκρας Αριστερας.Συνδικαλιστές που προσχωρούν στο ΠΑΣΟΚ,τριτοκοσμικοί που βρίσκουν το δρόμο προς τη Δαμασκό,οπαδοί του εφικτού μετά τις απογοητεύσεις της μεγάλης επανάστασης κλπ.Από το ραδιόφωνο μέχρι τα υπουργεία,παντού θα συναντήσουμε κάποιον "δικό μας".Και η πορεία συνεχίζεται και βαθαίνει.

Όσο τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το ΠΑΣΟΚ μεγαλώνουν,χωρίς όμως ακόμα να αναπτύσσεται μια λαϊκή αντίσταση,η τάση του είναι να εντάσει όλο και ευρύτερες δυνάμεις μέσα στους κόλπους του κράτους,έτσι ώστε να αμβλύνει τις αντιθέσεις,ακόμα κι την αντίθεση να τη μεταβάλλει σε "λογική και μετρημένη".

Όλη η διανόηση του ΚΚΕεστώ.σχεδόν βολεύτηκε.Τώρα έρχεται η σειρά της "Άκρας Αριστερας".

Μέχρις ότου οι λαϊκές κινητοποιήσεις,μέχρις ότου οι πρώτες αμφισβητήσεις τρασήξουν το σοσιαλιστικό φύλλο συκής του κράτους.

Μέχρι τότε και οι καημένοι οι "αριστεριστές" θα αποζητούν μια θέση κάτω από τον ήλιο-βέβαια,το χορταριασμένο ήλιο του ΠΑΣΟΚ.

Αμερική - Αμερικκκα (1)

Η δεκαετία του 1970-1980 ήταν για την Αμερική,μια δεκαετία κρίσης,ανάπτυξης της εγκληματικότητας,πτώσης της παραγωγικότητας ή τουλάχιστον χασμάτος της κυρίαρχης θέσης της στην παγκόσμια αγορά και παράλληλα με γάλων ξένων επενδύσεων μέσα στην Αμερική,που τα τελευταία χρόνια,ξεπέρασαν εκείνες που κάνει η ίδια η Αμερική στο εξωτερικό κλπ,κλπ.

Όμως,παρ'όλη την κρίση και τα προβλήματα,ήταν ταυτόχρονα η δεκαετία της μεγαλύτερης μετανάστευσης μετά το 1924,ιδιαιτέρα στα χρόνια 1977-1979. Έτσι παρ'όλη την κρίση που άρχιζε στην Αμερική-ή μήπως ακριβώς για αυτό;-εκατομμύρια νέοι μετανάστες ήρθαν να προστεθούν στο εργατικό δυναμικό,ρίχνοντας τα μεροκάματα,κάνοντας και πάλι ανταγωνιστικούς,τομείς όπως η αμερικάνικη υφαντουργία και ένδυση.

Αυτή τη φορά,η μετανάστευση είχε άλλη προέλευση:Ασιάτες,Μεξικάνοι κι άλλοι,αποτέλεσαν το μεγαλύτερο μέρος τους.Ανάμεσα στο 1970 και 1980, οι Ασιάτες αυξήθηκαν από 1,5 σε 3,5 εκατομμύρια και οι Κορεάτες πέρασαν από 69.000 σε 345.000,οι Φιλιππινέζοι από 343.000 σε 774.000 κλπ. Όσο για τους Μεξικάνους έφθασαν επίσημα,σχεδόν τα 9 εκατομ.,από 5 εκατομ.το

Ρήξη με... Ρήξη για... Ρήξη από... εκ...ρηξη...

1970, εκτός από τα εκατομμύρια των παράνομων μεταναστών. Έτσι οι Ισπανο-αμερικάνοι οι λεγόμενοι "λατίνος", έφτασαν συνολικά τα 15 εκατομ. επίσημα και ξεπερνούν στην πραγματικότητα τα 20. Ακόμα και οι Ινδιάνοι, Εσκιμώοι κλπ., έφτασαν τα 1,4 εκατομ. από 800.000 μέσα στο 1970.

Μέσα σε μια δεκαετία η εικόνα της Αμερικής άλλαξε σημαντικά. Ενώ το 1970 ο πληθυσμός Ευρωπαϊκής προέλευσης ήταν 178 εκατομ. και οι υπόλοιποι (ανάμεσα τους 22,5 εκατομ. μαύροι) ήταν 34,5 εκατομ., δηλαδή 16% συνολικά μέσα σε μια δεκαετία, ο "Ευρωπαϊκός πληθυσμός" αυξήθηκε συνολικά κατά 10 εκατομ., έφτασε τα 188 ενώ ο μη Ευρωπαϊκός αυξήθηκε κατά 18,4 εκατομ. (διπλάσια σχεδόν αύξηση από τον Ευρωπαϊκό) κι έφτασε τα 52,8 εκατομ. (από τα οποία, 26 εκατομ. μαύροι) αντιπροσωπεύοντας το 22% του συνολικού πληθυσμού. Πρόκειται δηλαδή για μια καταπληκτικά γρήγορη αλλοίωση της εθνολογικής σύνθεσης της Αμερικής.

Η Αμερική "σκουραίνει". Ο Τρίτος Κόσμος εισβάλλει μέσα στην ίδια την μητρόπολη της Δύσης. Και βέβαια αυτή η αλλαγή, στο επίπεδο της εργατικής τάξης και των κατώτερων στρωμάτων είναι πολύ μεγαλύτερη. Ήδη σε ορισμένες δουλειές ο "τρίτος κόσμος" πλειοψηφεί.

Η ιστορία θα παίξει ένα πολύ σπουδαίο παιχνίδι στη "λευκή" μητρόπολη.

Όμως τα αποτελέσματα της τελευταίας Αμερικάνικης απογραφής, έχουν σημασία όχι μόνο από την άποψη της αλλαγής στην εθνολογική σύνθεση του πληθυσμού.

Όμοια, τεράστια σημασία έχει η αλλαγή στον τρόπο ζωής και κύρια στην παραδοσιακή οικογένεια, κέντρο του Αμερικάνικου μύθου. Έτσι, από τα 83,5 εκατομ. Αμερικάνικα νοικοκυριά, μόνο 47,5 εκατομ., δηλαδή 57,7% αντιπροσωπεύουν την παραδοσιακή εικόνα της οικογένειας, το ανδρόγυνο, με παιδιά ή όχι, όπου αρχηγός της οικογένειας είναι ο άντρας. Τα υπόλοιπα 36 εκατομ. ή 42,3%, αποτελούνται από μη παραδοσιακά νοικοκυριά, χωρισμένες και χωρισμένοι, μοναχικές και μοναχικούς, νοικοκυριά που διοικούνται από γυναίκες κλπ. Ένα στα οχτώ παιδιά, ζει σε σπίτι όπου υπάρχει ένας γονιός και στο μαύρο πληθυσμό αυτό το ποσοστό φτάνει το 50%!

Συνολικά, τα άτομα που ζουν σε νοικοκυριο, όπου η γυναίκα ή ο άνδρας δεν έχει σύζυγο ή σύντροφο του άλλου φύλου έφτασαν τα 35 εκατομ. το 1980 από 21,7 εκατομ. το 1970. Τέλος το 3% των νοικοκυριών αποτελείται από άτομα αντίθετου φύλου που μένουν μαζί χωρίς να έχουν παντρευτεί. Αλλά τα μεγαλύτερα νούμερα, αφορούν εκείνους που μένουν μόνοι τους, πάνω από 20 εκατομ. άτομα, το 8% του συνολικού πληθυσμού, ενώ στην περιοχή της Νέας Υόρκης το ποσοστό των νοικοκυριών που αποτελούνται από ένα άτομο φτάνει το 30%!

Και βέβαια αυτή η οικογενειακή "καταστροφή" συνοδεύεται από την μαζική είσοδο των γυναικών στην αγορά εργασίας. Σ' ένα σύνολο εργατικής δύναμης 109 εκατομ. ατόμων, οι γυναίκες αντιπροσωπεύουν πια 46,7 εκατομ. σχεδόν το 43% του συνόλου. Καταστροφή της οικογένειας και γυναικεία απασχόληση πηγαίνουν μαζί.

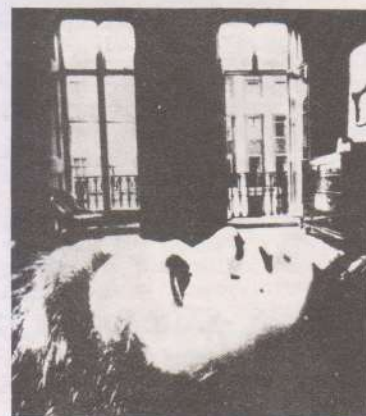
Ο Αμερικάνικος καπιταλισμός, ο πιο προχωρημένος καπιταλισμός, "δείχνει το δρόμο". Καταστροφή της παραδοσιακής οικογένειας, μοναξιά, μετακίνηση της θέσης της γυναίκας από την αναπαραγωγή του είδους στην παραγωγή και αναπαραγωγή του συστήματος. Η βαθύτερη ουσία του καπιταλισμού, η διάλυση κάθε προηγούμενου εθνικού, φυλετικού ή οικογενειακού θεσμού, η μεταβολή των ανθρώπων σε μοναχικά άτομα-παραγωγούς και καταναλωτές-ο κόσμος του 1984 έρχεται μπροστά στα μάτια μας. Η Βαβυλώνα-Αμερική γίνεται το προϊδέσμα αυτού του κόσμου που σε μικρότερη κλίμακα έρχεται και σε μας, του θαύμαστού νέου κόσμου του καπιταλισμού.

Και βέβαια δεν είμαστε εμείς που θα κλάψουμε το τέλος της οικογένειας, της εθνικής καθαρότητας, του διαφορισμού ανάμεσα στα φύλα, πιστεύοντας ότι είναι δυνατό να επιστρέψουμε σε κάποιον ειδυλλιακό παλιό κόσμο. Το μέλλον του καπιταλισμού είναι η Αμερική.

Όμως από την άλλη δεν πρόκειται να γίνουμε απολογητές και θαυμαστές αυτού του κόσμου της καπιταλιστικής αποξένωσης. Ο καπιταλισμός έκανε τη μιση δουλειά, κατέστρεψε τους παλιούς θεσμούς, τις παλιές σχέσεις ανθρώπων. Ταυτόχρονα όμως, τους άφησε γυμνούς από κάθε ανθρώπινη σχέση, από κάθε επαφή με τον άλλο.

Εδώ βρίσκεται το έδαφος στο οποίο καλείται να δράσει η κομμουνιστική επανάσταση. Να δημιουργήσει νέες σχέσεις, νέους δεσμούς ανάμεσα στα άτομα νέες συλλογικότητες μια και οι παλιές πεθαίνουν. Να απαντήσει στην συναισθηματική ερήμωση, τη βία, τους βιασμούς που γεννάει ο θαύματος νέος κόσμος της Βαβυλώνας, με την αυτοαξιοποίηση των προλετάρων, τους νέους δεσμούς του αγώνα για την καταστροφή του κεφάλαιου. Και το αίτημα είναι για άλλη μια φορά όχι απλά "πολιτικό", αλλά κυριολεκτικά ανθρωπολογικό!

Αμέρিকা - Αμέρικκα (2)

Κίνητρα για τον αθλητισμό

Είναι πασιγνωστό και ουδόλως απο κρυπτό, ότι ο αθλητισμός έχει καταλήξει να είναι όχι μόνο μηχανή παραγωγής υπερπρωταθλητών και όργανο πολιτικής παρέμβασης των διάφορων κυβερνήσεων, αλλά και βιτρίνα κάθε "σύγχρονης" και "ευημερούσας" κοινωνίας. Οι μεγάλες καπιταλιστικές χώρες της Δύσης και οι σοσιαλιστικές της Ανατολής, έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν για αυτό το σκοπό, μια ολόκληρη βιομηχανία αθλητισμού, που τους επιτρέπει να παράγουν σε ικανές ποσότητες, ανθρώπους-τέρατα που θα δοξάσουν τις χώρες τους συντρίβοντας όλους τους αντίπαλους στο στίβο.

Οι συχνές αναφορές διάφορων αρμόδιων προσωπικοτήτων περι αθλητισμού για όλο το λαό, συνοδεύεται πάντα από μια παράλληλη δημιουργία μιας ανώτερης κλάσης αθλητών, που μέσα από την παροχή που μέσα από την παροχή κοινωνικών και οικονομικών προνομίων θα είναι ικανή να αποτελέσει την αναγκαία βιτρίνα στο εξωτερικό και θα πετύχει την ανάλογη αίγλη στο εσωτερικό για την προσέλευση της νεολαίας προς τον αθλητισμό.

Η σοσιαλιστική Ελλάδα φυσικά, δεν μπορούσε να μείνει έξω από το παιχνίδι. Από χρόνια τώρα η επάρατη Δεξιά κατηγορούνταν και για την ανικανότητα της να δημιουργήσει έναν αντίστοιχο των Ελληνικών παραδόσεων αθλητισμό. Το βλάχικο καμάρωμα για το ευρωπαϊκό επιπέδου Ολυμπιακό μας στάδιο από το ΠΑ.ΣΟ.Κ., την πανεθνική έξαρση για το μετάλλιο της Βερούλης και την παγκόσμια ρέκορντ-γούμαν Σα κοράφα, συνοδεύτηκε από τη δημιουρ-

γία ειδικών σχολών σύγχρονων προπονητών, τη δημιουργία του τμήματος υπερπρωταθλητών-ομάδα με τους καλύτερους αθλητές που θα ακολουθούσαν ειδικό πρόγραμμα προπόνησης, θα έχουν ιδιαίτερες αθλητικές εγκαταστάσεις και θα αποκτήσουν οικονομικές ευχέρειες, για να μπορούν να αφοσιωθούν απερίσπαστοι στον αθλητισμό, τα μέτρα για τη δημιουργία επάξιας εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου κλπ.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό το πνεύμα δεν έχει καθόλου άδικο ο Σύλλογος Φίλων του Κλασσικού Αθλητισμού που προτείνει:

"Η μείωση της στρατιωτικής θητείας να καθιερωθεί σαν κίνητρο για τους αθλητές. Και συγκεκριμένα να υπηρετούν:

- * Οι πρώτοι νικητές πανελληνίων αγώνων 2 μήνες λιγότερο.
- * Οι πρώτοι νικητές Βαλκανικών αγώνων 3 μήνες λιγότερο.
- * Οι πρώτοι νικητές Μεσογειακών αγώνων 4 μήνες.
- * Οι πρώτοι νικητές Πανευρωπαϊκών αγώνων 5 μήνες λιγότερο.
- * Και οι 6 πρώτοι Ολυμπιονίκες 6 μήνες λιγότερο.

Δεν ξέρουμε κατα πόσο θα γίνει δεκτή η συγκεκριμένη πρόταση. Ούτε και τους λόγους που θα απορριφθεί, αν απορριφθεί. Έχουμε όμως να παρατηρήσουμε ότι έρχεται σε πλήρη αρμονία, με την αντίληψη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για τον αθλητισμό, όπως αυτή έχει τουλάχιστο εκφραστεί πρακτικά. Καλά θα έκανε να τη δεχτεί. Έτσι, θα είχε μια ακόμη δικαιολογία για να αρνηθεί τη συνολική μείωση της θητείας στο στρατό.

Χίος: «προβοκάτσια»;

Για μια ολόκληρη εβδομάδα, τα πρωτόσηλα των εφημερίδων ασχολούνταν με αποκαλύψεις και στοιχεία που έλεγαν ότι από το στρατό κλέβονται όπλα, τεχνικά υλικά, κοσμήματα, ρουχισμός, κλπ. Έμοιαζε πραγματικά να είχε γίνει μια κάποια κοσμοϊστορική αποκάλυψη που ήταν ικανή να δικαιολογήσει όλων των ειδών τα πολιτικά συμπεράσματα. Ο τύπος βέβαια έβγαλε τα δικά του που αναγκαστικά ήταν και τα κυρίαρχα: κάποιοι σκοτεινοί κύκλοι-φασιστικής απόκλισης για το φιλελεύθερο και αριστερό τύπο, αναρχικής και αριστεριστικής για το δεξιο έχουν σχέδια διάβρωσης του στρατεύματος και οπλίζονται με σκοπό μια σειρά αποσταθεροποιητικών ενεργειών.

Η ένταση των καθημερινών αποκάλυψεων, ήταν μιας τέτοιας κλίμακας, που η εντύπωση ότι από μέρα σε μέρα θα είχαμε μπροστά μας και την άμεση πραγματοποίηση αυτών των σχεδίων, ήταν μεγάλη. Τα γεγονότα της Χίου λοιπόν, μπορούμε να πούμε ότι δεν ξάφνισαν. Ήταν μια λογική εξέλιξη του κλίματος που είχε διαμορφωθεί από τις προηγούμενες μέρες.

Τι όμως πραγματικά συνέβη; Υπήρξε μιας τέτοιας κλίμακας κλοπή στρατιωτικών υλικών και όπλων; Ήταν δραστηριότητα κάποιων "σκοτεινών κύκλων"; Ήταν τούρκικη προβοκάτσια; Ή ήταν απλά και μόνο μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού του κόσμου από τα άμεσα προβλήματα του;

Σίγουρα δεν μπορούμε να δώσουμε μια αστυνομικού τύπου απάντηση στη ριγμένη σε στοιχεία που να αποκαλύπτουν την ταυτότητα αυτών που έδρασαν στη Χίο. Αντίθετα, μπορούμε να εκτιμήσουμε τη λειτουργία του κλίματος που διαμορφώθηκε και να το συσχετίσουμε με τα γεγονότα των επόμενων ημερών.

Κατ' αρχήν, για όποιον έχει πάει φαντάρος κι έχει ζήσει την κατάσταση του στρατού από μέσα, είναι γνωστό ότι π ά ν τ α από τις διάφορες μονάδες κλέβονται όλων των ειδών τα πράγματα, ακόμα και όπλα. Οι ποσότητες βέβαια είναι πάντα μικρές αναλογικά, οι οποίες όμως είναι ικανές να παρουσιάσουν ένα μεγάλο έλλειμμα κάθε φορά που γίνεται συνολική απογραφή. Στα στοιχεία που έδωσε ο τύπος για την

Ρήξη με... Ρήξη για... Ρήξη από... εκ...ρηξη...

ποσότητα των κλοπιμαίων, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς να ισχυριστεί ότι ήταν μεγαλύτερη από τη συνηθισμένη. Προς τι λοιπόν ο θόρυβος; Και ποιος ο σκοπός του βλήματος στη Χίο;

Η πραγματικότητα είναι, ότι το στρατιωτικό κατεστημένο έχει αρχίσει να αισθάνεται τα τελευταία χρόνια, αρκετά παραγκωνισμένο. Με μια παράδοση, που του έδινε τη δυνατότητα μιας άμεσης καθημερινής παρέμβασης, στην πολιτική σκηνή, βρέθηκε στα χρόνια μετά τη μεταπολίτευση, να χάνει καθημερινά τις προβάσεις του και τα κόμματα να ανεξαρτητοποιούνται - σχετικά πάντα - σε σχέση μ' αυτόν. Επι πλέον, η πρόσφατη εμφάνιση των Επι-

τροπών στρατιωτών και η ολοένα αυξανόμενη απειθαρχία από μερίδας των φαντάρων, έτεινε να του αυξάνει την ανασφάλεια και να του περιορίζει τη δύναμη. Η παρουσία λοιπόν, μιας εικόνας έντονης - και πολύ μεγαλύτερης - από την πραγματική - αταξίας στο στρατό, είναι σήμερα το μοναδικό ίσως χαρτί, που το στρατιωτικό κατεστημένο έχει να παίξει, για να συσπειρώσει γύρω του συνολικά το σώμα των αξιωματικών κι ένα κομμάτι της κοινής γνώμης.

Η έκκληση της "Ελευθέρως 'Ωρας", με αφορμή το θόρυβο γύρω από τις κλοπές ("ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ. ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΑ ΟΠΛΑ", έμοιαζε όχι μόνο να εκφράζει την κα-

τάσταση που διαμορφώνονταν, αλλά είναι και προφητική σε σχέση με τη κίνηση των στρατιωτικών στις 27-28 Φλεβάρη. Η σύνδεση ακόμα, που προσπαθήθηκε να γίνει από ένα κομμάτι του τύπου, μεταξύ της "αναρχίας" που προκαλούν οι Επιτροπές στρατιωτών στον Έβρο, με την προσπάθεια δυναμικής παρέμβασης κάποιων αξιωματικών, δείχνει ότι πραγματικά ο ολός θόρυβος, περί κλοπών, τα γεγονότα της Χίου κι η απόπειρα στις 27-28 Φλεβάρη, είναι πράγματα που μπορούν να ενταχθούν μέσα στα πλαίσια μιας κοινής λογικής συνέχειας: ο στρατιωτικός μηχανισμός νοιώθει κάποιες έντονες ανασφάλειες και προσπαθεί να κερδίσει ερείσματα.

Η ΟΓΕ στη Βουλγαρία

"Ραντεβου ειρήνης στα σύνορα
* Οι μπάρες σηκώνονται και η νεκρή ζώνη των Ελληνοβουλγαρικών συνόρων, γίνεται ζώνη ελπίδας για έναν κόσμο ειρηνικό.

* Ελληνίδες και Βουλγάρες αγκαλιάζονται, ανταλλάσσουν γαρύφαλα και κλαδιά ελιάς και βροντοφωνάζουν: "Όχι στο θάνατο, ναι στη ζωή" (ΕΘΝΟΣ: 28-2-82).

* 35 πούλμαν "ειρήνης", με γυναίκες μέλη της ΟΓΕ, πήγαν στο Πέτριτς της Βουλγαρίας, όπου στην πλατεία Λένιν τους υποδέχτηκε μεγαλειώδης συγκέντρωση με χιλιάδες άντρες, γυναίκες και παιδιά, οι οποίοι μαζί με εκπροσώπους των αρχών και της Κίνησης Γυναικών Βουλγαρίας, ανέμιζαν κλαδιά ελιάς και φώναζαν συνθήματα ειρήνης. Στάληκαν κοίνα τηλεγραφήματα κλπ!

Το αίσιος και η πρόκληση ξεπερνά

ει όλα τα όρια. Θεματοφύλακας της ειρήνης, το Σύμφωνο της Βαρσοβίας λοιπόν.

"Γιατί στη χώρα τους (Ρωσία), δεν υπάρχουν άνθρωποι και τάξεις που να έχουν συμφέροντα, που να έχουν να κερδίσουν από τον πόλεμο και τους εξοπλισμούς, όπως αυτό γίνεται στις ΗΠΑ και σε τόσες άλλες δυτικές καπιταλιστικές χώρες" (ΕΘΝΟΣ της ίδιας μέρας, βάσος Νικολάου)

Τα σχόλια περιττεύουν, δεν υπάρχει πιθανότητα παρανόησης, ποτέ η γραμμή τους δεν ήταν τόσο ξεκάθαρη.

Στην πρώτη ευκαιρία θα τους καλέσουν και στην Ελλάδα, για μια επίδειξη διεθνιστικής αλληλεγγύης. Οι μπάρες να σηκωθούν, τα Ελληνοβουλγαρικά σύνορα πρέπει να είναι ανοιχτά

Και ίσως τα τανκς να μπουέ σε "ρυθμο χορευτικό", για την ειρήνη, πά ντοτε.

Η τραγωδία των πολιτικών προσφύγων

Τό θέμα των πολιτικών προσφύγων ένα χρόνο περίπου μετά την οριστική τακτοποίηση του από τό ΠΑΣΟΚ, έχει ξεχαστεί. Μόνο ή πρόσφατη δολοφονία του νεαρού Εύαγγελόπουλου τό ξανάφερε στην επιφάνεια πρόσκαιρα, γιατί έδινε τήν δυνατότητα στίς "δημοκρατικές δυνάμεις" νά φορτίσουν συναίσθηματικά τούς οπαδούς τούς άπέναντι στό φασιστικά στοιχεία, που άποδείχτηκαν τελικά τυπικά δείγματα τής λούμπεν νεολαίας που άναπτύσσεται στην σύγχρονη Αθήνα. Ωστόσο ένα σωρό αυτόκτονίες έπαναπαρισθέντων πολιτικών προσφύγων που έχουν σημειωθεί τά τελευταία χρόνια, έχουν αντιμετωπισθεί μέ πλήρη άδιαφορία καί μέ ένοχη σιωπή.

"Ας πάρουμε όμως τά πράγματα μέ τήν σειρά τους.

Η έπιστροφή τών πολιτικών προσφύγων ήταν σύμφωνα μέ τόν τρόπο που τό πρόβαλε ή άριστερά ίκανοποίηση του άισθήματος του "νόστου" ανθρώπων που είχάν άναγκαστικά έξοριστεί.

"Όμως αυτό έλάχιστα έρμήνευε τήν έπιτακτική άνάγκη αυτών τών ανθρώπων νά έπιστρέψουν πίσω. Τό άίσθημα του "νόστου" ύπάρχει ίσως σ' όλους τούς ξενητεμένους, κανένα όμως δέν τόν ώθει νά έγκαταλείψει τήν κοινωνία στην όποία έχει ένταχθεί καί νά ξεκινήσει τήν ζωή του από τό μηδέν ίδίως όταν έχει προχωρήσει ή ήλικία του. Στίς νέες δέ γενές άπογόνων τών μεταναστών, ό "νόστος" είναι σχεδόν άνύπαρκτος. Όλοι οί ξενητεμένοι Έλληνες άρκούνται τό πολύ στην ίκανοποίηση του άισθήματος του νόστου μιά φορά τό χρόνο έπισκεπτόμενοι τήν ιδιαίτερη πατρίδα τούς.

Η περίπτωση όμως τών πολιτικών προσφύγων είναι ριζικά διαμορετική. Τρίάντα τέσσερα χρόνια μετά τόν έκπατρισμό τους, όχι μόνο οί ίδιοι αλλά καί τά παιδιά τους πού ποτέ δέν είχάν δει τήν Ελλάδα είχάν μόνο σκοπό τής ζωής τους τήν έπιστροφή (μόνο όσοι έχουν ανέλθει κοινωνικά δέν έχουν ατή τήν έπιθυμία). Ζώντας κάτω

από καθεστώς σκληρής καταπίεσης, χωρίς δικαίωμα έκφρασης,σέ άθλιες συνθήκες διαβίωσης,χωρίς δικαίωμα διεκδίκησης καλύτερης ζωής,βρήκαν αποκούμπι στην ανάμνηση της μακρινής πατρίδας. Έχοντας ζήσει την κατάρρευση των ιδανικών τους,έχοντας δει τό όραμα του κομμουνισμού για την πραγματοποίηση του όποιου αυτοί έκπατρίσθηκαν να μεταμορφώνεται σε φασισμό,ή παλινδρόσηση ήταν στήριγμα ζωής,φώς σ'ένα όρίζοντα στό πέρας του όποιου έπρεπε να φτάσουν ζωντανόι.

Η Ελλάδα που βρήκαν,ήταν σίγουρα παράδεισος σέ σχέση με τίς χώρες που άφηναν. Ο κόσμος τους έστερξε με συμπάθεια,οί περισσότεροι βρήκαν εύκολα δουλειά,καί απέκτησαν άνέσεις που ήταν αδύνατο να φαντασθούν.

Άλλ' όμως ή μεταβολή του ρυθμού της ζωής των είναι πολύ απότομη: Η καλοκουρδισμένη ζωή του "ύπαρκτου σοσιαλισμού",που δέν αφήνει ίχνος ελεύθερης επιλογής δίνει την θέση της σέ μία νέα που τό στοιχειό της ελεύθερης ζωής σέ κάποια πλαίσια είναι συστατικό στοιχείο της κοινωνικής ζωής. Από μία κοινωνία στην όποία ό φορέας της εκμετάλλευσης είναι μοναδικός καί διαχωρισμένος με σινικό τείχος από τους υπόλοιπους, με αποτέλεσμα την εύκολη ανάπτυξη των ανθρώπινων σχέσεων ανάμεσα στους από "κάτω"(μιας καί ζοϋν στίς ίδιες άθλιες

κοινωνικές συνθήκες καί ό έμπλουτισμός της ζωής σέ κοινωνικές σχέσεις είναι τό μόνο που δέν έχει απαγορευθεί),έρχονται σέ μία κοινωνία που ό άπανθρωπισμός της διαχέεται παντού.

Σ'αυτή την ελληνική κοινωνία οι πρόσφυγες δύσκολα μπορούν να προσαρμοσθούν. Άνθρωποι οι περισσότεροι με σεμνότητα,άξιοπρέπεια,καί κυρίως έντονη αίσθηση μηδαιμότητας,δέν μπορούν να ένταχθούν εύκολα σέ μία υπερφίαλη κοινωνία. Έτσι απομονώνονται καί μόνος κοινωνικός τους χώρος είναι ό σύλλογος των έπαναπατρισθέντων από την χώρα που ζοϋσαν στόν όποιο συναντούν με όσους είχαν συνηθίσει να ζοϋν.

Για όσους όμως ή έπιστροφή σήμαινε πολύ περισσότερα,κι' όχι τό ίδια σέ διαφορετικό χώρο,ή αυτοκτονία είναι ή μόνη λύση.Αυτές οι αυτοκτονίες φαίνονται τελείως παράλογες έπειδή δέν συντρέχουν ιδιαίτεροι λόγοι απονοήτευσης καί άκόμα γιατί έχουν γίνει από πρόσφυγες ηλικίας από 18 έως 75 χρονών. Όμως για ανθρώπους που έχουν πιστέψει ότι τίποτα δέν πρόκειται να αλλάξει στην ζωή τους αν δέν τό αποφασίσουν κάποιοι άλλοι καί όχι οι ίδιοι,δέν είναι παράξενο που ανάμεσα στόν καθημερινό έξανδραποδισμό καί τόν θάνατο δέν βλέπουν άλλη λύση. Έχουν μάθει ότι κάθε άλλη λύση είναι μάταιη.

Οί αυτοκτονίες αυτών των ανθρώπων

δείχνουν άνάγλυφα την νέα τραγική θέση στην όποία βρίσκονται,για την όποία κανείς δέν συγκινείται.Καί δικαιολογημένα άλλωστε.Τό ΚΚΕΞ που τους έλέγχει δέν έχει συμφέρον από την όμαλή τους ένταξη στην ελληνική κοινωνία,γιατί θά τους έδινε την δυνατότητα να μιλήσουν σ'όλους για τίς τραγικές έμπειρίες που είχαν στίς "σοσιαλιστικές" χώρες.Θά ήταν ή ζωντανή απόδειξη της "άνωτερότητας του σοσιαλιστικού στρατοπέδου" καί ή πιό καλοστημένη προπαγάνδα του ΚΚΕΞ δέν θά υπορούσε να τους διαψεύσει.Μπορεί άρκετοί πρόσφυγες να δηλώνουν ΚΚΕ γιατί τό δέσιμο με τό μύθο του είναι πανίσχυρο,δμως κανείς δέν διστάζει να περιγράψει με τό μελανότερα χρώματα τό μοντέλο των χωρών που υπερασπίζεται τό ΚΚΕΞ.

Άν κάτι θά μπορούσε να βοηθήσει αυτούς τους ανθρώπους να βγούν από τό άδιέξοδο καί την απομόνωση στην όποία έχουν όδηγηθεί,θάταν ένα κίνημα που με την πάλη του θά έδειχνε ότι ή ζωή είναι κάτι που έξαρτάται από την παρέμβαση του ίδιου του ανθρώπου,ότι ό άνθρωπος μπορεί να γκεμίζει τά όποια τείχη τόν περιβάλλουν. Ός τότε όμως οι πολιτικοί πρόσφυγες θά συνεχίσουν να ζοϋν την 'Οδύσειά τους.

Πώς θα αποτραπούν τα ναυάγια

Τό ναυάγιο του "Χρυσή Αύγή"δικαιολογημένα προκάλεσε την συγκίνηση του κόσμου.Είκοσι πέντε άνθρωποι χάθηκαν,οίκογένειες όρφάνεψαν,μιά μητέρα πνίγηκε με τά δυό παιδιά της.Στιγμές σίγουρα τραγικές. Η προσπάθεια που έγινε από κάθε κοινωνική όμάδα να έ-

κμεταλλευτεί αυτή την συγκίνηση φανέρωσε την συλλογική έννοχή όλων.

Σέ τέτοιες περιστάσεις βρίσκει έδαφος να αναπτυχθεί μία λαϊκίστικη στάση,που ζητάει έπιτακτικά την παραδειγματική τιμωρία των ένόχων,αποκρύπτοντας όμως την έννοχή της κοινωνίας μας σέ τέτοιου είδους έγκλήματα.

Ο μικρομαγαζάτορας της Άνδρου, που σπεύδει να γράψει στίς έφημερίδες ότι όλοι ήξεραν ότι τό "σαπιοκάραβο δέν θά έβγαζε τόν χειμώνα", δέν κινητοποιήθηκε ποτέ ζητώντας άσφαλή ναυσιπλοία. Από την άλλη αν τό πλοίο δέν ταξίδευε,γιατί κάποτε συμβαίνει ή θάλασσα να γίνεται άδάμαστη με την ίδια ανάγκη θα έγγραφε στίς έφημερίδες για την κακή ναυσιπλοία της Άνδρου καί θά ζητούσε την έτσι κι άλλωώς εκτέλεση του δρομολογίου, γιατί δέν μπορεί ή οικονομική ζωή του νησιού(δηλαδή τά κέρδη του)να έξαρτώνται από τό μπωφόρ.

Ο οδηγός του βυτιοφόρου που μπαίνει στό "Χρυσή Αύγή" για να πάει στίς Κυκλάδες, έχει ταξιδέψει πολλές φορές καί ξέρει την άντοχή του πλοίου. Δέν άρνείται όμως να βάλει τό κεφάλι του στόν ντορβά,γιατί αν δέ ταξιδέψει θά χάσει λεφτά,προμήθειες.

Τό πλήρωμα κατάκοπο,από τά τελευταία μέσα σέ συνεχή φουρτούνα ταξίδι,δέν είναι σέ θέση να εφαρμόσει τους κανόνες άσφαλείας που απαιτούν σκληρή δουλειά.

Ο έφοπλιστής παίζει τό κύρος των άκτοπλοϊκών του γραμμών κορώνα γράμματα,άλλά ή πραγματοποίηση του δρομολογίου θά του δώσει την δυνατότητα να αύξήσει την έμπιστοσύνη του κοινού που έξυπηρετείται. Δέν τολμάει να άποτρέψει τό ρουμο λόγο γιατί θά πούν ότι τά καράβια του είναι καρυδότσουφλα,ένω χάνει παράλληλα τό κέρδος ένός δρομολογίου.

Τελικά μέρος της ευθύνης έχουν όλοι. Όλοι έχουν άποδεχθεί σιωπηρά τό ρίσκο που συνεπάγεται τό κυνήγι του κέρδους,άλλά κανείς δέν τολμάει να τό παραδεχθεί.

Αυτός που βρίσκεται τελικά σέ δύσκολη θέση είναι ό ύπουργός Έμπορικης Ναυτιλίας που από την μία δέν θέλει να χαλάσει τίς σχέσεις του με τό έφοπλιστικό κεφάλαιο τιμωρώντας τους έφοπλιστές(που έχουν τό μεγαλύτερο κομμάτι της ευθύνης),ένω από την άλλη δέν Μπορεί να άντικρούσει την λαϊκίστικη ιδεολογία που ζητάει την τιμωρία τους,δοντας ΠΑΣΟΚ.

Τελικά αυτό που θά γίνει,άσχετα με τίς ποινές που θά επιβληθούν σέ κάποιους για να ίκανοποιηθεί ή κοινή γνώμη,έκείνοι που θά την πληρώσουν είναι οι ναυτεργάτες.Γιατί είναι σίγουρο ότι ή ένταση της εργασίας τους θά άνέβει για να ίκανοποιούνται πιά οι συνθήκες άσφαλείας.Τό κυνήγι του κέρδους θά είναι τελικά πιό άσφαλές κάτι που όλοι θέλουν.

Θεσσαλονίκη - «ατυχήματα»

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ 1982:

733 εργατικά "ατυχήματα",
τα 10 θανατηφόρα, 1 αυτοκτονία

Για μια ακόμα φορά, το να είσαι νέος εργάτης, σημαίνει ότι πρέπει αναγκαστικά να ακρωτηριαστείς, να τραυματιστείς και γιατί όχι, να πεθάνεις. Σ' αυτή τη διαπίστωση καταλήγει, ο διευθυντής της επιθεώρησης εργασίας Θεσσαλονίκης κ. Χαλαμάνης, όταν σε δημοσίευμα της "Μακεδονίας" δήλωνε: "τα εργατικά ατυχήματα στους νέους, σφείλονται τόσο στην απειρία τους, όσο και στην επιπολαιότητα τους και τον αυθορμητισμό της ηλικίας". Ιδιαίτερα δε, "όταν ξεφεύγουν την επίβλεψη του προϊστάμενου τους, τότε είναι που παίζουν με τις προνοκορδέλες και κόβουν τα χέρια τους".

Κουβέντα για τις ελλείψεις συστημάτων ασφαλείας στα μηχανήματα (πρέσες, ψαλίδια κλπ.), για τις ελλείψεις μέτρων υγιεινής (φίλτρα καθαρισμού, αερισμός κλπ.), την εντατικοποίηση, την τοποθέτηση των νέων στις πιο επικίνδυνες και άχαρες δουλειές.

733 "ατυχήματα" λοιπόν, μέσα στο 82. Τα 669 αφορούν άντρες και τα 64 γυναίκες. Προκάλεσαν πρόσκαιρη ανικανότητα σε 720 και διαρκή σε 2. Τα 10 θανατηφόρα, 1 αυτοκτονία σε χώρο δουλειάς. Ρεκορ ατυχημάτων εμφανίζεται στις βιομηχανίες, ενώ το 45% των ατυχημάτων που γίνονται στις οικοδομές είναι θανατηφόρα.

Αν αφαιρέσουμε το γεγονός, ότι συχνα οι εργαζόμενοι δεν καταγγέλλουν τα πραγματικά αίτια του ατυχήματος, από το φόβο της απόλυσης αλλά και της αυξανόμενης ανεργίας, τα αίτια στατιστικά, προσδιορίζονται από:

1. Άστοχες ενέργειες των εργαζόμενων: 52%
 2. Τυχαία γεγονότα: 15,5%
 3. Επαγγελματικοί κίνδυνοι: 10,5%
 4. Έλλειψη μέτρων ασφαλείας και υγιεινής: 8%
 5. Τροχαία: 4,5%
 6. Διάφοροι λόγοι: 3,5%
 7. Παθολογικοί λόγοι: 3%
 8. Θεωρήθηκαν μη εργατικά: 1,5%
 9. Θανατηφόρα: 1,5%
- Σχόλιο ουδεν.

«Κρίση»

Ένα από τα χαρακτηριστικότερα στοιχεία της σημερινής κρίσης, είναι η υπερχρέωση των οικονομικών και ιδιαίτερα εκείνων του Τρίτου Κόσμου, που απειλεί με τίνιγμα στον αέρα τις τράπεζες της Δύσης και θεωρείται σήμερα, ο απειλητικότερος παράγοντας για ένα διεθνές κραχ, που θα ξεπεράσει κατά πολύ τη "μαύρη Παρασκευή του 1929".

Έτσι, μόνο η εξυπηρέτηση του χρέους μερικών χωρών του Τρίτου Κόσμου φτάνει σε αστρονομικά ποσά για το 1983. Για την Αργεντινή, οι τόκοι που πρέπει να πληρωθούν ξεπερνάνε τα 18 δισεκ. δολάρια (δηλ. το 153% των εξα-

γωγών!), για το Μεξικό τα 43 δισεκατομ. (126%), για τη Βραζιλία τα 30 δισεκ. (117%), για τη Βενεζουέλα τα 20 δισεκ. (101%). Πάει να πει, πως αυτές οι χώρες βρίσκονται ουσιαστικά σε αδυναμία πληρωμής και βαδίζουν αναπόφευκτα σε κήρυξη πτώχευσης.

Το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, πήρε από τις Δυτικές χώρες συμπληρωματικές πιστώσεις 30-40 δισεκ. δολάρια για να καλύψει τις εμπορικές τράπεζες, ποσο αστείο. Πως λοιπόν θα αντιμετωπιστεί η χρηματιστική κρίση που εμφανίζεται πια, όλο και περισσότερο πιθανή;

Οι δολοφόνοι βρίσκονται ανάμεσά μας

Στις 9 του Μάρτη σύντροφοι που μοίραζαν προκήρυξη της Έργαστικής Πληροφόρησης για την συγκέντρωση για την ανεργία της 15 του Μάρτη αντιμετώπισαν επίθεση από τους τραμπούκους του ΚΚΕ, στην συγκέντρωση των οικοδόμων στο "Αλάμπρα. Πολλοί σύντροφοι δέν περίμεναν μιά τόσο άπρόκαλυπτη επίθεση φασιστικού στυλ. Όμως είναι φανερό πως ή μείωση της δικής μας παρέμβασης στους εργατικούς χώρους έχει αποθρασύνει έντελως τους φασίστες τραμπούκους που δέν έχουν πιά κανένα ένδοξο. Τό ζήτημα βέβαια δέν είναι να κλαψουρίσουμε αλλά να τους αντιμετωπίσουμε. Καί για τους δσους ξεχνάνε την φασιστική ύψη αυτών των καθαρμάτων άρκεϊ να διαβάσουν τό βιβλίο του Θωμά Δρίτσιου "Γιατί μέ σκοτώνεις σύντροφε" (έκδόσεις Γλάρος) που πίσω από τόν μελό τίτλο καί τό ήλιθια γαρύφαλα του έξωφύλου περι-

γράφει άρκετά πειστικά καί τεκμηριωμένα μερικά από τά έγκλήματα που διέπραξαν οι άνθρωποι της ήγεσίας του ΚΚΕ καί οι τραμπούκοι τους εκεί που μπορούσαν καί όταν είχαν την έξουσία, ενάντια στα ίδια τά μέλη καί τά στελέχη τους. Περιγράφει δηλαδή μερικά από τά έγκλήματα που διέπραξαν στό βουνό στή διάρκεια του έμφυλιου καί στίς ανατολικές χώρες όπου βρέθηκαν στή συνέχεια. Όταν δηλαδή είχαν την δυνατότητα να έχουν στήν διάκριση τους τίς ίδιες τίς ζωές χιλιάδων ανθρώπων.

Καί να ένα μικρό δείγμα της περιγραφής, που άφοραί την σύλληψη καί τόν βασανισμό δεκάδων μελών του Δημοκρατικού Στρατού στή βόρεια Ελλάδα γιατί διαμαρτυρήθηκαν για τίς στρατιωτικές άποτυχίες της καθοδήγησης καί άρα έγιναν ύποπτοι.

"... Δύο άλλοι άγωνιστές, ό Νίκος

Ρήξη με... Ρήξη για... Ρήξη από... εκ...ρηξη...

Σαλικυράκης και ο Γιωργος Γκαγκούλιας βασανίστηκαν από τον Φίλιππο Παπαδόπουλο, παλιό κομμουνιστή και βουλευτή του Λαϊκού Μετώπου και τον Κρόκο, παλιό επίσης αγωνιστή. Του Σαλικυράκη (Ατσαλένιου) του δέσαν το σώμα σ' ένα δέντρο και σ' άλλο δέντρο, κοντινό, δέσανε το γεννητικό του όργανο. Έτσι οριζοντιωμένο του τό χτυπούσαν με ξύλο... Δέν ύπόφεραν λιγώτερο οι δέκα αντίρτισσες που τις έδεσαν μισόγυμνες στο δέντρο και με βέργες από κρανιά ραβδίζανε τις ρόγες των βυζιών τους ή βάζανε ξύλα στα γεννητικά τους όργανα...." (σελ. 57)

Πάντα οι βασανιστές είχαν ιδιαίτερη αδυναμία στα σεξουαλικά βασανιστήρια. Οι δε "κομμουνιστές" βασανιστές ξεπέρασαν σε έφευρετικότητα τον οποιοδήποτε Κραββαρίτη.

Και ως δοῦμε λίγο ένα "ένσταντανε" από την ζωή στο στρατόπεδο του Μπουλκες. Περιγράφει ο Δημήτρης Ραβάνης-Ρεντής στην Έλευθεροτυπία στις

9/3/80 (και μεταφέρει ο Δρίτσιος) που έζησε ο ίδιος εκεί.

"... Άς πάρω την δική μου πεντάδα, είμαι τρίτος από την άκρη του πεζοδρομίου, δεύτερος από τον τοίχο. Έχει σημασία αυτό. Και νά γιατί: Όταν περπατάμε στο δρόμο ή σειρά μας είναι αυτή: Πρώτος, στην άκρη στο πεζοδρόμιο ή γραμματέας της πεντάδας, πέμπτος προς τον τοίχο ή επαγρυπνητής. Στη μέση κάποιος που τό γραφεῖο ἔέν είναι και τόσο σίγουρο γιά την πίστη του. Δεύτερος και τέταρτος, ο "ταμίας" της πεντάδας και ο "υπεύθυνος τύπου". Όσο γιά τον γραμματέα, πρώτος προς τό δρόμο, ἔ, αυτόν τον προσέχουμε ὄλοι ἔμεις οί ἄλλοι. Πρέπει νά πῶ: και οί πέντε της πεντάδας μας είναι κομματικά μέλη. Όλοι αντίρτες του ΕΛΑΣ. Μένουμε και οί πέντε στο ἴδιο σπίτι. Και οί πέντε θά βγαίνουμε μαζί στον δρόμο. Και οί πέντε γιά φαγητό και οί πέντε στην δουλειά, και πάλι πίσω και οί πέντε στο σπίτι. Άν την νύχτα θές νά

πῶς προς "νεροῦ" σου, πρέπει νά ξυπνήσεις και κάποιον από την πεντάδα σου νά σε συνοδέψει...."

Πιστεύουμε πῶς αυτές οί δύο εικόνες ἄρκοῦν, και τό βιβλίο είναι γεμάτο από τέτοιες, γιατί ο συγγραφέας ἔζησε και περιγράφει τις ἀγριότητες ὄλων τῶν ἡγεσιῶν στις ἀνατολικές χώρες, από την Ζαχαριαδική μέχρι και τή Φλωρακική. Αυτό τό βιβλίο ἀποτελεῖ ἕνα κείμενο "φρονηματισμοῦ". Αὐτοί οί ἐγκληματίες βρίσκονται ἀνάμεσά μας, ἐκπαιδεύουν και τά νεώτερα τσιράκια τους στις ἴδιες μεθόδους και λογική, και σέ περίπτωση που θά ξαναποκτήσουν την δυνατότητα γιά δράση θά ξεπεράσουν τον παλιό τους ἑαυτό. Και ὄμως πολλοί από μᾶς συνεχίζουν νά τούς παίρνουν στο ἀψήφιστο, νά ὑποτιμοῦν τον κίνδυνο που ἀντιπροσωπεύουν, νά τούς βαφτίζουν "ἐργατικό κόμμα" κοκ. Ἡ ἀψήφηση πρέπει να γίνει ὄσο εἶναι καιρός και ὄπως λέει ο Κατσαρός "νά ὑψώσουμε ἀληθινό κάστρο ἀπέναντί τους".

λίασε και τον φίλησε.

Οργίασε πάλι ο κίτρινος τύπος-όλος ο τύπος δηλαδή-άναψαν οι συζητήσεις σε τόπους δημόσιους και ιδιωτικούς γύρω από το μεγάλο ζήτημα, προσφιλή θεματολογία της φαλλορατίας, του αντρισμού, του μισογυνισμού, προπαγάνδα υπέρ του βιασμού: Οι "σκληροί άντρες", η βία ο εξευτελισμός, το ξύλο, η υποταγή ἀρέσουν στις γυναίκες-η κάθε γυναίκα επιθυμεί, κατα βάθος, να βιαστεί.

Όλη αυτή η πορνοφιλολογία αγγίζει έτσι με τρόπο τόσο χυδαίο και πρόστυχο, ένα πρόβλημα τόσο σοβαρό, κρύβοντας φυσικά τη ζημιά που ἔκανε στις γυναίκες η καταπίεση και η χρήση τους σαν αντικείμενα επιαιώνες. Η πατριαρχία, που από αιώνες διαμορφώνει τις γυναίκες έτσι ὡστε να δέχονται και να εσωτερικεύουν αυτό το ρόλο του αντικειμένου, "εξεγείρεται", όταν αυτή η αποδοχή φτάσει στις ακραίες μορφές και συ νέπειές της. Τα αποτελέσματα της εξουσίας και της καταπίεσης γίνονται ὄπλο και επιχείρημα υπέρ αυτής της καταπίεσης. Οι απανταχού σαδιστές ὄλοι οι εν δυνάμει βιαστές, που οι "επιθυμίες" τους, οι κρυμμένες "ανάγκες" τους είναι ακριβώς να χρησιμοποιούν και να μεταχειρίζονται τις γυναίκες σαν αντικείμενα, να τις εξευτελίζουν, λένε φυσικά οτι οι γυναίκες "τα θέλουν".

Το πρόβλημα ὄμως παραμένει.

Είναι η σχέση καταπιεστή-καταπιεζόμενου, εξουσιαστή-εξουσιαζόμενου, σαδιστή-μαζοχιστή. Είναι οτι η καταπίεση, η εξουσία ὄχι μόνο μπορούν να γίνουν αποδεκτές αλλά παραπέρα ακόμη να εσωτερικευτούν και να αναπαράγονται από τους ἴδιους τους καταπιεζόμενους. Είναι ο μπά-

τσος που ἔχουμε μέσα μας, βασικός τρόπος ενσωμάτωσης στο κράτος και στη λογική του, κι αν το σύστημα επιβιώσει, ο μηχανισμός του μέλλοντος. Η δημιουργία ακριβώς μιας τέτοιας ψυχικής δομής, μιας τέτοιας στρέβλωσης του χαρακτήρα που ὄχι μόνο να δέχεται την εξουσία αλλά επιπλέον να του ἀρέσει, να την επιδιώκει και να την αναπαράγει.

Αυτό το φαινόμενο εμφανίζεται με χιλιάδες μορφές καθημερινά και βάζει το ερώτημα: μέχρι πού μπορεί να φτάσει η αλλοτρίωση του ανθρώπου. Αν είναι δυνατόν ο άνθρωπος να αλλοτριωθεί πλήρως. Αν πράγματι υπάρχει αυτή η αναλλοτρίωτη ανθρώπινη πλευρά, εκείνη που πάντα θα αντιστέκεται, εκείνη η ικανή ν' αγαπάει τους ανθρώπους, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, τη ζωή τόσο ὡστε να φτάσει στη στιγμή εκείνη της υπέρβασης που είναι ο ἔρωτας, ακόμη περισσότερο στη στιγμή εκείνη της υπέρβασης που είναι η επανάσταση ή ἔστω που ἔστω θα είναι η επανάσταση. Πῶς και πότε σε ποιούς χώρους, με τι δομές και σε τι εποχές πραγματώνονται οι μεγάλες αλλαγές συνείδησης, ποιά θα είναι τα υποκείμενα αυτής της επανάστασης.

Ο καπιταλιστικός σχηματισμός μπορεί πράγματι να λειτουργήσει και χωρίς την οικονομική εκμετάλλευση των γυναικών-αυτή ὄμως τη βάση της αλλοτρίωσης της γυναίκας και αντίστοιχα του άντρα, αυτή την πηγή του διαχωρισμού των ρόλων και της εξουσίας που είναι τόσο παλιά ὡστε να αγγίζει τα ὄρια της φύσης και της ιστορίας, τόσο στενά δεμένα με τή σεξουαλικότητα-την κρυμμένη ρίζα της ιστορίας-μόνο η γυναικεία επανάσταση μπορεί να γκρεμίσει.

Και πάλι για το Δράκο

Δεκάδες ερωτικά γράμματα και λουλούδια λαβαίνει ο Δράκος. Νεαρή ψυχίατρος στο δημόσιο ψυχιατρείο μόλις τον είδε τον αγκά-

ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΗΣ

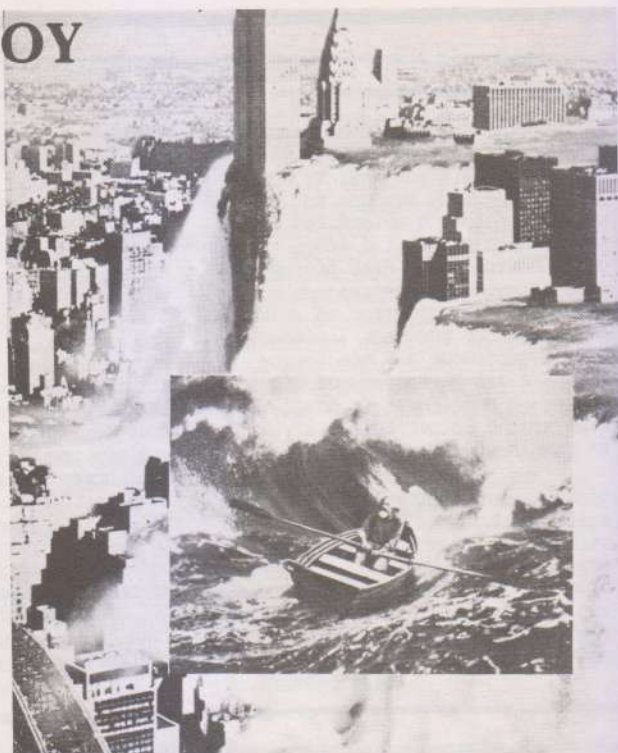
Σταδιακά, μέσα από υποτιμήσεις "έτεροχρονισμούς", σφίξιμο της ζώνης, ανεργία, ο κόσμος αρχίζει να συνειδητοποιεί πώς μπήκαμε για τὰ καλά στην κρίση. Καί είναι γεγονός πώς αυτή ή συνειδητοποίηση ήρθε πολύ άργά στην Ελλάδα. Λίγο - πολύ εμφανίστηκε μαζί με την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην έξουσία μοιάζει σαν όλα τὰ φαινόμενα της κρίσης να επιταχύνονται, να διευρύνονται. Πτώση της παραγωγής, έλλειμα του ίσοζυγίου, διόγκωση της ανεργίας.

Βέβαια στην πραγματικότητα, τὰ όκτώ χρόνια μετά την μεταπολίτευση συσσωρεύτηκαν όλες οι προϋποθέσεις της κρίσης, χωρίς όμως να έχουν εμφανιστεί άνοιχτά στά μάτια του περιστεριού κόσμου, για να έκδηλωθούν σήμερα.

ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ ΔΟΜΗΣ

Η έποχή της δικτατορίας ήταν ή τελευταία χρυσή έποχή τόσο για τὸ κεφάλαιο, όσο καί για τούς "μικρομεσαλούς". Η πολιτική της δικτατορίας στηρίζονταν στην διπλή καταπίεση αγροτών καί εργατών, τόν περιορισμό ή τήν διατήρηση σε χαμηλά επίπεδα του βιοτικού τους επίπεδου καί τήν αντίστοιχη διοχέτευση πόρων στους βιομήχανους καί τούς μικρομεσαλούς. Έτσι για άλλη μιά φορά έγινε δυνατό τὸ ελληνικό θαύμα, τὰ μικροαστικά στρώματα να διευρύνονται μαζί με τὸ κεφάλαιο.

Τήν έποχή της δικτατορίας, καί μάλιστα στην κορύφωση της, πριν από τὸ τέλος, τὸ 1973 ή αύξηση της βιομηχανικής παραγωγής έφτασε μέσα σε ένα χρόνο τὰ 16% (ρεκόρ στη μεταπολεμική Ελλάδα), καί στην οικοδομή χτίστηκαν οί περισσότερες οίκοδομές απ' όλοκληρο τόν κόσμο αναλογικά με τόν πληθυσμό. Έτσι βιομήχανοι καί μικρομεσαλοί έπλεαν σε "πελάγη ευτυχίας". Ήταν ή αρχή του τέλους. Ο πληθωρισμός εισβάλει καί γρήγορα ή πτώση, ή μεταπολίτευση. Μέσα σε 7 ή 8 χρόνια τὸ μοντέλλο ανάπτυξης της μεταπολεμικής Ελλάδας πού είχε φτάσει στον παροξυσμό της με τή χούντα, μπαίλει σε κρίση. Μέσα σε τρία χρόνια - μέχρι τὸ 77 εργάτες καί αγρότες παίρνουν τήν "ρεβάνς" από τήν αστική τάξη καί τούς μικρομεσαλούς. Οί τιμές τῶν αγροτικών προϊόντων καί τὰ μεροκάματα ανεβαίνουν ταχύτερα από τὸ πληθωρισμό. Οί ώρες δουλειῆς φτάνουν τίς 40 τὸ 1983 από 48 πού ήταν τὸ 1974. Απεργίες, αγροτικές κινητοποιήσεις, συντάξεις για τούς αγρότες, ασφαλιστική κάλυψη του συνόλου του πληθυσμού, επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο τὸ κόστος παραγωγής. Τέλος αλλά όχι ελάχιστο, μιά οικονομική ανάπτυξη πού μέχρι τότε δέχεται επαιρνε καθόλου ύπ όψη της τήν κοινωνική υποδομή φτάνει σε άδιέοδο. Έλλειψη ύπονόμων, δρόμων, νέφος ΕΡΧΟΝΤΑΙ όλα μαζί καί απαιτούν με τή σειρά τους τεράστιες δαπάνες. Αν σ' όλα αυτά προστεθούν οί συνέπειες της διεθνούς κρίσης, αύξηση της τιμής του πετρελαίου, πτώση τῶν ναυτιλιακών, καί μεταναστευτικών έμβασμάτων, σωματίτημα της μετανάστευσης - καί διόγκωση της ανεργίας - όξυνση του ανταγωνισμού τῶν νέων βιομηχανικών χωρῶν" κύρια της Νοτιοανατολικής Ασίας σε προϊόντα ίδια με εκείνα πού εξαήγαγε ή Ελλάδα κλπ., έχουμε μιά ολοκληρωμένη εικόνα τῶν "δεινῶν" πού ήρθαν να πλῆξουν

τήν ελληνική οικονομία - δηλαδή τὸ ποσοστό κέρδους του κεφαλαίου καί τήν εύημερία τῶν μεσοστρωμάτων.

Η ελληνική οικονομία πού μέχρι τὸ 1971-72 είχε τόν μικρότερο πληθωρισμό στην Ευρώπη - (SIC!) μόλις 1,5-2% τὸ χρόνο πήδησε ξαφνικά σε διψήφια νούμερα καί τελικά πέρασε τὸ 20%. Αυτός ο χαμηλός πληθωρισμός στηριζόταν στην καταπληκτική αύξηση της παραγωγικότητας - πού έφτανε τὸ 7% τὸ χρόνο καί τήν συμπίεση του εισοδήματος τῶν μισθωτῶν καί τῶν αγροτῶν.

Η τεράστια αύξηση της παραγωγικότητας βασιζόταν στην γρήγορη τεχνολογική ανανέωση καί τήν έντατικοποίηση της παραγωγής, με τήν μηχανοποίηση της αγροτικής παραγωγής καί τή δημιουργία μιάς ένδιάμεσης βιομηχανίας - έλαφριάς καταναλωτικής καί πρώτης επεξεργασίας πρώτων ύλων - μεταλλουργία, σιδηροκατασκευές χημικά, διυλιστήρια, ύφαντουργία.

Η έκρηξη του κόστους, πού σήμανε ή μεταπολίτευση καί ή ταυτόχρονη έκδήλωση της διεθνούς κρίσης σήμανε σταδιακά τήν πτώση του ποσοστού κέρδους (τὰ καθαρά ΔΗΛΩΜΕΝΑ κέρδη τῶν βιομηχάνων πέρασαν από τὸ 11% του συνολικού κεφαλαίου σε ποσοστά 2-3% ή ακόμα λιγότερα) καί άρα τήν άποσυγή επενδύσεων, τήν επενδυτική "άποχή" τῶν βιομηχάνων. Έτσι ή παραγωγικότητα της βιομηχανίας αντί να ανεβαίνει έπεσε. Τήν στιγμή πού ή Ευρώπη για να αντιμετώπισει τήν κρίση έντείνει τήν τεχνολογική ανανέωση, καί ανεβάσει τήν παραγωγικότητα στην Ελλάδα συμβαίνει τὸ αντίθετο. Τὸ ίδιο στην αγροτική οικονομία οί επενδύσεις πέφτουν για τὸ μέγεθος της αγροτικής εκμετάλλευσης - έξαιρετικά μικρό - δέν επιτρέπει παραπέρα μηχανοποίηση. Έτσι από παντού συσσωρεύονται τὰ στοιχεία της κρίσης. Όλη ή δομή καί οργάνωση της ελληνικής οικονομίας μπηκε σε μιά άξεπέραστη κρίση - άξεπέραστη με τήν έννοια ότι δέν μπορεί να ύπάρξει μιά νέα ίσορροπία αν δέν ύπάρξουν βασικές ταξικές τομές - καί στη συνέχεια τεχνολογικές, παραγωγικές κλπ.

Η ΚΡΙΣΗ

"Έτσι η συσσώρευση όλων αυτών των παραγόντων είχε σαν συνέπεια την έξυση του πληθωρισμού, την μείωση - ουσιαστικά των εξαγωγών την αύξηση του εξωτερικού ελλείματος, όπως και του δημοσιονομικού ελλείματος, και κατά συνέπεια πλέον την πολιτική της λιτότητας, την έξυση της ανεργίας, την υποτίμηση.

Η κρίση, πού τά δομικά της στοιχεία συσσωρεύονται πιά επτά χρόνια τουλάχιστον εκδηλώνεται σε όλη της την έκταση από τό 81 και μετά. Πρόκειται για μιά ΒΑΘΕΙΑ, ΔΟΜΙΚΗ κρίση του καπιταλισμού, και ταυτόχρονα του παγκόσμιου. Ξεπέρασμά της σημαίνει καταστροφή καλών παραγωγικών δυνάμεων, μιάς δοσμένης οργάνωσης της κοινωνίας, μιάς δοσμένης οργάνωσης των διεθνών σχέσεων, μπορεί να σημαίνει, ακόμα και πόλεμο. Καί η κρίση θά βαθαίνει, όσο δέν θά υπάρχει ή "κάθαρση" μιάς ριζικής ανατροπής του συσχετισμού δυνάμεων, όσο δέν μπουν μπροστά νέες ταξικές συμμαχίες και τελικά μιά νέα παγκόσμια οργάνωση της παραγωγής. Αλλά όλα αυτά είναι μιά μεγάλη ιστορία. Ας προσπαθήσουμε να τά δούμε κάτω από τή διὰ μας σκόπιά.

Εκείνο πού είναι βέβαιο είναι πώς ή σημερινή κατάσταση είναι ανυπόφορη και θά γίνει - ται όλο και περισσότερο τέτοια. Η ΒΑΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΔΟΜΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΤΑΞΙΚΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΟΔΗΓΕΙΤΑΙ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ, ΣΕ ΚΡΙΣΗ ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ.

Μόνο όπως είπαμε μιά ριζική ανατροπή στην ταξική ισορροπία μπορεί να επιτρέψει τό όποιο οδύποτε ξεπέρασμα της κρίσης. Μόνο δύολύσεις υπάρχουν για τήν ελληνική οικονομία και κοινωνία. Η μιά λύση καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού με άγριο υποβιβασμό και πειθαρχηση των εργαζομένων και μικρομεσαίων ή μιά μη καπιταλιστική - επαναστατική έξοδο από τήν κρίση. Καί στή μιά και τήν άλλη περίπτωση ή μικροδικοκτησία, οι μικρομεσαίοι θά αντιμετώπισουν τήν μεγαλύτερη κρίση της ιστορίας τους, θ' αρχίσουν να βαδίζουν προς τήν αναπόφευκτη παρακμή τους. Η ελληνική κοινωνία, οι ανάγκες της συγκεντρωμένης παραγωγής δέν άντέχουν άλλο τήν συμβίωση της κοινωνικοποιημένης παραγωγής και της μικροδικοκτησίας.

"Έτσι ό "θρίαμβος" των μικρομεσαίων, ή άνοδος ενός μικρομεσαίου κόμματος στην έξουσία, δέν είναι παρά τό κύνειο άσμα της μεταπολεμικής "μικρομεσαίας δημοκρατίας". Πιά καπιταλιστική συσσώρευση και διεύρυνση των μικρομεσαίων παίρνουν διαζύγιο.

ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

Και εδώ εμφανίζεται ή μεγάλη αντίφαση. Ένώ ή συμβίωση καπιταλιστικής διευρυμένης αναπαραγωγής και απλής εμπορευματικής, κεφάλαιου, και μικρομεσαίων μπαίνει σε κρίση, και οι νόμοι της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης οδηγούν σε "διαζύγιο", από τήν άλλη πλευρά τό κοινωνιολογικό βάρος των μικρομεσαίων, τό γεγονός πώς και τά δύο μεγάλα κόμματα - Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ - στηρίζονται σε μεγάλο βαθμό σ' αυτούς, κάνει αδύνατη μιά "ομαλή" κοινοβουλευτική λύση χωρίς τήν παρουσία τους. Έτσι ή ιστορική περιθωριακότητα των μικρομεσαίων στο συγχε - κριμμένο, πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο εκφράζεται αντίθετα σαν κοινωνιολογική βαρύτητα και επίμονή.

Νά λοιπόν τό άδιέξοδο. Καί ή μόνη λύση - αν είναι δυνατό να υπάρχει "ομαλή" λύση είναι ή προσπάθεια να πειστούν οι ίδιοι οι μικρομεσαίοι μέσα από τήν ανάληψη της διαχείρησης του κεφάλαιου, πώς δέν υπάρχει άλλη λύση εκτός από τήν αυτοσυγκράτηση τους.

Αυτή άκριβώς είναι ή άπόπειρα του ΠΑΣΟΚ. Τόσο, από τήν μιά "αυτοσυγκράτηση" των εργατών - σοσιαλδημοκρατική λιτότητα, με τήν χρησιμοποίηση συνδικάτων, του ΚΚΕ, κλπ, για να επιβάλει μιά τέτοια λιτότητα στους εργάτες - και από τήν άλλη "αυτοσυγκράτηση" και άποδοχή ή υποβιβασμού των μικρομεσαίων.

Μπορεί όμως μιά τέτοια λύση να είναι άποτελεσματική; Είναι προφανές πώς όχι. Καί ό άλλοπρόσβαλος χαρακτήρας της ΠΑΣΟΚικής πολιτικής φαίνεται στην πράξη. Τόν ένα χρόνο, τό 82 αύξηση των παροχών, τόν άλλο, τό 83 "έτερο - χρονισμός", λιτότητα κ.ο.κ. Ένα μικρομεσαίο κόμμα μπορεί να βάλει μπροστά κάποιες ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΑΥΤΟΠΕΡΙΘΑΡΧΗΣΗΣ, ενίσχυσης του κράτους κλπ. αλλά διαπερνιέται από τέτοιες άντιφάσεις ώστε δέν μπορεί να άποτελέσει μιά ικανοποιητική λύση στα άδιέξοδα της κρίσης. Τό ΠΑΣΟΚ τό μόνο πού μπορεί να κάνει είναι να πορευεται κουτσά στραβά μέσα στην κρίση, να ηηδαί από δω και από κεί, να ΕΠΙΔΕΙΝΩΝΕΙ τήν κρίση.

Η ελληνική άρρώστια χρειάζεται άλλα φάρμακα, ριζικά, "νυστέρι" πού έλεγε και ό γιατρός Παπαδόπουλος, και βέβαια τό ελληνικό νοβούλιο δέν μπορεί για τήν ώρα να προσφέρει κάτι τέτοιο.

Η κρίση οδηγεί και τά είδύλια σε κρίση. Τό είδύλιο της μεταπολίτευσης πλησιάζει στο τέλος του. Εγγενικές φυχές, μικρομεσαίοι, έσωτερικοί, ευρωπαϊστές, και άλλες παρόμοιες φιλοφύρες της μεταπολίτευσης θά μπουν σε παρακμή. Όλο και περισσότερο θά τείνουν να προβάλλουν άκρατες και ριζικές λύσεις - κρατικός καπιταλισμός, θατσερισμός, ή - έστω σε μικρή κλίμακα - εργατική επανάσταση.

Και καταλαβαίνουμε όλοι τί σημαίνουν όλα αυτά. Τό ίδιο τό ΠΑΣΟΚ θά γίνεται μέρα τή μέρα αυταρχικότερο, ΜΑΤ, λιτότητα, παραγωγικότητα, τά καθημερινά του έμβλήματα, παράλληλα με τήν "συμμετοχή". Καί έτσι οι ίδιοι οι "σοσιαλιστές" και οι μεσαίοι θά άνογουν τό δρόμο για ριζικώτερες καπιταλιστικές λύσεις.

Η συνειδητοποίηση της κρίσης και του χαρακτήρα της πρέπει να γίνει συνειδητοποίηση της ανάγκης για μιά νέα οργάνωση, για μιά νέα συσπείρωση των δυνάμεων του κοινωνικού ανταγωνισμού για μιά μη καπιταλιστική έξοδο από τήν κρίση. Σύντομα επανάσταση και άντεπανάσταση θά αντιπαρατεθούν με πολύ οξύτερο τρόπο άπ' ότι σήμερα. Τό βάθος της κρίσης δέν θά επιτρέψει για πολύ καιρό ακόμα τίς μεσοβέζικες λύσεις.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΣΙΚΕΣ ΘΩΠΕΙΕΣ

Και ξαφνικά οι αμερικάνικες βάσεις γίνονται το πρώτο θέμα της ελληνικής πολιτικής επικαιρότητας. Μυστικές διαπραγματεύσεις, ενημερώσεις των αρχηγών κομμάτων και λοιπων προσηλυτικών, ξαφνική κρίση, ανατροπή του 7 προς 10, "λαϊκές" κινητοποιήσεις, επίσκεψη Τυχοῦφ, μια πλανώμενη μυρουδιά "πραξικοπήματος", ιστορίες φρίκης γενικώς, έρχεται η ώρα μάλλον ν'ανακαλύψουμε ότι εκτός από τη μοναξιά υπάρχει και ο ιμπεριαλισμός, ότι η μοναξιά ενός κομματιού του χώρου μέσα στην αντιιμπεριαλιστική βαβούρα θα συνεχίσει να υπάρχει όσο δεν έχει συνειδητοποιηθεί κάτι τέτοιο.

Δεν είναι στις προθέσεις του γράφοντος να κάνει ένα κείμενο γραμμής, μια τέτοια γραμμή δεν έχει υπάρξει από το επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα. Το κείμενο θέλει να περιοριστεί σε κάποια στοιχεία που να αποσαφηνίζουν το πως μπαίνει το πρόβλημα, και σε ποια κατεύθυνση πρέπει να φάσουμε.

Μέσα απ'τό θέμα των βάσεων μπαίνει τελικά ανοιχτά το ζήτημα της πολιτικής εξάρτησης, το ζήτημα των προσανατολισμών της εξωτερικής πολιτικής μέσα στο παιχνίδι του ανταγωνισμού ΝΑΤΟ και σύμφωνου της Βαρσοβίας. Δύο είναι οι παράγοντες που η δράση τους δίνει σήμερα την κατεύθυνση (αν υπάρχει τέτοια) στην εξωτερική πολιτική της Ελλάδας. Ο πρώτος η αστική τάξη και οι επιλογές που κάνει με βάση τα συμφέροντα της, και ο δεύτερος η αόρατη πίεση που ασκεί ο φορέας των ρώσικων συμφερόντων το ΚΚΕ.

ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

"Δεν μπορούμε να παραμένουμε σε μια συμμαχία που όπλιζε την τουρκική εισβολή στην Κύπρο" (Καραμανλής, Αύγουστος του 1974, Θεσ/νίκη) "Δεν μπορούμε να είμαστε σε μια συμμαχία που δεν εγγυάται τα ανατολικά σύνορα μας" (Αντρέας, στην αμερικάνικη τηλεόραση).

Να πως μπαίνει το πρόβλημα για την αστική τάξη. Οι παραδοσιακές της επιλογές το "ανήκομεν εις την δύσιν" αποδείχονται όλο και πιο δύσκολες. Η ύπαρξη εθνικού ζητήματος στην Κύπρο και το Αιγαίο την οδηγεί στην αναζήτηση των εξωτερικών στηριγμάτων (ή εγγυητών ή προστατών στην καθομιλούμενη) για να αποφύγει τον κίνδυνο ενός πολέμου. Η στάση των αμερικάνων σ'αυτά τα ζητήματα, στάση καθαρά υπέρ της Τουρκίας, που για το ΝΑΤΟ θεωρείται σαφώς σπουδαιότερη, την αναγκάζει σε επιλογές μη μονομερούς στηρίξης στους αμερικάνους, αλλά και μέσω διεθνών στηριγμάτων να πιέσει ΝΑΤΟ και αμερικάνους.

Η ανάγκη για μια άλλη σχέση με το ΝΑΤΟ δεν επιβλήθηκε από την πίεση κανενος λαϊκού κινήματος. Αντίθετα επιβλήθηκε από την ίδια την άρχουσα τάξη, απ'τη μεταδικτατορική κυβέρνη-

ση που αποφάσισε άμεσα την απομάκρυνση από το στρατιωτικό σκέλος το ΝΑΤΟ το '75, σαν πίεση και εκβιασμο. Ο εκβιασμός δεν απόδωσε και έτσι η Δεξιά αναγκάστηκε να επανέρθει στο ΝΑΤΟ και να αφήσει τις διαπραγματεύσεις γιατί βάσεις κληρονομία στο ΠΑΣΟΚ. Ο Αντρέας προσπάθησε να ξαναπαίξει το ίδιο παιχνίδι: αφού ξεκαθάρισε στην αρχή τις προθέσεις του μιλώντας για χρονοδιάγραμμα για τις βάσεις, και μη θίγοντας το ζήτημα της συμμετοχής στο ΝΑΤΟ, προσπαθεί να πιέσει κι αυτός τους αμερικάνους. Εκείνο που γίνεται σαφές είναι ότι παρά τις μεγαλόστομες διακηρύξεις οι πολιτικοί εκφραστές του κεφάλαιου υποβαθμίζουν συνεχώς τα αιτήματα τους: Πρώτα να φύγουν τα στρατεύματα κατοχής της Κύπρου, μετά η δέσμευση της Αμερικής να αποτρέψει έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο, μετά απλα η διατήρηση του 7 προς 10.

Όμως το παιχνίδι δεν παίζεται μονάχα εκεί, είναι αρκετά πιο πολύπλοκο. Η επαναδιαπραγμάτευση με την Αμερική συνδυάστηκε και με μια άλλη εξωτερική πολιτική, αυτή που ονομάστηκε "πολυδιάστατη" ή πολιτική "έσων αποστάσεων". Στο βαθμό που με το ΝΑΤΟ υπήρχαν προβλήματα, αναζητήθηκε η λύση της ΕΟΚ. Η είσοδος στην ΕΟΚ (την μεγάλη ευρωπαϊκή ενότητα) όπως διαφημίστηκε τότε και η βιασύνη να υπογραφεί η συμφωνία, είχε αυτο το νόημα. Αυτή η λύση απότυχε. Κι αυτό όχι μόνο γιατί η ΕΟΚ βυθισμένη στην κρίση της αποδειχνεται ανίκανη να αποτελέσει τον τρίτο πόλο απέναντι στις υπερδυνάμεις, αλλά και γιατί συγκεκριμένα στο ελληνοτουρκικό αποφεύγει να πάρει επίσημα θέση συνεχίζοντας τη βοήθεια και τον εξοπλισμό της Τουρκίας (η τελευταία παραχώρησε 60 F104 από τη Γερμανία, σε τιμή ευκαιρίας). Ακόμα πιο οικτρά απότυχε η "μεσογειακή" πολιτική του Αντρέα, πρώτο γιατί είναι ουτοπική (μία πολιτική ενότητα ανάμεσα σε τόσο ανόμοιες κοινωνίες) αλλά και γιατί δεν έπαιρνε υπ'όψη του το ανερχόμενο στοιχείο του ισλαμισμού, αυτόν τον καινούργιο ιστορικό εθνικισμό που μια έκφραση του είναι η αλληλεγγύη ανάμεσα στις μουσουλμανικές χώρες. Αυτή την αλληλεγγύη δεν μπόρεσε να τη σπάσει ο Καραμανλής στο Πακισταν (που σήμερα προχωράει στις έρευνες για την κατασκευή ατομικής βόμβας μαζί με την Τουρκία) ούτε ο Αντρέας στα εμπράτα, όταν παρ'όλες τις προσπάθειες του δεν μπόρεσε να αποσπάσει μια τοποθέτηση κατά της Τουρκίας για το Αιγαίο και την Κύπρο.

Τέλος έμεινε το άνοιγμα στις ανατολικές χώρες. Το άνοιγμα αυτό που χρονολογείται επί εποχής Καραμανλή, διευρύνθηκε από τον Ράλλη με την παροχή "διευκολύνσεων" στο ρώσικο στόλο στη Σύρο και τα αγκυροβόλια στις νότιες θάλασσες. Με το ΠΑΣΟΚ γίνεται ένα βήμα παραπέρα με την επίσκεψη του στη Μόσχα και του Τυχοῦφ στην Αθήνα, με την στάση που κράτησε η ελληνική κυβέρνηση στο Πολωνικό, με την αναγόρευση τελικά του ρώσικου παράγοντα σε ρυθμιστή όχι μόνο στο Αιγαίο και το Κυπριακό, αλλά και στο εσωτερικό μέτωπο, μέσω των "κατά τόπους υποκαταστημάτων της ΚΓΒ: Ο Αντρέας, στην κηδεία του Μπρέζνιεφ ζητάει απ'τους Ρώσους να σταματήσουν τις απεργίες και λοιπές πιέσεις του ΚΚΕ, το ΑΚΕΛ στηρίζει και βγάζει τον Κυπριανό κλπ.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΡΟΠΩΦ

Η γενικότερη κατάσταση τόσο στο ευρωπαϊκό όσο και στο παγκόσμιο θέατρο δείχνει ν' αλλάξει ριζικά: Το πρώτο στοιχείο είναι ότι οι Ρώσοι πια διαθέτουν σαφή υπεροχή στα μέσα του πολέμου τόσο στα συμβατικά (40 προς 7 στα άρματα μάχης στην Ευρώπη) όσο και στα πυρηνικά (3 προς ένα στα στρατηγικά όπλα). Έχοντας ολοκληρώσει έναν αριθμό από πυρηνικά προγράμματα (αυτά που αφορούν τους SS 20) και βλέποντας την αμερικάνικη καθυστέρηση εξαπολύουν τη ντεντερίφημη "επίθεση ειρήνης" του Μπρέζνιεφ. Οι άμεσοι στόχοι σε μια σειρά πιέσεων και εκβιασμών εσωτερικών και εξωτερικών που ήταν τα όπλα αυτής της επίθεσης, είναι αρκετά φανερά: Η διατήρηση της υπεροχής αυτής, η αποτροπή της εγκατάστασης των αντίστοιχων αμερικάνικων συστημάτων Πέρσιγκ και Κρουζ. Οι απώτεροι στόχοι γίνονται πιο σοβαροί: Για το ευρωπαϊκό θέατρο οι Ρώσοι δεν έχουν επιλέξει αυτή τη στιγμή την εδαφική εξάπλωση όπως στο Αφγανισταν, ούτε την εγκαθίδρυση κυβερνήσεων μαριονετών όπως στην Αιθιοπία. Αντίθετα η πολιτική τους είναι μια πολιτική "ουδετεροποίησης", υποβάθμισης δηλαδή της αμερικάνικης πολιτικής και στρατιωτικής παρουσίας, οπότε η ανυπαρξία μέσων άμυνας στην ρώσικη απειλή θα εγγυάται την ευθυγράμμιση των αστικών τάξεων και των κυβερνήσεων της Ευρώπης.

Ο ίδιος, με μια βασική διαφορά, είναι ο κύριος άξονας της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα, μια πολιτική που φαίνεται να πετυχαίνει για την ώρα, αν δει κανείς τη στάση της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ τόσο στην ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ, όσο και στις θέσεις που πήρε στα μεγάλα διεθνή προβλήματα, θέσεις σαφώς φιλορωσικές. Η βασική διαφορά λέγεται ΚΚΕ. Πράγματι σε καμία άλλη ευρωπαϊκή χώρα δεν υπάρχει ένας τόσο δυνατός εκφραστής των συμφερόντων της ρώσικης υπερδύναμης απ' ό,τι στην Ελλάδα. Κι αυτό σημαίνει τόσο ότι οι πιέσεις στις ελληνικές κυβερνήσεις μπορούν να γίνουν και από το εσωτερικό (χρησιμοποιώντας και τα ελεγχόμενα κομμάτια των εργαζομένων όσο και ότι ένας μη χανισμός γαλουχημένος με μια αντίληψη κατάληψης της εξουσίας μέσω πραξικοπήματος, εγγυάται το σίγουρο αποτέλεσμα μιας τέτοιας ουδετερότητας.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ Η ΦΙΛΑΝΘΡΟΠΙΣΗ

Το ερώτημα μπορεί να αναλυθεί σε πολλά επίπεδα. Το πρώτο: Πόσο ανεξάρτητο μπορεί να είναι το κεφάλαιο στην Ελλάδα; Η απάντηση: τόσο όσο του χρειάζεται. Η ελληνική οικονομία δεν είναι μια κλειστή, αυτόνομη οικονομία. Αντίθετα το μερίδιο της από τον παγκόσμιο και ταμερισμό της εργασίας είναι αναγκαία προϋπόθεση για την ύπαρξη κερδών για την συσώρευση στο εσωτερικό (ο ρόλος που παίζουν οι άδηλοι πόροι στο ισοζύγιο των εξωτερικών πληρωμών δεν είναι παρα μια από τις άδρατες εκφράσεις αυτής της πραγματικότητας). Το κεφάλαιο μέσα από χίλια δυο κανάλια (εφοπλισμός, μεταφορές εμπόριο, τουρισμός, κλπ.) νέμεται το μερίδιο του απ' τα κέρδη του ιμπεριαλισμού, φτιάχνοντας την μοναδική ίσως παγκόσμια εικόνα μιας χώρας, της Ελλάδας, που καταναλώνει πολύ περισσότερο απ' όσα παράγει. Ταυτόχρονα η Ελλάδα βρίσκεται σε μια γεωγραφική περιοχή κρίσιμη για τους δύο συνασπισμούς, και έχει επιπλέον και ένα εθνικό πρόβλημα που μπορεί να της βάλε φωτιά κάθε στιγμή. Έτσι λοιπόν το κεφάλαιο δεν μπορεί να μετατρέψει την Ελλάδα ούτε σε Αλβανία ούτε σε Ελβετία.

Εκείνο που μπορεί να κάνει, και το κάνει,

είναι να ξαναδιαπραγματεύεται κατά καιρούς τους όρους της εξάρτησής της, να παίζει το χαρτί του ισχυρού ή της αντιστάθμισης διαφόρων επιρροών. Αυτό δίνει την ανύπνηση στο δεύτερο ερώτημα, αν σήμερα η αστική τάξη ακολουθεί μια πολιτική ανεξαρτησίας ή εξισορρόπησης των διαφόρων εξαρτήσεων. Και κάτι τέτοιο τη βρίσκει σύμφωνη στο σύνολό της. Αν ο λαός δέχεται την εξωτερική πολιτική του Αντρέα είναι κάτι που θα το δούμε στο μέλλον. Εκείνο όμως που μπορούμε να δούμε από τώρα, είναι ότι ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος συναινεί σε μια τέτοια πολιτική εκτός από μικροδιαφορές. Από τον Αβέρωφ ως τον Φλωράκη όλοι συμφωνούν ότι το ζήτημα των βάσεων πρέπει να το χειρίσκει η κυβέρνηση, κι' ό,τι η μορφή της λύσης πρέπει να είναι κάποιο "χρονοδιάγραμμα". Οι διαφορές φαίνονται αστέρες: Χρονοδιάγραμμα για την "απομάκρυνση" (Αντρέας και Φλωράκης) ή για την παραμονή (Αβέρωφ) πόσης διάρκειας κλπ. Εδώ υπάρχει μια αναντιστοιχία ανάμεσα στους συμβιβασμούς που ετοιμάζει η ηγεσία και στα συνθήματα που η ίδια ρίχνει στους περιπατητές της 3 και Β του Μάρτη, που καθορίζει ποιοτικά τις πορείες αυτές.

Το τρίτο ερώτημα έχει να κάνει με το που οδηγεί τελικά η τακτική αυτή. Στο βαθμό που και οι αμερικάνοι εμφανίζονται αδιάλλακτοι χειρισμοί του ΠΑΣΟΚ δίνουν τη δυνατότητα στο ΚΚΕ να δράσει και κάνουν ακόμα πιο δύσκολο για το ΠΑΣΟΚ να πείσει την ίδια τη βάση του για την αναγκαιότητα της συμβιβαστικής φόρμουλας που όλα δείχνουν ότι θα προκύψει από τις διαπραγματεύσεις Καφης-Μπαρτολομίου. Αλλά και γενικότερα, η πολιτική της αντιστάθμισης της εξάρτησης από την Αμερική με την αύξηση της επιρροής των Ρώσων βυθίζει πιο βαθιά την Ελλάδα στο παιχνίδι των υπερδυνάμεων και μεταφέρει τις αντιθέσεις στο εσωτερικό της, όπου πια ο πληθυσμός ολόκληρος μπορεί να τελειώσει να χωριστεί σε αμερικανόφιλους (= αντιδραστικούς) και στους ρωσόφιλους (= προοδευτικούς), αφαιρώντας τη δυνατότητα για μια επαναστατική τοποθέτηση. Η αστική τάξη σήμερα ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ, κι' οι αδέξιες ακροβασίες της την οδηγούν στην ουδετεροποίηση με εντεινόμενη εξάρτηση από τη Ρωσία.

Τελικά ένα πράγμα ξεκαθαρίζει όσο περνάει ο καιρός: Η σχέση με τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό είναι δομικό χαρακτηριστικό της άρχουσας τάξης και της καπιταλιστικής οικονομίας στην Ελλάδα. Κάτω από όρους αστικής κυριαρχίας η ελληνική κοινωνία μπορεί ίσως να παίζει σε δύο ταμπλά, ποτέ όμως να απαγκιστρωθεί απ' το παιχνίδι. Κάθε πολιτική που στο όνομα της "διαταξικότητας" των εθνικών ζητημάτων αφαιρεί απ' το στόχαστρο της το σύνολο της αστικής εξωτερικής μη-στρατηγικής, τονίζοντας μονάχα μια απ' τις πλευρές της, καταλήγει τελικά να ενισχύει κάποια άλλη, αποτέλεσμα καθ' όλα μη αντιιμπεριαλιστικό.

ΚΑΙ Ο ΛΑΟΣ;

Στην Ελλάδα δεν υπάρχει ειρηνιστικό κίνημα. Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα όπου ειρηνιστικό κίνημα είναι τρεις "επιτροπές" κατ' ευθείαν παρακλάδια κομματικών μηχανισμών. Και κάτι τέτοιο δεν είναι φυσικά κίνημα, ούτε κίνημα είναι οι εντυπώσεις που καταφέρνει η προπαγάνδα να δημιουργεί στον κόσμο.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο κόσμος αδιαφορεί για το ζήτημα του πολέμου. Αντίθετα, πάνω σ' αυτό το ενδιαφέρον στηρίζεται η ιδεολογική επίθεση των κομμάτων.

Το ΚΚΕ ιδιαίτερα, εμφανιζόμενο σαν κληρονόμος του παραδοσιακού αντιαμερικανισμού του προοδευτικού κινήματος όλων των εποχών (Λαμ-

πράξης, εποχή Βιετνάμ) ξεκινάει τη δράση του ουσιαστικά ταυτόχρονα με την επίθεση ειρήνης του μακαρίτη Μπρέζνιεφ, και όλη η αναφορά του είναι στη φιλειρηνική ΕΣΣΔ που θα μας κλάψει με τα SS 20 αν μείνουν στην Ελλάδα τα πυρηνικά που θέλουν να εγκαταστήσουν τα γεράκια του Πενταγώνου.

Κι' όμως, αυτή η λογική περνάει στον κόσμο, και έχει μια πολύ μεγαλύτερη εμβέλεια από τα αντίστοιχα κλόπα του ΠΑΣΟΚ ή του Εσ.Αυτο είναι αποτέλεσμα μιας αδυναμίας. Ο κόσμος, και μη έχοντας εμπιστοσύνη στις δικές του δυνάμεις, και γαλουχημένος με τα ιδανικά της εξασφάλισης γυρεύει κάποια σιγουριά για το μέλλον και το παρόν του, έστω και αν αυτή η ειρήνη δεν είναι παρα η σιγή των νεκροταφείων στο Αφγανισταν ή στο Γκτανσν. Έχει αποδειχθεί και παλιότερα με τον Κέννεντυ ότι ο ισχυρος της μέρας μιλάει για ειρήνη, μπορεί και πείθει εύκολα. Σε τελευταία ανάλυση το πως ο κόσμος βλέπει το ζήτημα της ειρήνης είναι δεμένο με το επίπεδο αντιπαράθεσης των τάξεων στο εσωτερικό μιας χώρας.

Σε χώρες όπως η Δ. Γερμανία όπου υπάρχει ένα μαζικό αντικαπιταλιστικό κίνημα σε φάση ανάπτυξης, το ζήτημα της ειρήνης γίνεται εύκολα ένα ιδεολογικό και πολιτικό όπλο αυτού του κινήματος, και μοχλός για την ανάπτυξη του.

Αντίθετα σε καταστάσεις όπως αυτή που ζούμε στην Ελλάδα σήμερα, η παραίτηση του υπερ του κράτους πάει μαζί με την παραίτηση προς τις υπερδυνάμεις.

Αυτό δεν σημαίνει πως οποιαδήποτε παρέμβαση σε σχέση με τα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής είναι αδύνατη. Απόπειρες έχουν γίνει στο παρελθόν, και έχουν αναπτυχθεί κάποιες γραμμές απ' την άκρα αριστερά. Οι δύο σπουδαιότερες προήλθαν από το παλιό ΕΚΚΕ και το Μ-Α.

Το ΕΚΚΕ και σήμερα ο Καστοριάδης και οι οπαδοί του ξεκινάνε απ' την "πραγματιστική" θέση ότι το επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί σήμερα να παρέμβει στο επίπεδο της κυριαρχίας των υπερδυνάμεων, τόσο γενικότερα σ' όλο τον κόσμο όσο και συγκεκριμένα στην Ελλάδα. Έτσι, αφού μια επαναστατική έξοδος γίνεται αδύνατη ο πόλεμος μπορεί ν' αποφευχτεί μόνο με την ισοροπία των δυνάμεων και το χτύπημα της πιο επιθετικής υπερδύναμης, που πια είναι η Ρωσία. Ο Καστοριάδης (όπως και οι νέοι φιλόσοφοι στη Γαλλία) προσθέτει έναν ακόμα "πραγματισμό": αφού έχουμε να διαλέξουμε ανάμεσα στα Γκουλαγκ και τους αμερικάνους, διαλέγουμε τους αμερικάνους. Έτσι τέτοιου τύπου λογικές φτάνουν στην τελική συνέπεια τους: την απώθηση κάθε προβληματικής για την ανάπτυξη μαζικού κινήματος, την καταγγελία κάθε διάθεσης των μαζών να μην υποστούν έναν πόλεμο, και την μεταβολή τους σε "βασιλικότερος του βασιλέως" όσον αφορά την ενίσχυση του ΝΑΤΟ ή των δυτικών πυρηνικών οπλοστασίων. Δηλαδή για την Ελλάδα να μείνουν οι βάσεις και το ΝΑΤΟ. Μια πολιτική μ' άλλα λόγια που μπορεί να σε στείλει δίπλα στα πιο αντιδραστικά κόμματα της αστικής τάξης, όπως έστειλε τους κινέζους δίπλα στον Πινισετ.

Η άλλη γραμμή φαίνεται αντίθετα να ξεκινάει από μια οπτική μαζών, βάζοντας κυρίαρχο ζήτημα της εθνικής ανεξαρτησίας. Σήμερα το κίνημα οικοδομείται σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο πάνω σε ζητήματα ανεξαρτησίας, και απόδειξη η επιρροή της καμπάνιας των Ρώσων. Άρα το πρόβλημα γίνεται να μούμε κι' εμείς στο χορό να υπερκεράσουμε τα συνθήματα με τα δικά μας τα πιο ριζοσπαστικά, έχοντας δεδομένη την αντίθεση με την αστική τάξη η οποία είναι με τους αμερικάνους. Ο αντικαπιταλισμός μαζί με την εθνική ανεξαρτησία σ' ένα περίεργο μπλέξιμο που θέλει την επανάσταση νά'ναι σοσιαλι-

στική με στόχο την εθνική ανεξαρτησία. Εκείνο που δεν έβλεπε το Μ-Α είναι δύο απλα πράγματα: πρώτο το να κεντράρεις τους αμερικάνους και μόνο τη στιγμή που οι ρώσοι μπαίνουν μεταφέροντας τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της Ελλάδας σε οδηγεί να παίξεις το παιχνίδι τους όχι τόσο με την πρόσθεση κάποιων ισχυρών δυνάμεων στα μπλοκ της ειρήνης όσο στην απουσία μιας αντίρρησης σ' αυτή τη μεταβολή του κόσμου σε ρωσόφιλος και σε αμερικανόφιλος. Δεύτερο ότι στο βαθμό που οι αστοί χρησιμοποιούν τον "αντιαμερικανισμό" των διαδηλώσεων σαν διαπραγματευτικό ατού και εμφανίζονται οι ίδιοι σαν αρκετά αντιαμερικάνοι ώστε να βάζουν ζήτημα επαναδιαπραγμάτευσης η γραμμή "ενάντια στους αμερικάνους", εντάσσεται στα πλαίσια του παιχνιδιού δίχως να θίγει καθόλου την ίδια την αστική τάξη.

Τι άλλο θα μπορούσε να περιμένει κανείς από αυτούς που ποτε δεν είδαν το τι σήμαινε η Πολωνία ή το Αφγανισταν, που ποτε δεν προώθησαν κινητοποιήσεις γύρω από αυτά, που η πολιτική τους πριν λίγα χρόνια ήταν και σήμερα εμφανίζεται να'ναι πάλι αυτή της αριστερής ουράς του ΚΚΕ;

Μια αντίληψη που θέλει το ξεμπλοκάρισμα από όλα αυτά, δεν μπορεί στην Ελλάδα τουλάχιστον να κεντράρει στις ισοροπίες των δύο μπλοκ μέσω μιας πολιτικής της άρχουσας τάξης. Αντίθετα η ανατροπή της άρχουσας τάξης γίνεται προϋπόθεση για μια ανεξάρτητη εξωτερική πολιτική. Δεν μπορούμε ακόμα να περιμένουμε πως η ανατροπή του καπιταλισμού στην Ελλάδα θα έρθει από τα ζητήματα ανεξαρτησίας, όταν σύμφωνα με το Μ-Α σενάριο, ο λαός θα ξεσηκωθεί να διώξει τις βάσεις, το ΝΑΤΟ, και τους αστους πράκτορες του ιμπεριαλισμού. Αντίθετα, η τάξη η πάλι στο εσωτερικό της χώρας αποτελεί το πλαίσιο που μπορεί να αναπτυχθεί μια στρατηγική ανατροπής.

Αυτό δεν σημαίνει ότι αφήνουμε το ζήτημα της ειρήνης στα χέρια του ΚΚΕΞ και των λοιπών συναφών. Αντίθετα αυτά τα ζητήματα έχουν μια τεράστια ιδεολογική σημασία. Η αποκάλυψη της απάτης σ' όλη της την έκταση, και η κατάδειξη ότι ο πυρηνικός θάνατος είναι ίδιος από τα Πέρισκι ή τα SS 20, ότι η κρίση των δύο μπλοκ είναι εκείνη που γεννάει τον κίνδυνο του πολέμου, μπαίνει σήμερα στην ημερήσια διάταξη.

Αναγνωρίζοντας ότι στη σημερινή συγκυρία οι αγώνες των λαών σ' ανατολή και δύση είναι η μόνη δύναμη που αντιπαράθεται στους εμπρηστές του πολέμου, η διεθνιστική αλληλεγγύη γίνεται βασικό ζήτημα.

Τέλος η ανάπτυξη του κινήματος μέσα στους μηχανισμούς του πολέμου, και συγκεκριμένα στο στρατό μπορεί σήμερα να αποτελέσει μια αιχμή που ενάντια το γενικό προβληματισμό για το πόλεμο και την ειρήνη με την ανάπτυξη του εσωτερικού μετώπου αντιπαράθεσης, και να συγκροτήσει ένα πολύ συγκεκριμένο κομμάτι του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι κινητοποιήσεις του '82

Η αναμονή που χαρακτήριζε τους πρώτους μετα την "αλλαγή" μήνες, σε όλη την κοινωνία, αρχίζει να σπάει μέσα στο '82 με μια σειρά από απεργίες και άλλες κινητοποιήσεις στα εργοστάσια και τους άλλους εργατικούς χώρους.

Οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις του '82, είναι η αρχή μιας καινούργια φάση στο εργατικό κίνημα, είναι ένα σημαντικό βήμα ξεπεράσματος της κρίσης της προηγούμενης περιόδου, στο χώρο αυτό. Που σημαίνει ότι ο εργατικός χώρος θα είναι το σημαντικότερο πεδίο παρέμβασης, μιας ερνατικής αντίληψης τα άμεσα επόμενα χρόνια.

Οι απεργίες του '82 είναι σημαντικές: α) γιατί για πρώτη φορά μετά 3-4 χρόνια έχουμε μια μετατόπιση των αγώνων στους εργοστασιακούς χώρους, και β) γιατί νέες μορφές αγώνα εμφανίστηκαν μαζί στο χώρο αυτό (καταλήψεις, απεργίες πεινας), και κρατήσαν μεγάλο χρονικό διάστημα, γ) έγιναν κινητοποιήσεις σε σημαντικά εργοστάσια όπως Σοφτεξ-Παπαδοπούλου μεγάλης διάρκειας, και σε παλιούς απεργιακούς χώρους, όπως ΜΑΝΤΕΜ ΛΑΚΟ-ΝΑΣΙΟΝΑΛ ΚΑΝ.

Παρόλα αυτά μια σημαντική παρατήρηση πρέπει να προσέξουμε, όλοι οι αγώνες και οι απεργίες είχαν χαρακτήρα αμυντικό και όχι επιθετικό. Το μεγαλύτερο ποσοστό τους δηλαδή ήταν ενάντια στις απολύσεις, την ανεργία, και το κλεισιμο των εργοστασίων. Και πολύ λιγότερες αυτές που έγιναν για αυξήσεις, ΑΤΑ, πενήντημερο, επιδόματα κλπ. Εδώ μεγάλο ρόλο έπαιξε ο φόβος της απόλυσης και της ανεργίας. Ενώ οι τραπεζικοί και οι τρολευζιδες, που αποτέλεσαν σημαντική εξαίρεση, έχοντας εξασφαλισμένο ότι δεν κινδυνεύουν να απολύθουν έκαναν μεγάλες κινητοποιήσεις για αυξήσεις, επιδόματα, 10 λεπτά κλπ.

Οι απεργίες στα εργοστάσια

Όπως είπαμε πιο πάνω το μεγαλύτερο ποσοστό των απεργιών είχαν αμυντικό χαρακτήρα. Έτσι η συγκρούση εργατών-αφεντικών έγινε κάτω από συγκεκριμένα αιτήματα, που ήταν κατά πρώτο λόγο οι απολύσεις και η ανεργία και κατά δεύτερο η ΑΤΑ και πενήντημερο. Έτσι από τις 166*, απεργίες που έγιναν, οι 90 έγιναν για επαναπρόσληψη απολυμένων, σταμάτημα απολύσεων, επιδόματα ανεργίας και επαναλειτουργία των επιχειρήσεων. Οι 76 έγιναν για αυξήσεις, ΑΤΑ, πενήντημερο, επιδόματα. Χαρακτηριστικό πολλών από αυτών των απεργιών ήταν η αντοχή και αγωνιστικότητα των εργατών.

-12 από αυτές τις απεργίες ήταν διαρκείας (Μινερββα 3 μήνες, ΚΟΡΤΑΚ Α.Ε 87 μέρες.

-11 πολυήμερες (24 μέρες "ΜΕΒΙΚΑΤ", 5 μέρες "ΚΕΡΑΝΗ".

-6 καταλήψεις για επαναπρόσληψη και δεδουλευμένα μεροκάματα, σε σημαντικούς εργατικούς χώρους (ΜΑΝΤΕΜ ΛΑΚΟ, ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΗ ΕΠΕ).

Σημαντικός ήταν και ο αγώνας των εργατών του "ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ" Πατρών που έκαναν απεργία πεινας και πορείες στο Υπουργείο εργασίας για επαναλειτουργία του εργοστασίου και πλήρωμα μεροκαμάτων.

Οι άλλες απεργίες

-Στην ομοδοση έχουμε 12 συνολικά απεργίες, 24-48 ώρες και μια πανελλαδική. Όλες στο σύνολο τους ήταν για επαναπρόσληψη απολυμένων, επιδόματα ανεργίας.

-Μεταφορές. Μεγάλες απεργίες έγιναν στο σύνολο των μέσων μεταφοράς που κυριάρχησαν οι 10δες στάσεις των ο-

δηγων της ΕΑΣ και Τρόλεϋ, έγιναν 2στα τραίνα, 3 ταξί, 2 ολυμπιακή, 5 λιμενεργατές. Η απεργία των τρολεϋ κράτησε 2 μήνες και ήρθε σε πολιτική αντιπαράθεση με την πολιτική της κυβέρνησης, και τους συνδικαλιστές της.

Στις τραπεζές έγιναν λίγες απεργίες 3 συνολικά. Η διάρκεια όμως των 4 βδομάδων οδήγησε σε ρήξη με την κυβέρνηση.

Επισχέση εργασίας.

Σε 12 εργοστάσια, 1 εργοταξίο, 2 ξενοδοχεία, οι εργατές έκαναν επίσχεση εργασίας ζητώντας δεδουλευμένα μεροκάματα.

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Ποσες είναι οι απολύσεις μέσα στο '82 δεν υπάρχουν καλοπίστα στοιχεία. Ότι ο αριθμός τους είναι μεγάλος και μάλιστα αμφίβολα.

Με τα στοιχεία που πέρασαν και μαζέψαμε από τις εφημερίδες, οι απολύσεις συγκεντρώνονται στους εξής κλάδους:

- 823 σταρουνά και κλωστοϋφαντουργία.
- 1864 στα ναυπηγεία.
- 105 στα τσαγκαράδικα.
- οικοδομη τσιμενταδικά, 225, Απάτους: 100 τσιμεντά.
- 30 ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ.
- 55 κεραμοποιία.
- 5 γραφεία ΚΚΕΞ.
- 10 Καρδίτσα.
- 230 Ξενοδοχοί (60 Δι. Βανή, 150 Τσουρίδες).
- εργοστάσια μετάλλου 647 απ' αυτούς: 200 ΜΑΝΤΕΜ ΛΑΚΟ
- 105 ΛΑΥΡΙΟ
- 113 ΜΕΤΑΛΕΙΑ
- 12 ΕΒΟ
- 217 Αυτοκινητοβιομηχανίες: 137 ΡΕΝΩ ΜΑΒΑ
- 15 ΒΙΑΜΑΞ
- 100 Δερμάτα.
- 114 Χαρτοποιεία.
- 111 Πλαστικά.
- 80 Φαρμακοβιομηχανίες.
- 1008 Βιομηχανικοί εργατές.

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ ΚΛΕΙΣΙΜΟ

- 5.113 εργατές βγήκαν συνολικά σε διαθεσιμότητα, σε 10 εργοστάσια.
- 70 ΒΙΟΜΕΝ
- 400 ΒΙΑΜΑΞ
- 50 ΦΙΞ
- 300 ΣΟΦΤΕΞ ΔΡΑΜΑΣ
- 80 ΣΕΝΤΙΤ
- 4000 ΠΥΡΚΑΛ

- 1.220 Από κλεισιμο επιχειρήσεων.
- 300 ΡΑΙΝΕΡ
- 700 ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
- 60 ΕΛΒΙΤΕΝ
- 60 ΕΛΜΕΚΑ
- 100 ΒΕΤΟΠΛΑΣΤ.

*Εδώ αναφερόμαστε τις πιο σημαντικές απεργίες, 24 ώρες, 48 ώρες και πολυήμερες. Δεν περιλαμβάνονται καθόλου οι στάσεις εργασίας.

ΑΝΕΡΓΙΑ & ταξική πάλη

Α. ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Καιρός δίπλα στην «Ευρώπη των μονοπωλίων», δίπλα στην «Ευρώπη των εργαζομένων» να προσθέσουμε και την «Ευρώπη των ανέργων».

Καιρός για τα φιλειρηνικά κινήματα, δίπλα στην κατάρτηση των πυραύλων Ανατολής και Δύσης, δίπλα στη διάλυση όλων των στρατών να ζητήσουν και τη διάλυση της Ευρωπαϊκής στρατιάς των ανέργων.

Υπόθεση στρατιωτικής ή πολιτικής εκτίμησης για το ποιός από αυτούς τους στρατούς είναι δυναμικά ισχυρότερος;

Προς το παρόν η γριά Ευρώπη των 13 εκ. ανέργων μοιάζει να το διασκεδάζει, τόσο που βρίσκει στην ανεργία γραφικότητα!!! Έτσι ο καθημερινός τύπος μας πληροφορεί «... λόγω της αυξανόμενης ανεργίας, στην Αγγλία, τα φαινόμενα επαπειτίας και αλητείας αυξάνονται. Χιλιάδες περιπλανώμενοι, κυρίως νέοι, ξενοχτούν σε σταθμούς και υπόγειες διαβάσεις σε μια διαρκή αναζήτηση δουλειάς...» ή ακόμα «... στο Παρίσι ο Στρατός Σωτηρίας οργάνωσε ... μια επιχείρηση βοήθειας σε φτωχούς και ανέργους μοιράζοντας σουπιά στους τόπους κατοικίας τους...».

Σε παλιότερους καιρούς βέβαια οι αστοί ήταν πιο αποτελεσματικοί. Όπως μας λέει ο Φουκώ («Η ιστορία της τρέλας» εκδ. Ηριδανός σελ. 41-63) γύρω στο 1630 οι Γάλλοι αστοί απαντώντας στην κρίση και την ανερ-

γία ιδρύουν το Γενικό Νοσοκομείο του Παρισιού που παρά το όνομά του και τον μετέπειτα ρόλο του είναι ένα είδος τεράστιας παραγωγικής φυλακής. Εδώ μέσα εγκλείονται με τη βία άνεργοι - φτωχοί - αλήτες - περιπλανώμενοι. Στην Αγγλία, την ίδια περίοδο τα φτωχοκομεία ονομάζονται workhouses (οίκοι εργασίας) ενώ οι Γερμανοί πιστοί στις πρωαικές καταβολές τους τα ονομάζουν αναμορφωτήρια...

Βέβαια από τότε έχουν περάσει 350 χρόνια: το σημερινό «Νοσοκομείο» προσπαθούν να το φτιάξουν σαν ένα είδος κοινωνικού γκέττο κι αν σκεφτεί κανείς πως στο «χώρο» κυκλοφορούν και τέτοιες τάξεις απομόνωσης, η επιχείρηση πάει αρκετά καλά. Θα τα καταφέρουν λοιπόν;

Στην Ελλάδα - όπως πάντα - τα ίδια φαινόμενα παρουσιάζονται «φτιασιδωμένα» μέσα από το αστυνομικό δελτίο, μέσα από φαινόμενα προσωπικού ανατρεπτισμού που τα βάφτισαν χουλιγκανισμό: (κάτω τα χέρια από τη γλώσσα, την έχουμε για να συνηνοούμαστε).

Κρίση λοιπόν, ανεργία, απομόνωση: Να οι τίτλοι των «κατ' επιλογήν» ταινιών αυτής της περιόδου. «Κινηματο-γραφόφιλοι» όλου του κόσμου γρηγορείτε...

Πρόκειται φυσικά για ταινίες που δεν ζητούν θεατές, αυτά τα έργα ζητούν ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ....

Υπάρχουν «πολλοί» τρόποι για να δει κανείς την ανεργία.

Μπορεί, για παράδειγμα, να τη δει σαν άλλοθι - αφού προηγούμενα την παρουσιάσει σαν σκιάχτρο επιβολής οικονομικής λιτότητας πάνω στην εργατική τάξη, όπως κάνει η σοσιαλιστική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Μπορεί ακόμα να τη δει ανιστόρητα / ηθικολογιστικά σαν μοιραία / αντικειμενική συνέπεια των νόμων της αγοράς του «άναρχου δυτικού καπιταλισμού», να την καταγγείλει σαν τέτοια και στην πράξη να αρνηθεί κάθε δυνατότητα αυτοοργάνωσης στους άνεργους, όπως κάνει το εδώ σοβιετικό υποκατάστημα.

Καθένας από αυτούς τους «τρόπους» αντιμετώπισης της ανεργίας φέρνει μέσα του και μια αντίστοιχη φιλοσοφία, κοινό δε χαρακτηριστικό της αταξικότητάς τους η μονόπλευρη ενασχόληση με την «διαδικασία του φαινομένου», η παντελής έλλειψη αναφοράς στο υποκείμενο αυτής της διαδικασίας, τους ΑΝΕΡΓΟΥΣ. Για το μεν ΠΑΣΟΚ φαίνεται πως το ζευγάρι κέρδη - ανεργία βρίσκεται σε σχέση αιτίου - αιτιατού (η μείωση δηλαδή των κερδών οδηγεί σε ανεργία): άρα: λιτότητα για τους εργάτες, κίνητρα για τους καπιταλιστές!!

Από την ανάλυση του «Κ»Κ λείπει κι αυτή ακόμα η αστική διαλεκτική. Εδώ οι νόμοι του καπιταλισμού θεωρούνται σαν κάτι με αντικειμενική ισχύ, ενώ απουσιάζουν οι «φορείς» αυτών των νόμων (τάξεις). Έτσι η ρήξη με το σύστημα δεν βλέπεται στους «χώρους» που εκδηλώνονται οι αντιθέσεις του (εργαστάσιο=εργάτες, κοινωνία=διάφορες αυτονομίες) αλλά στο γενικό - πολιτικό επίπεδο όπου φυσικά πιο εύκολο είναι το πραξικόπημα (επανάσταση;) και περισσότερο φανερή η αναγκαιότητα ενός άκαμπτου κομματικού μηχανισμού. Άρα: άρνηση οποιασδήποτε οργάνωσης στους άνεργους, έτσι κι αλλιώς η εργατική αριστοκρατία θα κάνει την επανάσταση.

Η μόνη στρατηγική που διαθέτει αυτή η αντίληψη είναι η παλαιοδημοκρατικίστικη αντίληψη των δικαιωμάτων (δικαίωμα στη δουλειά!!!).

Πώς όμως βλέπει την ανεργία η ταξική σκοπιά, κοντολογίς σε τι σχέση βρίσκεται με την ταξική πάλη;

Μοιάζει αντιφατικό αλλά η ύπαρξη της ανεργίας (όχι φυσικά εν γένει, αλλά στην Ελλάδα) δηλώνει ένα ανώτερο επίπεδο ταξικής αντιπαράθεσης. Το γεγονός δηλαδή ότι το κεφάλαιο «καταφεύγει» στην ανεργία δείχνει πως μια σειρά άλλες λύσεις δεν είναι πια εφικτές!!!

Η καπιταλιστική «δικαιολόγηση» της ανεργίας χρησιμοποιεί σαν άλλοθι την κρίση. Οποιαδήποτε λοιπόν αναφορά στην ανεργία πρέπει πριν από όλα να ξεκαθαρίσει αυτό τον όρο, κρίση. Βασική θέση μας σ' αυτό το

κείμενο είναι πως η «κρίση» δεν είναι πλαστή, ψεύτικη αλλά υπάρχει και πως για αυτή την κρίση «υπεύθυνη» – επιτέλους και στην Ελλάδα – είναι η εργατική τάξη!!!

Μένει να δούμε βέβαια αν αυτή η κρίση αφορά την κοινωνία ή το σύστημα, την εξουσία του κέρδους ή την αντιεξουσία της εργατικής τάξης. Εκείνο πάντως που είναι σίγουρο είναι πως «... η λιτότητα αποτελεί σήμερα την στρατηγική διατήρησης των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, όχι μέ-

σα από τη μεγέθυνση της παραγωγής και την πλήρη απασχόληση, αλλά με την στασιμότητα και την αύξηση της ανεργίας». (βλ. αντί, τεύχος 222 στο άρθρο του Πέτρου Λινάρδου - Ρυλιόν).

Το Κράτος - κρίση λοιπόν πριν καλά-καλά κλείσει ένας χρόνος Κράτους - σχέδιο; Η διαχείριση της κρίσης από το Κράτος σαν το (τελευταίο); άλλοι της διατήρησης της ηγεμονίας του;

B. Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Το «φαινόμενο» της ανεργίας είναι τόσο παλιό όσο και ο καπιταλισμός. Η δημιουργία του εφεδρικού βιομηχανικού στρατού ιστορικά λειτουργήσε σαν μέσο πίεσης πάνω στο υπόλοιπο απασχολούμενο προλεταριάτο, αφού βέβαια το κεφάλαιο αγοράζει πάντα την εργατική - δύναμη ατομικά.

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας πρωταρχικής συσσώρευσης η μαζική καταστροφή της αγροτιάς - απαραίτητος όρος για τη δημιουργία προλεταριάτου - γέμισε τις γραμμές αυτού του στρατού στη συνέχεια η αυτοματοποίηση ή / και η ορθολογικοποίηση του παραγωγικού κύκλου φροντίζει για την «λογική πυκνότητα» αυτών των γραμμών.

Στη χώρα μας είδαμε μέχρι σήμερα και τις δυο διαδικασίες στην τυπική τους μορφή παρόλα τα κλάματα για «δύσμορφο» καπιταλισμό. Στη δεκαετία του '60 όταν η αναγκαιότητα της συσσώρευσης περνούσε μέσα από τη «συρίκνωση» του αγροτικού εισοδήματος «γέμισαν τα τραίνα για τη Γερμανία». Με τον τρόπο αυτό ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός απέφυγε την ταξική πόλωση, όπως συνήθως, εξήγαγε, άμβλυσε την ταξική σύγκρουση. Μέσα σε διάστημα είκοσι χρόνων περίπου 1,5 εκατομ. αγρότες «αφήνουν τη γή τους» χωρίς παράλληλα να προστεθούν στις δυνάμεις του προλεταριάτου. Αν όμως η εξωτερική μετανάστευση μπορεί σίγουρα να αποδωθεί στην καπιταλιστική επιλογή εκείνης της περιόδου δεν συμβαίνει το ίδιο και με την εσωτερική. Η εσωτερική μετανάστευση (από την ύπαιθρο στις πόλεις) από ταξική σκοπιά μπορεί να εξηγηθεί σαν «ταξική μεταπήδηση», σαν προσπάθεια «αυτοαξιοποίησης» των μαζών εκείνων που μετακινούμενες γεωγραφικά εκδήλωναν την απαίτησή τους να πληρωθεί «καλύτερα» η εργατική τους δύναμη (να ζήσουν καλύτερα).

Σήμερα γνωρίζουμε τη δεύτερη διαδικασία, αυτή της ορθολογικοποίησης η οποία ελλείπει μιας νέας τεχνολογικής επανάστασης δεν προχωρά και σε μια παραπέρα αυτοματοποίηση (παρόλες τις μπουρδες του Αντρέα για πληροφοριακή κτλ.), βλέπουμε έτσι μερική αυτοματοποίηση σε τομείς όπως συγκοινωνίες, τράπεζες, τύπος, βιομηχανία (ενώ έχει ήδη συντελεστεί από καιρό στην οικοδομή).

Τι σημαίνει όμως αυτοματοποίηση ή / και ορθολογικοποίηση;

Από τεχνική σκοπιά είναι φανερό πως σημαίνει είτε αντικατάσταση εργατών με μηχανές, είτε αποβολή εργατών από την παραγωγή σαν συνέπεια μιας πιο «ορθής» οργάνωσης της εργασιακής διαδικασίας. Η τεχνική σκοπιά όμως - ως γνωστό - περιγράφει την διαδικασία δίχως να απαντά στο «γιατί» συμβαίνει αυτό. Την πιο ικανοποιητική απάντηση δίνει η υποκειμενική, η ταξική σκοπιά.

Ας προσπαθήσουμε λοιπόν, με απλά λόγια, μια τέτοια απάντηση.

Οι εργατικοί αγώνες έχουν - συνήθως - σαν πρώτο αποτέλεσμα την αύξηση των μισθών, τη μείωση δηλαδή, σε μια πρώτη φάση, των κερδών για τους καπιταλιστές. Αυτοί οι τελευταίοι λοιπόν, με τη σειρά τους, αναζητούν τρόπους για να ξαναπάρουν τα χαμένα κέρδη. Από τότε που το κεφάλαιο αναγνώρισε - κάτω από την εργατική απειλή - πως τα κατασταλτικά μέτρα είναι οικονομικά ασύμφορα η απάντηση του δίνεται στο τεχνικό επίπεδο. Απλά, είτε επινοούνται μηχανές - άλλωστε επιστήμη και επιστήμονες δικά του είναι - που αναγκάζουν τον εργάτη σε μεγαλύτερη παραγωγή, είτε οργανώνεται έτσι ο παραγωγικός κύκλος, ώστε ο εργάτης στον ίδιο χρόνο να παράγει περισσότερο (εκείνο πάντως που είναι σίγουρο είναι πως η εργατική τάξη ποτέ δεν εντατικοποιείται μόνη της έστω κι αν οι προτροπές προέρχονται από σοσιαλιστικές κυβερνήσεις!!!). Αυτή είναι λοιπόν η περίφημη αύξηση της παραγωγικότητας της σοσιαλιστικής μας κυβέρνησης ή η σχετική υπεραξία για την ταξική σκοπιά (και για όσους συνεχίζουν να διαβάζουν Μαρξ!)

Έτσι το κεφάλαιο την πολιτική δύναμη του ειδικευμένου εργάτη που άρχισε και τελειώνει μόνος του τον παραγωγικό κύκλο και άρα τον είχε κάτω από τον απόλυτο έλεγχό του (εργάτη που δημιούργησε τα πρώτα ΚΚ) την χτυπάει «τεχνικά». Κατακερμάτισε δηλαδή την ενότητα των κινήσεών του, τον μετέτρεψε στο γορίλα του Ταϊύλορ, σε απλό εξάρτημα, σε εργάτη - μάζα...

Έτσι λοιπόν η τεχνολογία δεν ήταν ποτέ γενικά «πρόοδος» αλλά συγκεκριμένη ταξική απάντηση του κεφαλαίου στην πολιτική δύναμη της εργατικής τάξης.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

- ΛΙΓΩΤΕΡΗ ΔΟΥΛΙΑ - ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
- ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ
- ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

ΙΣΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΧΩΡΙΣ
ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ
ΕΠΙΔΟΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Θέατρο ΑΚΑΔΗΜΟΣ, Τρίτη
15 ΜΑΡΤΗ, 7 μ.μ.

«Εργατική Πληροφόρηση»

Έτσι, για παράδειγμα, η Fiat ρομποτοποίησε τελευταία εκείνα ακριβώς τα τμήματα της που είχαν εντονότερη παρουσία στους αγώνες!!!

Εδώ πρέπει να προσθέσουμε πως αυτή η διαδικασία δεν δημιουργεί απαραίτητα ανεργία. Σε περιόδους «άνθισης» είναι δυνατό να οδηγήσει σε μεγέθυνση της παραγωγής. Σε περιόδους όμως κρίσης η ανεργία είναι η «αναπόφευκτη» τακτική απάντηση των αφεντικών.

Αν η κρίση λοιπόν είναι το αποτέλεσμα της εργατικής επίθεσης η ανεργία είναι ο τακτικός ελιγμός της καπιταλιστικής απάντησης. Και καθώς το πέρασμα σε μια νέα τεχνολογία δεν είναι ακόμα εφικτό η κρίση παραμένει, η ανεργία διογκώνεται....

Είναι φανερό πως μια τέτοια αντίληψη διαφέρει ριζικά από τον μίζερο φτωχοπροδρομισμό που θέλει την εργατική τάξη «αντικείμενο» που - συνεχώς - υφίσταται τις καπιταλιστικές επιλογές, αυτή η αντίληψη αντίθετα θεωρεί την εργατική τάξη, την ταξική πάλη, τον κινητήρα της ιστορίας.

Για να καταλάβουμε λοιπόν την ανάπτυξη πρέπει να ξεκινήσουμε από την εργατική τάξη. [Τα «προοδευμένα» κράτη δεν αναπτύχθηκαν γιατί ήταν πλούσια (ταυτολογία), αλλά γιατί η ταξική πάλη εκεί ήταν μεγαλύτερη. Όποιος δεν γνωρίζει την ιστορία του I.W.W. φυσικά και δεν θα καταλάβει την ανάπτυξη των Η.Π.Α. Όποιος θεωρεί τους «φυσικούς πόρους» σαν την πρώτη αιτία της ανάπτυξης πως θα εξηγήσει την ανάπτυξη της Αγγλίας - Γερμανίας και πριν τον πόλεμο - και την υπανάπτυξη των πλούσιων αραβικών κρατών; Φυσικά εδώ δίνουμε σχηματικά ένα ερμηνευτικό σχήμα δίχως να ισοπεδώσουμε τους υπόλοιπους κοινωνικούς ιστορικούς παράγοντες όπως γλώσσα, θέση, ιστορία κτλ.]

Το ίδιο ισχύει και για την κρίση.

Γ. Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

Για να κατάλαβουμε την ανεργία στην Ελλάδα σήμερα πρέπει να ξεκινήσουμε από τις εργατικές νίκες στην περίοδο 74-79. Σ' αυτό το διάστημα η ελληνική εργατική τάξη πραγματοποίησε ασύλληπτες - σε χρόνο - κατακτήσεις: μείωσε τις ώρες δουλειάς από 48 σε 41 και πρόσφατα σε 40, αύξησε το πραγματικό της εισόδημα γύρω στο 25-30%, κατάρτησε πολιτικά δικαιώματα «αδιανόητα» προδικτατορικά....

Έτσι η σημερινή ανεργία έρχεται σαν η τακτική απάντηση σ' αυτές τις κατακτήσεις. Τα σενάρια από δω και κάτω μπορεί νάναι διάφορα.

Μπορεί - όπως συνέβη στη γειτονική μας Ιταλία - το βάρος της κρίσης να πέσει στα κατώτερα προλεταριακά στρώματα, να χωριστεί η κοινωνία σε εγγυημένους και μη εγγυημένους, αφού πρώτα τα συνδικάτα μετατραπούν σε συντεχνίες της εργατικής αριστοκρατίας....

Μπορεί - όπως μοιάζει να γίνεται - τελικός σκοπός νάναι η «φαλκίδευση» του εργατικού εισοδήματος του συνόλου της εργατικής τάξης.

Μπορεί τέλος - και είναι μια θέση που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ - ο παγκόσμιος καταμερισμός της εργασίας να επιφυλλάσει στη Μεσόγειο μια νέα (υποβαθμισμένη θέση) στην παγκόσμια αγορά. Έτσι μέσα από τις τοπικές κρίσεις (Ελλάδα - Τουρκία, Ιράν - Ιράκ, Λίβανος κτλ.) να επιχειρείται μια παραπέρα καταστροφή των παραγωγικών δραστηριοτήτων αυτών των χωρών....

Εκείνο πάντως που είναι σίγουρο είναι πως η σημερινή «διαχείριση της κρίσης» δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε κάποια λύση. Το κύριο είναι η σταθεροποίηση των ταξικών σχέσεων που βέβαια δεν κλονίστηκαν από κάποιες «αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις» αλλά από «ρεφορμιστικές» και οικονομίστικες κατακτήσεις!!!

Αν έτσι έχει η διαδικασία, τι πραγματικά σημαίνει ανεργία για την ταξική σκοπιά;

Πριν απ' όλα σημαίνει **μείωση του συνολικού εισοδήματος της εργατικής τάξης,**

το κεφάλαιο δηλαδή δίνει λιγότερα για την συνολική αναπαραγωγή της εργατικής τάξης.

Αν αυτή η οπτική είναι σωστή, δηλαδή ταξική, τότε το μόνο ταξικό αίτημα που μπορεί νάχει κάποιο νόημα και που ανατρέπει την καπιταλιστική επιδίωξη είναι το **επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις ίσο με το βασικό.**

Αναφερθήκαμε ήδη και σ' ένα άλλο «αίτημα» που συνειδητά προωθεί το «Κ»ΚΕ και που ασυνειδητά υποστηρίζουν πολλοί: το «δικαίωμα στη δουλειά».

Είναι σωστό ένα τέτοιο σύνθημα;

Είναι βέβαια γνωστό πως αυτό το δικαίωμα στην αυτο-εκμετάλλευση αποτελεί τη θαυμαστή αντίθεση της εργατικής τάξης η οποία μπορεί να αρνηθεί τη μισθωτή μοίρα της μόνο στο βαθμό που βρίσκεται μέσα σ' αυτή τη μοίρα, σ' αυτή την εκμεταλλευτική σχέση.

(Είτε στοχεύουμε στο «να απελευθερώσουμε από την εργασία» είτε στο «να απελευθερώσουμε την εργασία» η βάση μένει πάντα η ίδια, η εργασία. Έτσι λοιπόν η περιφημη «άρνηση της εργασίας» δεν είναι - δυστυχώς για το χώρο - «ψυχολογική ή φιλοσοφική στάση» αλλά πολιτική πράξη που εκδηλώνεται μέσα στην εργασία). Λέγαμε λοιπόν πως το να δουλεύει η εργατική τάξη αποτελεί «δομικό γνώρισμά της», και βέβαια το κεφάλαιο ποτέ δεν της αρνείται αυτό το δικαίωμα!!! Το να μετατρέψουμε όμως αυτό το πρωταρχικό δομικό γνώρισμα σε ταξικό αίτημα καταντά το λιγότερο γελοίο. Και βέβαια το «Κ»ΚΕ που το προωθεί επιδιώκει κάτι συγκεκριμένο: την άρνηση της αυτοοργάνωσης των ανέργων.

Να λοιπόν το κεντρικό πολιτικό πρόβλημα σήμερα: η οργάνωση των ανέργων.

Εδώ πάνω είναι που πρέπει να αναπτυχθεί σήμερα ο προβληματισμός και η φαντασία.

Είναι γνωστό πως η μορφή οργάνωσης είναι πάντα αντίστοιχη του υποκειμένου. Έτσι, ερευνώντας τα χαρακτηριστικά του ανέργου θα βρούμε: γεωγραφική διασπορά,

εξατομίκευση, εξαθλίωση, ανατρεπτικό, έλλειψη δηλαδή ενότητας και κεντρικής αναφοράς.

Νομίζουμε λοιπόν πως το αίτημα του επιδόματος προς το Κράτος λειτουργεί ακριβώς ενοποιητικά στο βαθμό που συνενώνει αυτή τη διασπορά δυνάμεων, σε κοινό στόχο, το Κράτος.

Κάτω από αυτό το αίτημα μπορούν να παλαίσουν νέοι που ψάχνουν (λιγότερο ή περισσότερο!!) για την πρώτη τους δουλειά, απολυμένοι εργάτες, εργάτες σε διαθεσιμότητα, υποαπασχολούμενοι και γενικά όλοι οι άνεργοι.

Το αίτημα του επιδόματος λοιπόν είναι στρατηγικός στόχος για το προλεταριότο σήμερα, για την εργατική τάξη στο σύνολό της. Μια ματιά στους τελευταίους αγώνες και θα δούμε πως οι μόνοι κλάδοι που κινούνται επιθετικά είναι οι «εγγυημένοι» του κρατικού τομέα που βέβαια δεν φοβούνται την ανεργία (τραπεζικοί, εφοριακοί, τρολεϊτζήδες) ολόκληρη η υπόλοιπη εργατική τάξη είτε είναι «ακίνητη» είτε αγωνίζεται σε αμυντικούς στόχους: όχι απολύσεις, επαναπροσλήψεις, κατοχύρωση κτλ.

Το **επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό χωρίς προϋποθέσεις** λοιπόν αποτελεί χάρακωμα στα μετόπισθεν της εργατικής τάξης.

- λειτουργεί θετικά στο ξαναζωντάνεμα των διεκδικήσεων των ήδη απασχολούμενων,
- εμποδίζει την εξαθλίωση και τη λουμπενοποίηση του προλεταριάτου.

Τέλος αποτελεί από τη φύση του επαναστατικό αίτημα στο βαθμό που αποσυνδέει το εισόδημα (το δικαίωμα στη ζωή) από τον εργάσιμο χρόνο, χτυπάει δηλαδή στη ρίζα της τη λογική του νόμου της αξίας.

Οποιαδήποτε πιθανότητα ανασυγκρότησης ενός «άλλου ταξικού κινήματος» περνάει πριν από όλα μέσα από την δυνατότητα αναπαραγωγής του υποκειμένου αυτού του κινήματος. Θα χάσουμε άλλη μια φορά το τραίνο ξεφυλλώντας τα «εγχειρίδια της μοναξιάς»;

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΝΕΟΥΣ ΑΝΕΡΓΟΥΣ

Μεταφέρουμε εδώ μια πρώτη αποπειρα κουβέντας με κάποιους άνεργους νέους. Δεν προκειται βεβαίως σε καμία περίπτωση για κλασική συνέντευξη, αλλά για μια καθημερινή κουβέντα 6 ατόμων σε κάποιο καφενείο με την εφημερίδα ανοιγμένη στη σελίδα των αγγελιών.....

X : Μέχρι τώρα για την ανεργία έχουμε κάνει αρκετές αναλύσεις. Έχουμε δηλαδή δει το φαινόμενο: τι σημαίνει, πώς δημιουργείται, πώς την χρησιμοποιεί το κεφάλαιο κτλ. Εκείνο που δεν έχουμε ακόμα κοιτάξει είναι τι σημαίνει, για τον κάθε άνεργο ξεχωριστά, σε υποκειμενικό, σε ατομικό επίπεδο. Πώς δηλαδή βιώνει ο καθένας αυτή την "ιδιότητα" του ανέργου....

A : Ας γνωρίσουμε λοιπόν μέσω της τωής δουλειάς που είχα ο καθένας μας...

A : Τσιμεντάδικα, από παλιά.

X : Ανειδικτευτος εργατης;

A : Ναι, μετά αποκεί δουλεψα για 6 μηνες στη ΒΙΤΤΕΧ στα χρώματα.

M : Αλλαξες δουλεια για να βρεις κατι καλυτερο η σε απελευσαν;

A : Ναι τσακωθηκα. Στα τσιμενταδικα δουλευα απο 15 χρονων αλλα κατα διαστηματα. Α!... περιου το καλοκαιρι δουλεψα για δυο μηνες σε μπαρ στη Παρο. Απο το Σεμπετβρη ειμαι στο ψαξε...αυτα.

X : Πιο συγκεκριμενα πως ψαχνεις;

A : Ψαχνω καθημερινα 3 μηνες απο εφημεριδες, γνωστους.

N : Εγω δουλευα κανονικα. Ειμουν καλο παιδι.... δουλευα ηλεκτρολογος, ειμαι τεχνητης ανεγκυστηρων. Εμαθα αυτη τη δουλεια σε μια σχολη στην Πατρα. Ειμαι απο το Σεμπετβρη στην Αθηνα και δουλεια τιποτα.

M : Στην ιδια δουλεια ψαχνεις;

N : Οχι στην ιδια πια γιατι γιαυτη τη δουλεια χρειαζεται νασαι στο κυκλωμα. Τη μονη δουλεια που βρηκα για λιγο μεχρι τωρα, ηταν στην αναδασωση του Υμητου.

X : Την παρατησες δηλαδη την ειδικοτητα σου;

N : Σχεδον, εκει μωρε εκτος απο ειδικοτητα ζητανε και εμφανιση... καταλαβαινεις... μαλια κτλ.

Z : Εγω ειμαι λιγο περιεργη περιπτωση. Ειμαι φοιτητης και ψαχνω για δουλεια.

X : Καθολου περιεργη περιπτωση. Ο παλιος διαχωρισμος φοιτητης-εργαζομενος τεινει να επαληθευεται ολο και πιο λιγο.

Z : Μεχρι τωρα δουλευα τα καλοκαιρια μονο. Τωρα εχω φύγει απο το σπιτι μου, μενω μονος στην Αθηνα.... και ψαχνω για δουλεια μεσω ΟΑΕΔ κτλ.

N : Μαζι ψαχνουμε, πηγαμε στο ΟΑΕΔ ...

X : Εσυ απολυμενος εισαι;

T : Απολυμενος απο το στρατο εδω και 5 μηνες.

X : Ψαχνεις και τους 5 μηνες; Εχεις καποια ειδηκοτητα..

T : Πριν παω φανταρος δουλευα στο Περαμα στα βαπορια. Η επιχειρησει εχει τωρα κλεισει και εγω περιμενω να ξανανοιξει.... Α! ειμαι και φοιτητης αλλα προτιμω αυτου του ειδους τη δουλεια απο αυτη του "γραφειου".

Ειμαι απολυμενος απο το στρατο: ρωτω μου λενε πως δουλειες υπαρχουν, μου υποσχονται διαφοροι αλλα ακομα τιποτα. Εγνοειται ψαχνω για οτιδηποτε. Τελικα ειμαι 25, κλπινιζω 2 πακετα, μια εφημεριδα δε θα την αγορασεις; θα τη αγορασεις. Κι όμως δε έχω φραγκα ούτε για τα βασικά.

X : Και πως τιβγαζεις;

T : Ψεμματα θα λέμε μου δίνει η γρια μου.

M : Απο ΟΑΕΔ περασες;

T : Οχι, παλιωτερα ειχα περασει.

Z : Κοιτα, αφου ρωτατε για ΟΑΕΔ πρεπει να πω, πως υπαρχει και ενα αλλο προβλημα οταν ψαχνεις για δουλεια. Συνηθως ζητανε και μερικα αλλα προσοντα δηλαδη εμφανιση, οχι μαλια, οχι τζην καταλαβαινεις.... εγω βρηκα προσφατα κατι αλλα επρεπε να αλλαξω ραφτη.

M : Δηλαδη προτιμησες να μεινεις ανεργος παρα ν'αλλαξεις ραφτη;

Z : Κοιτα μωρε, εγω και αρκετοι σαν εμενα νεοι, νομιζω ψαχνουμε για μια δουλεια για να τη βγαζουμε, δεν ψαχνουμε για επαγγελματικη αποκατασταση, καριερα κτλ. Το προβλημα μας λεγεται επιβιωσει οχι αποκατασταση.

X : Και τωρα πως τη βγαζετε εσεις;

Z : Εγω εδω και καμποσο καιρο έχω ταραξει τους γνωστους στα δανεικα...

N : Τη βγαζουμε, τι τι βγαζουμε.... μενουμε μαζι 4 ατομα καποτε δουλευει ο ένας και συντηρη τους αλλους καποτε καποιος κατεβαινει στο χωριο και γυρνα με καλαθι και χαρτζηλικι.

X : Για να ξαναρθουμε στο ραφτη. Ποσο νομιζεις κραται η αντισταση σε καποια "ενδυματολογικη γραμμη" μπροστα στο πιεστικο προβλημα της επιβιωσεις.

N : Τελικα φτανεις σε αδιεξοδο. Υποκρινεσαι για να πας καπου αλλα γρηγορα τα παρατας... δεν νομιζω η ανεργια να μας κανει καλα παιδια στο βαθμο μαλιστα που δεν έχουμε κουτσουβελα και αλλες τετοιες υποχρεωσεις.

M : Σε εργοστασιο εχει ψαξει κανεις σας;

T : Εγω δεν έχω παει.

N : Πριν απο ένα μηνα πηρα σβαρνα ολα τα εργοστασια της Καλιθεας αλλα τιποτα.

M : Ρωτω γιατι ηαποφαση να ψαξει κανεις σε εργοστασια κατι σημαινει ετσι δεν εινα;

N : Ναι μωρε, σημαινει λυση απελπισιας. Τελευταια παντως εγω κυνηγω τις αγγελιες "νεος με μηχανακι" που τελικα εινα ένας μισθος και για τους δυο.

T : Για τις αγγελιες εχω να πω πως αγοραζεις εφημεριδα στις δεκα κλεισεις διαφορα τηλεφωνα και η δουλεια εχει ηδη κλεισει... φανταζεσαι λοιπον ποσο περιμενουν γι'αυτη.

N : Τωρα τελευταια βλεπες και διαφορα τρελα στις αγγελιες π.χ. "ζητειται νεος με μηχανακι που να γνωριζει αγγλικά, γαλικά και γραφομηχανη".

Προχθες τηλεφωνω σε μια και με ρωτουν το κυβισμο της της μηχανης μου. Του απαντω πενηνταρι. Δεν κανεις μου λενε. Αυτα. Δυσκολοι καιροι και για τα πενηνταρια.

X : Το αιτημα για επιδομα ανεργιας χωρις προυποθεσεις ισο με το βασικο πως το βλεπετε;

M : Τελικα, περα απο το ψαξιμο τι αλλες λυσεις έχειτε σκεφτει;

N : Ναι τα σπασουμε.

X : Πιστευεις αν αρχισουν να γινονται διαφορα.....

N : Ναι αν ενα κομματι ανεργων οργανωθει να παλεψει πιστευω οτι μπορει να κανει πολλα και λιγωτερη να ζητησει δουλεια και να παρει επιδοματα....

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Τον τελευταίο καιρό έχουμε κατακλύσει από διακηρύξεις, μέτρα και σχέδια για την αντιμετώπιση της ΑΝΕΡΓΙΑΣ. Συνέδρια, συνδιασκέψεις, άρθρα στον τύπο, κυβερνητικές κορώνες, τηλεόραση, προσκλήσεις ξένων «ειδικών», όλα τα μέσα έχουν επιστρατευτεί.

Κι ενώ η φιλολογία και τα «μέτρα» για την ΑΝΕΡΓΙΑ διαρκώς αυξάνονται για κείνους που δεν ακούμε λέξη είναι για τους ίδιους τους άνεργους.

Εμείς γνωρίζουμε πως η πραγματικότητα της ανεργίας δεν είναι κάποιες οικονομικές φιλολογίες αλλά οι ατέλειωτες ουρές των ΟΑΕΔ, οι ατέλειωτες ώρες αναμονής για ένα ψωροεπίδομα που τις περισσότερες φορές δεν το παίρνεις γιατί - λέει - δεν «πληρείς τους όρους» κι ας έχεις πάνω από χρόνο να δουλέψεις!!

Γνωρίζουμε σαν νέοι που ψάχνουμε για την πρώτη μας δουλειά, τι σημαίνει να βρίσκεις όλες τις «πρότες κλειστές», να κυκλοφορείς με δανεικά...

Γνωρίζουμε, σαν απολυμένοι εργάτες, τι σημαίνει να σηκώνεις κεφάλι σε καιρούς ανεργίας. Γνωρίζουμε σαν εργαζόμενοι πως η «τύχη» να μην είσαι άνεργος πληρώνεται με αύξηση της εντατικοποίησης, με αυταρχισμό, συνεχή έλεγχο και πάγωμα του μεροκάματου.

Γνωρίζουμε, τέλος, πως πέρα από οποιοδήποτε δικαίωμα στη δουλειά, πριν από κάθε δικαίωμα έχουμε το ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ.

Ανεργία και κρίση δεν έχουν να κάνουν τίποτα με κάποιους «αντικειμενικούς νόμους της αγοράς», αντίθετα τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και στην Ελλάδα είναι η απάντηση των αφεντικών στις προηγούμενες νίκες της εργατικής τάξης. Για να πάρουν πίσω όσα κέρδησαν οι εργάτες τα 20 τελευταία χρόνια, δημιούργησαν 15 εκ. άνεργους στις ΗΠΑ, 13 εκ. στην ΕΟΚ, όσο για την Ελλάδα τα επίσημα στοιχεία μιλάνε για 300.000 περίπου, το 8-9% δηλ. του ενεργού πληθυσμού της χώρας. Από αυτούς το 65% είναι νέοι.

Μηρός λοιπόν σ' αυτή την κατάσταση τι μας λένε κυβέρνηση και αφεντικά. Είτε μας καθησυχάζουν με διακηρύξεις περί μελλοντικών επενδύσεων είτε μας «προτεινούν» να μοιραστούμε την κρίση.

Όσον αφορά το πρώτο εμείς απαντάμε πως θέλουμε λύση ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ γιατί «Σοσιαλισμός με ανεργία είναι απάτη και κοροϊδία», όσο για τη μοιρασιά, τότε η εργατική τάξη μοιράστηκε τα κέρδη με το κεφάλαιο για να μοιραστεί και τις υποθήμενες ζημιές:

Για μας το βασικό ταξικό αίτημα σήμερα είναι το **ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΙΣΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ**.

Χωρίς την επιβάρυνση των ήδη απασχολούμενων **ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΕΡΓΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΠΙΔΟΤΗΘΟΥΝ** από το συσσωρευμένο κοινωνικό πλούτο που η εργατική τάξη έχει δημιουργήσει. Το παραμύθι «δεν υπάρχουν λεφτά» εφόσον εξακολουθούν να υπάρχουν γωτ, βίλλες, χλιδή και σπατάλη, δεν περνάει!!

Άλλωστε η κυβερνητική διακήρυξη για επιδότηση των αφεντικών!!! έως 40% του μισθού των νέων που θα προσλάβουν, δείχνει πως λεφτά υπάρχουν μόνο που ακόμα μια φορά πάνε στις γνωστές τσέπες.

Θεωρούμε λοιπόν το αίτημα για **ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΙΣΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ** (οι πρόυποθέσεις που ισχύουν σήμερα δεν καλύπτουν κανένα νέο ενώ αποκλείουν το 90% των άνεργων εργατών) σαν το μόνο ταξικό αίτημα σήμερα γιατί: πριν από όλα λύνει το άμεσο ζωτικό πρόβλημα 300.000 προλετάρων, έπειτα γιατί με καταχτημένο το επίδομα πιο εύκολα θα «σηκώσεις το κεφάλι» σαν εργαζόμενος.

Έτσι το κεντρικό ζήτημα σήμερα είναι η αυτοοργάνωση των άνεργων με πρώτο στόχο την πάλη για το επίδομα. Πάρα πέρα σε ενότια με ολόκληρη την εργατική τάξη η πάλη των αποδοχών.

Για να οργανωσουμε λοιπόν όλοι μαζί αυτή την πάλη καλούμε σε συγκέντρωση - συζήτηση την **ΤΡΙΤΗ 15 του ΜΑΡΤΗ** στο θέατρο **ΑΚΑΔΗΜΟΣ** (Ακαδημίας και Ιπποκράτους) στις 7 μ.μ.

ΛΙΓΩΤΕΡΗ ΔΟΥΛΙΑ - ΔΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΤΗΤΑ
ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΙΣΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ
«Εργατική Πληροφόρηση»

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ 15 ΜΑΡΤΗ στις 7 μ.μ. ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΑΚΑΔΗΜΟΣ.

X : Πιστευ πως το δύσκολο σημείο της οργάνωσης, πέρα από τη διασπορά των ανέργων είναι η "ανακυκλώση" δηλαδή σήμερα είσαι άνεργος εσύ αύριο εγώ πάλι εσύ ή κάποιος άλλος κτλ.

Δηλαδή λείπει ακόμα μια σχετικά μονιμη μαζα και επομένως εκεί που έχει ωριμάσει μια απόφαση για "σπασίμο" βρίσκεις κατι προσωρινο και το αναβαλλεις.

Z : Για μενα το θε μα του επιδοματος είναι πολυ σημαντικό και πιστευω και κατακτησιμο.Πρέπει όμως να προχωρήσουμε πιο περα να φτιαξουμε επιτροπη ανεργων. Να για παραδειγμα να φτιαξουμε ενα καφενειο ανεργων για να βρισκομαστε πραγμα νομιζω πολυ σημαντικό.

N : Πολλα μπορούν να γινουν μεχρι που να καταχτηθει το επιδομα π.χ. μαζευομαστε 5-10 ανεργοι παμε σε ενα εστιατοριο πολιτισμενα τρωμε και στο τελος αφηνουμε ενα "τσεκ ανεργιας"...μπαινουμε στο λεωφορειο και δυνατα λεμε οτι ειμαστε ανεργοι και δεν πληρωοουμε ακομα μαζευομαστε 10-20 παμε σε ενα σουπερ μαρκετ και "φωνιζουμε"....

X : Ναι σιγουρα αυτη είναι καποια "θεωρηκη " ισως δυνα τοτητα. Πρέπει όμως πριν μιλήσουμε για όλα αυτά να δούμε κατα ποσο ο κοσμος που κυκλοφορει διπλα μας και δουλευει χει νιωσει την ανεργια .Μ'αλλα λογια πο σο χει επιβληθει,ποσο νομιμοποιητικη είναι η δηλωση εμαι ανεργος.

N : Νομιζω πως τετοιο προβλημα δεν υπαρχει:ηδη η καθε οικογενεια χει κι εναν ανεργο.

M : Νομιζω οτι ο χ. θελει να πει πως για οσα ειπεσπριν χρειαζεται πρώτα μια "πολιτικη καλυψη" δηλαδη αλλοιως θα ενεργηση ατομικα όταν χει ηδη "κοινωνι - κοποιηθει" το θεμα της ανεργιας και αλλο σαν "μοναχι - κοι καθαλαρηδες"

X : Ακριβως αυτο.Αν μπεις σ'ενα λεωφορειο και φωναξεις δεν πληρωνω γιατι ειμαι ανεργος πως νομιζεις οτι θα αντιδρασει ο κοσμος.

T : Εγω νομιζω δεν θα παρουν το μερος σου.

Z : Εγω νομιζω ειδικα στα λεωφορια θα παρουν ολοι το μερος σου.

N : Εγω νομιζω πως ο κοσμος το ξερει ηδη το προβλημα οταν για παραδειγμα ο ψιλικατζης της γειτονιας μου με ακουει να τηλεφωνω καθημερινα για δουλεια με ρωτσει,τι έγινε βρηκες τιποτα;αυτο θα πει πως το ξερει

X : Αν γινει μια επιτροπη ανεργων θα συμμετεχετε;

N : Εγω ναι.

Z : Και εγω μονο που μια τετοια επιτροπη πρεπει να προχωρησει παραπερα απο το επιδομα.Να δουμε δηλαδη το προβλημα των λογαριασμων της ΔΕΗ,του νερου ακομα και το νοικι,κτλ.

N : Αν είναι επιτροπη δράσης εγω ειμαι μεσα.

ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ

**ΙΣΟ ΜΕ ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΧΩΡΙΣ
ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ
ΕΠΙΔΟΜΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ**

ΑΝΕΡΓΟΙ - ΑΣΤΟΙ - ΑΣΤΑΚΟΙ

Το συνέδριο των αφεντικών

Πραγματοποιήθηκε στις 9-10 Φλεβάρη το συνέδριο των βιομηχάνων, με θέμα, απασχόληση-ανταγωνιστικότητα-επενδύσεις. Με τη λήξη του, οι βιομηχάνοι έθεσαν σαν προϋπόθεση για να κάνουν επενδύσεις, να αυξήσουν τις εξαγωγές και να συμβάλουν στην αντιμετώπιση της ανεργίας, τους εξής όρους: α) ελεύθερη διαμόρφωση τιμών, β) κεφάλαια κίνησης, γ) φορολογικές ελαφρύνσεις, δ) δικαίωμα για λοκ-άουτ.

Παρά τα μηνύματα αισιοδοξίας που μετέφερε ο Αρσένης, για ανάκαμψη κάτω από τις συνθήκες που δημιουργήσε η κυβέρνηση, πάγωμα μισθών, υποτίμηση, είναι φανερό από το ψυχρό κλίμα των τελευταίων ημερών, μεταξύ κυβέρνησης και βιομηχάνων (ο Αρσένης δεν πήρε ούτε ένα χειροκρότημα στο Χίλτον) και από τις δηλώσεις-όρους των βιομηχάνων, ότι και για το 83 οι επενδύσεις θα παραμείνουν σοσιαλιστικό όνειρο.

Και είναι φυσικό, γιατί επενδύσεις και αντι-330, είναι πράγματα που δεν πάνε μαζί. Είναι φανερό, πως σε μια ταξική κοινωνία δεν μπορεί όλοι να τα παίρνουν, αλλά κάποιος πρέπει να χάνουν και κάποιος πρέπει να κερδίζουν. Και οι βιομηχάνοι μέχρι τώρα έχουν μάθει να κερδίζουν.

Οι απρόσκλητοι καλεσμένοι

Το συνέδριο των βιομηχάνων έκλεισε με δεξίωση για τους συνέδρους κι

μέλη της κυβέρνησης. Σε μια τέτοια συνάντηση που τα αφεντικά, οι σοσιαλιστές υπουργοί και ο διευθυντάδες θα περιδρόμιαζαν, δεν έπρεπε να λείπουν κι εκείνοι που τα αφεντικά οδηγούν καθημερινά στην εξαθλίωση.

Έτσι με πρωτοβουλία της "Εργατικής Πληροφόρησης" πραγματοποιήθηκε, συγκέντρωση έξω από το Χίλτον. Αν και η συγκέντρωση είχε λίγο κόσμο, γύρω στα 300 άτομα, πέτυχε να βάλει το ζήτημα του επιδόματος ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις δίνοντας του ένα κεντρικό χαρακτήρα.

Τα συνθήματα που ακούστηκαν είχαν:

- * ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ
- * ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ
- * ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ
- * ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΡΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΘΗ ΚΑΙ ΚΟΡΟΙΔΙΑ
- * ΚΑΤΩ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
- * ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
- * ΑΣΤΑΚΟΥΣ ΑΣΤΑΚΟΥΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΦΑΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ
- * ΘΑ ΦΑΕΙ Η ΜΥΓΑ ΣΙΔΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΑΤΣΑΛΙ ΘΑ ΤΟΥΣ ΤΣΑΚΙΣΕΙ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ Η ΠΑΛΗ

Οι βιομηχάνοι με το συνέδριο, χάραξαν την τακτική που θα ακολουθήσουν απέναντι στους εργάτες. Είναι χαρακτηριστική η πρόταση ενός γουρουνιού: "...αν οι εργαζόμενοι έχουν άμεσο το πρόβλημα της απόλυσης τότε θα δουλεύουν περισσότερο και θα πάνε να έχουν διεκδικήσεις και συνδικαλιστικές ανησυχίες..."

Οι άνεργοι εργάτες έδωσαν με το παρόν τους και τα συνθήματα τους, τα αιτήματα της εργατικής τάξης, με πρώτο πάντα το επίκαιρο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ (που τόσο ενόχλησε αρθρογράφο του "Βήματος", που θα θέλαμε να του θυμίσουμε πως οι εργάτες δεν ζητούν από καμία νομιμότητα, ούτε αστική ούτε σοσιαλιστική, να τους "δικαιώσει". Τους αρκούν για δικαίωση οι αγώνες τους.)

Εμείς θα θέλαμε να κλείσουμε με ένα προειδοποιητικό σύνθημα που ακούστηκε στη συγκέντρωση:

"Εσείς τρώτε και πίνετε και μας μάς τρώει η αρκούδα μα καιρός φέρνει τα λάχανα καιρός τα παραπούλια".

ΟΙ ΕΓΚΕΦΑΛΟΙ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Η κρίση του παγκόσμιου Καπιταλισμού, η ανεργία, η απασχόληση, η παραγωγικότητα, οι εργασιακές σχέσεις, ήταν τα θέματα της Διεθνούς Διασκέψης που οργανώθηκε από τη ΓΣΕΕ στην Πάριση στις 16-19 Φλεβάρη.

Το κάλεσμα από τη ΓΣΕΕ αντιπροσώπων των ομοσπονδιών και των Εργατικών Κέντρων, φάνηκε σε όλη τη διάρκεια του τριημέρου, ότι, χρησιμοποιήθηκε σαν μέσο πειθούς των εργαζομένων - για την ανάγκη συμμετοχής τους στις θυσίες που πρέπει να υποστούν για να βγει ο ελληνικός Καπιταλισμός από την κρίση.

Κωμικοτραγική η απουσία μιας αποψης από την πλευρά των τριακοσίων περίπου εργατοπαλλήλων αντιπροσώπων. Εντονός ο παραταξιακός - κομματικοποιημένος χαρακτήρας των διοικήσεων αυτών των συνδικαλιστικών οργάνων. Και γι' αυτό το λόγο, οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι μέσα από τις διοικήσεις των δευτεροβάθμιων οργάνων αρνίστηκαν στο χειροκρότημα των αντιπροσώπων

των παρατάξεων και κομμάτων στα οποία ανήκουν. Και φυσικά, για κάθε θέμα, τις εισηγήσεις αναλάμβαναν όχι βέβαια εστω και κομματικοί εργάτουπάλληλοι, αλλά επίλεκτοι διανοούμενοι, - σαν τους: Μητροπούλο, Δραγασάκη, και Χατζηαργύρη.

- Ο Συνδικαλισμός από τα πάνω,
- Ο Σοσιαλισμός και αυτός από τα πάνω και η εργατική τάξη ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΚΑΤΩ.

Να μια εικόνα των δυνάμεων που για άλλη μια φορά, θέλουν και κάνουν την εργατική τάξη, αντικείμενο της ιστορίας: "...

Σε αυτό το κείμενο, δεν θα αναφερθούμε στις λεπτομέρειες των θεμάτων όπως μπήκανε από τους διαφόρους ομιλητές. Θα αρκεστούμε στο θέμα αυτό να τονίσουμε ότι όλες οι πολιτικές δυνάμεις που πήρανε μέρος σ' αυτή τη στημένη από τα πάνω παράσταση, ΣΥΜΦΩΝΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ-

ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ. Το ΠΑΣΟΚ προτείνοντας συμμετοχή του λαού στην υλοποίηση της Κυβερνητικής πολιτικής Το ΚΚΕ, την περιφερειακή ανάπτυξη και την κρατικοποίηση, Το ΚΚΕ εσ. τον περιορισμό των κερδών των καπιταλιστών. Μ' άλλα λόγια, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα συμφώνησαν στην έξοδο από την κρίση στα πλαίσια της καπιταλιστικής οργάνωσης της παραγωγής:..

Το ΚΚΕ μάλιστα, υπέδειξε τον κρατικό καπιταλισμό, το οικονομικό μοντέλο του υπαρκτού σοσιαλισμού, σαν το μοναδικό δρόμο σωτηρίας:..

Παρα πέρα, εντυπωσιακή ήτανε από την πλευρά των διανοούμενων του ΠΑΣΟΚ η αναφορά τους στη μετάβαση στο σοσιαλισμό. Ο εργατικός ελεγχος, η εργατική διαχείριση, χρησιμοποιήθηκαν, ευκολα παραβιάζοντας την πολιτική ουσία της πάλης των τάξεων: Δηλαδή, με ποια κοινωνική τάξη στην εξουσία με ποια προοπτική οργάνωσης της παραγωγής μπορούν να επιχειρηθούν αυτές οι αλλαγές.

Ετσι, το ΠΑΣΟΚ, μαζί με τους βιομηχανούς - εφοπλιστές - διευθυντές τεχνοκράτες και την εργατική τάξη, όλους μαζί, όχι σαν εχθρούς μεταξύ τους αλλά σαν συντρόφους και φίλους, θα χωρήσει στην μετάβαση στο... σοσιαλισμό:..! Άθλια επαναλαμβανόμενη ιστορία όσο και ο καπιταλισμός:..

Θελούμε όμως να προχωρήσουμε από αυτό το κείμενο, σε μια προσπάθεια ανάλυσης των θέσεων και προτάσεων του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας Γ. Αρσενη γιατί πιστεύουμε ότι στη βάση των προβάλλεται σήμερα ένας καινούργιος κύκλος πλύσης εγκεφάλου της εργατικής τάξης και των εργαζομένων.

Νομίζουμε, ότι το τετραπύλο της κυβερνητικής ΓΣΕΕ: ΑΝΕΡΓΙΑ - ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ - ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΣΙΑΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ, δεν είναι τυχαία σχεδόν το ίδιο με εκείνο του ετησίου συνεδρίου του Συνδέσμου των Ελλήνων Βιομηχάνων. Ταυτίζεται (και αυτό φάνηκε από τις παρεμβάσεις του Γ. Αρσενη και στις δυο συναντήσεις), στο πολιτικό σημείο αναφοράς και των δυο πλευρών: ΣΤΟΝ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ Η ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙ ΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ.

Η «ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΗ» ΚΡΙΣΗ

Ο κ. Αρσενης, στην ανάλυση του επεξεργάστηκε ιστορικά τις περιόδους των μεγάλων κρίσεων του καπιταλιστικού συστήματος, για να καταλήξει: οι βασικές αιτίες της κρίσης, δηλαδή, της στασιμότητας του ακαθορίστου κοινωνικού προϊόντος σε παγκόσμιο επίπεδο είναι:

- 1) Η ανισομετρική ανάπτυξη των παραγωγικών δυναμικών,
- 2) Η διευρύνση του καταμερισμού της εργασίας,
- 3) Η συνεχής αναδιαρθρωση των δομών της καπιταλιστικής οικονομίας,
- 4) Οι ανισες ανταλλαγές, ονομαζοντας έτσι την κρίση ΔΙΑΡΘΡΩΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ.

Για την έξοδο από αυτήν προτείνει δυο λύσεις:

A. Μια παγκόσμια αντιμετώπιση της, με ένα κοινό πρόγραμμα όλων των κυβερνήσεων και κρατών.

Επειδή ο ίδιος αμφισβήτησε τη δυνατότητα υλοποίησης αυτού του στόχου στο επίπεδο, της Ελλάδας τονισε πώς

B. Η κρίση στην Ελλάδα είναι εισαγόμενη για

τον κ. Αρσενη ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής στην Ελλάδα δεν δημιουργεί κρίση και μοναδικός δρόμος για να απαντήσουμε στην κρίση η οποία μας ερχεται από έξω είναι να κανουμε την ελληνική οικονομία ανταγωνιστική. Δηλαδή, η ανάπτυξη της παραγωγικότητας της εργασίας και στον τομέα της παραγωγής και των υπηρεσιών σε ιδιωτικό και κρατικό επίπεδο, με τρόπο ορθολογιστικό είναι μια από τις προϋποθέσεις εξόδου από την κρίση.

Η δεύτερη προϋπόθεση είναι η αποδοχή αυτού του προγράμματος, από το σύνολο των κοινωνικών δυναμικών της ελληνικής κοινωνίας.

Δηλαδή για να βγει ο ελληνικός καπιταλισμός από την κρίση, όσοι πουλάνε την εργατική τους δύναμη, αλλά και όσοι δουλεύουν στις μεταφορές, στις εταιρείες διανομής, μεταποίησης, και σε κέντρα των κρατικών υπηρεσιών, που σημαίνει, η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΠΤΥΞΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ, ΝΑ ΔΕΧΤΟΥΝ ΔΗΛΑΔΗ:

- 1) ΤΗΝ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΘΕΝΩΣΗ,
- 2) ΝΑ ΔΕΧΤΟΥΝ ΝΑ ΥΠΟΤΑΧΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Ας σταθούμε όμως στα τρία σημεία τα οποία νομίζουμε ότι εκφράζουν, την πολιτική ουσία των κυβερνητικών θέσεων.

A. Η κρίση τονισε ο κ. Αρσενης είναι παγκόσμια.

Οι δείκτες αύξησης της ανεργίας σε χώρες σαν την Ιαπωνία, Νορβηγία, Σουηδία, Δανία, είναι σήμερα χαμηλοί. Χωρίς αυτό να εξασφαλίζει το μέλλον των χωρών αυτών, αποτελεί ένα στοιχείο - το οποίο αντικρούει τον παγκόσμιο χαρακτήρα, της κρίσης με το δογματικό χαρακτήρα που το βάσει ο Αρσενης. Και αν λάβουμε υπόψη τις δυνατότητες διαφορετικών επιλογών των καπιταλιστικών δυναμικών σε οικονομικό επίπεδο, θα διαπιστώσουμε ότι η καπιταλιστική οικονομία δεν εξελίσσεται ομοιομορφα, επομένως η κρίση, δεν αφορά όλα τα κράτη.

B. Η κρίση του Ελληνικού καπιταλισμού επεσημανε, είναι εισαγόμενη.

Νομίζουμε, ότι παρα τις σχέσεις εξάρτησης του Ελληνικού κεφαλαίου από τον δυτικό-αμερικανικό

κο καπιταλισμο,ειναι οι οικονομικες και πολιτικες επιλογες του υποταγμενες στο νόμο της συσσωρευσης του κέρδους,ετσι οπως εχει εξελιχθει ιστορικά(εφοπλισμός,μαζι με τους βιομηχανικούς του κλάδους και τουρισμός), Βαση της ιδίας της εξαρτησης,που κάνει την κρίση ενδογενες πρόβλημα του ελληνικού καπιταλισμού.Αυτο φαίνεται απο την αναπτυξη των τελευταίων 30 χρόνων του ελληνικού καπιταλισμού. Φυσικά δυσκολα κατανοείται απο,οσους θέλουν να πιστευουν οτι η Ελλάδα ανηκει στην Περιφερεια του Καπιταλισμου.

Με τις παρα πάνω θεσεις ο κ. Αρσενης,εξωραίζει την ελληνική καπιταλιστική αστική ταξη,στοχευοντας πολιτικά στην αμβλυση της αντιθεσης Εργασιας-Κεφαλαιου στη χωρα μας.

Γ. Η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασιας,προβλήθηκε σαν την βασική προϋπόθεση, συσσωρευσης κεφαλαιων για καινουργιες επενδυσεις,μετρο εναντια στην ανεργια. Ο Μαρξ, στο ΚΕΦΑΛΑΙΟ,αναλυοντας τον καπιταλιστικό τροπο παραγωγης διαπιστωνει:

Η Κεφαλαιοκρατική ταξη,κατεχει τα μέσα παραγωγης,ελέγχει το κρατος και την πολιτική εξουσια.για να μπορεί να καθορίζει το είδος και το μεγεθος της εργατικής τάξης την οποία χρειαζεται για αύξηση παραγωγης. Η ανάπτυξη της παραγωγικότητας μεγιστοποιει το ποσοστο της υπεραξιας. Κρυβει ομως και την τάση του κεφαλαιου για εξοικονομηση του εργασιμου χρόνου. Δηλαδή τη μειωση του αριθμου των εργαζων μεσα στην παραγωγή.Διατηροντας με αυτον τον τροπο την τιμη της εργατικής δυναμης,το μισθο της,σε χαμηλα επίπεδα.

Η αναπτυξη επομένως της παραγωγικότητας, της εργασιας δεν σημαινει καθολου εξοδο απο την κρίση(γιατι αυτη εξαρτάται και απο τους κανόνες της αγοράς)αλλα ουτε και ευημερία για τους εργαζόμενους, Σημαίνει αντίθετα,μεγαλύτερη εκμετάλλευση και ανεργια. Είναι αλλωστε αναμφισβήτητη αληθεια,οτι,ουτε οι χωρες του ελευθερου καπιταλισμου,αλλα ουτε και εκείνες του κρατικού καπιταλισμου,εχουν απαντησει στο μεγάλο προβλημα της παραγωγης: Την ικανοποίηση των αναγκων των λαών. Και αυτο συμβαίνει, ΟΧΙ ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΑΜΗΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ, Η Α-

ΚΟΜΑ ΓΙΑΤΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΔΕΝ ΠΛΗΡΕΙ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ,ΑΛΛΑ ΓΙΑΤΙ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΚΕΡΑΟΥΣ.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

Νομίζουμε ομως οτι οι θεσεις της κυβέρνησης οπως εκφράστηκαν στην Πάντειο απο τον κ. Αρσενη,υποδηλωνουν και μια άλλη διασταση της δικης της πραγματικότητας. Την αναγκη απάντησης στην δυσαρεσκια ολων εκείνων των κοινωνικών δυναμειων,οι οπολες απο διαφορετικες θέσεις συμφεροντων,ανεβασαν το Πασοκ στην εξουσια.

Στα στρωματα της εργατικής τάξης και των χαμηλομισθων υπαλληλων,τα οποια υποστηριξαν,στις εκλογες του '81 το ΠΑΣΟΚ στη βάση μιας καλύτερης διανομης του εθνικου προιοντος,για ενα καλύτερο επίπεδο ζωης,και οχι σε επίπεδο συνείδησης για μια δικαιότερη κοινωνία,κατα μικρομεσαία στρωματα της αστικής τάξης,τα οποια με την ψήφο τους στο ΠΑΣΟΚ,απόβλεπαν,αλλα στην προσχωρηση τους στις υπηρεσίες του κρατους,και αλλα,σε πιστωσεις των κρατικών και ιδιωτικών πιστωτικών μηχανισμων. Και επειδη ακριβως δεν ικανοποιήθηκαν οι προσδοκίες,γι'αυτο η δυσαρεσκια αυτων των στρωμάτων προς την κυβέρνηση.

Εαν στο κλιμα αυτο προσθέσουμε και το ανοικτο προβλημα της Τουρκικής επεκτατικής πολιτικής στη Μεσογειο,και τις αμερικανικές πιεσεις για το αδιαφιλονικητο της κυριαρχιας τους στην Ελλάδα,καταλαβαινουμε γιατι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επιμένει στην πολιτική εθνικής ομοφυχιας, Διοτι μια οξυνση ολων αυτων των αντιθετικών συμφεροντων θα επέφερε και την πολιτική κρίση.

Γι'αυτο λοιπόν και επιστρατευει"εγκεφάλους" και διανοούμενους απο την Ελλάδα και το Εξωτερικο(Πετρας,Σουηζυ,Φρεσινε κλπ.) ωστε να πεισει τους εργατες ή τουλαχιστον τους συνδικαλιστες για το βάθος της κρίσης και την ανάγκη της εθνικής ομοφυχιας.

Γι'αυτο λοιπον και η Διασκεψη στην Πάντειο. Αρα γι'αυτο και πιο επείγουσα απο ποτε η αναγκη της δικης μας απαντησης.

Κ.Χ.

Γυναίκα

σε πληροφόρησαν ποτέ από:

- το σπίτι σου
 - το σχολείο σου
 - την εκκλησία σου
 - το κόμμα σου
 - τη δουλειά σου
 - το Ι.Κ.Α.
 - τα νοσοκομεία
 - τις κλινικές
 - τα μαιευτήρια,
- από τα εκτρωσάδικα,

**ότι υπάρχει
αντισύλληψη;**

αυτόνομη κίνηση γυναικών

**γυναίκα
ποσα πληρωνεις
για μια εκτρωση ;**

αυτόνομη κίνηση γυναικών

**γυναίκα
ποσα πληρωνεις
για μια εκτρωση ;**

αυτόνομη κίνηση γυναικών

ΡΟΜΠΟΤ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ

(Ακούραστο και πειθαρχημένο
εργατικό δυναμικό)

"Φαντάσου ένα μηχάνημα που να μπορεί να περπατάει και να μιλάει, να κάνει οτιδήποτε του ζητάμε με αλάνθαστη αποτελεσματικότητα δίχως να κουράζεται ποτε, να καταπονείται ή να εξεγείρεται. Είναι μια σκέψη φοβερά γοητευτική".

Σκέψη που θάταν ίσως γοητευτική, αν δεν εφαρμοζόταν, από την αρχή της πάνω σε ανθρώπους στην προσπάθεια με τατροπής τους σε εξαρτήματα της μηχανής, υποταγμένους στο ρυθμό παραγωγής, στην αλυσίδα παραγωγής. Όμως ο άνθρωπος και ακριβώς γιατί είναι άνθρωπος, εξεγείρεται. Σαμποταζ παραγωγής, μπλοκάρισμα στις αλυσίδες παραγωγής, μισοτελειωμένα προϊόντα, αποτέλεσαν μορφές αντίστασης των εργατών στη ρομποτοποίηση τους.

Στα 1920, ο Τσέχος θεατρικός συγγραφέας Κάρελ Κάπεκ, έγραψε το **R.U.R. (ROSSUM'S UNIVERSAL ROBOTS)**. Το έργο αναφερόταν στην κατασκευή μηχανικών ανθρώπων (η αρχαιότερη αναφορά στη λογοτεχνία, κατασκευή μηχανικών ανθρώπων, γίνεται στην Ιλιάδα του Ομήρου, όπου μηχανικές γυναίκες καλυμένες με χρυσάφι, βοηθούν τον θεό Ήραιο). Η λέξη "ρομποτ", σημαίνει απλά, στα Τσέχικα "εργάτης", στα αγγλικά όμως έχασε τη γήινη της απόχρωση, για να φέρνει πια στο νου μεταλλικά όντα, που μοιάζουν αόριστα στο ανθρώπινο σχήμα. Από τότε, τα ρομποτ αποτελούν το προσφιλέστερο θέμα συγγραφέων και σκηνοθετών έργων επιστημονικής φαντασίας.

60 χρόνια αργότερα, τα ρομποτ αρχίζουν να γίνονται τα αγαπημένα εργατικά παιδιά των μεγαλύτερων βιομηχανικών συγκροτημάτων του κόσμου.

Έτσι, ήδη μέσα στο 1983 παρατηρείται η πληθυσμιακή έκρηξη των ρομποτ Σ' όλον τον κόσμο υπάρχουν γύρω στα 20.000 ρομποτ, από τα οποία τα μισά σχεδόν βρίσκονται στην Ιαπωνία. Τα υπόλοιπα βρίσκονται στις ΗΠΑ, Δυτ, Γερμανία, Ιταλία, Σκανδιναβία, Γαλλία και Βρετανία. Τα πλεονεκτήματα τους σαν εργατικό δυναμικό; Τα σύγχρονα ρομποτ αυξάνουν την παραγωγή, δεν κουράζονται, έχουν τεράστια δύναμη, μπορούν να κάνουν επικίνδυνες δουλειές καθώς και δουλειές ακριβείας (συναρμολόγηση ρολογιών μέχρι επεξεργασία επικίνδυνων ουσιών σε συνθήκες αυξημένης θερμότητας, θόρυβου και ραδιενέργειας). Μπορούν εύκολα να αλλάζουν κλάδο παραγωγής με τον επαναπρογραμματισμό τους. Και το κυριότερο, δεν... κάνουν απεργίες, δεν ζητάνε αυξήσεις.

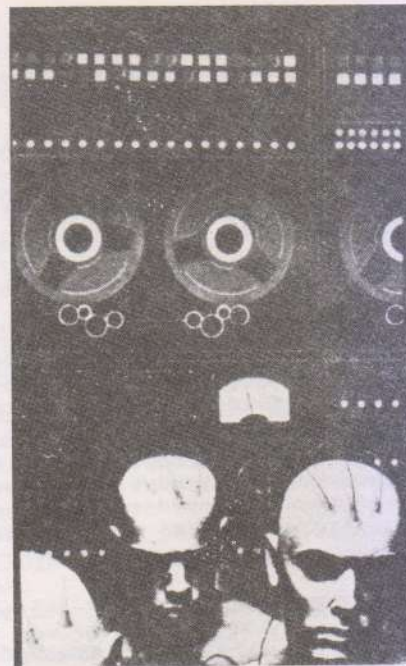
Έτσι, μπροστά στη συνεχή υποβάθμιση της παγκόσμιας οικονομίας που απαιτεί άμεση αύξηση της παραγωγικότητας και στο βαθμό που η μετατροπή του εργάτη σε εξάρτημα μηχανής (τα-

ηλορισμός) έχει αποτύχει, η χρησιμοποίηση του ρομποτ-εργάτη, προβάλλει, όλο και δυναμικότερα σαν Η λύση. Τα ρομποτ όπου έχουν εφαρμοσθεί (προϋπόθεση βέβαια, η σχεδόν πλήρης αυτοματοποίηση της παραγωγής), βελτιώνουν την απόδοση με ταυτόχρονη μείωση κόστους, δηλ. αυξάνουν την παραγωγικότητα.

Η μέσα από τα μυθιστορήματα επιστημονικής φαντασίας ζοφερά αδυσώπητη πορεία, όπου το ρομποτ κατέστρεφε τη δημιουργία του προτού καταστραφεί το ίδιο, στη σημερινή πραγματικότητα διαγράφεται αρκετά ευοίωνη για τους βιομηχανικούς κολοσσούς: εργατικό δυναμικό χωρίς προβλήματα. Ο κυριότερος πελάτης των εταιριών κατασκευής ρομποτ είναι βέβαια η αυτοκινητοβιομηχανία. Ακολουθεί η βιομηχανία κάθε τύπου κατασκευών (κύρια οικιακών συσκευών), η βιομηχανία πυρηνικών αντιδραστήρων και τέλος η αεροδιαστημική βιομηχανία.

Οι κατασκευαστές των σύγχρονων ρομποτ, σίγουρα έχουν απαλλαχτεί από την ιδέα ότι η κατασκευή ρομποτ προϋπόθετε μια "απαγορευμένη γνώση", ιδέα που κυριαρχούσε στους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας μετά τον Τσέχο Κάπεκ. Γι αυτούς, η απόπειρα να δημιουργηθεί τεχνητή ζωή, αποτελούσε παράδειγμα ύβρεως από μέρους των ανθρώπων, για ικανότητες που επιφύλασσαν μόνο στο θεό και γι αυτό απαιτούσε την τιμωρία. Έτσι, από ιστορία σε ιστορία, το ρομποτ κατέστρεφε τον ιερόσυλο δημιουργό του. Σήμερα οι όροι έχουν μεταστραφεί. Η θεατεχνολογία κατασκευάζει τα βιομηχανοποιημένα παιδιά της χωρίς το φόβο κάποιων τιμωρίας. Αντίθετα, διακηρύσσει την εφαρμογή και τη χρήση τους στο όνομα της "απελευθέρωσης του ανθρώπου από την εργασία".

Δίκαιο και παλιό βέβαια, το εδώ κι εκατό χρόνια αίτημα της εργατικής τάξης της χειραφέτησης από τη μισθωτή σκλαβιά. Με τη μόνη διαφορά

ότι εφαρμόζεται σε συνθήκες, όχι καλλιτέρευσης των συνθηκών δουλειάς (όπως μείωση των ωρών στον απόλυτα αναγκαίο κοινωνικό χρόνο), όχι σε συνθήκες πλήρους απασχόλησης (αλλά σ' αυτές της ανεργίας, ύψους εκατομμυρίων ανέργων), όχι σε συνθήκες όπου η εργατική τάξη τείνει να εξαλείψει τον εαυτό της απελευθερώνοντας έτσι όλη την κοινωνία, αλλά σ' αυτές της ολοένα μεγαλύτερης αναπαραγωγής της με τους πιο άθλιους όρους (συσσίτια ανέργων, έλλειψη κατοικίας, διαμονή σε σταθμούς).

Στο βαθμό που οι σημερινές κοινωνίες σ' Ανατολή και Δύση έχουν σα βάση αναπαραγωγής της εργατικής τάξης τη μισθωτή εργασία και αντιμετώπιζουν την εργατική δύναμη σαν εμπόρευμα, οι όποιες επαγγελίες για "απελευθέρωση από την εργασία", έχουν ξεδιάντροπα.

Το ερώτημα κατά πόσο ο εργάτης, παραμένοντας εργάτης, πραγματώνει τη ανθρωπιά του, διατυπωμένο πριν από 100 χρόνια από τον Μαρξ, παραμένει επίκαιρο. Είναι άραγε τυχαίο πως πριν χιλιάδες χρόνια, ο μόνος θεός που παρουσιάζεται εργαζόμενος στο εργαστήρι του, εμφανίζεται κουτσουρεμένος, άσχημος, στερημένος από τον έρωτα και την απόλαυση στη ζωή, ο σιδεράς Ήφαιστος;

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ECCO

Δημοσιεύουμε αποσπάσματα από τη συνέντευξη που ο εκπρόσωπος της ECCO παραχώρησε στην Επιτροπή για το στρατό.

ΕΡ: Πως γεννήθηκε το συνδικαλιστικό κίνημα των στρατιωτών στην Ευρώπη και σε ποιά κατάσταση βρίσκεται σήμερα;

ΑΠ: Η αρχή έγινε από μια ομάδα Ολλανδών στρατιωτών που ίδρυσαν το 1966 το πρώτο ανεξάρτητο συνδικάτο των στρατιωτών, την **VVDM**. Ήταν η εποχή που η Ολλανδική κοινωνία συγκλονίζονταν από το κίνημα των **PROVOS**, προάγγελος του Μάη του '68. Μέσα σε λίγους μήνες η **VVDM** συσπειρώνει στις γραμμές της χιλιάδες φαντάρους και επιβάλλει την αναγνώρισή της από την κυβέρνηση.

Το παράδειγμα των ολλανδών ακολούθησαν πολύ γρήγορα οι φιλανδοί. Στα 1968 ιδρύουν το δικό τους συνδικάτο, την **VML**, που αριθμεί σήμερα 10.000 μέλη. Την ίδια χρονιά οι κυβερνήσεις της Δανίας και της Σουηδίας, κάτω από την πίεση του κινήματος, αναγνωρίζουν στους στρατιώτες το δικαίωμα να εκλέγουν τους αντιπροσώπους τους και να διαπραγματεύονται με την στρατιωτική ιεραρχία και την κυβέρνηση.

Στη Γαλλία το 1974 γεννιέται ένα ισχυρό κίνημα επιτροπών στρατιωτών που, αντιμετωπίζοντας με επιτυχία την καταστολή των κυβερνήσεων της δεξιάς, διεκδικεί σήμερα τη νομιμότητά του.

Στη Πορτογαλία, στη διάρκεια της επανάστασης των γαρυφάλων, γεννιέται η ανεξάρτητη οργάνωση των στρατιωτών.

Στην Ισπανία, κάτω από τις εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες του φρανκισμού, ιδρύεται το 1976 η **UDS** (Δημοκρατική Ένωση Στρατιωτών) και συσπειρώνει εκατοντάδες στρατιώτες. Η **UDS** οργάνωσε με επιτυχία μια σειρά διεκδικητικούς αγώνες. Μάλιστα σε μια περίπτωση, όταν κάλεσε σε μπουκοτάζ του βραδυνού φαγητού ενάντια στα μέτρα περιορισμού των διανυκτερεύσεων, το ποσοστό συμμετοχής των στρατιωτών, όπως παραδέχτηκε το Γενικό Επιτελείο ήταν πάνω από 50% ο. Επίσης η **UDS** έδωσε στη δημοσιότητα τον κατάλογο των αξιωματικών που συμμετείχαν στην προετοιμασία πραξικοπήματος.

Στην Ιταλία, ένα μαζικό κίνημα στρατιωτών και υπαξιωματικών αναπτύσσεται στα 1975-76 με αφορμή την τροποποίηση του στρατιωτικού κανονισμού. Οργανώνονται διαδηλώσεις με τη συμμετοχή εκατοντάδων στρατιωτών με στολή και συγκαλούνται Γενικές Συνελεύσεις του κινήματος όπου συμμετέχουν αντιπρόσωποι από 130 στρατόπεδα.

Στην Αυστρία δημιουργήθηκε το 1980 η **UDSO**, συνδικαλιστική οργάνωση που έχει στις γραμμές της το 10% των στρατιωτών και είναι αναγνωρισμένη από την κυβέρνηση.

Στη Δυτ. Γερμανία τέλος, με πρωτοβουλία ορισμένων μελών του εργατικού συνδικάτου **DGB**, δημιουργήθηκε η **AKWP**, οργάνωση που παλεύει για την υπεράσπιση των συμφερόντων των γερμανών στρατιωτών.

ΕΡ: Τι είναι η **ECCO** και πως λειτουργεί;

ΑΠ: Η ίδρυση της **ECCO** (Ευρωπαϊκή Συνδιάσκεψη Οργανώσεων Στρατιωτών) το 1979 από τα συνδικάτα των στρατιωτών της Ολλανδίας, της Φιλανδίας, της Δανίας και της Σουηδίας, την γαλλική **IDS** και την Ισπανική **UDS**, ήταν ένα πραγματικά σημαντικό γεγονός για το ευρωπαϊκό κίνημα των στρατιωτών.

Μέλη της **ECCO** είναι σήμερα οργανώσεις στρατιωτών από 6 χώρες της Ευρώπης (Φιλανδία, Σουηδία, Δανία, Ολλανδία, Γαλλία, Αυστρία). Σαν παρατηρητής εξ άλλου μπορεί να μετέχει κάθε οργάνωση που παλεύει για την συνδικαλιστική οργάνωση των στρατιωτών.

Η μόνιμη γραμματεία της **ECCO** αποτελείται από τρεις πρόσφατα απολυμένους φαντάρους. Έχει την έδρα της στην στρατόπεδο στην Ολλανδία όπου είναι και η έδρα της **VVDM**. Η **ECCO** οργανώνει το συνέδριό της κάθε χρόνο σε

μία ευρωπαϊκή χώρα. Το φετεινό συνέδριο θα γίνει στο Ελσίνκι της Φιλανδίας στις 22-23 Ιούλη και θα έχει σαν θέματα:

- Διάρκεια της θητείας και στρατιωτική εκπαίδευση
- Μέσα μαζικής επικοινωνίας μέσα και έξω από τα στρατόπεδα και πως αυτά χρησιμοποιούνται από το κίνημα των στρατιωτών και το στρατιωτικό μηχανισμό

ΕΡ: Ποιά ήταν η στάση των κυβερνήσεων των διάφορων ευρωπαϊκών χωρών απέναντι στο κίνημα των στρατιωτών;

ΑΠ: Η κατάσταση απ' αυτή την άποψη διαφέρει πολύ ανάμεσα σε Βόρεια και Νότια Ευρώπη.

Στη Βόρεια Ευρώπη οι κυβερνήσεις παραχώρησαν σχετική εύκολα το δικαίωμα του συνδικαλισμού στους στρατιώτες μόλις εκδηλώθηκαν οι πρώτες κινήσεις μέσα στα στρατόπεδα. Η στάση αυτή των κυβερνήσεων συνδέεται άμεσα με τη συγκεκριμένη διαμόρφωση των κοινωνικών θεσμών και την παραδοσιακά σημαντική συμμετοχή των κάθε μορφής συνδικαλιστικών οργανώσεων στη διαχείριση των κοινωνικών ζητημάτων. Εξ άλλου σε πολλές απ' αυτές τις χώρες ο συνδικαλισμός των μονίμων στρατιωτικών ήταν από τα πρώτα αναγνωρισμένα.

Στη Νότια Ευρώπη αντίθετα, το κίνημα των στρατιωτών συνάντησε την αντίδραση των κυβερνήσεων και της στρατιωτικής ιεραρχίας, αντίδραση που πολλές φορές έφτασε μέχρι την ανοικτή καταστολή.

Ετσι στην Ισπανία η **UDS** αντιμετώπισε στα 1980 ένα κύμα συλλήψεων και δικών εναντίον των συνδικαλιστών στρατιωτών και των πολιτών που τους υποστήριζαν. Τοπλήγμα που δέχτηκε ήταν βαρύ και την ανάγκασε ν' αναστείλει τη δράση της και μέχρι σήμερα δεν έχει ανασυγκροτηθεί.

Στη Γαλλία πάλι, και ιδιαίτερα την περίοδο 1974-76 πολλοί στρατιώτες τιμωρήθηκαν για τη δράση τους στις Επιτροπές Στρατιωτών, ενώ το 1975 έγιναν συλλήψεις δεκάδων στρατιωτών και πολιτών (μεταξύ αυτών και τα 2/3 του εθνικού γραφείου της **IDS**) και έγινε προσπάθεια να σταθούν σε βάρος τους δίκες. Ο τότε υπουργός Άμυνας έφτασε στο σημείο να δηλώνει πως "βρισκόμαστε μπροστά σε ένα ανατρεπτικό πόλεμο".

ΕΡ: Ποιές είναι οι απόψεις των οργανώσεων που συμμετέχουν στην ΕΚΚΟ σχετικά με την εθνική άμυνα και γενικότερα με τα ζητήματα που έχουν σχέση με τη θέσπιση του στρατού μέσα στην κοινωνία;

ΑΠ: Για τις οργανώσεις που συμμετέχουν στην ΕΚΚΟ η υπεράσπιση της χώρας είναι συνώνυμη με το ρόλο της πολιτικής κυριαρχίας του στρατού και των δημοκρατικών και κοινωνικών κατακτήσεων. Δεν είναι νοητό λοιπόν να αναλαμβάνουν την υπεράσπιση αυτών των κατακτήσεων άνθρωποι που είναι αποκλεισμένοι απ' αυτές. Βασική μας θέση είναι ότι οι στρατιώτες είναι πολίτες με στολή και για αυτό πρέπει να απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα με τον υπόλοιπο πληθυσμό, αφού δεν υπάρχει κανένας λόγος να θεωρούνται οι στρατιώτες πολίτες 3ης κατηγορίας.

Παράπερα, σήμερα ο στρατός χρησιμοποιείται όλο και πιο συχνά σε δραστηριότητες ελέγχου και παρακολούθησης των πολιτών, όταν δεν παρεμβαίνει άμεσα ή έμμεσα στις εργασιακές συγκρούσεις. Είμαστε αντίθετοι στις τέτοιες δραστηριότητες του στρατού. Παλεύουμε για να εμποδίσουμε την ενδεχόμενη χρησιμοποίηση του στρατού ενάντια στο λαό ή σε αποικιακούς πολέμους. Γι' αυτό το σκοπό η δραστηριότητα μας είναι μόνιμα προσανατολισμένη στην ενίσχυση των δεσμών φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους φίλους και το λαό. Καταπολεμούμε όλες τις πρακτικές και τους θεσμούς που δημιουργούν χάσματα ανάμεσα στους στρατιώτες και τους πολίτες (εκπαίδευση που στηρίζεται σ' ένα πνεύμα κλάσας, υπηρεσία μακριά από τον τόπο καταγωγής, διακριτικοί συμβολισμοί όπως ο χαιρετισμός, η στολή, το κούρεμα κλπ). Είμαστε αντίθετοι στην αυξανόμενη επαγγελματοποίηση των ενόπλων δυνάμεων, που τις μετατρέπει σε μισθοφορικούς στρατούς, γιατί βαθιά εντοχόμαστε για το χάσμα που τις χωρίζει από την κοινωνία και αποτελεί έτσι μια μόνιμη απειλή για τα δημοκρατικά δικαιώματα. Αυτή η τάση που κερδίζει έδαφος σε πάρα πολλές ευρωπαϊκές χώρες θέτει σε κίνδυνο ένα πολύτιμο δικαίωμα του λαού: την συμμετοχή του συνόλου της κοινωνίας στην υπεράσπιση της χώρας. Κατα συνέπεια, υπερασπιζόμαστε το θεσμό της υποχρεωτικής θητείας σαν μια προοδευτική κατάρτιση, από την οποία δεν μπορούμε να παραιτηθούμε.

Εκτός από τα παραπάνω, θέση της **IDS** (όχι όμως και της **ΕΚΚΟ** συνολικά) είναι ότι η στρατιωτική εκπαίδευση δεν πρέπει να αρχίζει και να τελειώνει με την στρατιωτική θητεία. Η στρατιωτική θητεία πρέπει να είναι η περίοδος στην οποία γίνεται η βασική εκμάθηση των όπλων. Όμως για την **IDS**, η στρατιωτική εκπαίδευση πρέπει να είναι αρθρωμένη στους τόπους δουλειάς και κατοικίας. Είμαστε υπέρ ενός συστήματος "αποστρατοπεδοποίησης" της άμυνας, στην προοπτική ενός αυτοδιαχειριστικού σοσιαλισμού. Για να στηρίξουμε τη θέση μας αυτή, αναφερόμαστε στις εμπειρίες της Γαλλικής Επανάστασης, της Παρισινής Κομμούνιας και της Αντίστασης στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου πολέμου.

Θα ήθελα να κάνω μια γενικότερη παρατήρηση σε σχέση με το πως αντιμετωπίζουμε τα ζητήματα της άμυνας:

Ιστορικά, όσες φορές σε διαδικασίες κοινωνικής αλλαγής αγνοήθηκε το ζήτημα του στρατού, το τίμημα συχνά ήταν η επέμβαση του στρατού σε μια κατεύθυνση αντιδημοκρατική. Είναι πολύ εύγλωτο, από την άποψη αυτή, το παράδειγμα της Χίλης, όπως εύγλωτο είναι και το παράδειγμα της Πολωνίας.

Δεν πρέπει να διαστάζουμε να συζητάμε για τα προβλήματα της άμυνας και για το ρόλο της μέσα στην κοινωνία. Πρέπει να απαντάμε ευθέως στα προβλήματα που μπαίνουν.

ΕΡ: Έχουμε ανάγκη από μια άμυνα, ναι ή όχι; Να υπερασπίσουμε ποιον, ενάντια σε τι και πως;

ΑΠ: Εμείς σα συνδικαλιστές δεν μπορούμε βέβαια να έχουμε σφαιρικές απαντήσεις πάνω σε όλα τα ζητήματα, πέρα από τις θέσεις που εκθέσαμε παραπάνω. Παλεύουμε όμως για να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις ενός δημοκρατικού διαλόγου μέσα στο στρατό και μέσα στην κοινωνία, πάνω σ' αυτά τα προβλήματα.

ΕΡ: Πως τοποθετήθηκε το ευρωπαϊκό κίνημα των στρατιωτών σε σχέση με τις κινητοποιήσεις ενάντια στους πυρηνικούς εξοπλισμούς;

ΑΠ: Το ζήτημα των πυρηνικών εξοπλισμών ενδιαφέρει, όπως είναι φυσικό, άμεσα τους στρατιώτες. Στο 4ο συνέδριο της **ΕΚΚΟ** πέρα στην Κοπεγχάγη, συζητήσαμε εκτεταμένα πάνω στο ζήτημα αυτό, ανταλλάσσοντας τις απόψεις μας και τις εμπειρίες από τη συμμετοχή των στρατιωτών στον αγώνα ενάντια στα πυρηνικά όπλα. Τα συμπεράσματα αυτής της συζήτησης μπορούν να συνοψισθούν σε τρία σημεία:

1) Η σημερινή ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων, συνιστά μία άμεση απειλή για την παγκόσμια ειρήνη και την επιβίωση της ανθρωπότητας. Ιδιαίτερα η ανάπτυξη νέων τύπων πυρηνικών όπλων με αυξημένη ακρίβεια και ευελιξία, αυξάνει τις πιθανότητες χρήσης πυρηνικών όπλων σε περίπτωση πολέμου και τον κίνδυνο να γίνει η Ευρώπη πεδίο πυρηνικού πολέμου μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων.

2) Η ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων, ενισχύει την τάση για επαγγελματοποίηση του στρατού, με όλους τους κινδύνους που αυτή η τάση περικλείει για διεύρυνση του χάσματος μεταξύ των ενόπλων δυνάμεων και της κοινωνίας.

3) Η πολιτική των συνομιλιών για τη μείωση των πυρηνικών όπλων δεν έχει φέρει κανένα θετικό αποτέλεσμα.

Η **ΕΚΚΟ** υποστηρίζει το κίνημα για την ειρήνη και τον αφοπλισμό, για τη μείωση των πυρηνικών εξοπλισμών, για μια Ευρώπη ολοκληρωτικά απαλλαγμένη από πυρηνικά όπλα.

Οι οργανώσεις που συμμετέχουν στην **ΕΚΚΟ** έχουν την δική τους πρωτότυπη συμβολή στο κίνημα ενάντια στους πυρηνικούς εξοπλισμούς: βγάζουν προκηρύξεις, μαζεύουν υπογραφές, οργανώνουν συζητήσεις μέσα στα στρατόπεδα για τους κινδύνους από τα πυρηνικά όπλα, όχι μόνο για την ανθρωπότητα γενικά, αλλά και για τους στρατιώτες που υπηρετούν κοντά σε πυρηνικές εγκαταστάσεις (κίνδυνοι από ακτινοβολίες ή από ατυχήματα, όπως αυτο που συνέβη πρόσφατα στη Γερμανία, όταν ανατράπηκε στρατιωτικό καμión που μετέφερε πυρηνικό υλικό). Στην Ολλανδία, πολλοί στρατιώτες αρνήθηκαν να φυλάξουν σκοπία σε εγκαταστάσεις με πυρηνικά όπλα. Στη μεγάλη αντιπυρηνική διαδήλωση της Βόννης, συμμετείχαν και 200 στρατιώτες με στολή, από την Γερμανία και την Ολλανδία.

ΕΡ: Ποιοι είναι οι στόχοι της **IDS** στη σημερινή φάση και πως αντιμετωπίζει η κυβέρνηση της αριστερας τις διεκδικήσεις των στρατιωτών, σε σχέση και με την πριν το 1981 στάση των κομμάτων της αριστερας απέναντι στο κίνημα των στρατιωτών;

ΑΠ: Πολύ συνοπτικά μιλώντας, για την **IDS** το κεντρικό ζήτημα σήμερα είναι η ανάπτυξη συνδικαλιστικών πρακτικών μέσα στα στρατόπεδα και η κατάκτηση νόμιμων συλλογικών μορφών έκφρασης του κινήματος των στρατιωτών.

Η στάση των κομμάτων της αριστερας πριν το 1981 απέναντι στο κίνημα των στρατιωτών ήταν αρκετά αντιφατική. Πολλές φορές υιοθέτησαν μια αρνητική στάση και μιλούσαν για αριστεριστές κλπ., ενώ άλλες φορές η στάση τους ήταν περισσότερο ανεκτική και έφθασε μέχρι και την αποδοχή ορισμένων αιτημάτων του. Πάντως συχνά οι τοπικές οργανώσεις του Σοσιαλιστικού και του Κομμουνιστικού Κόμματος κι ακόμη συχνότερα οι τοπικές οργανώσεις της **CFDT** και της **CGT**, υποστήριξαν την δράση των επιτροπών στρατιωτών και τους πρόσφεραν πολύτιμη βοήθεια, τυπώνοντας και μοιράζοντας τις προκηρύξεις τους, δημοσιοποιώντας τα αιτήματα τους κλπ. Ας σημειωθεί τέλος, ότι βουλευτές, τόσο του ΚΚ (το 1979), όσο και του Σ.Κ. (το 81) είχαν καταθέσει στη Βουλή προτάσεις νόμου, που πρόβλεπαν την εκλογή, με μυστική ψηφοφορία, αντιπροσώπων των στρατιωτών σε κάθε στρατόπεδο.

Η σημερινή πραγματικότητα, δυο σχεδόν χρόνια μετά την άνοδο της αριστερας στην κυβέρνηση, πολύ απέχει από του να δικαιώνει τις προσδοκίες των στρατιωτών. Βέβαια, πάρθηκαν μερικά θετικά μέτρα-κατάργηση των στρατοδικείων και του Δικαστηρίου Κρατικής Ασφάλειας, μικρή αύξηση των ημερών αδείας, κατάργηση της ποινής της αυστηρής φυλάκισης κλπ. Επίσης υπήρξε μια καλύτερη σχέση του πολιτικού κλίματος μέσα στα στρατόπεδα. Όμως, στο επίπεδο της κατοχύρωσης της άσκησης των δημοκρατικών δικαιωμάτων των στρατιωτών μέσα στα στρατόπεδα, τίποτε ουσιαστικό δεν έγινε.

ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΟΙ ΦΑΝΤΑΡΟΙ

Καί ξαφνικά, μέσα στο Γενάρη οι έφημερίδες, γέμισαν από ειδήσεις για άπανωτές αυτοκτονίες φαντάρων.

Μέσα σέ 10 μέρες, 7 φαντάρους αυτοκτόνησαν, αναγκάζοντας τις έφημερίδες νά δώσουν στο γεγονός μιá δημοσιότητα και τό Υπουργείο Εθν. Άμυνας, νά παραδεχτεί πώς πράγματι τό τελευταίο διάστημα οι αυτοκτονίες στο στρατό, έχουν πολυπλασιαστεί.

Οι αυτοκτονίες τών στρατιωτών δέν μπορούν πιά νά κουκουλώνται.

Μέσα σ' ένα κλίμα ανάπτυξης ένός κινήματος μέσα κι έξω απ' τό στρατό, όσο κι αν προσπαθεί τό Υπουργείο νά άποσιωπήσει τήν έκταση και τήν συχνότητα τους, δέν μπορεί, παρά νά γίνονται γνωστές.

Τό "μυστικό" έχει πιά διαρρεύσει: Κάθε μήνα δεκάδες φαντάρους δοκιμάζουν ν' αυτοκτονήσουν ή αυτοκτονούν-πιεσμένοι απ' τις συνθήκες πού επικρατούν στους στρατώνες.

103 φαντάρους μέχρι σήμερα-μέ βάση τά στοιχεία του ίδιου του Δροσογιάννη, τήν ακρίβεια τών όποιων ό καθένας έχει λόγους νά άμφισβητεί-έχουν αυτοκτονήσει.

Τό Υπουργείο Εθν. Άμυνας, τήν περίοδο τών μαζεμένων αυτοκτονιών του Γενάρη, παρουσίασε ένα στατιστικό πίνακα, σύμφωνα μέ τόν όποιο τό 1975: αυτοκτόνησαν 16 φαντάρους, τό 1976: 14, τό 1977: 11, τό '78: 11, τό '79: 14, τό '80: 3, τό '81: 10, τό '82: 13 και μόνο τό Γενάρη του '83: 7.

Έπτά έπίσημα, γιατί απ' τό Γενάρη μέχρι σήμερα, τουλάχιστον 4 αυτοκτονίες έχουν γίνει γνωστές από καταγγελίες φαντάρων.

Γιά τις δέ άπόπειρες αυτοκτονίας, παραμένει άνεξιχνίαστος ακόμα ό αριθμός τους.

Εύκολα μπορεί νά δει, ό καθένας, ακόμα και μέσα απ' τά "έλλειψη" στοιχεία του ΥΕΘΑ πώς

τά 3 τελευταία χρόνια οι αυτοκτονίες στρατιωτών έχουν πολλαπλασιαστεί- πράγμα πού παραδέχτηκε κι ό ίδιος ό Δροσογιάννης μέ δηλώσεις του.

Απ' τή στιγμή λοιπόν πού τό γεγονός τής αύξησης τών αυτοκτονιών δέν μόρεσε όπως πριν νά κουκουλωθεί, χρειάστηκε νά δοθεί από τό κράτος και τους άπολογητές του μιá έρμηνεία.

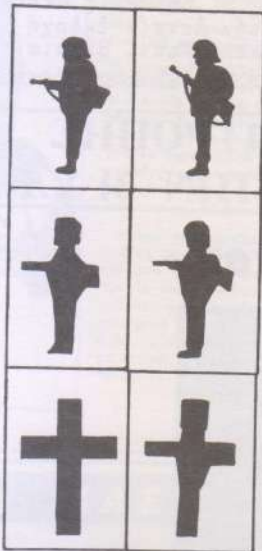
Έδώ λοιπόν έκαναν τή δουλειά τους, οι διάφοροι πληρω-

μένοι κρατικοί πιά, κονδυλοφόροι του τύπου Β. Φίλια, πού άπέδωσαν τό φαινόμενο και τήν έξαρση του σέ οικογενειακούς παράγοντες, στή "μαλθακότητα" τής νέας γενιάς και στή έλλειψη σκληραγωγίας απ' τό οικογενειακό και σχολικό περιβάλλον.

Η μαλθακότητα αυτή αν συνδυαστεί και μέ τις έρωτικές άπογοητεύσεις πού δήθεν γνωρίζουν όλοι όσοι έπιχειρούν-πετυχημένα ή όχι- νά αυτοκτονήσουν, είναι δυό λόγοι πού άπαιτούν για τους στρατοκράτες, έπαρκώς στο έρώτημα "γιατί αυτοκτονούν οι φαντάρους";

Τήν ολοκληρωμένη ώστόσο άπάντηση τήν έδωσε ό Δροσογιάννης, πού άφου δανεύστηκε λίγο Φίλια δήλωσε στους δημοσιογράφους:

" Η άνατροφή τών σημερινών

νέων, χαρακτηρίζεται σ' ένα βαθμό από μιá μαλθακότητα. Δέν είναι εύκολο νά προσαρμοστεί στή στρατιωτική ζωή, ό Γιαννάκης ή ό Κωστάκης πού μέχρι χτές ή μάνα του, του πήγαινε τό τσαϊ στο κρεβάτι.

Και φτάνει στο κέντρο κατάταξης έντελώς άπροετοίμαστος απ' τό σπίτι του, πού έχει κι αυτό τό εύθυνες για τήν πραγματικότητα τής στρατιωτικής ζωής. Ύστερα, ό έντοπισμός τών "προβληματικών" νέων δέν είναι ούτε άπλός ούτε εύκολος.

Πιστεύω, πώς αν κάποιος έχει αποφασίσει νά αυτοκτονήσει τίποτα, δέν μπορεί τελικά νά τόν σταματήσει.

Αναμφίβολα, έχουμε νά κάνου-

με μέ φαινόμενο τών καιρών. Στις δεκαετίες 1912-22 και 40-49 υπήρξαν άντρες πού δέν έβγαλαν τό χαλί και τά κρούσματα αυτοκτονιών ήταν άνυπαρκτη.

Άλλωστε, ή άτμόσφαιρα στο στρατό (καφόδια κλπ) έχει σήμερα βελτιωθεί αισθητά. Η κυβέριση αποφάσισε νά συγκροτήσει ειδική ύπηρεσία, μέ ψυχίατρος πού ύπηρετούν ήδη στο στρατό, για νά ξεεταθεί γενικά τό φαινόμενο.

Παράλληλα, θά γίνει έκστρα-τεία έπιμόρφωσης και ένήμερωσης τών αξιωματικών, σέ θέματα ψυχολογίας ώστε νά άντιμετωπίζουν σωστότερα τους φαντάρους.

Σύμφωνα μέ μιá έρευνα για τις αυτοκτονίες άντρών 20-24 έτών, στο διάστημα 77-80, οι μισοί και παραπάνω απ' αυτούς αυτοκτόνησαν όντας φαντάρους. Συγκεκριμένα τό 1977 απ' τους 18 άντρες πού αυτοκτόνησαν ήλικίας 20-24 οι 10 ήταν φαντάρους, τό '78 απ' τους 16 οι 9, τό '79 απ' τους 16 οι 14 και τό '80 απ' τους 16 οι 8.

Απ' τήν άλλη σέ μιá δημοσκοπήση πού έγινε για λογαριασμό του περιοδικού ΤΑΧΥΔΡΟ-ΜΟΣ άποδείχτηκε πώς τό 53-55% τών νέων ήλικίας 15-29 έτών, πιστεύει πώς για τις αυτοκτονίες τών στρατιωτών φταίει ό στρατός.

Οι νέοι, λοιπόν είναι τόκου μπι τής ιστορίας.

Αναμφίβολα, όπως λέει κι ό Δροσογιάννης, έδώ έχουμε νά κάνουμε μέ ένα φαινόμενο τών καιρών.

Όχι όμως άσχετο μέ τις έπικρατούσες συνθήκες ζωής μέσα στους στρατώνες κι έξω απ' αυτούς. Η φαλίδια άνάμεσα στήν κοινωνική πραγματικότητα έξω απ' τό στρατό και σ' αυτή μέσα σ' αυτόν παρουσιάζει στις μέρες μας ένα άδιέξοδο άνοιγμα.

Η σημερινή νεολαία δέν είναι καθόλου προετοίμασμένη ούτε και διατεθειμένη, νά δεχτεί και ν' άποδεχτεί τις παραδόσεις και τις αξίες τών κλασικών πού βασιλεύουν ακόμα στο στρατό.

Κι αυτό είναι φυσικό. Σέ μιá στιγμή πού εκείνοι οι θεσμοί πού έμπέδωναν στο παρελθόν τή "σκληραγωγία" και τήν πειθαρχία στους νέους (οι κογένεια, σχολείο, εργασία) σήμερα μάζουν από παντού νερά ή και έκσυγχρονίζονται απ' τό ίδιο τό κράτος, σέ μιá έποχή πού οι κυρίαρχες ύλικές κοινωνικές συνθήκες είναι έντελώς διαφορετικές απ' αυτές του '20 ή του '49-πού φέρνει για παράδειγμα ό Δροσογιάννης-τό παράδοξο δέν είναι πού αυτο-

κτονούν οι νέοι μην άντέχο - ντας τή στρατιωτική καταπίεση.

Τό παράδοξο, αντίθετα είναι, τού συνεχίζουν να υπάρχουν πολλές απ' τής παραδόσεις αυτών των δεκαετιών (πειθαρχία καθόνια κλπ) σέ πείσμα ακόμα και τών ίδιων τών επιχειρούμενων απ' τό κράτος άλλα - γών.

Οί νεώτερες γενιές σίγουρα μεγαλώνουν σ' ένα περιβάλλον πολύ διαφορετικό απ' αυτό που ανατράφηκαν οι γενιές τού 20 ή τού 40.

Ζούν σέ μιά κοινωνία καταναλωτική που τούς παρέχει ένα εύρος αγαθών, που ταυτόχρονα όμως βιώνει σέ μιά εποχή κρίσης τών πιό θεμελιακών αξιών της. Σέ μιά τέτοια κοινωνική πραγματικότητα ή ύπαρξη και ή συντήρηση τών πιό άρχαιο μένων και φασιστικών αξιών μέσα στό στρατεύμα, λειτουργεί σέ μιά κατεύθυνση παραγωγής έντονων αντιθέσεων και δεύσεων.

Δημιουργεί τήν πλατιά και ισχυρή τάση στους κόλπους τής νεολαίας, άποφυγής τής στρατιωτικής θητείας που έκφράζε -

ται μέ τά τρελλόχαρτα.

Δημιουργεί και άναπαράγει τις αυτοκτονίες.

Δημιουργεί και άναπτύσσει τό διεκδικητικό κίνημα τών φαντάρων.

Δέν είναι τυχαίο έξάλλου που οι αυτοκτονίες - ή πιό άδιέξοδη και τραγική άτομική αντίδραση στό φασιστικό στρατοκρατικό καθεστώς - γνωρίζουν τή μεγαλύτερη άνάπτυξη τους στό στρατό ξηράς.

Στόν έπίσημο στατιστικό πίνακα τού ΥΠΘΑ απ' τής 103 αυτοκτονίες στρατιωτών καταμετρούνται 71 φαντάρων έναντι 3 ναυτών και 6 σμηνιτών.

Κι αυτό γιατί στό στρατό ίσχύουν οι πιό καταπιεστικές συνθήκες ζωής, οι πιό αντίδραστικοί κανόνες "πειθαρχίας" απ' όλα τά στρατιωτικά σώματα. Βέβαια ό Δροσογιάννης έξήγη γειλε μέτρα για τήν περιφρούρηση και έλάττωση τών αυτοκτονιών: τή ψυχοθεραπεία για τούς "προβληματικούς" νέους και τήν ψυχολογική εκπαίδευση τών καραβανάδων. Αυτές οι δηλώσεις αποτέλεσαν και τήν άστεία έκδοχή τού προβλήματος. Γιατί βέβαια οι αυ -

τοκτονίες στρατιωτών δέν προκειται να μειωθούν μ' αυτό τά μέτρα - που μάλιστα όπως είπε κι ό Δροσογιάννης τελικά δέν μπορούν να προλάβουν τίποτε - τώρα μάλιστα, που όλο και περισσότερο μειώνεται ή ηλικία στρατευσης.

Οί αυτοκτονίες θα εξακολουθούν να πολλαπλασιάζονται όσο ίσχύει τό συγκεκριμένο καθεστώς λειτουργίας τού στρατού, όσο οι καραβανάδες, έξακλουθοούν να εφαρμόζουν άνενόχλητοι τις επιλογές και τις αντίδραστικές τους αντιλήψεις, όσο ή κυβέρνηση έξακλουθεεί να καλύπτει και να άναπαράγει τις δομές και τις αξίες που κυριαρχούν στους στρατώνες.

Η μόνη προοπτική έλάττωσης τους, είναι ή άνάδειξη τού κινήματος τών φαντάρων σέ μοναδική και αξιόπιστη έναλλαχτική έκδοχή στά προβλήματα και στις αντιθέσεις μέσ' στά στρατόπεδα.

Κι αυτό είναι κάτι που ούτε ή κυβέρνηση ούτε κι οι Φίλιας - Γεωργουσόπουλος μπορούν να τό προωθήσουν και να βοηθήσουν ν' άναπτυχθεί.

2ο ΔΕΛΤΙΟ

ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ 31 Σ.Π.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ

συναδελφοί μας στην πορεία του Πολυτεχνείου

Η Ασφάλεια Αθήνας συνέλαβε με γκαγκστερικό τρόπο έναν Ναύτη & ένα φαντάρο στις 17/11/82 με τήν αιτιολογία ότι συμμετείχαν στην πορεία του Πολυτεχνείου με άλλους 50 φαντάρους ζητώντας "μέσω της στρατιωτικής θητείας", "Συνδικαλισμό" & "καλύτερη" των συνθηκών ζωής στους στρατώνες".

Ο συναδ. Κάτρης μάλιστα εγκλωβίστηκε από 6 αυτοκίνητα της αστυνομίας & συλλήφθηκε στην οδό Μιχαλακοπούλου!!

Ο κόσμος στα πεζοδρόμια υποδέχονταν με ενθουσιασμό τους διαδηλωτές-φαντάρους.

Να τι έγραφε χαρακτηριστικά μια μεγάλη εφημερίδα της Αθήνας "Ο κόσμος που βρισκόταν στα πεζοδρόμια ζητωκραύγαζε και χειροκροτούσε τα αιτήματα των στρατιωτών, φανερά εντυπωσιασμένος από τήν εκולούρητη εμφάνισή τους. Μοιράστηκαν χιλιάδες προκηρύξεις που περιέγραφαν τό πρόβλημα τού στρατού."

Με τήν πορεία της αυτή ή κυβέρνηση δε σέβαστηκε ούτε τή μνήμη των νεκρών τού Πολυτεχνείου, ούτε τό 1.000.000 λαού που χειροκρότησε τους συναδέλφους μας. Περιφρόνησε όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις τή θέληση χιλιάδων και χιλιάδων στρατευμένων παιδιών τού λαού που τό μόνο που θέλουν είναι να θεωρούνται άνθρωποι και πολίτες στον στρατό.

Και όχι μόνον αυτό. Ο υπευκωργός άμυνας Δροσογιάννης προσπάθησε να συκοφαντήσει τό κίνημά μας δηλώνοντας ότι οι φαντάροι που συμμετείχαν στην πορεία ήσαν πολίτες ντυμένοι στρατιωτικά και φορώντας κουκούλες. Κανείς όμως λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να τό πιστέψει αυτό. Και επί πλέον τό ψέμα αυτό ξεσκεπάστηκε τις επόμενες μέρες. Αν τά λι οι κύριοι αυτοί θέλουν να βγάλουμε τις κουκούλες δεν έχουν παρά να καταγγείλουν όλους τους φασιστικούς κανονισμούς που στέλλουν τους φαντάρους στα στρατο -

Συνέχεια στή σελ.4

Ηδη κυκλοφόρησε τό πρώτο δελτίο της επιτροπής μας & διαβάστηκε από πολλούς φαντάρους των γυρω ταγμάτων & πολίτες των φερρών & τού Πέλλου.

Παρά τα εμπόδια που προσπάθησαν να βάλουν οι δικαιοκρίτες, ή έκδοση τού δελτίου έγινε πλατιά γνωστή (δημοσιεύτηκε και σε εφημερίδες) & βρήκε μεγάλη άπήχηση.

Συζητήσαμε με πολλούς συναδέλφους που είχαν τήν τύχη να τό διαβάσουν και είδαμε τή χαρά τους για τό γεγονός ότι πολλά προβλήματα απτη ζωή μας δημοσιεύονται. Είδαμε από κοντά τή διάθεσή τους να βοηθήσουν αλλά & τους φόβους τους.

Διαπιστώσαμε ακόμη μια φορά πόσο άγνωστα παραμένουν πολλά προβλήματα & καταστάσεις απτους στρατώνες στους πολίτες αλλά ακόμη και στους ίδιους τους φαντάρους των γειτονικών στρατοπέδων και κατά συνέπεια τήν αναγκαιότητα της έκδοσης τού δελτίου μας.

Τώρα με περισσότερη περαιρωχράμε στην έκδοση του 2ου Δελτίου έχοντας τήν ήθελική και υλική συμπαράσταση περισσότερων συναδέλφων.

Συνέχεια στή σελ.4

Όμως κατα βάθος καπου υπάρχει λαθος.. καπου την εκουμε πατησει κι οι δυο

Πριν αρκετό καιρό συνέβηκαν στις θέρρες μερικά θλιβερά γεγονότα. Οι κολλίτες των φερρών ήρθαν σε διαμάχη και διαπληκτίστηκαν έντονα με μερικούς φαντάρους του 535 Τ.Π.

Μετά τα επεισόδια ο διοικητής του Τάγματος για εκφοβισμό των πολιτών (θαρείς και εύμαστε στρατός κατοχής) έβγαλε στην πόλη μια περίεργο φαντέρων οπλισμένων και με γυ

μνή εξοφλόγη στο δίο.

Οι δημοκράτες φαντάρου του 535 ΤΠ κυκλοφόρησαν προκήρυξη στην πόλη με την οποία εξηγούσαν στους κολλίτες ότι αυτοί δεν έχουν καμιά σχέση με την τρομοκρατική αυτή πράξη του διοικητή τους αλλά αντίθετα βλέπουν σαν φίλους τους κολλίτες της περιοχής.

Να με λύγα λόγια τι έγραφε η προκήρυξη:

Φερριώτισσα και Φερριώτη, συνδέεστε στρατιώτη, ας μη χάσουμε τον κοινό αγώνα από τα μάτια μας, ας απαντήσουμε αυτή την πρόκληση με τη δικιά μας σωστή στάση.

Συμπαράσταση στον αγώνα των στρατιωτών για καλύτερες συνθήκες ζωής, για δημοκρατικά και ου νόμιμα δικαιώματα.

Συμπαράσταση στα προβλήματα των κατοίκων και της νεολαίας.

ΖΗΤΩ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΩΝ.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς και την κύπτη σένα καλύτερο αύριο.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ 31 ΣΠ

Φερριώτισσα και Φερριώτη, συνδέεστε στρατιώτη.

Τα γεγονότα της περασμένης Κυριακής θύμισαν σόλους μας Αμερικάνικο γουόστερν και σκηπές από το παρελθόν, τότε που ο Λαός μας αγωνιζόταν να διώξει τ Αμερικανικά και του Στάλου από τον Πειραιά, τα Χανιά, τη Ρόδο και διάκληση την Ελλάδα.

Όμως κάπου υπάρχει λάθος. Γιατί εμείς δεν είμαστε Αμερικανικά, δεν είμαστε στρατός κατοχής, δεν είμαστε οι "εξπνιοι πρωτευουσίδου" που νομίζουν ότι μπορούν με τα λεφτά τους να εξαγοράσουν την τιμή και την αξιοπρέπεια των κατοίκων.

Γιατί αγαπάμε την πατρίδα μας κι αυτό τον τόπο και συμμεριζόμαστε τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αδηκήμενοι ακρούς μας.

Πολλοί δεν γνωρίζουν ούτε ενδιαφέρονται για τα δικαιώματά μας προβλήματα για αυτά και δεν μπορούν να εξηγήσουν τη δικιά μας συμπεριφορά. Ότι κολλές φορές μισού με τον τόπο που υπηρετούμε (και ακούγονται φράσεις όπως Γκατολά κλπ) όχι γιατί μισούμε τον τόπο αυτό ή τους κατοίκους σου, αλλά τις ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΖΩΗΣ, την καταπίεση και την απάνθρωπη "εγκατάσταση", τα χιλιά χιλιά μέτρα απόσταση από τα σχέδια μας, τους φίλους μας και την κοτελιά μας.

Ότι μερικές φορές, έξω από το στρατόπεδο συμπεριφερόμαστε σαν αγρίμια που βγήκαν από κλουβί. Αυτά βοηθάει και μερικοί κάτοικοι που βλέπουν το χαικό σαν τον ταύρο το κόκκινο τα

νύ. Που βλέπουν τον φαντάρο σαν τον αλήτη, τον υποθήλιο βιαστή της κόρης ή της αδελφής τους, σαν τον εξυπνάκια και τον καυγάτζη.

Τα γεγονότα όμως της Κυριακής αντιμετωπίστηκαν από τη Διοίκησή μας με ένα εντελώς λάθευσο τρόπο. Κατέβασε τους στρατιώτες με δόλα και εξοφλόγησε σαν να ή τον στρατός κατοχής. Αυτό είναι κάτι που εμείς οι στρατιώτες ειλικρινά καταδικάζουμε. Εμείς προτιμούμε ένα άλλο δρόμο. Σας προτιμούμε το χέρι. Να βρεθούμε τισ κοντα ο ένας στον άλλο, να κάνουμε τις σχέσεις μας πιο ανθρώπινες, να ενδιαφερόμαστε για τα προβλήματα που μας απασχολούν, να αγωνιστούμε αδελφωμένα για να βρού ο φαντάρου και ο ακρούς τη θέση που τους αξίζει.

Αυτοί που κατέβασαν τους στρατιώτες με τα δόλα είναι αυτοί που δεν θέλουν τους στρατιώτες και το λαό ενωμένους, είναι αυτοί που κάθε πρόβλημα το αντιμετωπίζουν με την καταπίεση και τα δόλα, είναι αυτοί που κάποτε κατέβασαν τα τάνκς.

τάσταση στα φυλάκια του 535. -Για τις χαλασμένες κοσσοβές DATS που χορηγούνταν στους φαντάρους μέχρι που κατασχέθηκαν και τελευταία -Αναφορά για κομμένες στη χορήγηση φαρμάκων στους αξιωματικούς.

Αυτά ήταν τα εγκλήματα. Και η τιμωρία να πάρει μετάθεση από τις θέρρες στις Φιλιάδες & μάλιστα χωρίς να έλθει αντικαταστάτης. Ήταν άλλωστε γνωστές & οι πολιτικές απόψεις του.

Τώρα που καταργήθηκαν και οι διακρίσεις!!!

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ...

Πρόσφατα στο 535 έγινε άσκηση χειμερινής διαβίωσης. Είναι γνωστό ότι τις μέρες της άσκησης γίνονται συχτερινές πορεύς, Βολές κλπ.

Με δεδομένες και τις καιρικές συνθήκες (βροχές-κρυο-λάσες) οι καταπονημένοι κινούνται για ταχυτήματα και αρρώστειες υπέρχουν. Παρόλα αυτά το τάγμα στην άσκηση δεν είχε γιατρό. Ουδέν οχόλιον!!!

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Μια ματία στο 534 Π.Μ.

Υποτίθεται ότι η πατρίδα δεύχει νει ιδιαίτερη φροντίδα για τους "φρουρούς των συνόρων". Αλλά αυτό είναι μόνο λόγω με τα οποία πάνε να μας ρουσκώσουν τα μυαλά στις εθνικές εξετασεις ή στις επισκέψεις "μεγάλων". Η φροντίδα δεύχεται με έργα αλλά τα έργα δεύχουν ότι ακόμη περισσότερο στα Τάγματα των παραμεθόρων περιούχων και μαζί μαζί στο 534 ο φαντάρου δεν λογαριάζεται για άνθρωπος.

Κανείς άνθρωπος δεν θα μπορούσε να τρώει το άσχημο φαγητό που γίνεται μέσα σε βρώμικα μαγειρεία χωρίς εξοπλισμό και εγκαταστάσεις υγιεινής με τα κοντινά να κυκλοφορούν κατά δεκάδες.

Κι όμως ο φαντάρου του 534 το νομίζουν.

Αναγκάζεται να υπομένει και τις βρώμικες τουαλέτες χωρίς πό

ρες και παράθυρα που αφήνουν τον καθένα εκτεθειμένο στο δυνατό κρύο που επικρατεί στην περιοχή. Και νύσαι αναγκασμένος μέσα στο καταχείμωμο με θερμοκρασίες κάτω από μηδέν πολλές φορές να κάνεις τη μουσούδα σου με παγωμένο νερό σε σημείο που να σε τσουύν τα χέρια.

Τα λουτρά στο ύδωο χάλι. Χωρίς θέρμανση βρώμικα, με παράθυρα που κιάζουν από παντού, χωρίς χωρίσματα και με τις μισές παροχές χαλασμένες. Να κάνεις μπάνιο σημαίνει ότι έχεις σύγουρο το κρυολόγημα.

Τα κτίρια που στεγάζονται οι φαντάρου είναι κακοφτιαγμένα χωρίς τις στοιχειώδεις ανέσεις για ανθρώπινη διαβίωση. Μικροί δόλα μου (μερικοί ήταν κρήνη αποθήκη) σκοτεινό, μερικοί χωρίς παράθυρα στο φως, χωρίς εξαερισμό που κλημμυρίζουν όταν η βροχή χτυπάει τα παράθυρα. Η αναγκαστική διαβίωση πολλών ατόμων σε μικρούς θαλάμους δημιουργεί μια δόλα κατάσταση.

Εκτός απόλα αυτά η διοίκηση τον τελευταίο καιρό βλάηηκε να

κάνει το 534 ένα "πειθαρχημένο τάγμα" που θα "μας κλειούσαν οι δόλοι". Αυτό σημαίνει βέβαια πολύ μεγάλη εξουθένωση για τους φαντάρους. Μια ατελής εμπνεύσεις της ήταν το στρατιωτικά εμβλήματα που ξαφνικά μπήκαν στο πρόγραμμα. Το σχέδιο όμως ναυάγησε λόγω της απροθυμίας των φαντάρων να τραγουδήσουν με "επίλο" όπως ήθελε η διοίκηση.

Ειδησεις του 535 Τ.Π.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ.

Ο γιατρός του 535 Κώστας Μούχλος μετατέθηκε πρόσφατα από τον Έβρο κοντά στα Αλβανικά σύνορα

Ήταν γνωστή η στάση του γιατρού απέναντι στους φαντάρους. Στάθηκε κοντά τους σε κάθε υγιονομικό και ψυχικό τους πρόβλημα στο τάγμα και στις ασκήσεις παρά τις πιέσεις από διάφορες πλευρές ότι μας "λουφάρει". - Έκανε επανειλημμένα αναφορές για την ακατάλληλη υγιονομική κα

Ειδησεις

Οι τυκκότητες κατέρυσαν, Οι θαλασπιές της νομοδότητας και των κανονισμών οι "αδύτακτοι" τιμηρού των παρανόμων καραβανδές, διαλύσαν κάθε αυταπάτη σε όσους λυτταν στα λόγια τους.

Μόλις αντελήφθησαν την κυκλοφορία του Ιου Δελτίου της 31 ΕΠΕΣ,
- Εξαφάνισαν γράμματα
- Άνοιξαν και έλεγξαν άλλα
- Ανάγκασαν φαντάρους να ανοίξουν

γουν τα γράμματα μπροστά τους. - Αντικατάστησαν στο 535 τα ημι αυτόματα τηλεφωνα με μαγνητικά, για να μπορούσε να τα παρακολουθούν.
Βέβαια δεν περιμέναμε να σεβαστούν το απόρητο της αλληλογραφίας και της επικοινωνίας. Οι ίδιοι λένε "εμείς φτιάχνουμε τους κανονισμούς" και σκέφτονται "άρα ότι θέλουμε τους κάνουμε."

Συνέχεια στη σελ. 4

110 Μ.Π.Π. Ευαγγελιάτου συνέχεια

110 Μ.Π.Π. Ευαγγελιάτου συνέχεια...
Και πάλι στο προσκήνιο ο γνωστός χουντοφασίστας δόκιμος Ευαγγελιάτος.
- Αυτός (και οι χαριέδες του) δηλώνει ότι θα πηξει οποιονδήποτε προοδευτικό και το κάνει.
- Όταν εφτάσαν στην 110 τα πρώτα ταχυδρομικά δελτία της επιτροπής μας ανάγκασε τους φαντάρους να ανοίγουν τα γράμματα μπροστά του.
- Αν ανοίξει ελεύθερα την καρδιά του θα βρεις το πουλί της δικτατορίας.
Αυτό λέει και κάνει ο "κύριος" Ευαγγελιάτος.

Η διοίκηση της 110 που τα έβρει όλα αυτά τι λέει και τι κάνει;

* * *
Όσοι έχουν ιδέες στο ύψωμα 80 θα έχουν δει τον καλό εκείνο σταθμό με τους κρόκους και το καχνί που στεγάζεται μια πυροβολαρχία της 110. Τώρα που όλος ο κόσμος έξω μαθαίνει απτα μέσα ενημέρωσης ότι οι συνθήκες ζωής μας βελτιώνονται, εμείς σας θυμίζουμε εκείνους τους φαντάρους που μένουν εκεί. Και βέβαια αυ-

τό είναι ένα από τα χιλιάδες παραδείγματα.

Και πάλι για την καθαριότητα

Τα ντους στην 110 περύνουν... 10 κάθε βδομάδα. Όταν δουλεύουν και συνήθως είναι χαλασμένα. Αν αναλογιστεί κανείς τις υκέλοι - κες συνθήκες ζωής και εκπαίδευσης είναι εύκολο να καταλάβει ότι οι φωνές των μονιμάδων για καθαριότητα είναι καθαρή υποκρισία.

107 Μ.Π.Π.

Στο τελευταίο δέημνο του 82 5 στρατιώτες από την 107 πήραν αναβολή. Τα τάγματα του Έβρου εκτιβεβαίνονουν τη φήμη τους. Πρώτα στις αναβολές και τις λιποταξίες. Το γιατί το ξέρουμε κι εμείς αλλά και οι διοικήσεις.

Οι 2 συνδελφοί μας τιμωρήθηκαν με 15 μέρες φυλακή για "παράκληση στολή" (γιατί πορού - σαν κουκούλα). Ταυτόχρονα διατάχθηκε ένορκη διοικητική εξέταση για να τους παραπέμψουν στο στρατοδικείο.

Είναι σύγγορο ότι η Κυβέρνηση δυσκολεύεται να χτυπήσει σήμερα τους φαντάρους με βαριές ποινές φοβάται την δημοκρατική κοινή γνώμη. Όμως περιμένει το κατάλληλο κλίμα.

Συνδέλεφε μη θεωρήσεις ξένη αυτή την υπόθεση. Απορά και σένα. Στέλνοντας τους 2 συναδέλφους στο στρατοδικείο είναι σαν να δικάζουν τους δικούς σου πόθους για καλύτερη ζωή και μικρότερη θητεία.

Έτσι και αν δεν συμμετείχες στη διαδήλωση, έτσι και αν ακούεις για πρώτη φορά πως αγωνίζονται οι φαντάροι, οι ναυτίες και οι ομπινύτες:

Δίσε και εσύ το χέρι σου για να απαυτήσουμε όλοι μαζί

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΚΑΘΕ ΔΙΩΣΗ ΕΝΑ ΝΤΙΑ ΕΤΟΥΣ 2 ΕΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ ΠΟΥ ΠΙΑΤΗΚΑΝ.

Συνέχεια από τη σελ. 1

Αποφασισμένοι να συνεχίσουμε και να κατοχυρώσουμε στην πράξη την ύπαρξη της επιτροπής μας (όπως και άλλοι συνδελφοί μας σόλη την Ελλάδα) παρό το κυνηγητό και το μύσος των καραβανδών καλούμε κάθε στρατευμένο να βοηθήσει με όποιον τρόπο μπορεί την τάχη για ανθρώπινες συνθήκες ζωής, για πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες στον στρατό.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς.
ΕΠ. ΣΤΡΑΤ. 31 Σ.Π.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ

Συνέχεια από τη σελ. 1
δικεύα για πολιτική δράση.

Πέρασε κια ο καιρός που οι αντιδραστικοί 8 η μαύρη στρατοκρατία αλώνιζαν και έκαναν ότι ήθελαν στο στρατό. Ο λαός σήμερα θέλει την αλλαγή και στους στρατώνες, δεν θέλει τα παιδιά του να πηγαίνουν όθθεν να υπηρετήσουν την πατρίδα και εκεί να υκομούνται χύλια δυο καφόνια, κακουχίες και αυθαιρέσεις.

Περισσότερες ελευθερίες ζητούν οι φαντάροι

ΕΞΕΡΣΕΙΣ ΟΠΛΙΤΕΣ - ΝΕΑ ΠΑΙΔΙΑ

Κάκων ζωντανών έσα στο πυρωμένο πτοάκι του ταυκς

ΕΝΑ ΕΡΩΝΟΝ ΑΝΤΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΜΑΤΗΣ ΕΡΩΝΟΝ

Σύγχρονο Ντοκούτο πειδαρχεία του ΚΕΜΧ Ναυπλίου

ΛΑΩΝ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ ΙΣΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΠΙΝΗ

Ο έδωδος μέσο σε 26 μέρες

Στρατιώτης αυτοκτόνησε στον Έβρο

ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΑΝ ΚΑΘΕ ΝΑ ΔΕΙ ΤΗ ΜΠΕΡΑ ΤΟΥ

Άδρα παραποστρατευμένω στο στρατοδικείο

Η επιτροπή των φαντάρων άπαντά στο Δροσογιάννη

Μας ξέφυγαν οι 3 μασκοφόροι στρατιώτες

ΛΕΕΙ Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ούτε μέ μικρότε η θητεία

Σε τραγική κατάσταση οι στρατευμένοι νέοι

ΕΝΑ ΕΝΟΣ ΤΑΝΚ ΣΤΟ ΚΙΛΙΚΙΑ

Φυλακισμένοι στα πειδαρχεία οι δυο οπλίτες

Απαγορεύονται οι εφημερίδες στους στρατώνες

ΜΑΣ ΚΟΡΟΪΔΕΨΑΝ

Ακούγαμε εδώ και καιρό ότι θα εκιτρέψουν τα πολιτικά ρούχα στο στρατό. Δικαιολογημένα χαρήκαμε όλοι μας. Θα απαλλαγώσασταν επιτέλους απ'αυτό το βάσανο που λέγεται "στολή εξόδου".

Μα κοίξτε φαντάζοταν ότι θα επακολουθούσε τέτοια κοροϊδία; Εκιτράπηκαν τα πολιτικά ρούχα αλλά απαγορεύεται (με απειλή φυλακής) να τάχουν οι φαντάροι

στους στρατώνες, απαγορεύεται να μπαίνουν και να βγαίνουν απ'το στρατόπεδο φορώντας τα, και μερικοί μάλιστα διοικητές απαγορεύουν τους φαντάρους να νοικιάζουν δωμάτια έξω (έστω και μόνο για να αλλάζουν.)

Μετά απ'αυτά τα "απαγορεύεται" τι μένει; Λόγια και κλάι λόγια. Ο κόσμος έξω νομίζει ότι επιτέλους έ

γινε αυτό που τόσο θέλαν οι φαντάρροι ακόμη απτην εποχή των πατεράδων μας.

Αλλά εμείς ιδιαίτερα που υπηρετούμε στα τμήματα των παραμεθόρων περιοχών και όσο κοντά ή μέσα σε μεγάλες πόλεις ξέρουμε ότι η καθιέρωση της πολιτικής περιβολής κάτω απ'αυτούς τους όρους είναι "δάφο δάφο". Γιατί τελικά εμείς που πάχουμε τα ρούχα και του θα αλλάζουμε; Πίσω απ'τις μάντρες και τους θάμνους; Μα γιατί οι φαντάρροι να ειςβαρύνονται με επικλέον έξοδα νοικιάζοντας στις πόλεις δωμάτια;

Μάλιστα τώρα θα πέσουν και πολλές φυλακές μια και πολλοί φαντάρροι το ρισκάρουν (αναγκαστικά) και μπαίνουν να μιλούν με πολιτικά στους στρατώνες λαθραία.

Μα σταματήστε λοιπόν η κοροϊδία.

Μα καθιερωθεί χωρίς όρους, εκτός υπηρεσίας η πολιτική περιβολή και να παρθούν τα κατάλληλα μέτρα για τη φύλαξη της πολιτικής ενδυμασίας των φαντάρρων στους στρατώνες.

Για την ανάπτυξη ενός μαζικού κινήματος μέσα κι έξω απ'τους στρατώνες

Το κείμενο που έστειλε η επιτροπή μας σαν χαιρετισμό στο γιορτασμό του Πολυτεχνείου όπως το δημοσίευσε η "Ελευθεροτυπία".

"...Είμαστε σήμερα εμείς, εννέα χρόνια καθυστερημένοι που πρέπει (καθόνον ιερό μας το επάγγελμα) συγγνώμη να ζητήσουμε, από τα σίδερα, τα μάτια και τη γη. Γιατί συνιδέλω για τα και τα πολυδάσταθμια τα και τα πολυδάσταθμια καν, έστω κι άθελια, μπροστά στο μήνιμα του κόκομου. Μόνο, δεν μας αρκεί η συγγνώμη. Λόγο σας δίνουμε και πράξη. Αλλά να μην θροβούμε

απέναντι όποιος κι αν διατάξει τα όπλα δεν θα στρέψουμε ξανά κόντ'ο αγώνας μας για Λευτεριά.

Τμή Δικαιοσύνη Ζήτη το Πολυτεχνείο των Ζήτη ο αγώνας των Στρατιωτών Μ' αγώνα τμήμα τους νεκρούς μας.

Ευχαριστούμε τη βδομαδιατική δημοκρατική εφημερίδα της Αλεξ/πολης "Η ΓΝΩΜΗ" που υποδέχτηκε το 1ο δελτίο της επιτροπής μας με θερμά δημοκρατικά λόγια δημοσιεύοντάς το ολόκληρο και κάνοντας γνωστά τα προβλήματά μας στο λαό του Έβρου.

ΕΜΕΙΣ, ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ και αλλοι

Οι πρόσφατες παραβιάσεις του εναέριου χώρου από τους Τούρκους οι ψυχροπολεμικές δηλώσεις και η ένταση που δημιουργήθηκε έφερε ξανά στην επικαιρότητα κινημά το θέμα του πολέμου. Η ιστορία των σχέσεων Ελλάδας-Τουρκίας είναι γεμάτη με τέτοιου είδους καταστάσεις και οι λαοί των δύο χωρών ζούνε μόνιμα με τον κίνδυνο του πολέμου. Τώρα που οι ελπίδες για την απομάκρυνση των βάσεων και της αποδέσμευσης από το ΝΑΤΟ εξαφανίζονται εμείς οι φαντάρροι που νοιώθουμε πολύ κοντά μέσα τον κίνδυνο του πολέμου να κρέμεται πάνω απ'τα κεφάλια μας έχουμε την υποχρέωση να μιλήσουμε γιαυτό.

Εμείς ξέρουμε καλά ότι οι λαοί της Ελλάδας και της Τουρκίας

και πιο ιδιαίτερα οι Τούρκοι & Έλληνες φαντάρροι δεν έχουν τίποτα να χωρίζουν. Μπορούν και τους συμφέρει να χήσουν ειρηνικά χωρίς μίσος ανάμεσά τους, & χωρίς οι κόποι τους να γίνονται κανόνια και σφαίρες. Ξέρουμε πολύ καλά ότι υποκινητές της έντασης είναι βασικά ιμπεριαλιστές που αντιμάχονται και διεκδικούν δικιά τους συμφέροντα στην περιοχή. Οι αποφάσεις αυτές παίρνονται πίσω απ'τις πλάτες των λαών και η ιστορία της Κύπρου το έχει αποδείξει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο.

Γιαυτό στο μίσος που καλλιεργούνε πολλοί Έλληνες αξιωματικοί θα πρέπει να απαντήσουμε δημοίως ριγάντας αντιπολεμικό κλέμα φιλικά και να σταθούμε αλληλέγγυοι

στον αντιφασιστικό αγώνα του Τούρκικου λαού ενάντια στην χούντα του Εβρέν.

Είμαστε βέβαια έτοιμοι να υπερασπίσουμε τον εαυτό μας από οποιαδήποτε ξένη εισβολή ή κατοχή. Όμως ποτέ δεν θα διστάσουμε να στρέψουμε πρώτοι τα όπλα ενάντια στον Τούρκικο λαό ή να διεκδικήσουμε κάτι απ'αυτόν, ποτέ δεν θα πάθουμε να αγωνιζόμαστε σαν φαντάρροι ή αργότερα σαν πολίτες ενάντια σε οποιαδήποτε ξένη δύναμη που υποκινεί την ένταση και τον πόλεμο και βέβαια ενάντια στις ξένες βάσεις που να κωιδετούν την χώρα μας & ενάντια στον ΝΑΤΟικό και σοιοουλήτοτε άλλο πολεμικό συνασπισμό.

ΖΗΤΩ Η ΣΙΛΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ.

Οι πιονιερικοί του Γκουλαγκ «ξαναχτυπούν»

Σε σχολικό μας αναφερθήκαμε ήδη στις επιθέσεις των ΕΣΑΚτζήδων τραμπούκων ενάντια σε συντρόφους της "Εργατικής Πληροφόρησης" που μοίραζαν προκηρύξεις για την ανεργία σε συγκέντρωση οικοδόμων.

Τη στιγμή όμως που τυπώσαμε το περιοδικό προχώρησαν σε μια ακόμα προβακάτσια, σε άλλο χώρο, δείχνοντας έτσι ότι έχουμε να κάνουμε με ένα γενικότερο σχέδιο και μια όξυνση του τραμπουκισμού των σοσιαλφασιστών.

Έτσι, στη Νομική, στις 15 του Μάρτη, συνέβησαν τα παρακάτω: Οι ανεξαρτητά φοιτητές του 1ου Οικονομικού οργάνωσαν παρέμβαση - "αντιμάθημα" στη διάρκεια μαθήματος, και κάλεσαν το σ. Γ. Καραμπέλια να μιλήσει, με θέμα: "Πανεπιστήμιο και ο διαχωρισμός διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας". Αυτή η παρέμβαση είχε μεγάλη επιτυχία και μετά από μείδωση ώρα, και αφού είχε τελειώσει η εισήγηση και γινόταν συζήτηση στην οποία συμμετείχαν όλοι οι φοιτητές, εμφανίστηκαν οι τραμπούκοι της ΚΝΕ, θορυβημένοι από την επιτυχία της εκδήλωσης, και προσπάθησαν να την διακόψουν με συκοφαντίες, βρισιές, κλπ. Βέβαια η κατάληξη ήταν να πεταχθούν έξω από τους ίδιους τους φοιτητές που συνέχισαν τη συζήτηση για μια ώρα ακόμα.

Αυτή η οργάνωση αντιμαθήματος ήταν μια έμπρακτη απόδειξη ότι σήμερα μπορεί να γίνει, μέσα στο ίδιο το Πανεπιστήμιο, μια συλλογική παρέμβαση που μάλιστα να βάζει σε αμφισβήτηση τον ίδιο το χωρισμό διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας, άρα το ίδιο το Πανεπιστήμιο. Και φυσικά αυτό δεν άρεσε καθόλου στους Κινέτες φασίστες που, ιδιαίτερα μετά την κρίση του χώρου της άκρας αριστεράς, θεωρούν το Πανεπιστήμιο ψεύδο τους, και που γενικά, μετά την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, θεωρούν πως ένα κομμάτι αυτών της εξουσίας είναι ήδη δικό τους.

Αφού η πρώτη τους προσπάθεια να διαλύσουν τη συζήτηση απέτυχε και διώχτηκαν με τις κλωτσιές, το μόνο που τους έμενε ήταν να περάσουν στη γωνιά μεθοδο των ναζιστών προγόνων και ανταγωνιστών τους. Έτσι την επόμενη μέρα κυκλοφόρησαν προκήρυξη που υπογραφόταν σαν "Παναποδοστατική σ. κ. Νομικού" που τη μοίραζαν περιορισμένα στη Νομική σχολή, κάνοντας ένα ακόμα βήμα στην προβακάτσια ενάντια στο χώρο μας με το να χαρακτηρίζουν το σ. Καραμπέλια χαφιέ και με διάφορα παρανοϊκά-γκαιμπελικά αποσπάσματα του εξής τύπου:

"Αυτός συνέχισε τη χαφιεδική δράση του στη Γαλλία, υποκινώντας για λογαριασμό της εργοδοσίας και σε βάρος των εργαζομένων απεργίες σε υπερκαπιταλιστικές εταιρίες, έτσι ώστε όχι μόνο να παραγράφονται τα χρέη αλλά και να εισπράττουν την ασφάλεια οι εργοδότες".

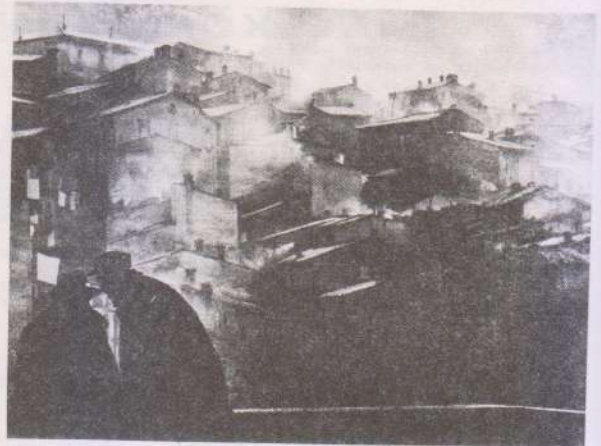
Για μας είναι φυσικό ότι οι εγκληματίες που βάφτισαν χαφιέ το Βελουχιώτη, το Σιάντο, τον Πλουμπιδή, τον Καραγιώργη, τον ίδιο το Ζαχαριάδη στη συνέχεια, όλοι αυτοί που, όταν τους δόθηκε η ευκαιρία, εξόντωναν χιλιάδες αγωνιστές στα κάτεργα της Ανατολικής Ευρώπης, δεν επρόκειτο να αντιδράσουν με διαφωτιστικό τρόπο. Το πιο αστειό της υπόθεσης είναι ότι αυτοί οι φασίστες, στηριζόμενοι σε μια πολύ παλιά χαφιεδοφοβία που υπάρχει μέσα στον κόσμο της Αριστεράς στην Ελλάδα, προσπάθησαν να μεταχειριστούν αυτό το μέσο εναντίον μας, μιλώντας για σχέσεις μας με την "Ασφάλεια", το κράτος, κλπ. Όμως τέτοιου είδους ιστορίες μπορούν να αποδίδουν μόνο σε όσους έχουν ακόμα οποιαδήποτε εμπιστοσύνη σ' αυτό το χαλκίο των δολοφόνων της Πολωνίας και του Αφγανιστάν εκείνων που απειλούν τον κόσμο με πόλεμο φινάζοντας ειρήνη, και στα εδω τσανάκια τους. Για όσους έχουν κατανοήσει τη φύση τους, τέτοιου είδους κατηγορίες από το στόμα τους αποτελούν για μας τίτλους τιμής.

Αυτοί οι εγκληματίες γκαιμπελίσκοι είναι πολύ χειρότεροι από τον οποιονδήποτε Καραπαναγιώτη και Καραθανάση, γιατί οι Καραπαναγιώτηδες σαρνάνται σχετικά εύκολα, ενώ αντίθετα - και η πείρα των Πολωνών μας το δείχνει σήμερα - η αποτίναξη του ζυγού του κρατικού καπιταλισμού, του Γκουλαγκ και του ψυχιατρείου είναι πολύ δυσκολότερη υπόθεση.

Και γι' αυτό ακριβώς, το πρόβλημα δεν είναι να απολογηθούμε σ' εκείνους που αντιπροσωπεύουν την έσχατη μορφή κρατικού ολοκληρωτισμού για "σχέσεις με το κράτος". Εμείς δεν θα πάσουμε να αποκαλύπτουμε τη φύση τους. Καί φυσικά για τα υπόλοιπα, και οι πέτρες ακόμα στην Ελλάδα ζέρον ποιος είναι ποιος.

Κι εμείς λοιπόν επαναλαμβάνουμε αυτό που φώναξαν οι σύντροφοί μας όταν τους επιτέθηκαν οι ΕΣΑΚτζήδες στη συγκέντρωση των οικοδόμων: "Όσο σ' αυτή τη χώρα θα υπάρχει εργατικό κίνημα, δεν θα γίνει εδώ Σοβιετική Ένωση".

ΣΤΟ ΜΕΤΑΣΥ, ΤΙ ΑΝΑΓΚΗ ΕΧΕΙ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΝΑ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΣΑ Η ΚΝΕ;

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΩΝ ΤΗΣ Π. Σ. Κ. ΝΟΜΙΚΗΣ

Την Τρίτη 15/3 παρουσιάστηκε στον έτερο χώρο μαθητικής της οικονομίας στο Α' έτος του οικονομικού τμήματος ο γνωστός σε όλους τους φοιτητές γιό της χαφιεδικής και προβακάτσιας δράσης του Καραμπέλια.

Ορισμένοι ήξεραν ότι αν αυτός που θέλουν να αυτοαποκαλούνται "άντι-χάφι" του Α' Οικονομικού παραχρησώντας την άδραση της συνέλευσης 1 έτους γιό τη διοργάνωση αντι-μαθήματος, χωρίς να λειτουργήσει ή έπει, εφ' όσον είχε αποφασιστεί ότι σε κατάρτιση το πρόγραμμα, και το ποιος έκανε τα αντι-μαθήματα, έφεραν έναν αποδεδειγμένο προβακάτσια να γίνει μωήμα (???)

Έφρα άπ' την αντιδημοκρατική, βέβαια, ενέργεια αυτή, γιό την όποια είναι ύπλογοι στο έτος, είναι ύπλογοι σ' όλο το φ.κ. φρονιτας σόν "καθηγητή" αυτόν που όταν έμεινε στη Νομική, τον ακολουθούσαν πάντα τα ΚΑΤ. Αυτόν που πρωτοστατούσε κάθε φορά που το φ.κ. γινόταν σήχος προβακάτσιας άπ' την άδραση (Γιορτασμός Πολυτεχνείου '78, '80, Νομική κλπ). Ο Καραμπέλιας, διαγραμμένος άπ' την ΕΔΑ και τή Δ.Ν. Αμφιράση γιό την ύποπη δράση του, έχει συνδέσει το όνομά του με κάθε προβακάτσια σε βάρος του λ.κ. όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά και στο εξωτερικό. Ών καιρό της μαρτυρημένης δικτατορίας στη χώρα μας, τον καιρό που τόσοι και τόσοι άριστοτεροι άγωνιστές έφευγαν παράνομα στη Ήπειρο, μήπως με νόμιμο διαβατήριο πήγε στη Γαλλία, όπου προσπάθησε να έρθει σε έπαφή με τις αντιδικτατορικές οργάνώσεις. Όλες όμως οι αντιδικτατορικές οργάνώσεις τήν κατέγγειλαν σόν προβακάτσια και τόν άπομείριναν άπ' τους κύριους τους.

Αυτός συνέχισε τη χαφιεδική δράση του στη Γαλλία, υποκινώντας γιό λογαριασμό της εργοδοσίας και σε βάρος των εργαζομένων απεργίες σε υπερκαπιταλιστικές εταιρίες, έτσι ώστε όχι μόνο να παραγράφονται τα χρέη αλλά και να εισπράττουν την ασφάλεια οι εργοδότες. Πα' αυτή του τη δράση επανειλημμένα είχε καταγγείλει επάνω άπ' το εργατικό συνδικάτο και τις εφημερίδες της Γαλλίας. Μετά τη δικτατορία γύρισε στην Ελλάδα και συνέχισε τη χαφιεδική και προβακάτσιας δράση του, άνευόλητος πάντα άπ' την άδραση.

Η ενέργεια αυτή των ήξεραν των "ανεξαρτητών" του Α' Οικονομικού και του ύπλογο του γνωστού έμπαρτσόνομου συναφίου, άντικειμενική βοήθεια στη νομιμοποίηση της δράσης της "Ασφάλειας" στη Νομική. Προσάθεσε που άπέκρυψε στο παρελθόν επανειλημμένα το φ.κ. με το διάδομο του οποιαστικού της "Ασφάλειας" άπ' τις σχολές στη διάρκεια της δικτατορίας κλπ.

Η ενέργεια αυτή υπονομεύει το φ.κ. και τή έκλεγμένα δημοκρατική δράση του, άνογει την πίσω πόρτα γιό τη νομιμοποίηση χαφιέδων μέσα στη σχολή μας και μάλιστα σόν φωτισμένους προαπικητές που άά μας διδάξουν. Άντιόσεται σόν όλο και περισσότερο έντεινόμενη έπίθεση της δεξιάς στο Πανεπιστήμιο, άπ' τις έμπαρτσόνομες και προκλητικές ενέργειες της δεξιάς σε μέν σειράς σχολές ("Στηρικη-Πάντειος-ΑΣΩΣΕ) και σόν σχολείο με τις έμπαρτσόνομες ενέργειες στη Τεχνολογία.

Ο χρόνος ό όποιος έπέλεχτηκε γιό την έμπαρτσόνομη του Καραμπέλια στη Σχολή μας δέν είναι βέβαια τυχαίος. Είναι η περίοδος πριν τις φοιτητικές έλογές. Καί ό έρχομός του έρχεται να συμπληρώσει σε κλίμα έντασης και τρομοκρατίας τήν ή δεξιά προσάθει να περάσει με έυλοδορισμό, κλεισίμο έπιστών, μπροστά σόν ένοδο της δύναμης και της έμπαρτσόνομων ύποκρατικών δυνάμεων που καλέσουν γιό τήν άλλαγή σόν ΑΠΕ, και έόστερα της Πανοσοδοστατικής, όπως φάνηκε με τή άποτέλεσμα τήν έκλογών σόν φοιτητικές έσπες, τις επανειλημμένες άπαθήσεις κλπ.

Καταγγέλλουμε σόν δημοκρατικό πολιτικό κίνημα τήν προσάθεια άναβίωσης στη Νομική όλων έποχών, αυτόν που ή "Ασφάλεια" έκανε και έδενε μέσο σόν σχολές.

Καταγγέλλουμε τούς τρομοκρατικούς τών συνόδων του Καραμπέλια, που χτύπησαν και τραυμάτισαν δημοκρατικές φοιτητικές τούς προσάθεσαν να έντεινόμενος τούς πρωτοστεις γιό τή ποίος είναι αυτός που τούς έφεραν όρισμένους ένδειξομο σπαιχέτς τού έτους σόν καθηγητή.

Η άδραση μας άπέναντι σ' αυτές τις προκλησεις είναι μέρι
- ΣΕΟ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ ;
- ΣΠΗΚΕΜΟΙ ΔΙΝΟΥΜΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΘΟΥΝ ΤΑ ΑΝΟΜΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΑΡΗΣ ;

16/3/1983

Πανοσοδοστατική σ.κ. Νομικής

ΕΠΑΡΧΙΑ: Αντίστροφη μέτρηση;

Μετα την "αλλαγή" φάνηκε καθαρά πως αυτό που λέμε αντικαπιταλιστικό κίνημα έπαψε να παίζει κάποιο καθοριστικό ρόλο στα Ελληνικά πολιτικά πράγματα. Πολλά είναι εκείνα που το οδήγησαν σ'αυτή του την ανυπαρξία πολιτική και οργανωτική.

Δε θα ασχοληθούμε όμως μαυτα εδώ. Εδώ θα θέλαμε να θίξουμε μια άλλη πλευρά αυτού του κινήματος, που εμφανίζεται (έστω και σε νηπιακή μορφή) μακριά από τ'αστικά κέντρα, σε μικρές επαρχιακές πολεις και χωριά.

Μετα τη μεταπολιτευση στα αστικά κέντρα, έχουμε μια έντονη πολιτικοποίηση και ανάπτυξη κινήματων. Το γκρέμισμα της χούντας λειτούργησε απελευθερωτικά και μαζί με άλλους παράγοντες, (άθλια οικονομική κατάσταση των εργατικών μαζών) συντέλεσε στην ανάπτυξη μιας έντονης ριζοσπαστικοποίησης του κόσμου.

Αυτό δεν έγινε στην επαρχία και αυτό για πολλούς λόγους:

Α. Κυριαρχία των μικροαστικών και συντηρητικών στρωμάτων της Ελληνικής κοινωνίας, αγρότες, έμποροι, που ένα

κομμάτι τους ωφελήθηκε απο τηχούντα.

Β. Στην επαρχία σε μεγαλύτερο βαθμό κυριαρχούσε η οικογενειακή συσσωρευση, η τάση του μικροιδιοκτήτη, του μικροαγρότη, να συσσωρευει περισσότερο να κληρονομήσουν τα παιδιά του και να τα στείλει στο Πανεπιστήμιο (το μεγάλο όνειρο κάθε αγροτη πατερα). Όλα αυτά μαζί με την ισχυρή οικογένεια, την έξουσια του μπάτσου, του παπα, του κομματαρχη, έμποδιζαν τις νέες αντιλήψεις ν' αναπτυχθούν στην επαρχία.

Η παραπέρα ανάπτυξη του καπιταλισμου στην Ελλάδα, το κτύπημα των μικροαστικών (σ'ένα βαθμο) στρωμάτων, η διείσδυση του καταναλωτισμου στην επαρχία έφερε μεγάλες αλλαγες στην αντίληψη του κόσμου της.

Έτσι τα έπομενα χρόνια βλέπουμε μια ριζοσπαστικοποίηση του κόσμου της επαρχίας, μέσα απο κινητοποιησεις (βλέπε κινητοποιήσεις αγροτων) καθώς και απο την άνοδο των κομμάτων της "άριστερας". Εκφραση αυτού του φαινομένου είναι το αποτέλεσμα των πε-

ρυσινων Βουλευτικών εκλογων με το θριάμβο του ΠΑΣΟΚ, που στην επαρχία έφτασε μέχρι το 60% των ψήφων.

Η νίκη των εκλογων αυτων έδρασε απελευθερωτικά στο κόσμο, κύρια στα πιοστώχα στρώματα (έργατες γης, μικροαγροτες). Έτσι για πρώτη φορα με τα των εμφύλιο μπαίνει στο προσκήνιο της Ελληνικής κοινωνίας ένας κόσμος πολιτικά και οικονομικά καταπίεσμενος.

Η νέα αυτη κατάσταση επέτρεψε στον κόσμο της επαρχίας να δέχεται πιο εύκολα τα έρεθισματα και τις νέες αντιλήψεις που έρχονται απο το κέντρο

Τα τελευταία 2 χρόνια και κύρια με τα την "αλλαγή" έχουμε αύξηση του ημερήσιου και περιόδικου τύπου, καθώς και του βιβλίου. Επίσης έχουμε την εμφάνιση μιας νέας πολιτικής και πολιτιστικής ζωής, που αγκαλιάζει ένα μεγάλο κομματι της νεολαίας, παλιούς άγωνιστες της άκρας αριστερας, πολλους ανένταχτους, διαγράφωντες και αποχωρησαντες, συνδικαλιστες και μη, απο ΠΑΣΟΚ και ΚΚΕξ.

Κύριες δραστηριότητες αυτου του κινήματος, όπου έχει πάρει συγκεκριμένες μορφες, είναι η έκδοση έντυπων και η διοργάνωση εκδηλώσεων, πολιτιστικών και πολιτικών. Αναφερούμε μερικες περιπτώσεις τέτοιων ομάδων που έχουν κάποια δραστηριότητα (Κατερίνη-Μαυροθάλασσα-Τρίκαλα Καλαματα-Τριπολη-Αμαλιάδα-Λεχαινα-Αγρίνιο-Χανια).

Απο αυτο το τευχος της ΡΗΕΣ φιλοδοξούμε, να έρθουμε σε επαση με όλες εκείνες τις δυνάμεις που υπάρχουν στην επαρχία, που την βλέπουμε σαν ανταλλαγή άποψων και πληροφοριων, γύρω απο τα προβλήματα του κόσμου της επαρχίας και γεγονότων που μένουν άγνωστα.

Μ'αυτη την προοπτική αρχίζουμε με ένα μικρο αφιέρωμα στην Αμαλιάδα

ΑΜΑΛΙΑΔΑ - ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΠΟΛΗ

α. Χαρακτηριστικά του νομου

Ξεκινάμε με μερικες άρχικες διαπιστώσεις που ισχύουν για ολο τον νομο Ηλείας. Παρόλο που αυτη η περιοχή είναι απο τις πιο εύφορες της Ελλάδας, συναντάμε μια καθυστέρηση στις παραγωγικές και κοινωνικές δυνάμεις της. Είναι απο τις λίγες, τέτοιες, περιοχές της Ελλάδας που είναι παραμελημένες οικονομικά. Δεν υπάρχει καμμία βιομηχανική μονάδα εκτός εκείνων της μεταποίησης άγροτικών προϊόντων και 2-3 μονάδες κεραμοποιίας.

Είναι η μονη, τέτοια, περιοχή που δεν αυξάνει ο πληθυσμος, αλλά αντίθετα μειώνεται. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία της απογραφής του -81 έχει μειωθεί συνολικά απο το -61 μέχρι το -81 κατά 15,2%.

Επίσης ποτε δεν υπήρξε αγροτικό ή συνεταιριστικό κίνημα (όπως σε αντίστοιχες περιοχές π.χ. Θεσσαλία, Μακεδονία),

παρόλο που η άγροτια κυριαρχει με 60% του ένεργου πληθυσμου.

Παντα κυριαρχουσαν τα δεξια κομματα, ακόμα και στις εκλογες του -81 πήρε το 41% των ψήφων. Βλέπε το πινακα.

Το -74	πληραν	Ν.Δ.	53,23%	το -77	35,24%	το -81	40%
"		ΠΑΣΟΚ	14,78%		31,00%		51%
"		ΕΔΗΚ	27,81%		18,11%		-
"		ΚΚΕξ	1,78%		3,70%		5,5%
"		Συμαχ.	0,51%		0,95%		ΚΚεσ 1,8%

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος για το βασιλιά:

ΑΒασίλευτη	Βασιλευμένη
53,12%	46,88%

Η κυριαρχία όπως βλέπουμε των δεξιών και οι ισχυροί κομματάρχες της περιοχής (Στεφανόπουλος, Γοντικας, Κανελοπούλος, Κοντογιαννούλας κλπ) έδωσαν, με το πούσάτι, στον νόμο Ηλείας τα πωτεία στον κρατικό μηχανισμό. Ετσι σήμερα ο νόμος Ηλείας με πληθυσμό 1,9% του πληθυσμού της χώρας εκπροσωπείται στο κρατικό μηχανισμό με ποσοστό 15,8%. Ενώ π. χ. η Θράκη με ποσοστό πληθυσμού 3,8% συμμετέχει στο κρατικό μηχανισμό μόνο με 0,3%.

Η κυριαρχία της δεξιάς ήταν καθαρή, και μόνο δυο εξαιρέσεις θα μπορούσαμε να τονίσουμε: α) Μια παλιά, την περίοδο της κατοχής που είχαμε ένα ισχυρό ανταρτικό κύρια προς τις ορεινές περιοχές, και β) Μια στις μέρες μας. Είναι αυτο που λέμε για την εμφάνιση του νέου κινήματος στην επαρχία.

Είναι από τις λίγες περιοχές στην Ελλάδα που έχουν εμφανιστεί πολλές ομάδες και έντυπα.

-Στον Πύργο όπου υπήρχε για δυο χρόνια μια ομάδα αυτονόμους και αναρχικούς που έβγαζε και την εφημερίδα "Διεθνιστή".

-Στα Λεχαινα το περιοδικό ο "Διάλογος" είναι το μόνο επαρχιακό περιοδικό στην Ελλάδα που βγαίνει για πέντε συνεχή χρόνια. Έχει μια αξιόλογη εμφάνιση, με διάφορες εκδηλώσεις, εκθέσεις, εκδόσεις. Κυριαρχεί όμως το πολιτιστικό στοιχείο.

-Στην Αμαλία μια αντιστοιχη ομάδα νέων με μια παρεμβάση γενική, αλλά κύρια στη νεολαία. Εκδίδει το περιοδικό "Παρεμβάση" και άλλο έντυπο υλικό.

β. Εμπορικό κέντρο

Η Αμαλία κυριαρχό εμπορικό κέντρο (πάνω από μισό αιώνα) μέχρι τη δεκαετία του '60. Μετα το '60 με την ανάπτυξη νέων καλιεργειών (τόματες, φασόλια, πιπέρια) και την αντιστοίχη ανάπτυξη αγροτικών εργοστασίων μεταποίησης, αναπτύχθηκαν και μια σειρά μικρών πόλεων, τα λεγόμενα καμποχώρια (Γαστούνη, Ανδραβίδα, Λεχαινα, Βαρδα). Έτσι η Αμαλία χάνει τη μιση εμπορική της κίνηση. Από το παλιό εμπόριο κρατάει μόνο ένα μέρος από το εμπόριο της σταφίδας. Οι υπολοίποι μεγαλέμποροι τροφίμων και τα διάφορα μονοπώλια έχουν αφήσει τη θέση τους στα μεγάλα σουπερ μάρκετ. Έχουμε όμως μια ανάλογη ανάπτυξη των χονδρεμπορών και μεσαζόντων στα αγροτικά προϊόντα.

Η ιδιότητα της σαν έμπορικό κέντρο της επέτρεψε να συγκεντρωσει όλες τις δραστηριότητες της κοινωνικής ζωής της επαρχίας, οικονομικές και διοικητικές. Στην Αμαλία υπήρχε το μοναδικό νοσοκομείο και δικαστήριο όλα αυτά, μαζί με άλλους παραγοντες, όπως η ανάπτυξη του τουρισμού τα τελευταία χρόνια, η επιστροφή των μεταναστών καθώς και ο έλεγχος, οικονομικός και διοικητικός, σε πάνω από 40 χωριά, κάνει την Αμαλία μια καθαρά μικροαστική πόλη.

γ. Σύνθεση του κόσμου

Η Αμαλία κατεξοχήν εμπορικό και αγροτικό κέντρο συνεχίζει την ανάπτυξη της προς σφέλος των μικροαστικών στρωμάτων. Τα πάνω από 300 μικρομαγαζα, οι δεκάδες χονδρέμποροι και μεσαζόντες, οι 100δες υπαλλήλοι, δίνουν μια καθαρά μικροαστική φυσιογνωμία στην πόλη. Ας δούμε λίγο τα στοιχεία:

- 1) 35% του ενεργού πληθυσμού είναι αγρότες, το 10% από αυτούς είναι έργατες γης.

- 2) το 10% είναι εργάτες. Σε οικοδομή και εργοστάσια (αλαντικά, ψυγεία, αγροτικά-μεταποίησης).

- 3) το 30% είναι υπάλληλοι στο δημόσιο (τραπεζες, νοσοκομεία, δικαστήρια, σχολεία, ΔΕΗ, ΟΤΕ) και ιδιωτικοί υπάλληλοι σε έμπορικά καταστήματα και αλλού.

- 4) 20-25% ιδιοκτήτες, μεσαζόντες, έμποροι, κλπ. Επίσης μεγάλο ρόλο παίζουν, οι 2.000 τσιγκανοί, ασχολούνται με το εμπόριο και δουλεύουν σαν έργατες γης.

δ. Πολιτική και πολιτιστική ζωή

Η κυριαρχία όπως είδαμε πιο πάνω, των μικροαστικών στρωμάτων αφήνει και έδω τη σφραγίδα της, κάνοντας την Αμαλία, μαζί με τους ισχυρούς της πόλης-Μπουττουβη-Κα νελόπουλο-Κοντογιαννούλα, ένα από τα λεγόμενα κάστρα της δεξιάς που κυριαρχούσε για δεκαετίες.

Στις εκλογές όμως του '81 ο κόσμος της Αμαλίας ψηφισε "αλλαγή" που την ενίσχυσε και στις δημοτικές εκλογές του '82 με στροφή προς το ΚΚΕ που πήρε το 19%, ενώ το ΠΑΣΟΚ 44,8% και η Ν.Δ., 34,7%.

Ενα χαρακτηριστικό στοιχείο είναι το δυνατό νεολαιίστικο κίνημα που αναπτύσσεται τα τελευταία 4 χρόνια. Η ομάδα Νέων Αμαλίας, έχει σημαντικό ρόλο παρεμβάσης στους μαθητές και γενικά στην νεολαία, εκδίδει το περιοδικό Παρεμβάση, και παρεμβαίνει σε πολιτικές εκδηλώσεις, αλλάζοντας το πολιτικό κλίμα της πόλης (Πολυτεχνείο, Πολωνία, Πυρηνικά).

Πολιτιστικά η Αμαλία δεν έχει να παρουσιάσει τίποτα το ενδιαφέρον ή κάτι που να δίνει ένα ιδιαίτερο επαρχιακό πολιτιστικό χαρακτηριστικό. Αν και υπάρχουν παρα πολλά "ψυχαγωγικά" κέντρα (ντισκοτεκ, καφετεριες, σινεμα, μπιλιάρδα, σκυλαδικα) δεν υπάρχει κάποια διεξοδική προς αυτή την κατεύθυνση.

Και οι μεν μεγάλοι, καλυπτονται μ'αυτά. Οι δε νεοί ζουν κάτω από την μιζέρια καθημερινότητα του μικροαστισμού. Ενώ μια περίοδο '77 ως '80 προσπάθησαν να βρουν κάποια λύση μέσα από τα πάρτυ και τις παρεες, σήμερα βρίσκονται στην πορεία προς τη ατομικοποίηση και τη μοναξιά. Μια κάποια εξαιρέση θα μπορούσε να αποτελέσει, ένα κομμάτι της νεολαίας, που προσπαθεί να βρει κάποιες εναλλακτικές προτάσεις για ζωή. Αναφέρουμε τις προσπάθειες που γίνονται να βρεθεί κάποιος χώρος-στεκι για τη νεολαία. Επίσης το συγκροτήμα "Άσιμους" με 4 εμφανίσεις έχει μεγάλη επιτυχία και εκλείσει για ένα βραδυ όλες τις ντισκοτεκ.

Τώρα θελοντας να δείξουμε τη διαβαζεί ο κόσμος στην Αμαλία, παρουσιάζουμε μερικά στοιχεία γύρω από την κυκλοφορία του ημερησίου και περιοδικού τυπου που πήραμε από το ένα (εχει δυο) πρακτορείο της πόλης.

Εφημερίδες καθημερινά 2.350 φυλλα περίπου.
 "Αντι" "Οικονομικός", "Πολιτικά θεματα", 120 περίπου.
 "Πορνο" βδομαδιατικά 400 περίπου.
 "Μικυ Μουσ" βδομαδιατικά 5.000 περίπου.
 Περιοδικά γενικά και γυναικεία 3.000 περίπου.
 "Νορα" 500 περίπου.

*Για κίνηση βιβλίων μέσα από βιβλιοπωλεία δεν έχουμε εικόνα τι γίνεται. Γνωρίζουμε όμως ότι η έκθεση βιβλίου του '82 σημείωσε μεγάλη επιτυχία, πούλησε πάνω από 1.500 βιβλία. Επίσης γνωρίζουμε ότι η Ομάδα Νέων Αμαλίας πούλησε και αυτή πάνω από 100 βιβλία σε νέους.

Ξαναγυρνώντας στο «εθνικό»

Μετά τη συζήτηση που άνοιξε με το άρθρο στη προηγούμενη Ρήξη σχετικά με το εθνικό ζήτημα στην Ελλάδα, δημοσιεύουμε δύο άρθρα.

Το πρώτο είναι ένα κείμενο του Γ.Κ. σε συνέχεια του προηγούμενου, και το δεύτερο μια απάντηση σ'εκείνο το άρθρο που μας έστειλαν από τη Θεσσαλονίκη.

Το κείμενο που δημοσιεύτηκε στο τεύχος 9 της Ρήξης πάνω στο ζήτημα του «αξιόμαχου» του στρατού σε σύνδεση με το εθνικό ζήτημα γέννησε πολλούς προβληματισμούς και ερωτηματικά, αλλά πιστεύουμε ότι γενικά πέτυχε το στόχο του, δηλαδή να ξαναβάλει στη συζήτηση και στον προβληματισμό του χώρου ένα «ξεχασμένο» ζήτημα, το εθνικό ζήτημα και τη σχέση του με την ταξική πάλη και την καθημερινή πρακτική μας.

Βέβαια, δεν είναι τυχαίο πως αυτό το ζήτημα ξαναπαίστηκε - τουλάχιστον από μας - τη στιγμή που το ανέδειξε η ίδια η πραγματικότητα της πάλης μας, δηλαδή η ανάπτυξη των αγώνων για το στρατό και στο στρατό και όχι αφηρημένα.

Αυτό ακριβώς ξένισε πολλούς συντρόφους, δηλαδή οι παλιότεροι φανταζόντουσαν πως τη θέση μας αποδοχής του εθνικού σαν υπαρκτού ζητήματος, την είχαμε καταπιεί, ενώ οι νεώτεροι δεν την είχαν ακούσει ποτέ και γι' αυτό τους φάνηκε τουλάχιστον «περίεργη» και αναντίστοιχη με τις υπόλοιπες αναλύσεις μας για την ένταξη της Ελλάδας στις ιμπεριαλιστικές χώρες, για την προσέγγισή της στην Ευρώπη κλπ. Όμως απλούστατα τα τελευταία χρόνια δεν προβάλαμε την αντίληψή μας για το εθνικό ακριβώς γιατί τα συγκεκριμένα επίπεδα της πάλης μας δεν το αναδεικνύουν σε πρόβλημα της άμεσης παρέμβασης του κινήματός μας. Το εθνικό παρέμενε ένα ζήτημα «υψηλής πολιτικής» που ξεπερνούσε τη δυνατότητα παρέμβασης του «χώρου» και του κινήματος. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο και ασχολιόμαστε και παρεμβαίναμε σε εκείνα τα ζητήματα που θεωρούσαμε κεντρικά σε εκείνη την περίοδο.

Ένας επιπλέον λόγος είναι ότι την εθνική αντίθεση τη θεωρούσαμε πάντα δευτερεύοντα αντίθεση της ελληνικής κοινωνίας. Έτσι δεν της δίνουμε μια αναλυτική κεντρικότητα που δεν είχε.

Σήμερα όμως σε έναν τομέα της πάλης μας, το στρατό, το εθνικό εμφανίζεται σαν άμεσο πρόβλημα, σαν πρόβλημα που η τοποθέτηση σ' αυτό καθορίζει τις ίδιες τις τύχες του κινήματος των φαντάρων. Άρα θα χρειαστεί να επιμείνουμε όσο κρίνουμε πως δεν έχουν εξαντληθεί τα επιχειρήματα και τα προβλήματα.

Α. Πάνω στη μεθοδολογία.

Εκείνο που διακρίνει τις κριτικές που έγιναν, και που γίνονται γενικότερα πάνω στο εθνικό είναι η μεθοδολογία που τις χαρακτηρίζει. Έτσι τόσο στην κριτική που μας κάνει η ΟΣΕ στην εφημερίδα της «Εργατική Πρωτοπορία», όσο και το περιοδικό «Νύχτα» του Πειραιά, όσο και στην κριτική που έγινε και γίνεται από συντρόφους της ίδιας της Ρήξης(!) το γενικό χαρακτηριστικό είναι ο αφηρημένος χαρακτήρας της. Δηλαδή το εθνικό δεν αντιμετωπίζεται σε συγκεκριμένο ιστορικό ζήτημα που αφορά μια χώρα σε μια συγκεκριμένη εποχή αλλά αντιμετωπίζεται σε γενική κατηγορία, γενικό πρόβλημα. Τα εθνικά ζητήματα «γενικά», οι πόλεμοι γενικά και ελάχιστες αναφορές των αντίστοιχων άρθρων ή απόψεων αναφέρονται στο συγκεκριμένο, πάει να πει τη συγκεκριμένη ελληνική πραγματικότητα, τις αντιθέσεις της, την πραγματικότητά της.

Και βέβαια αυτή η μεθοδολογία δεν αφορά μόνο το εθνικό ζήτημα ή το ζήτημα του πολέμου, αφορά το σύνολο της μεθοδολογίας αυτών των απόψεων.

Ας τις δούμε πιο συγκεκριμένα. Κάπου ο Γκράμσι, αναφερόμενος στον Τρότσκι λέει πως το βασικό του λάθος είναι ότι όντας αφηρημένα, γενικά διεθνικός και

διεθμιστής καταφέρνει να μη μπορεί να είναι ούτε σωστά εθνικός, ούτε σωστά διεθνικός. Και πράγματι, χαρακτηριστικό αυτής της αφαίρεσης είναι η δημιουργία του «παγκόσμιου κόμματος», της 4ης Διεθνούς πριν και έξω από τις συγκεκριμένες εθνικές πραγματικότητες. Το αποτέλεσμα ήταν πως τα κινήματα αυτά δεν είχαν ανταπόκριση ούτε σε εθνικό πεδίο, ούτε βέβαια σε διεθνικό, ήταν λάθος στο εθνικό πεδίο, λάθος και στο διεθνικό. Και αυτό βέβαια είναι μια ασθένεια των διανοουμένων (χωρίς να σημαίνει πως τις αντίστοιχες αντιλήψεις τις δέχονται μόνο οι διανοούμενοι) που βλέπουν το κεφάλαιο σαν παγκόσμιας **κατηγορίας**, σαν **τάση** σε παγκόσμιο επίπεδο, και αρνούνται να δουν το πως συγκεκριμένα υλοποιείται και μορφώνεται η τάση σε τοπικό περιφερειακό, εθνικό ή ηπειρωτικό επίπεδο. Έτσι η πάλη των τάξεων μεταβάλλεται σε ένα τεράστιο θέατρο χωρίς πραγματικούς πρωταγωνιστές με σάρκα και οστά καθορισμένους από την εποχή τους, και τις αντιθέσεις της εποχής τους, αλλά σε μια σύγκρουση ανάμεσα σε κατηγορίες!

Έτσι λοιπόν, όλες εκείνες οι απόψεις που επιμένουν πάνω στο γενικό, στην ερμηνευτική κατηγορία, που μεταφέρουν τις σελίδες του «κεφάλαιου» στην πάλη

απο την έφημερίδα
"Εργατική Πρωτοπορία"

των τάξεων που διεξάγεται μέσα σε πλαίσια ιστορικά και γεωγραφικά, αποτυχαίνουν να αποδώσουν την πραγματικότητα της πάλης των τάξεων, την πραγματικότητα του κεφαλαίου, τόσο εθνικά, μερικά, όσο και παγκόσμια!

Και ας προχωρήσουμε πάρα πέρα.

Αυτή η μεθοδολογία – που εδώ δεν έχουμε το χώρο να την αναλύσουμε περισσότερο – είναι μια μεθοδολογία που σηματοδεύει βαθειά την ελληνική άκρα αριστερά, και γενικότερα σηματοδεύει όλη την ιστορία της ελληνικής αριστεράς.

Η ιδιαιτερότητα μιας έντονα μικροαστικής και μικροϊδιοκτητικής χώρας, παράσιτου του διεθνούς ιμπεριαλισμού, που μοιάζει να βρίσκεται ανάμεσα σε Δύση και Ανατολή, ανάμεσα σε Βορρά και Νότο, σφράγισε την ελληνική επαναστατική σκέψη με μια χαρακτηριστική ατροφία και καθυστέρηση. Τα πρότυπά της ήταν πάντα «εισαγόμενα», οι αντιθέσεις πάντα ανάμεσα σε «κατηγορίες». Από το 1919 μέχρι το 1930 το ΚΚΕ θεωρούσε την Ελλάδα ιμπεριαλιστική σύμφωνα με μια μεταφορά – άκριτη με τον τρόπο που γινόταν – των μοντέλων της Διεθνούς. Στη συνέχεια μεταπήδησε στον «τρίτο κόσμο» και τη «λαϊκοδημοκρατική επανάσταση» μέχρι το 1946. Από το 1946 μέχρι το 1956 ξαναπέρασε στη σοσιαλιστική επανάσταση κ.ο.κ. Κι όλα αυτά πάντα με αναφορές στις διεθνείς «στροφές». Το ίδιο συμβαίνει και με την άκρα αριστερά. Τα χρόνια της δικτατορίας έθρεψαν τις «τρίτοκοσμικές» και «αντιφασιστικές» εκδοχές, ενώ η συνέχεια, με τα 8 χρόνια φιλελευθερισμού και «εξευρωπαϊσμού» ήταν φυσικό να εκθρέψει τις εντελώς αντίθετες απόψεις και πρακτικές – ξαφνικά «γίναμε Ευρώπη». Να το πρότυπο και η αναφορά. Συνέπεια αυτού του διδυμού του εμπειρισμού και της γενικολόγας δογματικής θεώρησης, που τι παράδοξο βαδίζουν πάντα μαζί, είναι τό ότι οι γενικές αναφορές ταλαντεύονται αδιάκοπα και δανείζονται κάθε φορά το αντίστοιχα διεθνή πρότυπα και κατηγορίες.

Απέναντι σ' αυτή τη μεθοδολογία νομίσαμε πως υπάρχει μια άλλη, αληθινή «παραγωγική» μεθοδολογία, εκείνη που ξεκινάει από την **ανάλυση** της συγκεκριμένης κατάστασης, πάντα βέβαια με αναλυτικό εργαλείο τις **τάσεις**, αλλά που παίρνει υπ' όψη της και συνθέτει αυτές τις τάσεις με το βάρος της δομής.

Μόνο έτσι μπορεί να υπάρχει μια σωστή αντίληψη για την ίδια την παγκόσμια κατάσταση και τις αντιθέσεις στο διεθνές πεδίο. Μόνο ότι είναι αρκετά «εθνικό», συγκεκριμένο, μπορεί να είναι και διεθνές.

Όσοι λοιπόν νομίζουν – και γι' αυτό ένοιωσαν έκπληξη για τις θέσεις μας για το εθνικό – πως και η δική μας άποψη είναι μια απλή έκδοση της μεταφοράς των ξένων προτύπων – ευρωπαϊκών αυτή τη

φορά – στην ελληνική πραγματικότητα έχουν μεγάλο λάθος. Η άποψή μας έχει μια και βασική αφετηρία, την ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας, πράγμα που δοκιμάζουμε εδώ και δεκαπέντε χρόνια και από κει ξεκίνησε και η συνειρσή μας με οποιαδήποτε γενικότερη αντίληψη και η αναφορά μας στο διεθνές πεδίο. Αυτή η μεθοδολογία, πιστεύουμε, είναι η μόνη που μας επιτρέπει να έχουμε μια αντίληψη τόσο για την ελληνική όσο και τη διεθνή πραγματικότητα.

Έτσι λοιπόν η μεθοδολογία της αφηρημένης τσιπατολογίας και γενικολογίας δεν αντιπάρθεσε στις απόψεις μας, και την ανάλυση της ιστορικής πραγματικότητας του εθνικού παρά μόνο, τι άλλο-ταϊτάτα, και γενικές αναφορές του τύπου οι προλετάριοι, οι πατριδες κλπ. Οι συγκεκριμένες αναφορές, όπου έγιναν, ήταν ελάχιστες και κινήθηκαν στο επίπεδο αστεισμών του τύπου, «η ελληνική αστική τάξη είναι επεκτατική απέναντι στην Τουρκία γιατί ζητάει 12 μίλια στο Αιγαίο!» ή η κατάρρευση της χούντας του Ιωαννίδη έδειχνε την αντιπολεμική διάθεση του ελληνικού στρατού.

Ας ξαναδοούμε λοιπόν μερικά από τα στοιχεία που παραθέσαμε στο προηγούμενο άρθρο.

Β. Πόλεμος και επανάσταση.

Όπως υποστηρίξαμε πάρα πάνω η αφηρημένη στάση στο εθνικό επίπεδο σημαίνει **λαθεμένη στάση** στο διεθνές! Δηλαδή, όπως λένε οι σύντροφοι της «νύχτας» τη σχέση έχουν οι πόλεμοι με τις επαναστάσεις; Τη στιγμή, που είναι πασιγνωστό, πως αν υπάρχουν **δύο γεγονότα που είναι σχεδόν αξεχώριστα δεμένα μεταξύ τους είναι ο πόλεμος και η επανάσταση**. Ή οι πόλεμοι φέρνουν τις επαναστάσεις ή οι επαναστάσεις μεταβάλλονται και οδηγούν σε πολέμους.

Και βέβαια υπάρχουν και άλλα επιχειρήματα, όχι τόσο αφελή. Τι δουλειά έχουν τα εθνικά ζητήματα με τις επαναστάσεις. Και εδώ η ιστορία έχει απαντήσει εκατοντάδες φορές. Αρχίζοντας από την Κομμούνα του Παρισιού που ξεκίνησε σαν απάντηση στην εισβολή των Γερμανών στη Γαλλία, από το ίδιο το αρχέτυπο της σοσιαλιστικής επανάστασης! Και τότε βέβαια τόσο ο Μπακούνιν, όσο και ο Μαρξ δεν αρνήθηκαν τον εθνικό και ταυτόχρονα κοινωνικό χαρακτήρα της επανάστασης. Και περνάμε στη συνέχεια σε όλη την αλυσίδα των επαναστάσεων που από την Κινέζικη μέχρι τη Νικαραγουανή και την Παλαιστινιακή σαρώνουν τον Τρίτο Κόσμο. Βέβαια μπορεί ο «Τρίτος Κόσμος» να μην σας αρέσει. Τότε να περάσουμε σήμερα στην Τσεχοσλοβακία ή την Πολωνία. Τι λέτε υπάρχει εθνική αντίθεση με τη Ρωσία ή όχι, και η προλεταρια-

κή-κοινωνική επανάσταση εκεί δεν είναι ταυτόσημη με την εθνική τους απελευθέρωση από το Ρωσικό ζυγό; Θα μπορούσαμε βέβαια να αναφερθούμε σε χιλιάδες παραδείγματα ακόμα. Αλλά ας γυρίσουμε σε ένα «χοντρό». Στην κατοχή έπρεπε το ελληνικό εργατικό κίνημα να παλέψει ενάντια στους καταχτητές ή να ακολουθήσει το τόσο «ρεαλιστικό» και «επαναστατικό σύνθημα» μη βαρύνει τους γερμανούς φαντάρους, που είχαν (ευτυχώς μόνο ορισμένοι και όχι όλοι) τροτσκιστές και αρχείοι. Αυτό μήπως εννοεί η εφημερίδα της ΟΣΕ όταν κριτικάρει και τη θέση μας για το Β Πόλεμο;

Βέβαια δε θέλουμε να επεκταθούμε άλλο σε διεθνείς αναφορές. Θα σταθούμε σε μια κεντρική στην οποία στηρίζεται πάντα ο προβληματισμός όλων όσων τα όνειρα σταματάνε στο 1917 – και η μετέπειτα ιστορία τους γίνεται απωθητική. Την περίπτωση του Α Πόλεμου. Πρόκειται για τον κλασικό ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο. Ούτε ο προηγούμενος – ο γαλλογερμανικός του 1870 –, ούτε ο επόμενος, ο Β Παγκόσμιος έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά μ' αυτόν. Αλλά ας είναι. Στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο έχουμε μια τυπική «ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση» για το μοίρασμα του κόσμου. Μέσα σ' αυτή, που καθορίζεται κεντρικά από τη σύγκρουση των μεγάλων δυνάμεων, τα όποια πραγματικά εθνικά προβλήματα όπως αυτά που είχε η Σερβία με την Αυστρία χάνονται γιατί είναι υποταγμένα στη γενική φύση του πολέμου. Μ' αυτόν τον τρόπο π.χ. απάντησε ο Λένιν στο ζήτημα των διεκδικήσεων της Σερβίας, και βέβαια αυτή ήταν η σωστή απάντηση. Το ίδιο θάλεγε κανένας βέβαια και αύριο σε μια περίπτωση διεθνούς σύρραξης, αν υποθέσουμε ότι αύριο βαδίζουμε σε ένα Γ Παγκόσμιο πόλεμο η διεκδίκηση των εθνικών προβλημάτων της Ελλάδας άσχετα με το δικίο ή όχι του θέματος θα σήμαινε σωβινιστική αντίληψη. Έτσι λοιπόν, και μόνο έτσι, μπορούμε να δούμε το ζήτημα του Α' Πόλεμου που η γενική του ιμπεριαλιστική φύση επικάλυπτε τις οποιεσδήποτε – δίκαιες – εθνικές διεκδικήσεις. Όσο για την άποψη της ΟΣΕ «η περίπτωση της Πολωνίας είναι η μοναδική όπου ο Λένιν συμφωνούσε με τη Ρόζα Λούξμπουργκ ότι οι επαναστάτες δεν έπρεπε να προβάλλουν το εθνικό ζήτημα» (Εργατική Πρωτοπορία Νο 48), ε λοιπόν ας δώσουμε και εμείς ένα τσιτάτο όπως τόσο αρέσει σ' αυτούς τους συντρόφους.

«Αν δεν προβάλλουμε και δεν προωθούμε μέσα στη ζύμωση που κάνουμε το σύνθημα του δικαιώματος για αποχωρισμό, κάνουμε το παιχνίδι όχι μόνο της αστικής τάξης, αλλά και των φεουδαρχικών στοιχείων και της απολυταρχίας του έθνους το οποίο καταπιέζει». Αυτό το επιχειρήμα που ο Κάουτσκι διατύπωσε

από πολύ παλιά ενάντια στη Ρόζα Λούξεμπουργκ είναι αναμφισβήτητο. Από φόβο ότι θα «βοηθήσει» την εθνικιστική αστική τάξη της Πολωνίας, η Ρόζα Λούξεμπουργκ, απορρίπτοντας το δικαίωμα της απόσχισης που περιλαμβάνεται στο πρόγραμμα των μαρξιστών της Ρωσίας, βοηθάει στην πράξη τους μεγαλο-ρώσους αντιδραστικούς. Βοηθάει στην πράξη τους οπορτουνιστές που μας καλούν να βολευτούμε με τα προνόμια (ή κάτι χειρότερο από απλά προνόμια) των μεγαλο-ρώσων.

Παρασυρμένη από την πάλη της ενάντια στον εθνικισμό στην Πολωνία η Ρόζα Λούξεμπουργκ ξέχασε τον εθνικισμό των Μεγαλο-ρώσων, παρ' όλο που αυτός ο εθνικισμός είναι πολύ πιο επιφοβος σήμερα, παρ' όλο που είναι λιγότερο αστικός και περισσότερο φεουδαλικός, παρ' όλο που αποτελεί το κυριότερο φρένο στη δημοκρατία και την επαναστατική πάλη. Σε κάθε αστικό εθνικισμό ενός καταπιεζόμενου έθνους υπάρχει ένα γενικό δημοκρατικό περιεχόμενο που στρέφεται ενάντια στην καταπίεση και είναι ακριβώς αυτό το περιεχόμενο που υποστηρίζουμε χωρίς κανένα περιορισμό...

Τρέχοντας πίσω από τον «πρακτικισμό» η Ρόζα Λούξεμπουργκ έχασε από την οπτική της το βασικό πρακτικό καθήκον του μεγαλορώσικου προλεταριάτου όπως και εκείνου των άλλων εθνικοτήτων: την καθημερινή δουλειά προπαγάνδας και ζύμωσης ενάντια σε κάθε εθνικό πρόνομιο μέσα στο κράτος, και για το ίσο δικαίωμα όλων των εθνών να διαμορφώσουν το δικό τους εθνικό κράτος». (Λένιν, Άπαντα, γαλ. έκδοση, τομ. 20, «Το δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση», σελ. 415-481, γράφηκε το Φλεβάρη με το Μάη του 1914)

Μ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν λίγο πριν αρχίσει ο πόλεμος ο Λένιν συμφωνούσε(!) με τη Λούξεμπουργκ σε ένα βιβλίο που είναι όλο αφιερωμένο στην κριτική της Λούξεμπουργκ, και ειδικά για την Πολωνία.

Αλλά δεν νομίζουμε πως θα χρειαστούν άλλα ταιπάτα.

Το πρόβλημα λοιπόν που μπαίνει δεν είναι να δεχτούμε αν γενικά υπάρχει εθνικό ζήτημα γιατί την εποχή των αντιιμπεριαλιστικών επαναστάσεων είναι γελοίο να το αρνείσαι, αλλά κάτι το διαφορετικό. Υπάρχει εθνικό ζήτημα στην Ελλάδα;

Γ. Πραγματικότητα του εθνικού.

Στο κείμενο που είχαμε δημοσιεύσει στο προηγούμενο τεύχος της Ρήξης προσπαθήσαμε να δείξουμε πως συγκεκριμένα δημιουργήθηκε μετά το δεύτερο πόλεμο ένα νέο εθνικό πρόβλημα, σε αντίθεση με τον τουρκικό επεκτατισμό και πως αυτό ξεκινώντας από το ζήτημα της

Κύπρου επεκτάθηκε στο σύνολο των ελληνοτουρκικών σχέσεων.

Πάρα πέρα πως αυτό το εθνικό ζήτημα αποτέλεσε για την ελληνική κοινωνία βασικό στοιχείο υπονόμησης της αστικής κυριαρχίας και εμφάνισης ενός κινήματος. Έτσι το 1955-59, την εποχή του αγώνα της ΕΟΚΑ στην Κύπρο γεννήθηκε το πρώτο αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην Ελλάδα, που στράφηκε ενάντια σε Άγγλους, Αμερικάνους και Δεξιά. Εκεί σ' αυτούς τους αγώνες έχει και την αφετηρία του το φοιτητικό κίνημα.

Στην επόμενη περίοδο 63-67 το Κυπριακό αποτελεί βασικό στοιχείο για την ανάπτυξη μαζικού αντιαμερικανικού κινήματος και αποτελεί μια από τις βασικές αιτίες ανατροπής κυβερνήσεων και για την έλευση της δικτατορίας.

Στη συνέχεια αποτελεί την άμεση αιτία για την κατάρρευση της χούντας, και μετά τη νίκη των Τούρκων και την κατάληψη του 40% της Κύπρου η αντίθεση μεταβάλλεται σε συνολική αντίθεση Ελλάδας-Τουρκίας γιατί ο Τουρκικός επεκτατισμός παρεμβαίνει πια σε σχέση με το Αιγαίο, τα υποτιθέμενα πετρέλαια, την επικυριαρχία στα νησιά, και τελικά την ίδια τη Θράκη. Πάντα βέβαια κέντρο των βλέψεων του παραμένει η Κύπρος. Αυτή η πραγματικότητα οδηγεί σε κρίση τις διεθνείς συμμαχίες της ελληνικής αστικής τάξης, NATO, Αμερικάνους, και στο εσωτερικό σημαίνει το μάξιμουμ των υποχωρήσεων στο λαϊκό κίνημα και το προλεταριάτο ώστε να διατηρείται ένα μίνιμουμ συναίνεσης. Δεν είναι τυχαίο πως σ' αυτό το επίπεδο, του καθορισμού δηλαδή της ίδιας πολιτικής της αστικής τάξης από το «εθνικό», και το αδυνάτισμά της που είναι προφανές ακόμα και για έναν κρετινίτιο οι διάφοροι «αρνητές» του εθνικού δε βάζουν τσιμουδιά. Πράγματι είναι τόσο

προφανής η επιρροή του και το στρίμωγμα που συνεπάγεται για την αστική τάξη, ώστε δεν βγάζουν ουσιαστικά τσιμουδιά για το συγκεκριμένο. Καταφεύγουν σε γενικολογίες, ή προσπαθούν να απαντήσουν με την άρνηση του επεκτατικού χαρακτήρα της Τουρκικής άρχουσας τάξης. Σ' αυτό το σημείο θα χρειαστεί να επιμένουμε λίγο πάρα πάνω.

Δ. Υπάρχει Τουρκικός επεκτατισμός;

Επειδή κανείς τελικά δε μπορεί να αρνηθεί τα γεγονότα, δηλαδή την εισβολή στην Κύπρο, τις διεκδικήσεις στο Αιγαίο, στη στρατιωτικοποίηση και τον έλεγχο του Κουρδιστάν - πράγματα δηλαδή που δείχνουν απτά και συγκεκριμένα τόσο τον επεκτατικό χαρακτήρα του Τούρκικου κράτους, όσο και το γεγονός πως πρόκειται ήδη για ένα κράτος που όχι μόνο καταπιέζει εθνικά ένα έθνος 9 εκατομμυρίων - τους Κούρδους, στους οποίους δεν αναγνωρίζει καν την εθνική τους υπόσταση, και απαγορεύει ακόμα και τη γλώσσα τους, αλλά έχει δείξει ήδη από στο παρελθόν πως ξέρει να λύνει τα προβλήματα των εθνικών μειονοτήτων - τόσο των Αρμενίων, όσο πιο πρόσφατα των ελλήνων της Ισταμπούλ. Όμως παρ' όλα αυτά η εικόνα που δίνουν οι έλληνες αριστεριστές είναι πως πρόκειται για μια οποιαδήποτε αστική τάξη που είναι το ίδιο επεκτατική όπως και η ελληνική(!), και μάλιστα η Τούρκικη επειδή δεν είναι αναπτυγμένη σαν την ελληνική, και έχει ακόμα και έντονα προκαπιταλιστικά στοιχεία δεν είναι καθόλου επικίνδυνη, ούτε έχει στα σοβαρά οποιοσδήποτε επεκτατικές βλέψεις! Κι όλα αυτά παρά την επεκτατική πολιτική της! Όμως ας ξαναδοούμε τα πράγματα!

1. Η Τουρκία είναι μια χώρα με ταχύτατη καπιταλιστική ανάπτυξη, τα τελευταία είκοσι χρόνια, που συνδυάζεται και με μια μεγάλη πληθυσμιακή διόγκωση, έτσι που ήδη έχει ξεπεράσει τα 45 εκατομ. πληθυσμό και πλησιάζει ήδη τα 50 εκ. Έναν πληθυσμό νέο, με μεγάλο ποσοστό ανεργίας, που συσσωρεύεται στις μεγάλες πόλεις. Πάνω στη βάση αυτών των πραγματικότητων η τούρκικη αστική τάξη έχοντας το φόβο του Ιράν και πιεσμένη απ' αυτή τη γρήγορη μετεξέλιξη ακολουθεί μια πολιτική μεταβολής της σε βασικό ιμπεριαλιστικό υποσταθμό στη Μέση Ανατολή. Έτσι αναπτύσσει τόσο τις οικονομικές της σχέσεις με τη Μέση Ανατολή, όσο και βλέπει τον εαυτό της σαν κέντρο ή πιθανό κέντρο της περιοχής. **Και ακριβώς γιατί δεν έχει ένα υψηλό στάδιο καπιταλιστικής ανάπτυξης έχει και επεκτατικές-εδαφικές τάσεις.** Αν η Τουρκία διαθέτει αναπτυγμένα μονοπώλια δε θα ενδιαφερόταν για εδαφικές προσαρτήσεις. Θα διείσδυε μέσω των μονοπωλίων. Οι αστικές τάξεις ενδιαφέρονται για εδαφικές προσαρτήσεις την εποχή της ανάπτυξής τους, και όχι στην ωριμότητά τους, γιατί τότε δεν τις έχουν ανάγκη παρά μόνο σε βάσεις. Δυστυχώς για μας λοιπόν η Τουρκία βρίσκεται σε εκείνο το στάδιο της καπιταλιστικής ανάπτυξης που η κατάκτηση της πρωτοκαθεδρίας στην περιοχή εκφράζεται και με την εδαφική προσαρτηση και εθνική καταπίεση. Και το επιχείρημα ότι η Ελλάδα είναι πιο αναπτυγμένη καπιταλιστικά είναι σαθρό και ο Λένιν απαντούσε ήδη στο αντίστοιχο επιχείρημα της Λούξεμπουργκ για την Πολωνία! Είναι θέμα μεγέθους και συσχετισμού δύναμης.

Έτσι λοιπόν για την Τουρκική άρχουσα τάξη η άνοδος του ρόλου της και το πνίξιμο των επαναστατικών κινήματων στο εσωτερικό της πηγαινούν μαζί με την «έξοδο» της στις γύρω θάλασσες, κατ' αρχήν στην Κύπρο, που ελέγχει όλη τη Μέση Ανατολή και της ήρθε σε «μάννα εξ ουρανού», όσο και παρά πέρα στο Αιγαίο. Επι πλέον αυτή η πολιτική σημαίνει μακροπρόθεσμα και την υποταγή της ελληνικής αστικής τάξης στην Τουρκική. Στα τέλη του αιώνα, αρχές του επόμενου, η Τουρκία θα φτάνει τα 80 εκατ. και η Ελλάδα θα παραμένει στα 10 σύμφωνα με τις σημερινές τάσεις. Άρα η επιβολή της Τουρκικής ηγεμονίας στην περιοχή και στην Ελλάδα αποτελεί μακροπρόθεσμα στόχο της Τουρκικής αστικής τάξης.

2. Το δεύτερο στοιχείο που τρέφει το Τούρκικο επεκτατισμό είναι η γεωπολιτική της θέση. Τόσο για τους Αμερικάνους – που μετά το χάσιμο του Ιράν θεωρούν την Τουρκία το βασικό φραγμό των Ρώσων στον έλεγχο της Μέσης Ανατολή – όσο και για τους Ρώσους που για τους ίδιους λόγους θεωρούν αποφασιστικές τις σχέσεις τους με την Τουρκία. Η συνέπεια

είναι πως τόσο η Αμερική και το NATO είναι υποχρεωμένοι να υποστηρίζουν την Τουρκία στις σχέσεις της με την Ελλάδα, όσο και οι Ρώσοι να διατηρούν πάση θυσία προνομιακή σχέση με την Τουρκία.

Αυτά είναι τα βασικά στοιχεία που συνθέτουν τον τούρκικο επεκτατισμό για να μην αναφερθούμε και σε άλλα, όπως τα βάρους της παράδοσης, το πρόσφατο αυτοκρατορικό παρελθόν και η πικρία της πρώην μεγάλης δύναμης που μπορεί και πάλι να ξαναδείξει τα νύχια της κλπ.κλπ.

Ε. Βυθίσατε το Χώρα λοιπόν;

Αν λοιπόν σύμφωνα μ' όλα αυτά τα στοιχεία για μας είναι βέβαιη η πραγματικότητα ενός εθνικού ζητήματος, τι στάση παίρνουμε; Μήπως εκείνη του τύπου: ας προετοιμαστούμε τώρα και ας κάνουμε έναν πόλεμο στην Τουρκία – προληπτικά –, μια και μόνο κάτι τέτοιο μπορεί να προλάβει έστω για μερικά χρόνια την εκδήλωση του τουρκικού επεκτατισμού; Μια τέτοια πολιτική δεν είναι δική μας σε καμιά περίπτωση, και το κίνημα θα την κατάγγελε.

Μήπως από την άλλη θα πρέπει να μείνουμε στη διακήρυξη των αρχών, μόνο ένα επαναστατικό καθεστώς στην Ελλάδα σε συμμαχία με το επαναστατικό κίνημα στην Τουρκία μπορεί να αποτρέψει τον πόλεμο και να εμποδίσει τον επεκτατισμό της Τουρκικής αστικής τάξης. Και άρα η μόνη πολιτική μας θα είναι του τύπου των καταγγελιών στην πολιτική της άρχουσας τάξης, κάτι που κάναμε μέχρι τώρα και μόνο, και μάλιστα όσοι «ελάχιστοι» το κάναμε!

Ή αντίθετα, παράλληλα μ' αυτή την καταγγελία θα πρέπει να αρχίσουμε να προωθούμε ένα πρόγραμμα συγκεκριμένης απάντησης **εδώ και τώρα**, τέτοια που να παρουσιάζει τις μεγαλύτερες πιθανότητες λύσης, και που θα πρέπει να το προωθήσουμε και στις επαναστατικές δυνάμεις της Τουρκίας έτσι ώστε για πρώτη φορά να παρθεί μια πρωτοβουλία για να ξεφύγουμε από το μόνιμο ζήτημα του εθνικού, και να αποφύγει ο λαός την απειλή του πολέμου. Μέχρι σήμερα, και κάτι τέτοιο είναι αίσχος, δεν έχει υπάρξει κανένα πρόγραμμα **από κοινού** ελλήνων και τούρκων επαναστατών για έξοδο από την κρίση. Και είναι φανερό ποιοί θα μπορούσαν να είναι οι άξονες ενός τέτοιου προγράμματος. Χωρίς να γυρνάμε πίσω στην ιστορία, χωρίς να προσπαθούμε να επανακτήσουμε αυτά που «χάσαμε» έστω και αν κάτι τέτοιο θα ήταν δικαίο – ιδιαίτερα σ' ότι αφορά την Κύπρο και τα δικαιώματα των ελλήνων που διώχθηκαν από την Ισλαμπούλ – με βάση τις πραγματικότητες να προωθήσουμε ένα πρόγραμμα εξόδου από την κρίση.

Και αυτό σημαίνει ξεκάθαρα: **Αποδοχή του σημερινού status quo στην Κύπρο και την επικύρωσή του με την ένωση αυτού του τμήματος που έχει απομείνει, με την Ελλάδα, χωρίς διεκδίκηση του υπόλοιπου κομματιού, έτσι ώστε να λήξει η διαμάχη. Όσον αφορά το Αιγαίο διατήρηση της ελεύθερης ναυσιπλοΐας, αναγνώριση της υφαλοκρηπίδας κλπ. κλπ.** Και βέβαια μιλάμε για κάποιους βασικούς άξονες.

Βέβαια εκείνο που μπορεί να ξενίσει είναι η «εγκληματική» πρόταση της διπλής ένωσης στην Κύπρο. Αυτή η πρόταση είναι εγκληματική όσο ήταν δυνατή μια άλλη δίκαιη λύση – η αυτοδιάθεση ένωση – στην Κύπρο. Από τη στιγμή που αυτό ανατράπηκε με την κατοχή του βόρειου μέρους της Κύπρου από τους Τούρκους, σήμερα η Τούρκικη πολιτική δε δέχεται μια τέτοια λύση διπλής ένωσης, γιατί βλέπει ότι με τη διατήρηση της σημερινής κατάστασης στην επόμενη διεθνή κρίση θα καταλάβει ολόκληρη την Κύπρο. Γι' αυτό σήμερα η Τούρκικη πλευρά θέλει τη διατήρηση της αβεβαιότητας και σε καμιά περίπτωση δεν είναι διατεθειμένη να δεχτεί αυτή τη λύση που κάνοντας το 60-70% της Κύπρου μέρος του ελληνικού κράτους θα δυσκόλευε κατά πολύ την κατάληψή του απ' αυτούς. Μ' αυτή την έννοια «εγκληματική» και «προδοτική» είναι η πολιτική κάποιων άλλων, των εμπόρων και μεταπρατών της Κύπρου και της αστικής τάξης της Ελλάδας που με την πολιτική τους, της διαίωσισης του φαντασματικού Κυπριακού κράτους ανοίγουν το δρόμο στον εξανδραποδισμό 600.000 ελληνοκυπρίων.

Όσο στην Κύπρο και στην Ελλάδα, και ιδιαίτερα στην Κύπρο δεν υπάρχει ένα λαϊκό κίνημα που θα αγωνιζόταν για μια ολοκληρωμένη και δίκαιη λύση του Κυπριακού, δεν υπάρχει καμιά άλλη δυνατότητα, πέρα από τη διαίωσιση της σημερινής μεσοβέζικης κατάστασης που θα οδηγήσει αναπόφευκτα και στην κατάληψη ολόκληρης της Κύπρου από τους Τούρκους και τελικά και σε πόλεμο ή αντιπαράθεση με την Ελλάδα. Μόνο η ένωση – ότι έχει απομείνει από την Κύπρο – με την Ελλάδα μπορεί να διασφαλίσει σχετικά το μέλλον των Κυπρίων και να κλείσει μια πληγή πολεμικής αντιπαράθεσης στην Αν. Μεσόγειο.

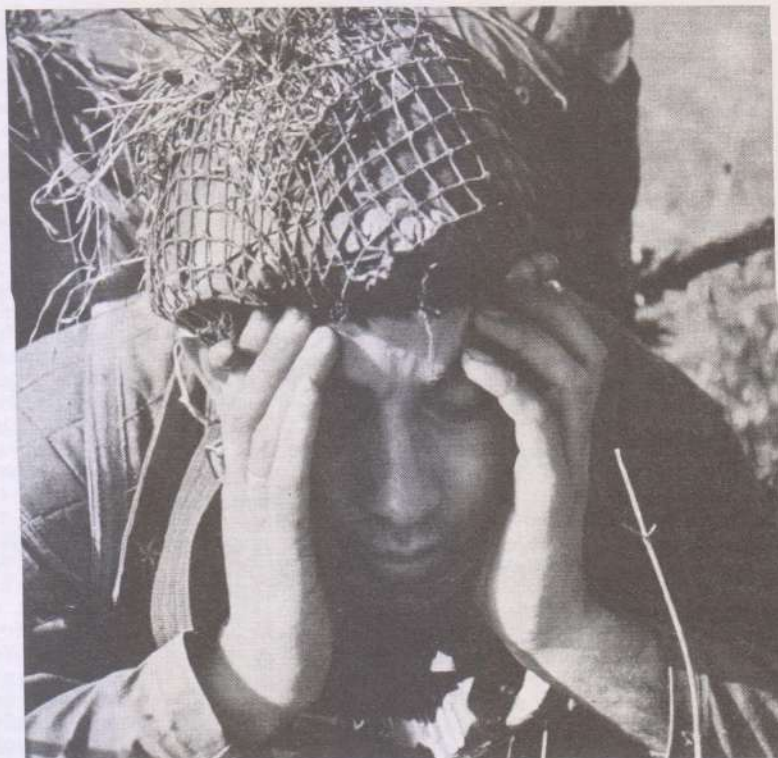
Ένα τέτοιο ή παρόμοιο πρόγραμμα – εδώ δεν εξετάζουμε λεπτομέρειες, ούτε επιμένουμε στη μια ή άλλη λύση – θα μπορούσε να είναι η **βάση για τη δημοσιοποίηση από επαναστατική σκοπιά του «εθνικού» ζητήματος και θα μπορούσε να είναι η μόνη πραγματική αντιπολεμική βάση ενός κινήματος στην Ελλάδα.**

Πάει να πει λοιπόν η θέση μας για το «εθνικό» δεν έχει σε συνέπεια τον πόλε-

μο και την επίκληση του πολέμου, αλλά αντίθετα είναι η μόνη γραμμή που μπορεί να τον αποφύγει. Και αυτό βέβαια γίνεται γιατί δε θεωρούμε το εθνικό το κεντρικό ζήτημα της ελληνικής κοινωνίας. Η κατάληψη της Βόρειας Κύπρου, ο εξανδραποδισμός των ελλήνων της Πόλης και οι απειλές στο Αιγαίο δε στοιχειοθετούν εθνική καταπίεση τέτοιας κλίμακας που να μεταβάλλει το εθνικό σε πρωταρχική αντίθεση. Όμως παραμένει μια σοβαρή αντίθεση, ίσως η σοβαρότερη στο επίπεδο των διεθνών σχέσεων και σε περίπτωση σύγκρουσης μπορεί να μεταβληθεί σε κυρίαρχη.

Αναγνωρίζοντας λοιπόν το εθνικό σαν πραγματικό ζήτημα δεν κεντράρουμε στον πόλεμο, αλλά στην αποφυγή του. Όσοι στρουθοκαμηλικά αρνούνται την ύπαρξή του και δε μπορούν να καταλάβουν τις συνέπειές του για την εσωτερική πολιτική (αδυναμία της αστικής τάξης και των συμμαχιών της), και δεν κάνουν τίποτε για να εμποδίσουν τον υπαρκτό κίνδυνο πολέμου - οι «αντιπολεμικοί».

Γ.Κ.

ΕΘΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

[Μαρξισμός και ελληνική πραγματικότητα]

Η κατάσταση που δημιουργήθηκε με τα γεγονότα του καλοκαιριού του '74 έχει τοποθετήσει επί τάπητος τα λεγόμενα "εθνικά ζητήματα", απαιτώντας απαντήσεις σε ένα πλήθος ερωτημάτων, τα όποια, όσο κι αν βρίσκονται σε διαφορετικά επίπεδα, αλληλοεπηρεάζονται, περιόλου άρρηκτα. Δεν είναι δυνατό να δοϋμε τις εξελίξεις στα "εθνικά ζητήματα" στηριζόμενοι στο κλασσικό έννοιολογικό πλαίσιο των τρεχουσών - ή και των παρωχημένων - μαρξιστικών αναλύσεων, γιατί η ίδια η τοποθέτηση των ζητημάτων αυτών ξεπερνά τα όρια οποιασδήποτε μαρξιστικής ανάλυσης. Όλα πρέπει να επαναπροσδιοριστούν, ταξική αυτονομία, εθνικό ζήτημα, πόλεμος, κλπ. δεν είναι θέματα που έχουν λυθεί από την άποψη της σχέσης τους με την κοινωνική ιστορική πραγματικότητα.

Α. Εθνικό ζήτημα και προλεταριάτο

Σύμφωνα με την μαρξιστική θεωρία τα εθνικά ζητήματα συνδέονται με τον πόλεμο και την ταξική αυτονομία του προλεταριάτου. Για τον μαρξισμό οι πόλεμοι και τα αδιάσπαστα δεμένα με αυτούς εθνικά ζητήματα είναι οργανικά προϊόντα του καπιταλισμού, αποτελέσματα των περιόδων οικονομικών κρίσεων και των διεθνών ανταγωνισμών, η δε αντιδραστικότητα ή η προοδευτικότητα τους προσδιορίζεται από τον βαθμό της εθνικής και της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης, τις διαπλοκές στο διεθνές πεδίο, τις

επίδιώξεις των άρχουσών τάξεων, με τελικό και ύψιστο προσδιοριστικό παράγοντα την αυτονομία του προλεταριάτου και την προώθησή του σαν γέφυρας ταξικής δύναμης μέσα στα πλαίσια του εθνικού σχηματισμού. Αυτό λέει ο μαρξισμός - ή για να είμαστε ακριβείς ή πιά συννεπής επαναστατική τάση του γιατί κάποιες άλλες τάξεις, στην πλειοψηφία τους κυρίαρχου - σες (π.χ. σοσιαλδημοκρατία, σταλινισμός), κάθε άλλο παρά τέτοιες εκτιμήσεις και αξιολογήσεις έκαναν, αλλά όμως η πραγματικότητα δεν ακολουθήσε αυτούς τους θεωρητικούς προσανατολισμούς. Αν ο Μάρξ έβλεπε ότι η καπιταλιστική εξέλιξη οδηγεί στο ξεπέραςμα των εθνικών κρατών και στην ανάδυση του προλεταριάτου σαν παγκόσμιας ταξικά αυτόνομης οντότητας, (που έχοντας συνείδηση της ιστορικής της αποστολής, απομπλέκεται από την καπιταλιστική ιδεολογία), το προλεταριάτο του κοινωνικοϊστορικού γίνεται δεν μπόρεσε να σταθεί στο ύψος της υποτιθέμενης ιστορικής του αποστολής. Πολυδιασπαστήκε από την ίδια την ιστορική εξέλιξη, που αποδιοργάνωσε τον μηχανισμό των εξωτερικών επενδύσεων και εξάρθρωσε τον διεθνή καταμερισμό της εργασίας - τους βασιικούς, δηλαδή, μοχλούς της καπιταλιστικής επέκτασης και της προλεταριοποίησης του παγκόσμιου πληθυσμού. Συρρικνώθηκε και από την άποψη της αριθμητικής του σχέσης με τα άλλα κοινωνικά στρώματα και έμεινε εγκλωβισμένο μέσα στα έθνικά πλαίσια των επί μέρους χωρών, χάνοντας, κάθε διεθνιστικό χαρακτήρα, υπερασπιζόμενότα

συμφέροντα της πατρίδας, τρέφοντας τ'ς πιο έθνικιστικές πεποιθήσεις (I).

Αντιμετωπίζοντας τ'ς πεποιθήσεις αυτές σαν "αυταπάτες" - αν δώσουμε στη λέξη τή νοηματική φόρτιση της παροδικότητας - κάνουμε ότι το χειρότερο μπορεί να γίνει κι αυτό για τή ή παροδικότητα αυτή στηρίζεται σε μία μεταφυσική.

B. Θεωρία και διευκρίνιση

Η μεταφυσική αυτή - Η ΘΕΩΡΙΑ - δίνει στο προλεταριάτο μία καταστατική θέση (π.χ. ο δι-εθνισμός και ο αντισωβινισμός του), η οποία, στηριζόμενη πάνω σε αξιωματικά δομημένες προτάσεις, καθορίζεται αφ'εαυτής, υποτάσσοντας το κοινωνικοϊστορικό και τήν εξέλιξη του στη θεωρία. Αυτή, μέσω μιας ειδικής σχέσης με τον θεωρούντα, αναγορεύεται σαν ο προνομιακός - και ο μόνος - τρόπος στρατηγικής και ταχτικής ανάλυσης της άενας ροής των εμπειρικών δεδομένων, τ'ά όποια δέν μπορούν να επηρεάσουν τή δομή της άρθρωσης της θεωρίας, ακόμα και όταν μπορούν να τήν αλλάξουν περιφερειακά. Ομως και μάλιστα ευτυχώς, τ'ά θεωρητικά παραληρήματα δέν πόρρασαν, όσο και αν τό φιλοδόχησαν, να υποκαταστήσουν τήν κοινωνική πραγματικότητα. Αντίθετα, η άρθρωση οριοδοτήθηκε γι αυτήν τήν πραγματικότητα οφείλει να έχει σαν βασικό προσδιοριστικό της παράγοντα, τήν ίδια τήν εξέλιξη της, περιορίζοντας μέχρι κατάρρευσης τήν κυριαρχία του λόγου, δηλαδή της θεωρίας, μετατρέποντας τήν σε ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΗ (2). Έτσι τό προλεταριάτο δέν μπορεί να είναι τίποτα περισσότερο απ'αυτό που κοινωνικοϊστορικά εμφανίζεται. Μ'ε λίγα λόγια τό προλεταριάτο στερεύεται μ'εως ιστορικής αποστολής και μ'εως ταξικής αυτονομίας, που να βγαίνουν μέσα από ιστορικούς νόμους ντετερμινιστικά διαρθρωμένους, οι όποιοι να δίνουν διηλεκτικά και κατ'ανάγκην άχρονα, ένα ιστορικό ύλικό.

Η επίκληση της ταξικής πάλης δέν έγγυάται τίποτα από μόνη της. Τό προλεταριάτο δέν είναι τό κατ'έξοχήν επαναστατικό υποκείμενο, ούτε τό φορέας της άταξικής κοινωνίας. Όλα αυτά, όσο απομεμακρυσμένα κι αν φαίνονται από τό πρόβλημα των "έθνικών ζητημάτων", έχουν κυριαρχική σημασία αφού άφορούν τον τρόπο θεώρησης του προβλήματος, μ'εως θεώρησης που δέν πρέπει να παγιδευτεί στα θεωρητικά σχήματα, που η άριστερά (έπίσημη και μή) έχει αποδεχτεί, ή και σε όποιαδήποτε άλλα.

Γ. Έθνος και πολιτική τοποθέτηση

Όσον άφορά τ'ά "έθνικά ζητήματα" τ'ά πράγματα έδώ περιπλέκονται. Τ'έ είναι έθνος και πώς μπορούμε να μιλάμε γι αυτό; Άέχοντας πολύ από τό να είναι μ'εως αυταπάτη, τό έθνος, σαν ένεργό φαντασιακό στοιχείο, είναι τό άλλο όνομα μ'εως κοινωνικής ομάδας και συγκροτήματος, των όποιων δέν είναι δυνατή καμμιά ορθολογική χαρακτηριστική ή αντιστοίχηση σε κάποια αντικειμενική πραγματικότητα. Αντίθετα μ'εως

1) Για τό μπλοκάρισμα της καπιταλιστικής έξάπλωσης βλέπε Κώστα Παπαϊωάννου, "ή γέννηση του ολοκληρωτισμού", έκδόσεις IMAGO

2) Για τό μεταφυσικό περιεχόμενο της - όποια σδήποτε - θεωρίας και τήν υποταγή του κοινωνικοϊστορικού, βλέπε Κ.Καστοριάδη, "ή φαντασιακή θέμιση της κοινωνίας", έκδόσεις ΡΑΠΠΑ και "Τό επαναστατικό πρόβλημα σήμερα" έκδόσεις ΒΕΡΓΟΣ.

στα, όλες οι αντιστοιχίες, όντας άυθαίρες - τες, είναι και βαθιά άνορθολογικές, μή έπιδεχόμενες καμμιά αίτιοκρατική ντετερμινιστική διάταξη, χωρίς, βέβαια, αυτή ή κατάσταση να ποδεικνύει τό άπατηλό της ύπαρξης του έθνικου στοιχείου. Αυτό, σαν κοινωνικό φαντασιακό στοιχείο, είναι πιο πραγματικό από κάθε πραγματικότητα, είναι αυτό που συνέχει και συγκρατεί τήν κοινωνική ομάδα από τήν διάλυση, παρέχοντας, ταυτολογικά, και τήν αίτιολόγηση της ύπαρξης της. Η κοινωνική ομάδα λέγοντας "Είμαστε Έλληνες έπειδή άνήκουμε στο ελληνικό έθνος" πιστεύει ότι έξηγητέ ορθολογικά τή συγκρότησή της. Δίνει έναν υπερβατικό χαρακτηρισμό στον εαυτό της, φεσιζώντας τον φαντασιακό και υποτάσσεται σ'αυτή τήν θέμιση αυτονομώντας τήν γιά να μην πει "Είμαστε Έλληνες έπειδή είμαστε Έλληνες". Η φράση αυτή στερεύεται από όποιαδήποτε έπένδυση κοινωνικών φαντασιακών σημασιών και γίνεται επικίνδυνη άπομυθοποιητική γιά τήν ύπαρξη της ομάδας γιάτί καμμιά κοινωνική όντότητα δέν μπορεί να συγκροτηθεί χωρίς να άναφέρεται σ'ένα μάγμα κοινωνικών φαντασιακών σημασιών. Τό έθνος είναι τ'ά πάντα και τίποτα και ή τοποθέτηση άπέγαντι σ'αυτό τό κοινωνικό όν είναι πάντοτε άποτέλεσμα της συγκεκριμένης πολιτικής στάσης του κάθε άτόμου. (3). Η στάση αυτή, προύόν μ'εως υπεύθυνης έκλογής και έπιλογής, έχει ένα καθαρό συναισθηματικό υπόβαθρο και συνδέεται μ'εως κοινωνικό πρόταγμα, τό όποιο, σαν άποτέλεσμα μ'εως άκατάπαυστης κοινωνικοϊστορικής δημιουργίας, άποδεικνύει ότι ή στάση αυτή δέν είναι παράγωγο κάποιας προσωπικής νεύρωσης, αλλά μ'εως στάση που βρίσκει ένα κοινωνικοϊστορικό έρεισμα. Η τοποθέτηση του γράφοντος είναι δεδομένη, υπέρμαχος του οράματος μ'εως άνοικτης, αυτοθεσμιζόμενης και αυτοδιοικουμένης κοινωνίας, τό περιεχόμενο της όποιας έκφράζει αυτό που καλύτερα λεγόταν σοσιαλισμός, πριν ή λέξη αυτή όδηγηθεί στο να σημαίνει τ'ά πάντα και τελικά τίποτα. Τό ότι ή τοποθέτηση αυτή δέν στηρίζεται σε όπτε διεκδικεί καμμιά "αντικειμενικότητα" ή "έπιστημονικότητα" νομίζω ότι πρέπει να είναι ήδη φανερό.

Δ. Ελλάδα και πόλεμος

Δέν τίθεται, λοιπόν, ζήτημα άρνησης του έθνικου σχηματισμού σαν ψευδούς και ουσιαδώς, μή ύπαρκτου, αλλά τίθεται ζήτημα σταθεροΐσκαί έπίμονης ύπόμνησης των όρων του, πράγμα που σημαίνει άρνηση οποιασδήποτε συμμετοχής σε φαινόμενα συλλογικών έθνικιστικών παραληρημάτων. Σε σχέση με τ'ά έθνικά ζητήματα της ελληνικής κοινωνίας αυτό σημαίνει άρνηση μ'εως κριτικής στην πολιτική των ήγεμονούντων κοινωνικών στρωμάτων, που καταγγέλλοντας τήν "παθητικότητα" και τ'ά "Ξεπουλήματα" τους στα έθνικά ζητήματα, όδηγεί στην ένδυνάμωση του έθνικιστικού φαντασιακού και στην συστροφή των κοινωνικών διαδικασιών στον ελληνικό χώρο, φαινόμενα τ'ά όποια μόνο σε ολοκληρωτικής μορφής καταστάσεις μπορούν να καταλήξουν. Όσο άφορά τή λογική της σύνδεσης της έθνικής ολοκλήρωσης της ελληνικής κοινωνίας με τήν καπιταλιστική της ολοκλήρωση νομίζω ότι ή προηγούμενη ανάλυση έδειξε τήν άνυπαρξία μ'εως τέτοιας σύνδεσης. Αυτό που χρειάζεται είναι ή φρόνηση και πολιτική νηφαλιότητα. Η πολιτική των ελληνικών διεκδούντων κύκλων στα έθνικά ζητήματα είναι περισσότερο μ'εως στάση σύνεσης - πρέπει να τό όμολογήσουμε - παρά παθητικό-

3) Για τό έθνος και τό έθνικιστικό κοινωνικό φαντασιακό, βλέπε Κ. Καστοριάδη, "Μπροστά στον πόλεμο" έκδόσεις IMAGO.

τητας. Η μεταπολιτευτική πολιτική ηγεσία έβγαλε τα μαθήματά της από τους τυχοδιωκτικούς τών στρατιωτικών, που παίζοντας το χαρτί της επέκτασης, θέλησαν να ξεπεράσουν τα εσωτερικά προβλήματα που αντιμετώπιζαν. Η κατάρρευση της επιστράτευσης και της δικτατορίας, καθώς και η γενικότερη θεώρηση των άποψων λεσμάτων μιας ελληνοτουρκικής στρατιωτικής ανμέτρησης, έκαναν τους Έλληνες πολιτικούς, να βάλουν στην άκρη τους εθνικιστικούς τυχοδιωκτισμούς και να δώσουν στα εθνικά ζητήματα ένα ρόλο θεμάτων για έσωτερική κατανάλωση. Το ελληνικό κράτος ποτέ μετά το 1974 δεν πιστεψε σ' αυτό που αποκαλείται "τουρκικός επεκτατισμός" και φυσικά ούτε σε μια πιθανότητα σύγκρουσης με την Τουρκία. Κανένα κοινωνικό κλίμα και καμιά κοινωνική κινητοποίηση για την αντιμετώπιση ενός ένδεχόμενου πολέμου δεν έχει παρατηρηθεί σε σοβαρή κλίμακα. Ακόμα και η πορεία των στρατιωτικών δαπανών στους κρατικούς προϋπολογισμούς ακολουθεί τα τελευταία χρόνια μια πτωτική εξέλιξη, κι ως ίσχυριζε - ται το αντίθετο ο κ. Ανδρέας Παπανδρέου.

Ε. Η Τούρκικη πολιτική

Μιλώντας για την Τουρκική κοινωνία και τους προανατολισμούς των εκεί ηγεμονούντων κοινωνικών στρωμάτων, μπορεί να ειπωθεί ότι αυτά πράγματι αντιμετώπισαν σοβαρά την πιθανότητα μιας σύγκρουσης και προετοιμάστηκαν άπεύτως καλύτερα για ένα τέτοιο ένδεχόμενο όλη την περίοδο της δεκαετίας του 1960 μέχρι τα γεγονότα του 1974, αλλά αυτό δεν στοιχειοθετεί μια επεκτατική στρατηγική. Στοιχειοθετεί, απλά, το ότι, έχοντας μια πιο συγκεντρωμένη πολιτική, έπαιξαν το χαρτί της επέκτασης σε στιγμές ευνοϊκών συγκυριών με βαρύτατο, όμως, οικονομικό και κοινωνικό τίμημα. Ο ίσχυρισμός ότι τα οικονομικά προβλήματα της Τουρκίας την οδηγούν σε μια στρατηγική όχι μόνο έντατικής αλλά και έκτακτης ανάπτυξης, δεν έχει καμιά οικονομική ή οποιαδήποτε άλλη βάση. Η Τουρκία, όντας μια φτωχή χώρα, αντιμετωπίζει τεράστια κοινωνικά προβλήματα και η αδυναμία της λύσης τους δεν βρίσκεται στην έλλειψη έδαφών και πλουτοπαραγωγικών πηγών, αλλά στην έλλειψη ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Δεν έχει, δηλαδή έναν πληθυσμό, που να πιστεύει στις αξίες και να έχει ενσωματώσει τη λογική του *HOMO ECONOMICUS* των βιομηχανικών κοινωνιών, ώστε ο πληθυσμός αυτός να αποτελέσει τον σκαπάνεα και τον τροφοδότη της βιομηχανικής ανάπτυξης της χώρας. Αυτό το καπιταλιστικό πνεύμα καμιά έδαφική επέκταση - και μάλιστα στην Κύπρο, τα νησιά του Αιγαίου ή την Θράκη - δεν μπορεί να το δώσει. Από πολιτική και στρατιωτική άποψη δεν νοείται Τουρκικός επεκτατισμός ενάντια στην Ελλάδα γιατί, απλούστατα, αυτοϋπονομεύεται η ίδια η θέση της Τουρκίας. Δεν πρέπει να βλέπουμε μόνο τον τοπικό συσχετισμό των δυνάμεων, αλλά και το ευρύτερο διεθνές πλαίσιο μέσα στο οποίο κινούνται. Έτσι είναι φανερό ότι ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος: Διαλύει λεπτές και ρευστές ίσορροπίες, δημιουργεί έκρηκτικά προβλήματα στο ήδη παραπαύον ΝΑΤΟ, ανατινάσσοντας την νοτιοανατολική πτέρυγα. Απομακρύνει την Ελλάδα από την Δύση, δημιουργώντας τους όρους για μια ουδέτεροφιλή και τέλος σοβιετόφιλη - μέσω ενός πραξικοπήματος του ΚΚΕ ελληνική πολιτική. Απομονώνει την Τουρκία από ένα ζωτικό για αυτήν στήριγμα και θέτει όρια μέχρι και πρόβλημα παγκόσμιας σύρραξης. Πιο πιθανό, όμως - πέρα από την δημιουργία των ο

ρων για το πέραςμα της Τουρκίας στην σοβιετική έπιρροή μακροπρόθεσμα - είναι πως, προηγουμένως, μια ελληνοτουρκική σύρραξη θα διαλύσει την ίδια την συγκρότηση της Τουρκικής κοινωνίας σαν δυτικού τύπου κοινωνίας. Αν η κυβέρνηση, Έτσεβίτ και η στρατιωτική ηγεσία, το 1974, αποβλέποντας σε μια υπερπήδηση των εσωτερικών κοινωνικών αντιφάσεων, έπαιξαν το χαρτί της επέκτασης, αυτό που ακολούθησε δεν ήταν καμιά κοινωνική γαλήνη, αλλά η παραλίγο κοινωροποίηση του κοινωνικού σχηματισμού. Αυτό είναι πια φανερό για την στρατιωτική κυβέρνηση της Αγκυρας, η οποία δεν φαίνεται δι' ατεθείμενη να παίξει ξανά το ίδιο χαρτί άκριβως έπειδή έχει το ήρακλειο έργο της προώθησης της βιομηχανικής ανάπτυξης χωρίς να διακινδυνεύει έξωτερικούς κλυδωνισμούς και περιπέτειες, που θα ανατίναζαν, μέσω μιας κοινωνικής εξέγερσης, αυτό το έργο μαζί με το κοινωνικό καθεστώς. Η διαλλακτικότητα των Τούρκων στρατηγών στα ζητήματα των σχέσεων με την Ελλάδα, που φαίνεται και από την άμεμπόληση σημαντικών διαπραγματευτικών πλεονεκτημάτων χωρίς ανταλλάγματα (άποδοχή της έπανεπισόδου της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ), αποτελεί τεκμήριο των όρων των αξιώσεων των αρχόντων στρωμάτων της Τουρκικής κοινωνίας απέναντι στον ατλαντικό τους έτατρο και γείτονα.

Δεν ύφίσταται, λοιπόν, - βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα - ζήτημα Έλληνοτουρκικής σύρραξης, με την έννοια ότι δεν ύφίσταται καμιά στρατηγική προς αυτή την κατεύθυνση. Φυσικά, το διαμορφούμενο, από την εξέλιξη των πολιτικών και κοινωνικών γεγονότων, πλαίσιο, μέσα στο οποίο παίρνεται μια πολιτική απόφαση, δεν είναι "καθαρό" ούτε "διαφανές". Αντίθετα, το πλαίσιο αυτό δεν έπιτρέπει καμιά "ορθολογική" εξέταση των κάθε φορά δεδομένων, αλλά ούτε και καθορίζει τις, κάθε άλλο παρά "ορθολογικές", υποκειμενικές προθέσεις κι επιδιώξεις των υπεύθυνων για μια πολιτική απόφαση. Ένας ελληνοτουρκικός πόλεμος, αν έρθει, θα είναι αποτέλεσμα του άνορθολογισμού και της ηλιθιότητας των ίθυνόντων, παρά αποτέλεσμα μιας έπιλεκτικά συγκροτημένης στρατηγικής. Αυτό που είναι λαθεμένο στην άπατήσση καθορίζεται μια ολοκληρωμένη στάση απέναντι σ' έναν τέτοιο πόλεμο δεν είναι η πλαστικότητα του άφου είναι ένας τέτοιος κίνδυνος, όσο κι αν είναι μηδαμινός είναι υπαρκτός. Λαθεμένη είναι η πρόωση άναζήτηση ενός απιόδοτου πλήρους καθορισμού μιας στάσης απέναντι σ' έναν αυτής της φύσεως ένδεχόμενο κίνδυνο.

ΣΤ. Συνεχίζουμε την πορεία μας

Ξεπερνώντας το ζήτημα του πολέμου ή της ελληνικής κοινωνίας συνέχισε την πορεία της μη λαμβάνοντας το ύπόψη στα σοβαρά. Όλα τα κοινωνικά κινήματα κριτικής και αντιπαράθεσης, που έμφανίστηκαν από το 1977 και μετά, αντιλαμβανόμενα τη μηδαμινότητα των εθνικών ζητημάτων, δεν πολυσχολήθηκαν μ' αυτά. Πέρα από την άπατηση έπιδειξης σύνεσης και άποφυγής, τυχοδιωκτικών χειρισμών (ο εθνικισμός του ΠΑ ΣΟΚ περιέχει πολλά έλλοχεύοντα στοιχεία τυχοδιωκτικής πολιτικής στα εθνικά ζητήματα), μια άπατηση, που είναι ήδη λαϊκή τοποθέτηση απέναντι στην κρατική έξουσία, ο γράφων δεν βλέπει γιατί πρέπει τώρα τα οποιαδήποτε άναπτυσόμενα κινήματα ή πολιτικού χρώρι να πολυσχοληθούν με τα θέματα αυτά.

25 - 2 - 1983

Τάσος Άναστασόπουλος

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΟ ΚΡΑΤΙΔΙΟ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ

ΕΓΙΝΑΝ ΕΚΛΟΓΕΣ: Για πρώτη φορά στην ιστορία του κυπριακού κρατίδιου έγιναν εκλογές. Απο την ίδρυση του το κρατίδι ο είχε την άδεια από τον θεο να μην διεξάγει εκλογές ώστε οι αντιπρόσωποι του στην γηνα κυβερνουν τον ομόψυχο λαο.Απο τέλεσμα αυτης της θείας πρόναας ηταν ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος και μετέπειτα ο συνεχιστής της πολιτικής του Σπύρος Κυπριανου να νέμονται την ποεδρία δίχως ανθυποψύφιο. Το 1968 οταν το Ενωτικο ΔΕΚ με υποψήφιο τον ψυχίατρο Τ.Ευδοκα αποφάσισε να αμφισβητήσει την θεία πρόνοια,οργίωσε η νοθεία και ο τραμπουκισμος με α ποτέλεσμα ο Μακάριος να κερδίσει τις εκλογες με αριθμους που θυμίζουν δικτατορικά δημοψηφίσματα τύπου Παπαδόπουλου και ΕΒΡΕΝ.Υπόψιν οτι πάντα η αριστερα κομμουνιστική και σοσιαλιστική έπαιξε το παιχνίδι του θεου.

ΕΓΙΝΑΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Αν εξαιρέσει κανεις το υπουλο τρόπο με τον οποιο εκλώτησαν εξω απο την εκλογική μάχητους ανεξάρτητους υποψήφιους, και τον αντιδημοκρατικο νόμο που μετράει τα ΔΕΥΚΑ ψηφοδέλτια σαν άκυρα ώστε να μην φαίνεται η ψήφος διαμαρτυρίας,οι φετινες εκλογές παρα τις καταγγελίες της αντιπολίτευσης για μικρονοθίες ήταν μέσα σταπλαίσια των αστικών κοινοβιων δημοκρατικές.

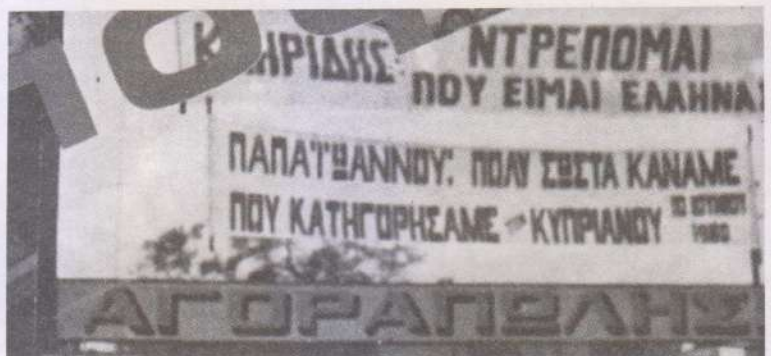
ΜΟΝΟΝ ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ ΔΕΞΙΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΘΗΚΑΝ για το νόμο που καθορίζει τα ΔΕΥΚΑ ψηφοδέλτια σαν άκυρα.Η αριστερα πιστη στηπαράδοση της σεβδότηκε τους νόμους του κράτους παρα τουςδημοκρατικούς θεσμούς.

Η Κυπριακη φιλοξενία(γεύματα,χα λούμια,γκόμενες κ.τ.λ.) δέν κατάφερέν να πείσει ΟΛΟΥΣ τους Ελλαδίτες δημοσιογράφους να κλείσουν το στόμα τους. Ο Κούλογλου του ΑΝΤΙέστω και έμμεσα και ελλειπως τάχτημεσανάντια στο νομοσχέδιο περιΔΕΥΚΩΝ και αμφισβήτησε τη σοβαρότητα της πολιτικής ζωης της νήσου.

2ΜΗΝΕΣ ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ Η ΔΕΥΚΩΣΙΑ ΠΑΡΕΜΒΕΙΝΕ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΗ:

Η προεκλογική εκστρατεία έγινε σε κλίμα ευρωπαϊκό, σε κλίμα πολιτισμένο. Στις κεντρικες πλατείες και στα σταυ-

ροδρόμια, μεγάλα πανω δλωντων κομμάτων. Σε κεντρικα σημεία τεράστια ταμπλω τοποθετημένα απο τον δήμο, ένα για κάθε υποψήφιο, ώστε τακτοποιημένα και πολιτισμένα να τοποθετείται η προπαγανδα των 3 υποψηφίων. Πλάϊ στον Κυπριανου, ο Κληρίδης, πλάϊ στον Κληρίδη ο Λυσσαρίδης. Τάξη και πολιτισμος. Όπως περίπου και στην Σουηδία.Οι νοικοκυραίοι ΟΛΩΝ των κομμάτων επαίνεσαν αυτητη προσπάθεια του δήμου.Προφανως έγινε για να μην παραπονούνται οι τουρίστες.Η Κύπροςπρέπει να είναι πάντα πεντακάθαρη, ανεξάρτητη απο εκλογές, σεισμούς, εισβολες κτλ. Λέγεται μάλιστα ότι ομάδα επιστημόνων της νέας αντιιμπεριαλιστικής κυβέρνησης των πατριωτικων δυνάμεων δουλέβει μέρα νύχτα για την σύσταση ενος νέου επαναστατικού χαλιου πουθα καταργήσει την ανάγκη της απόδευσης απο τους ιθαγενεις ώστε οι τουρίστες να μην παθαίνουν οπτική αλλοτρίωση βλέποντας τα δημόσια αποχωρητήρια.

Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΕΓΙΝΕ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΛΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ:

Αυτη η παγκόσμια πρωτοτυπία δείχνει όχι το πολιτικο επίπεδο των Κυπριών αλλα το δαιμόνιο της φυλης μας. Μερικα παραδείγματα. Αυτούσιο πανω της κοινοπραξίας: "ΚΛΗΡΙΔΗΣ:ΝΤΡΕΠΟΜΑΙ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ ΕΛΛΗΝΑΣ".

Αυτούσια πανω του ΚΛΗΡΙΔΗ: (1)ΠΑΠΑΓΩΑΝΟΥ:(Γ.Γ.ΤΟΥ ΑΚΕΑ) ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ ΚΑΝΑΜΕ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΗΣΑΜΕ ΤΟΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ (ΙΟΙούνη 1980).

(2)ΑΚΕΑ:ΚΛΗΡΙΔΗΣ ΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ (Οχτώβρης 1974).Φυσικα ο Λυσσαρίδης δεν συμμετείχε σ'αυτόν τον αντι-πόλεμο Τα πανω του έγραφαν:"Λυσσαρίδης πρόεδρος όλων των Κυπριών Ο Λυσσαρίδης ξέχασε ότι δεν τρέφει γενιάδα και ότι δεν φο

ράει ράσα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΜΕ ΜΟΝΟΝ ΤΟ 57% ΤΩΝ ΨΗΦΟΦΟΡΩΝ:

Συνήθως οι κάθε λογης εκλογες στην Κύπρο κερδίζονται απο τις πατριωτικες αντιιμπεριαλιστικες δυνάμεις με ποσα περαν του 80%.Τι άλλαξε και μειώθηκαν τόσο ξαφνικα οι δυνάμεις των Πατριωτων;Η απάντηση είναι πολυ απλη.Το αντιμονοπωλιο ακο ΑΚΕΑ που μονοπωλει τον πατριωτισμο απεφάσισε να διώξει την ΕΔΕΚ και τα άλλα μικρα κόμματα γιατι τελευταίως πολυ φλερτάρουν με την Ελλάδα και όπως όλοι ξέρουμε ένας είναι ο γνήσιος πατριωτισμος ο Κυπροκεντρικος.Με αυτη τη λογική παίχτηκε το εκλογικο παιχνίδι Απο τη μια οι Κύπριοι πατριώτες απο την άλλη οι Έλληνες προδότες.Σ'αυτο το παιχνίδι του ΑΚΕΑ φυσικα έπαιξαν και ο Κληρίδης και ο Λυσσαρίδης. Στις συγκεντρώσεις του Κληρίδη και Λυσσαρίδη κυριαρχούσε η συμπαράσταση και η συμπάρση με την Ελλάδα, στου Κυπριανου κυριαρχούσε η Κύπρος τα Ενωμένα Έθνη οι σοσιαλιστικες χώρες, και για να μη χαρακτηριστούν"ανθέλληνες" και η Ελλάδα.

Στις συγκεντρώσεις του Κληρίδη η γαλανόλευκη κυμάτιζε τόσο πολυ που τρόμαξε και τον ίδιο τον Κληρίδη.Στις συγκεντρώσεις του Κυπριανου- ΑΚΕΑ κυμάτιζε το πανι της Ζυρίχης και τα κόκκινα λάβαρα της Μόσχας.Στην τελευταία συγκεντρωση του ΕΔΕΚ (οι νεοελληνες της πολιτικής ζωης) θεάθηκαν και ελληνικες σημαίες μετα όμωσ απο παρέμβαση γνωστου Έλληνα συγγραφέα.

Ο μόνος που κατάφερε να ενώσει τους Έλληνες προδότες (Κληρίδη-Λυσσαρίδη) και τους Κυπρομοσοχοβίτες πατριώτες (Κυπριανου-ΑΚΕΑ) ήταν οΜίκης Θεοδοράκης με τα τραγούδιατου Μουσική υπόκρουση σε διεστεις συγκεντρώσεις ήταντου μεγάλου συνθέτη που επιτέλους πρέπει να ζητήσει δικαιώματα απο την εθνική και αταξική προσφορά του.

Μετα τον θρίαμβο του Κυπριανού οι οπαδοί του έσκιζαν και έκαμαν ελληνικές σημαίες αφού τους Έλληνες της Κύπρου λόγω παράδοσης δεν μπορούσαν να δείρουν. Αυτή η πράξη των Κνιτών της Κύπρου σίγουρα θα ενθουσιάζει τα λογής-λογής "αντιεθνικά" και διεθνιστικά στοιχεία που διαβάζουν ακόμη και τη Ρήξη.

Ο ΛΑΟΣ ΚΑΝΕΙ ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ:

Οι αισιόδοξοι ΕΔΕΚίτες περίμεναν δίχως υπερβολή ότι θα υπήρχε δεύτερος γύρος μεταξύ Λυσσαρίδη και Κυπριανού. Οι μετρίοφρονες περίμεναν ένα 20-25% και οι απαισιόδοξοι όχι κάτω από τα 13%. Ο Λυσσαρίδης με την βοήθεια του Σοφριανού (όχι του ΠΑΜΕ γιατί το κόμμα ψήφισε Κυπριανού) πήρε 9,6%. Δηλαδή καταποντισμός. Την νύχτα των εκλογών ενώ ήταν σίγουρο ότι ο Κυπριανού θα ήταν ξανά πρόεδρος, οι ΕΔΕΚίτες με τα κομπιουτεράκια στα χέρια παρακαλούσαν το θεό να τους βγάλει στα 10% σάμπως και το 10% θα ήταν εκλογική νίκη. Την επόμενη μέρα ο Ανεξάρτητος (εφημερίδα της ΕΔΕΚ) μιλούσε για εκλογική νίκη του σοσιαλιστικού προγράμματος.

Να μερικά δείγματα "αυτοκριτικής των ΕΔΕΚιτών:

"Κερδίσαμεν"

"Φταίει ο λαός που είναι αγράμματος"

"Φταίει η πόλωση"

"Ο λαός ακόμη να κατανοήσει το σοσιαλιστικό πρόγραμμα"

"Στις επόμενες εκλογές θα αξιόσουμε το ποσοστό μας"

"Μερικά στελέχη δεν δούλεψαν καλά στην επαρχία"

"Ο λαός δεν είναι έτοιμος για τον σοσιαλισμό"

Οι καυμένοι οι ΕΔΕΚίτες δεν καταλαβαίνουν ότι σε τόπους όπως η Κύπρος με οξυμένα εθνικά και κοινωνικά προβλήματα, οι ΜΕΣΟΒΕΖΟΙ δεν έχουν θέση. Η Κύπρος δεν σηκώνει μεσοβέζικες ΕΔΕΚίτικες θέσεις. Δηλαδή λίγο κυπριακή σημαία, λίγο ελληνική-λίγο νεοκυπριακή συνείδηση, λίγο ελληνική-λίγο κεφάλαιο, λίγο εργάτες-λίγο εθνικιστικά έθνη, λίγο λαϊκός αγώνας, λίγο Αραφατ Καντάφι, λίγο σοσιαλισμός της Ευρώπης-λίγο θάνατος στους φασίστες, λίγο λαϊκή συμφιλίωση-λίγο έξω από το κράτος, λίγο μέσα στο κράτος-λίγο εθνικοποίηση του κυπριακού, λίγο διεθνοποίηση του-λίγο ζητω οι Πολωνοί εργάτες, λίγο ζητω ο υπαρκτός σοσιαλισμός.

Το ΑΚΕΛ έχει τη δύναμη που έχει (33-35%) γιατί δεν αμφιταλαντεύεται γιατί έχει κατανοήσει ότι οι συντηρητικές χεσ της Κύπρου αρέσκονται στην

ασφάλεια των συγκεκριμενοποιημένων θέσεων όσο παρανοϊκές και αν είναι. Στην εσωτερική πολιτική του, είναι αναμφισβήτητα ο πιο συνεπής κρατίστης και ευρωκομμουνιστής. Δηλαδή ζήτη ο κρατικός καπιταλισμός με το ανθρώπινο πρόσωπο του. Στην εξωτερική πολιτική ο πιο συνεπής πραχτορας της Μόσχας. Στο εθνικό πρόβλημα ο πιο συνεπής υποστηρικτής της ανεξαρτήτης, ομόσπονδης Κύπρου, ο πιο συνεπής εχθρός της Ένωσης και της Ελλάδας κτλ. κτλ.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΣΟΥΝ ΤΟΝ ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ.

Οι κύπριοι ψήφισαν το ελάχιστο στο πρόγραμμα των ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ που σαφέστατα υποστηρίζει θέσεις αντίθετες από αυτές που προβάλλει ο Αντρέας τα τελευταία χρόνια. Έτσι τώρα ο Παπαντρέου θα αφήσει ακόμη και τα πορσχήματα και πιθανόν να απόλυθησει ακόμη χειρότερη πολιτική από ότι οι προκάτοχοι του Καραμανλής και Ράλλης. Από το περίφημο "κομμάτι του εθνικού μας χώρου κατέχεται από τους Τούρκους εισβολείς" φτάσαμε στο τελευταίο στη Βιέννη και έπειτα το κοινό ανακοινώθηκαν το Τίχονωφ όπου ο Αντρέας (δίχως να διαμαρτυρηθεί κανείς) ζητά την αποχώρηση όλων των ξένων στρατευμάτων βάζοντας στην ίδια μοίρα τα στρατεύματα κατοχής των Τούρκων με τον ελληνικό στρατό.

Με λίγα λόγια παίρνει την ίδια θέση που παίρνει ο Κυπριανού και το ΑΚΕΛ, θέση που θέλει το κυπριακό έρμαιο των αντιθέσεων των υπερδυνάμεων και του τουρκικού επεκτατισμού.

Όμως ο Παπαντρέου με την κάθοδο του στην Κύπρο έδωσε μια νέα πνοή στο μισοπεθαμένο εθνικό κίνημα, έδωσε νέα πνοή στο σύνθημα "Ελλάδα Κυπρος ένας λαός αγώνας κοινός". Δεν μπορώ να μην μπω στον πειρασμό να μην γράφω κάτι που μου είπε φίλος αγωνιστής της ΕΟΚΑ και της ΕΟΚΑ Β και τώρα άνδρες Έκός, πηγαίνοντας στην Ελλάδα: "Να πεις του Αντρέα να στείλει στρατό στην Κύπρο γιατί αν δεν σταθεί δίπλα μας πά στην απελπισία μας δεν θα σταθούμε να τον ρίξουμε όπως ρίξαμε όλες τις προηγούμενες ελληνικές κυβερνήσεις."

ΟΙ ΚΥΠΡΙΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΑΚΟΜΗ ΝΑ ΔΡΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΚΥΠΡΟ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ.

Β.Φ.
Γιαλούσα Νομός Αμμοχώστου
Νήσος Κύπρος.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΡΙΑ ΚΙ Η ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ

Η πρώτη συνάντηση των πρωταγωνιστριών της ιστορίας-μας έγινε κάπου στις αρχές του '75, και ήταν αρκετά θυελλώδης, μια και η μία έσπασε την σημαία του αντιϊμπεριαλισμού, ενώ η άλλη ήταν συνεπαρμένη από την γυναίκα-εξέγερση...

Κίνημα των γυναικών και μαλακίες; Μικροαστη, αντεπαναστάτρια, που νοιάζεσαι μόνο για τα σεξουαλικά-σου; Απολίτικη; Αντιδραστική, ποιά είναι το κύριο και ποιο το δευτερεύον σήμερα; Πάλεψε με τους άντρες για μια Ελλάδα λεβτερη και ανεξάρτητη, έξω οι αμερικάνοι, δι-ασπας την ενότητα του λαϊ-κου κινήματος, ξενόδουλη, φωμί, δουλι-αλευτερια! Τα προβλήμα-τά-σου θα στα λύσει ο σοσια-λισμός!

Ασυνειδητοποιητή κόττα, που σ' έχουν να σε πηδάνε οι "σύντροφοι" στο κόμμα και να τους χτυπάς τις προκηβ-ξεις, και νομίζεις ότι κάτι κάνεις; Ποια πολιτική μου λες; Τι σχέση έχουν αυτά που κάνεις με την προδοπι-κη-σου ζωή, με τα αισθήμα-τά-σου, με τους πόθους-σου, με το βαθύτερο εγώ-σου;;

ΟΜΩΣ ΚΑΠΟΙΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ...

Γιατί πρέπει να εγκλωβιστούμε στο δίλημμα: γυναίκα ή πολιτικό άτομο; Μήπως και τα δύο δεν είναι δημιουργήματα ξεπερασμένων κοινωνικών συνθηκών; Μόσο μπορεί να με καλύψει ΜΟΝΟ η πολιτική ή ΜΟΝΟ ο φεμινισμός; Χρειάζεται κάτι πιο σύνθετο, μια ενότητα ανάμεσα-τους... ή ίσως αν το καθένα απ' αυτά πάρει ένα νέο περιεχόμενο...

ΠΑΡ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΩΣΤΟΣΟ...

ΣΤΟ ΛΑΚΚΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ

Ποια είναι η ταχτική-σας; Ποια είναι η στρατηγική-σας; Οι καταστατικές-σας αρχές; Θέλετε να εξοντώσετε τους άντρες; Δεσβίτες; Παρτουζι-άρες; Υστερικές; Ασχοληθείτε και με τίποτε άλλο πέρα από τα γεννητικά-σας όργανα... Ανό-τεροι αστικοί κύκλοι, παιδι-μου... Ξέδες και η εργάτρια να πηγαίνει σ' αυτές; Αν θέλετε να απελευθερωθείτε, ελάτε στο κόμμα!

... ΚΑΙ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΩΝ...

Σταλινικία, πας να μας καπελώσεις, να μας περάσεις τη γραμμή της οργάνωσής-σου, την πολιτική των αντρων, πράκτορα του αντρικού ιμπεριαλισμου, μιλάει σαν άντρας, χρησιμοποιεί τον αντρικό λόγο, ξέρεις απο οργασμο ή σας απαγορεύουν μήπως στο κόμμα-σας; Ντύνεται σαν άντρας! Αποστειμένο ξόδανο, που κάνεις την επανάσταση στα κομματικά-σου γραφεία!

... και ο ψυχρος πόλεμος ανάμεσα στα στρατόπεδα συνεχιζόταν...

ΤΟ ΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΗΤΑΝ ΑΥΤΟ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΟ "Π"...

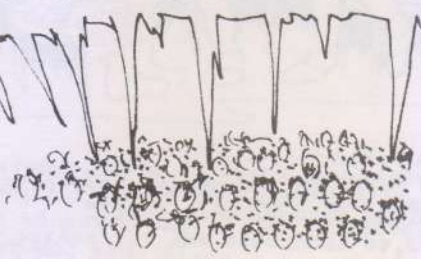

Σύντροφοι και συντρόφισσες! Απο τη μεριά του Π.Γ. του κόμματός-μας, σας στέλνω καυτο αγωνιστικό χαιρετισμο! Η συγκρότηση του κόμματός-μας προχωρεί, τα νέα απο το μέτωπο της ταξικής πάλης είναι ενθουσιώδη, η εργατική τάξη μας αναγνωρίζει σαν πρωτοπορία-της, είμαστε το κόμμα-της, είμαστε οι άξιοι, είμαστε οι υπεράξιοι, η επανάσταση θα νικήσει, το κόμμα-μας θα αντρωθεί, δλα για τον αγώνα! Καληνύχτα-σας!

Σύντροφοι! Μόλις τώρα γυρίζω απο την απεργία της "Λαδεξ". Μίλησα με τους εργάτες, και παρ'όλο ότι υποκινούνται απο σκοτεινους εξτρεμιστες που λένε για κεφάλαια και αντικαπιταλισμους, εντοπίσες με διαβεβαίωσαν ότι συμφωνουν μαζί-μας, ότι ένας είναι ο εχθρος, ο ιμπεριαλισμος! Εμπρος για ένα πλατυ αντιφασιστικό μέτωπο όλων των συνεπών-πατριωτικών-δημοκρατικών δυνάμεων!

ΜΥΣΤΡΙ-ΚΑΙ-ΧΩΜΑ
ΝΑ-ΧΤΙΣΟΥΜΕ-ΤΟ-ΚΟΜΜΑ

... ΣΦΗΝΑ

Κάποιοι πάθανε λουμπάγκο κουβαλώντας τους νόμους της ιστορίας...

...και τώρα η συντρόφισσα Πολυξένη!

Σύντροφοι! Η πολυπλόκαμη και πολυπρόσωπη και πανουργοκακοβόρα αντίδραση, έβαλε για μια φορά ακόμα στόχο το ταπημένο κόμμα-μας. Την φορά αυτή φοράει το προσωπίο του φεμινισμού, δεν πρέπει όμως να ξεγελιόμαστε! Η γυναίκα πλάι στον άντρα! Εμείς άλλωστε στο κόμμα-μας δεν κάνουμε διακρίσεις. Εμείς είμαστε ήδη η μικρογραφία του σοσιαλισμού! Και σοσιαλισμός σύντροφοι, σημαίνει πρώτα απ' όλα πειθαρχία, υποταγή, σκληρή υποταγή! Τελος πάντων! Επ' ευκαιρία, σας ανακοινώνω ότι ύστερα από πρόταση του Γ.Γ., το Π.Γ. -μας αποφάσισε να οργανώσει κύκλους συζητήσεων για γυναίκες, στις οποίες θα χτυπιούνται οι σύγχρονες αστικές δήθεν φεμινιστικές θεωρίες και θα φέρνουμε τις γυναίκες δίπλα στην εργατική τάξη. Και για να μην υπάρχουν παρεκκλίσεις από την σταθερή προλεταριακή-μας γραμμή, θα παρευρίσκειται και ο σύντροφος Ανδρόκλης!

Σύντροφοι, εγω ήθελα ν' ανατικό θέμα. Το θέμα του γά Σύντροφοι, οι κομμουνισοι ήταν κάποτε Μαρκου παρελθόν! Δεν μποροῦ μάζες, στους οικογενει και νάμαστε παράνομοι! φους να διαφυλάξουν μας, να νομιμοποιήσουν σεεις-τους! Και μην ξε πάρχουν και αντιιμπερι την κατάργηση της οικο σοσιαλισμο. Να είμαστε αδύνατο! Άτο κάτω-κάτω

ΤΟ-ΣΦΥΡΙ-ΚΑΙ-ΤΟ-ΣΤΕΦΑΝΙ
ΤΟΥΣ-ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ
ΘΑ-ΞΕΚΑΝΕΙ

φέρω σε ένα άλλο σχε- μου, της οικογένειας. τες είναι σοβαροί. Ό- ζικοί, ας σήσουν το με ν' απευθυνόμαστε στις άρχες και νοικοκυραους, Καλω όλους τους συντρό- την τιμη του κόμματός- το συντομότερο τις σχέ- χνάτε σύντροφοι, ότι υ- αλιστες παπάδες! Όσο για γένειας, θα καταργηθεί στο ρεαλιστες! Να μην ζητάμε το για μια υπόληψη ζοδιμ!

... ΤΟ ΑΛΛΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΗΤΑΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ...

"Ο λόγος είναι των αντρων, η πολιτική, η βία, η εξου- σία! Δεν μας αφορούν!"
"Ν' ανακαλύψουμε τον εαυτο-μας! Αυτοσυνείδηση, αυτο- γνωσία!"
"Εμένα μ' ενδιαφέρει μόνο ο εαυτος-μου και η ζωη- μου! Οι άλλες, οι εργαζόμενες, ας τα λύσουν μόνες- τους... Κάτω η θυσία! Άλλωστε, τα κόμματα μιλάνε για εργάτες και οικονομισμούς!"
"Και η σχέση ατομικού-συλλογικού;" - "Δεν μου λες, μήπως είσαι σε οργάνωση;"
"Ζήτω η γυναικεία φθση-μας! Είμαστε όλες αδελφες!"
"Απελευθέρωση είναι η γνώση του σώματός-μας, των επιθυμιων και των αναγκων-του, η απελευθέρωση της σεξουαλικότητας-μας!"
"Ζήτω οι γυναικείες αξίες! Οι σχέσεις ανάμεσά-μας έχουν ανδρωίμα, ευαισθησία, τρυφερότητα, δεν υπάρχουν ανταγωνισμοί, βία, πάλη για την εξουσία, ΗΓΕΤΕΣ! Είμαστε όλες ίσες!"
"Κάτω το τζάκετ και το μπλουτζην! Ανακαλύψαμε τα χρώματα, τα λουλοδία και τις παλιες δαντέλες της γιαγιάς!"

Κάτι δεν πήγαινε καλά με τα δοσμένα σχήματα και αντιλήψεις. Όλοι ένιωθαν τις αντιφάσεις... και ιδιαίτερα οι γυναίκες...

Η Κοβλα, σεμνη κοπέλα, καλή αγώνιστρια και δουλεύει πολύ. Αλλά δεν έχει πολιτικό επίπεδο. Να βάλουμε τον Λάκη γραμματέα της αχτίδας.

Εχω ξεμείνει από γυναίκα... Μπορείς να μου συγρισεις λίγο το σπρίτ, γιατί εγώ γράφω το κείμενο;...

Γιάννη, η σχέση-μας πλότευα ότι βασιζόταν πάντα στην ειλικρίνεια. Αν θες να χωρίσουμε, πάστο. Αλλά μαθαίνω ξαφνικά για την Σούλα, την Κίση, την Λία, τη Μαρία, την...

Και γιατί με διακόπτεις; Αγαπητή-μου, έχεις πολλά μικροαστικά κατάλοιπα ακόμη! Τέλος πάντων! Καλά! Απόψε θάμαι όλος δικός-σου! Αντε, φέρε-μου τώρα ένα καφέ!

Τον τελευταίο καιρό αισθάνομαι κατάθλιψη, άγχος, κι η επανάσταση δεν φαίνεται κοντινή... Σήμερα τι κάνουμε;

Πάσχεις από μικροαστική ανυπομονησία!

Αλλά και με τους εργάτες τα πράγματα δεν πάνε πάντα και τόσο καλά!

"...Η συνείδηση έρχεται στους εργάτες απ' έξω..."
- Και στους απ' έξω από που έρχεται; ;

Ήρθα να συμπαρασταθώ στον αγώνα σας!

Καλά έκανες κουκλάρα-μου!

ΑΠΕΡΓΟΙ
ΤΗΣ ΚΟΝΦΛΕΞ
99 ΜΕΡΕΣ

Σύντροφε, βλέπω να έχουν εμφανισθεί διάφορα κοινωνικά κινήματα έξω απ' τη γραμμή-μας και χωρίς την καθοδήγηση του κόμματος-μας... Τι συμβαίνει; Ποια είναι η εκτίμηση-μας για αυτό;...

ΠΙΣΤΕΥΕ
ΚΑΙ ΜΗ
ΕΡΕΥΝΑ

Αλλά και στους φεμινιστικούς κύκλους οι προβληματισμοί έδιναν και έπαιρναν...

"Τι αδελφες και ερίχες; Η αλληλεγγύη-μας διαρκεί δύο ώρες τη βδομάδα όσο και οι μαζόξεις-μας; Βέω το παίζουμε πάλι γκόμενες, βγάζουμε η μια τα μάτια της άλλης για έναν άντρα;"

"Μέχρι ποιο σημείο είμαι αδελφή με την διευθύντρια ή την εργοδότη-μου; Η θάτσερ είναι κι αυτή μια καταπιεσμένη γυναίκα; Ή μήπως αυτομόλησε στο στρατόπεδο των αντρών;... Και η αντρική επιθετικότητα φταίει για τον πόλεμο στο Αλβανο;"

"Η εργάτρια δεν είναι και αυτή γυναίκα, και μάλιστα πιο καταπιεσμένη και απ' τον εργάτη;"

"Πόσο απελευθερωμένη μπορεί νάσαι ατομικά, όταν όλες οι άλλες είναι υποταγμένες;"

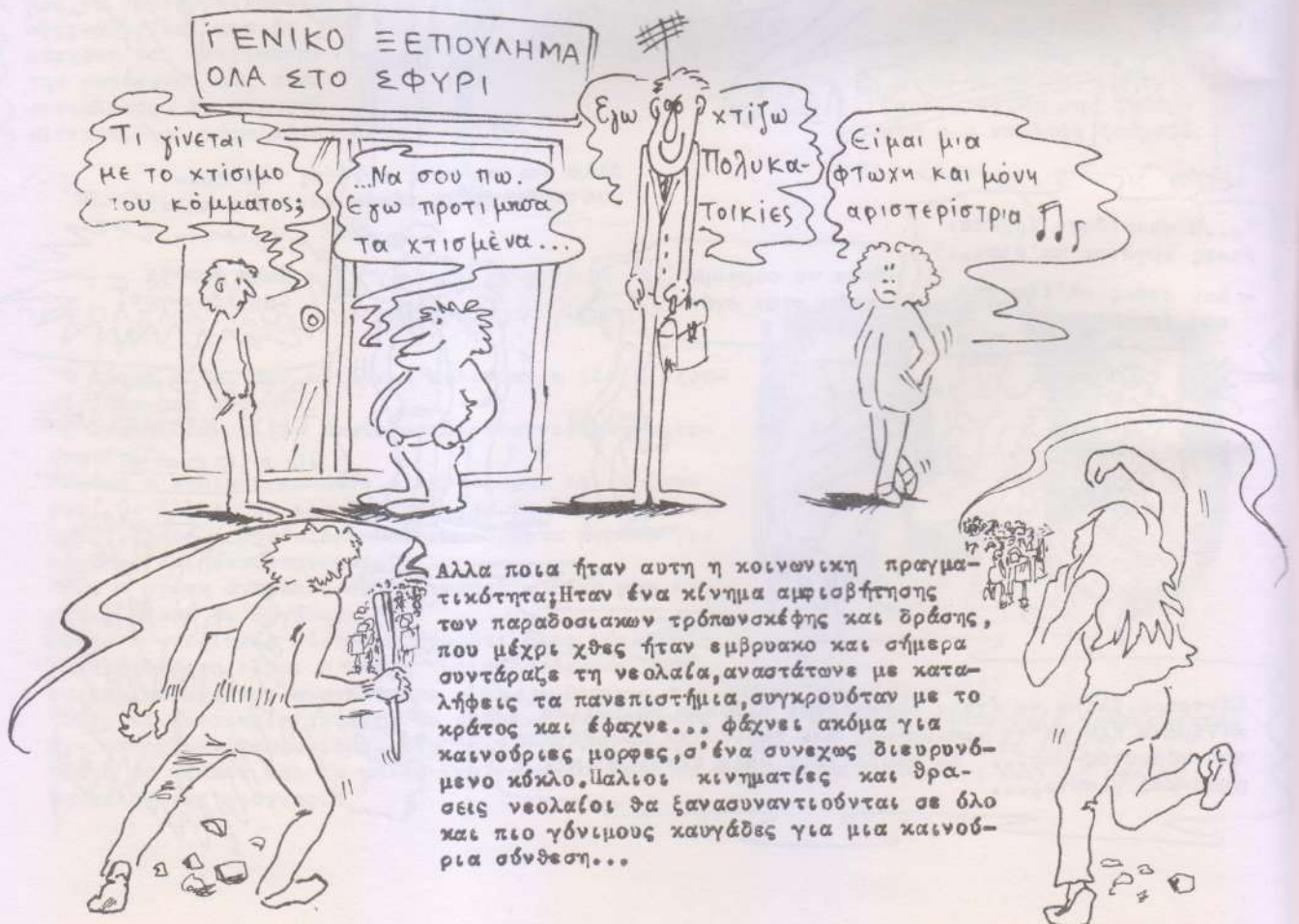
"Οι ομάδες γυναικών είναι αδιαπέραστες από την κοινωνική πραγματικότητα; Οι σχέσεις μεταξύ-μας είναι αληθινά νέες; Κι όμως ανάμεσα-μας οργιάζει το κουτσομπο-λιο, ο ανταγωνισμός, η βιαιότητα, και το καμάκι ακόμα... Μήπως και οι λεσβίες δεν αναπαράγουν πολλές φορές τις σχέσεις εξουσίας, τους ρόλους, αν θες, άντρα-γυναίκας;"

"Γιατί δεν μιλάμε όλες στις μαζόξεις; Ποιος μας εμποδίζει;"

"Τί σημαίνει απελευθέρωση των επιθυμιών; Το σύστημα δεν δημιουργεί φεβτικές ανάγκες, επιθυμίες, κλπ; Αν για να "τη βρω", νοιθώ π.χ. την ανάγκη να ξευτελιστώ ή να ματώσω τον άλλο, γιατί να δεχτώ ότι αυτό εκφράζει το βαθύτερο και "πραγματικό"-μου εγώ και όχι το αλλοτριωμένο;"

Κάποια στιγμή η σύγκρουση με την κοινωνική πραγματικότητα έγινε αναπόφευκτη. Οι αντιφάσεις δεν μπορούσαν πια να συγκαλυφθούν...

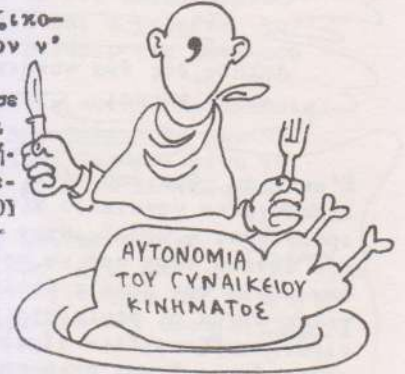

Αλλά ποια ήταν αυτή η κοινωνική πραγματικότητα; Ήταν ένα κίνημα αμφισβήτησης των παραδοσιακών τρόπων σκέψης και δράσης, που μέχρι χθες ήταν εμβρυακό και σήμερα συντάραιε τη νεολαία, αναστάτωνα με καταλήψεις τα πανεπιστήμια, συγκρούδταν με το κράτος και έφαχνε... φάχνει ακόμα για καινούριες μορφές, σ' ένα συνεχώς διευρυνόμενο κύκλο. Παλιοί κινηματίες και δράσεις νεολαίοι θα ξανασυναντιούνταν σε όλο και πιο γόνιμους καυγάδες για μια καινούρια σύνδεση...

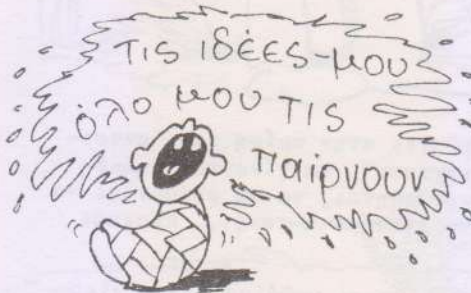
... Και οι φεμινίστριες;

Ομάδες φτιλχνονταν, διαλδονταν, ξαναφτιλχνονταν, γυναίκες μπαινδβγαίναν, κυκλοφοροδσαν φυλλάδια, γίνονταν συζητήσεις, συγκεντρώσεις, πορείες... Άνοιξαν "επίτια γυναικών", καφενελα... Το αυτόνομο γυναικείο κίνημα έθιξε για πρώτη φορά στην ελληνική κοινωνία ζητήματα "ισρα" και "δσια": - Αμφισβήτηση της οικογένειας και των παραδοσιακών "γυναικείων" ρδλων. - Εβαλε την δικη-του σκοπία στη σχέση πολιτικού προσωπικού: δεν είναι δυνατόν να είσαι φασίστας στην προσωπική-σου ζωή και επαναστάτης στην πολιτική. - Κατάγγειλε κάθε μορφή βίας ενάντια στις γυναίκες, απο τα πειράγματα και τους ξυλοδαρμούς μέχρι τους βιασμούς και τις δολοφονίες όχι σαν ατομικές ή μεμονωμένες περιπτώσεις αλλά σαν έκφραση του πδλεμου των φύλων, της επίθεσης του πατριαρχικού συστήματος στις γυναίκες. - Η οικογένεια, η ανατροφή, η σεξουαλικότητα και η αναπαραγωγή, είναι άμεσα πολιτικά ζητήματα, γιατί μέσα απ'αυτά το κράτος ρθδμίζει την ζωή-μας.

Με δυο λόγια, άναφε τη σπίδα. Οι φεμινιστικές ιδέες πλάτυναν, μαζικοποιήθηκαν, διείσδυσαν στην ελληνική κοινωνία, έτσι ώστε να μη μπορούν ν' αγνοηδουν. Η μαζικοποίηση όμως αυτή έκανε ακόμα πιο φανερες τις αδυναμίες του αυτόνομου γυναικείου κινήματος: δεν μπόρεσε ν' αποκτήσει σταθερή και μόνιμη παρέμβαση, οργανωτική συνοχή, οδτε να διαμορφώσει μία προτύπη και σπαιρική θεωρία για την φύση του γυναικείου κινήματος, τις ελληνικές ιδιαιτερότητες, οδτε ενδιαφέρθηκε για την σύνδεσή-του με "παραξω" γυναίκες. Δεν κατόρθωσε να αποκτήσει το ΔΙΚΟ-ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΟ, με αποτέλεσμα να κυριαρχήσουν τα -ανανεωτικά ή μη - γυναικεία παραρτήματα των κομμάτων. Αυτές οι θεωρητικές ανεπάρκειες, η έλλειψη εναλλακτικών προτάσεων και η απουσία μόνιμης πρακτικής - που εντίνονταν καθώς προχωρούσε ο εκσυγχρονισμός της ελληνικής κοινωνίας - οδήγησαν στο ν' απογοητευτούν μερικές γυναίκες και άλλες στην υποτίμηση και περιφρόνηση του γυναικείου κινήματος.

ΚΑΙ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΑ 1982

οπου η άνοδος του Πασοκ έντεινε ακόμα περισσότερο αυτή τη κατάσταση της ενσωμάτωσης. Ορισμένες ιδέες που όταν τις έλεγες παλιά σε κυτάζανε σαν πανούκλα,

τώρα περνουν έστω και απο σπόντα στα μέσα επικοινωνίας. Πολλοί κινήματες-ισσες άρχισαν να νοιδθουν άβρολα, μη βλέποντας οδτι οι νέες καταστάσεις απαιτούν άλλους προσανατολισμούς.

ΦΥΣΙΚΑ, ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΤΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ...

ΑΛΛΟΙ ΕΧΟΥΝ ΚΡΙΣΗ...

ΆΡΧΕΣ ΣΗΦΤΟΝΤΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ...

Μήπως το γυναικείο κίνημα είναι απλα εκσυγχρονιστικο και βοηθάει στην σταθεροποίηση του συστήματος;

Μια και οι γυναίκες είναι το μόνο επαναστατικό υποκείμενο, προσέβω μία οργάνωση γυναικών που θ' ασχολείται μ' όλα τα κοινωνικά-πολιτικά προβλήματα.

Δηλαδή, θες ένα γυναικείο κόμμα;

Οι μόνες συνεπείς φεμινίστριες, είναι οι λεσβείες!

Εκτος απ' τις σχέσεις παραγωγής, υπάρχουν κι οι σχέσεις αναπαραγωγής που θέλουν ανάλυση!

Για τα εγκλήματα των καταπιεστικών καθεστώτων υπάρχουν στοιχεία, ντοκουμέντα, κλπ. Δεν θάταν καλο να γίνει το ίδιο και για τα κάθε λογής εγκλήματα ενάντια στις γυναίκες;

Το γυναικείο κίνημα δεν είναι ενιαίο. Έχει διπλό χαρακτήρα: και εκσυγχρονιστικό και αντικαπιταλιστικό. Και δεν μπορούμε ν' αρνούμαστε κάθε ριζοσπαστική πρακτική απο φόβο μήπως τελικά απομοιωθεί!

Σ' αυτή τη χώρα, που ούτε έχει ιδιαίτερα αναπτυγμένο γυναικείο κίνημα, ούτε έχει εμφανισθεί - τουλάχιστον μέχρι τώρα - μία έντονη τάση που να προπαγανδίζει σαν κβόρα την πάλη ενάντια στους άντρες, γιατί συχνά οι φεμινίστριες όλων των ειδών τονίζουν: "Δεν είμαστε ενάντια στους άντρες", και μπλα-μπλα-μπλα...; Γιατι αυτός ο απολογητισμός και αυτή η ανάγκη "δηλώσης νομιμοφροσύνης" στην πατριαρχία, που τελικά οδηγούν το πρόβλημα των συγκεκριμένων εξουσιαστικών σχέσεων να ανάγεται σε γενικόλογη θεωρητικολογία;...

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ ΑΛΛΑΖΟΥΝ... Η γυναικεία εξέγερση οδηγεί στην κρίση του "αντρισμού". Οι άντρες αρχίζουν να "χαλάνε"... ή αν προτιμάτε να "φτιάζουν", να γίνονται δηλαδή πιο ανδρόπυνοι, ευαλόθητοι, να μη φοβούνται να μιλήσουν για τα αισθήματά τους... Μερικοί μάλιστα...

Όχι, Όχι δεν φτάνει οι άντρες...
...Μόνο το σύστημα φταίει...

Δεν αισθάνομαι καθόλου καλά τελευταία... Κε τα πορνο που μας βομβαρδίζουν, με τους βιασμούς, κλπ., έχω φθάσει ν' απηδιάζω για το φύλο-μου, να μη μπορώ πια να κάνω έρωτα... Νοιάζω απάλοια... Τις νύχτες βλέπω εφιάλτες: Ονειρεύομαι πως δεν είμαι παρα ένα τεράστιο περιφερόμενο "Μπλακ εντ Ντέικερ"...

Φυσικά, απέναντι στην απειλή της εξουσίας-τους και μέσα στο κλίμα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας που κυριαρχεί, η συντριπτική πλειοψηφία των αντρών γίνονται ακόμη πιο βλάιοι και εκδικητικοί... Όμως πια είναι αργά: Η ιστορία δεν γυρίζει πίσω. Ζούμε σε μία εποχή όπου όλο και περισσότερο σε κάθε άντρα, ατομικά και συλλογικά, θα μπαίνει το δίλημμα: 'Η ΑΝΤΡΑΣ, 'Η ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Οι προσωπικές σχέσεις των αντρών με τις γυναίκες γίνονται όλο και πιο προβληματικές... Οι πρώτοι όλο και συχνότερα πια αντιμετωπίζουν ένα νέο τύπο γυναίκας, με απαιτήσεις, ωριμότητα, αυτονομία, που οι ίδιοι αδυνατούν ν' ακολουθήσουν...

"Κόταξε να δεις, αυτή η υπόθεση έχει για μένα μεγάλο ρίσκο. Δεν είμαι σίγουρη ότι μπορώ να τη σηκώσω και υπάρχει κίνδυνος να με διαλύσει. Δεν θέλω νάχω μαζί-σου μία ιστορία περιθωριακή, όπου τίποτε δεν παίζεται, που η εξέλιξη και τα όριά-της είναι προκαθορισμένα.

Ακου φίλε, από σένα διεκδικώ "σχέση" με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί τελικά να μην σε αντέξω, μπορεί όμως και να σ' ερωτευτώ. Σ' αυτή την περίπτωση, η ζωή δεν θάναί εύκολη για μένα, νάσαι σίγουρος όμως ούτε για σένα.

Δεν ξέρω καθόλου εσύ τι ζητάς από μένα. Σε μια ζωή τόσο αυστηρά καθορισμένη, πώς είναι δυνατόν να κουνηθείς από κει που βρίσκεσαι. την λάμπη, θα σου ταίριαζε μασσαλεό. Εγώ πλάσματα της κοινωνίας είναι η Ελλάδα συνδικαλιστή, δεν ανέχομαι φυσικά να ούτε όρα.

Αν τα μάτια-σου δεν είχαν εκέλνη ποδλεγα ότι τα πιο καταπιεσμένα αραβωνιστικια και η γκόμενα του βρεθω στο περιθώριο της ζωής-σου

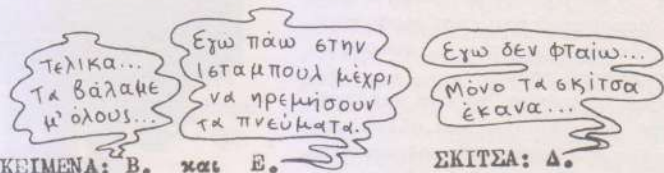
Δεν ξέρω γιατί είμαι τόσο πολυ αμυντική. Γιατι αυτή η βαθια δυσπιστία, αυτή η προσπάθεια να βρεθει "πλατφόρμα", λες και θα κάνουμε επιτροπή, αυτός ο φόβος πως τελικά θα μου τη φέρεις. Ανάμεσα-μας όμως παίζεται ένα παιχνίδι εξουσίας, που δεν είμαι διατεθειμένη να χάνω διαρκώς. Πάνω απ' όλα είμαστε με την επανάσταση, ναι, μπορούμε όμως να πληρώσουμε ο ένας τον άλλο ανεπανόρθωτα.

Μη ρωτάς γιατί δεν κάνω πίσω. Σου λέω μόνο ξεκάθαρα πώς το βλέπω, και κάνε πίσω εσύ αν δεν σε παίρνει. Εγώ δεν παραιτούμαι απ' το "κυνήγι της χίμαιρας" ό,τι κι αν κοστίζει. Παρ' όλα τα ρίσκα, είμαι υποχρεωμένη να σου δείξω εμπιστοσύνη, ξέρω όμως ότι αν θέλω να συνεχίσω να πετάω, πρέπει να προστατεύω τα φτερά-μου και από σένα, σύντροφε."

Σήμερα, που με το τέλος της βιομηχανικής περιόδου του καπιταλισμού καταρρέουν οι παλιές αστικές αξίες και οι κοινωνικές αντιθέσεις οξύνονται, το δίλημμα που έχει γ' αντιμετώπισει κάθε ριζοσπαστικό κίνημα είναι: θα χρησιμεύσει σαν γέφυρα για το πέρασμα του καπιταλισμού στην μεταβιομηχανική, ρομποτοποιημένη κοινωνία, που η μόνη-της ισότητα θα είναι η ισότητα των εξουσιαζόμενων στην αλλοτρίωση, ή θα αποτελέσει μέτωπο ρήξης και εφόρμησης σ' ένα ΔΙΚΟ-ΜΑΣ μέλλον;

Η πρόκληση αυτή αφορά και το γυναικείο κίνημα: θα ικανοποιηθεί με την αναρρόχηση στην καπιταλιστική ιεραρχία, με την αστική ισότητα, με την συμμετοχή στην εξουσία; Ή θα συνδέσει την πάλη ενάντια στην προκαπιταλιστική αλλοτρίωση και πόλεμο των φύλων με την πάλη για την κατάργηση κάθε αλλοτρίωσης, παίρνοντας την θέση-του δίπλα στ' άλλα ανατρεπτικά κινήματα; ... για τη δημιουργία του απελευθερωμένου και οικουμενικού ανθρώπινου όντος....

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΕΞΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

Στις 16 Δεκεμβρίου το μεικτό Λύκειο του Αγίου Ιεροθέου πήγε εκδρομή στη Στενή Ευβοίας. Στην ίδια περιοχή βρέθηκε να κάνει κοινή εκδρομή το ΚΕΤΕ Αμαρουσίου. Από αυτό το σχολείο μια ομάδα περίπου 30 μαθητών με αγκυλωτούς σταυρούς, κάτω από τα παραγάγγελα της σφυρίχτρας του "άρχηγού", επετέθηκαν με σεξιστικά κίνητρα εναντίον δύο μαθητριών του Αγίου Ιεροθέου. Στις φωνές των δύο κοριτσιών συνέδραμαν συμπαθητές τους που βυλοκοπήθηκαν από τους επίδοξους βιαστές. Και όχι μόνο αυτό αλλά η άμυνα που αντίταξαν στη συνέχεια οι βυλοδαρμένοι από τους φασίστες μαθητές ποινικοποιήθηκε από την αστυνομία και τους οδηγεί στα δικαστήρια το Φλεβάρη σαν γεντιμπίδες. Το περίεργο της ιστορίας είναι ότι τα φασιστοειδή του ΚΕΤΕ Αμαρουσίου παραμένουν ανενόχλητα. Την ευθύνη έχει η στάση που κράτησε η διεύθυνση του ΚΕΤΕ που κάθε άλλο παρά αμερόληπτη ήταν.

Αναλυτικότερα τα γεγονότα έχουν ως εξής:

Στη Στενή Ευβοίας συναντήθηκαν σε εκδρομή τα δύο σχολεία. Μια 30μελής περίπου παραταγμένη στρατιωτική μαθητική ομάδα με ναζιστικούς χαιρετισμούς και Χιτλερικές κοκκάρδες επετέθηκαν κάτω από τα παραγάγγελα που έδινε η σφυρίχτρα του επικεφαλής τους, κατά δύο μαθητριών του Περιστερίου στον Άγιο Ιεροθέο Ν. Α. και Ο. Α. και άρχισαν να τις αγκαλιάζουν και να τις φιλούν. Μάλιστα την Ο. Α. ένας απ'αυτούς την ύψωσε πάνω από μια χαράδρα με την απειλή ότι, αν δεν ενδώσει στις επιθυμίες του θα την ρίξει στο γκρεμό. Στις φωνές τους δύο Περιστεριώτες μαθητές που έτρεξαν σε βοήθεια βυλοκοπήθηκαν από την σεξοφασιστική συμμορία αλλά και από καθηγητή συνοδό του ΚΕΤΕ Αμαρουσίου που θεώρησε τους Περιστεριώτες σαν "ξένους" μαθητές και έτσι έδωσε εμπράκτα να αυτός την άποψή του για το επεισόδιο, όταν αναμείχθηκε άμεσα στη συμπλοκή.

Αποθρασυμένα τα φασιστοειδή συνεχίζουν να ενοχ-

λούν τους μαθητές στη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού φωνάζοντας συνθήματα του τύπου-πεινάμε, θάσας φάμε κλπ-Στο λυκείαρχη του ΚΕΤΕ Αγοσίαο Τζαννέα που καταγγέληκε το γεγονός από τους περισσότερους μαθητές και ζητήθηκαν τα στοιχεία των μαθητών, που ήταν υπεύθυνοι των επεισοδίων ο Κατάρχησ αντι απάντησης ζήτησε τα στοιχεία των μαθητών που έκαναν τα παράπονα. Αλλά και η άποψη μερικών καθητην του Α. Τζαννέα για τα δύο κορίτσια που μετατράπηκαν σε όμηρους στα χέρια των χουντοφασιστικών μαθητών, η άποψή τους λοιπόν για την παραβίαση των σωματικών δικαιωμάτων της σωματικής ελευθερίας ήταν ότι επρόκειτο περί ενός απλού αστείου...

Υστερα από αυτό έγινε κοινή συνείδηση σε κείνους τους μαθητές του Αγίου Ιεροθέου που αισθάνθηκαν ότι αδικήθηκαν από τον βυλοδαρμό που υπέστησαν να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους. Έτσι ύστερα από παρέλευση έξι ημερών έφτασαν δώδεκα περίπου μαθητές με μηχανάκια στο Μαρούσι, μπήκαν στο κτίριο του ΚΕΤΕ Αμαρουσίου και άρχισαν να αναζητούν τους μαθητές για να ζητήσουν εξηγήσεις, να υποβάλλουν μηνύσεις κλπ. Εκεί συνελπίστηκαν με τους Μαρουσιώτες μαθητές με αποτέλεσμα να συλληφθούν από την αστυνομία που τους παρέπεμψε, ύστερα από προσωπική παρέμβαση του Κατάρχη Τζαννέα στον εισαγγελέα για να δικαστούν τον Φλεβάρη, βαρυνόμενοι με την κατηγορία του νόμου 4.000. Η αστυνομία άσκησε αυτεπαγγέλτως την μήνυση, χωρίς προανάκριση.

Μετά τη λήξη των επεισοδίων τα ερωτήματα που μπαίνουν είναι τα εξής:

1. Οι πληροφορίες που φτάνουν για το βον επαγγελματικό ΚΕΤΕ Αμαρουσίου είναι ότι ο εκτεταμένος βαθμός πρόσβασης φασιστικών οργανώσεων τύπου ΕΝΕΚ ή ΕΝΕΠ. Για την νοοτροπία του ολοκληρωτισμού που καλλιεργείται σ'αυτό το σχολείο τι έχουν να πούν οι εκπαιδευτικοί φορείς;

Η ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Πάνω στο ίδιο θέμα στάθηκε στο περιοδικό και ένα κείμενο από μία γυναίκα της ομάδας, που μετά την έκθεση των γεγονότων συνεχίζει:

Φυσικά η όλη ιστορία παρουσιάστηκε από τις εφημερίδες σαν νταβίλκι, χουλιγκανισμός κλπ, ενώ από την άλλη η επίθεση ενάντια στις κοπέλλες θεωρήθηκε σαν "φυσιολογικό"-αν και κάπως τραβηγμένο-καμάκι... Παρόμοια ήταν και η στάση αρκετών καθηγητών και καθηγητριών του Μαρουσίου που επαίνεσαν τους μαθητές τους για την... αντρίκια συμπεριφορά τους.

Εκφράσεις όπως: "οι δύο μαθήτριες που ενοχλήθηκαν" και άλλες παρόμοιες που χρησιμοποιήθηκαν από τις εφημερίδες αποδεικνύουν ως ένα βαθμό τη γνωστή αντίληψη της κοινής γνώμης ότι η γυναίκα είναι

εκείνη που σε παρόμοιες περιπτώσεις "προκαλεί" τον άντρα και άρα "τα θέλει" όταν εκείνος της επιτίθεται.

Μακριά από του να αναλύσουμε επιπλέον τη στάση της κοινής γνώμης καθώς και τα αίτια του συγκεκριμένου φαινομένου ομαδικής σεξουαλικής βίας, θα αρκестούμε κυρίως σε κάποιες διαπιστώσεις για τον αντίκτυπο που είχε η δημοσιοποίηση του περιστατικού σ'ένα κομμάτι μαθητριών καθώς και την κινητοποίηση που προκάλεσε σε κάποιες μαθήτριες που από κοινού με γυναικείες ομάδες έκφρασαν την επιθυμία να έρθουν σε επαφή με τις κοπέλλες που δέχτηκαν την επίθεση και να τους συμπαρασταθούν με κάθε τρόπο.

Η επαφή αυτή εκ πρώτης όψεως δεν έβγαλε και πολλά πράγματα γιατί οι δύο κοπέλλες ιδιαίτερα τρομοκρα-

2. Τι μέτρα πήρε ο Κετάρης Τζαννέας όταν κατά τη διάρκεια της σχολικής εκδρομής, έγκαιρα του καταγγέλλθηκαν από τους μαθητές του Περιστερίου τα επεισόδια της φασιστικής βίας των μαθητών του; Γιατί ενώ στη μια περίπτωση έδειξε περύτερη αδιαφορία, στην άλλη περίπτωση έδειξε υπέρμετρο ενδιαφέρον να παραπεμφθούν οι μαθητές του Αγίου Ιερόθεου στο αυτόφωρο; Μπορεί να χαρακτηριστεί η στάση του σαν αμερόληπτη;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Αξίζει να σταθούμε στη στάση του δειλιού και αριστοτερού τύπου στο επεισόδιο στο Μαρούσι και να βγάλουμε τα συμπεράσματά μας για τη διαστρεβλωμένη ταχτική που ακολουθεί.

Την κοινωνική αυτή σύγκρουση των δύο σχολείων που την αποτελούσαν λαϊκά στοιχεία από το Περιστερί από τη μια μεριά, μαθητές που πρωτοστάτησαν στο μαθητικό κίνημα τα τελευταία χρόνια με αποχές διαμαρτυρίες, απεργίες κλπ για το εκπαιδευτικό σύστημα, και από την άλλη μεριά φασιστικά στοιχεία σε μια αστική περιοχή όπως το Μαρούσι, οργανωμένα σε οργανώσεις της ΕΝΕΚ και ΕΝΕΠ. Την κοινωνική αυτή σύγκρουση λοιπόν ο τύπος την είδε σαν μια υπόθεση Μανιάτικης βεντέτας.

Πολύ μελάνι χύθηκε για τον Τρωικό πόλεμο που ξεσπασε στα δύο σχολεία, για το φιλί της υφάδας Ελένης που είχε δεσμό με το Μαρουσιώτη.

Κεντρική ιδέα ήταν ότι τα δύο κορίτσια αποτελούσαν το έπαθλο του αγώνα. Τι άλλο αντανάκλα ο τύπος εκτός από τις πατριαρχικές αντιλήψεις της κοινωνίας που εκπροσωπεί; Περισσότερη ευαισθησία δόθηκε για το σχισμένο πουλόβερ καθηγητή του βουΚΕΤΕ στο Μαρούσι ύστερα από τη συμπλοκή, και πολύ λιγότερη στη σκληρή σελοφασιστική βία που έριξε τις μαθήτριες στο έδαφος με σκοπό το βιασμό τους.

Αντί ν'αντιμετωπιστεί στις πραγματικές του κοινωνικές αιτίες, το επεισόδιο ερμητεύτηκε πουρνιανικά, πράγμα που είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Αποδόθηκε στον εκσυγχρονισμένο δυτικό τρόπο ζωής που των αποτελούν το ρόκ, η ντίσκο, τα UFO κλπ. Μήπως πρέπει να γυρίσουν οι νέοι στα "αγνά ήθη"

της φουστανέλας και της φλογέρας; Και τι εννοούν όταν λένε ότι η διασκέδαση σπρώχνει τους νέους στην εγκληματικότητα;

Τι διαλεκτική σχέση έχει το κρούσμα της ηπατίτιδας και η έλλειψη προαύλιου στα σχολεία με τη φουσιολογική αντίδραση των μαθητών του Περιστερίου απέναντι στα φασιστικά στοιχεία και την επίθεση από τις αντιδραστικές συμμορίες τύπου ΕΝΕΠ από το βουΚΕΤΕ Αμαρουσίου; Μήπως την αντιβία δεν πρέπει να την κρίνουν σαν συμπεριφορά νέων εκπαιδευμένων από ταινίες βίας ή σαν συμπεριφορά χούλιγκανς αλλά σαν δικαίωμα να οργανώνουν την αυτοάμυνά τους όταν προσβάλλονται βασικά ανθρώπινα δικαιώματά;

Γιώργος Μορράς
Καθηγητής στο Αγίο Ιερόθεο

τημένες από την οικογένειά τους -που ήθελε να καλύψει το περιστατικό στο όνομα της περιβόητης γυναικείας "τιμής"-όλοταλαν να πάνε σα μάρτυρες στη δίκη των συμμαθητών τους πόσο μάλλον να καταθέσουν και μήνηση ενάντια στους εΜαρουσιώτες-όπως τους προτάθηκε. Αν και η κατάσταση ήταν αρκετά ρευστή αποφασίστηκε από μαθήτριες αρκετών σχολείων σε συνεργασία με γυναικείες ομάδες της γειτονιάς τους να κυκλοφορήσει κάποιο κείμενο που να καταγγέλλει τη συγκεκριμένη πράξη σα φασιστική-φασιστική, να χτυπά σαν απαράδεκτη τη νοοτροπία που θέλει τη γυναίκα ένοχη για ότι γίνεται σε βάρος της και τέλος να καλέσει σε συμπάροσταση στη δίκη των μαθητών του Περιστερίου. Κι αυτό γιατί έγινε η εκτίμηση ότι κάποια γυναικεία συμπάροσταση στη δίκη θα ενθάρρυνε

τις 2 μαθήτριες να παρουσιαστούν και να καταθέσουν άφοβα στο δικαστήριο και έτσι θα μπορούσε να έρθει στην επιφάνεια όλη η έκταση του, βιασμού και εξευτελισμού της προσωπικότητάς τους.

Η προκήρυξη τελικά κυκλοφόρησε προκαλώντας αρκετά θετικές αντιδράσεις και παράλληλα κάπου έγινε κι αφορμή σύγκρουσης μαθητών με τους καθηγητές τους-στο Λύκειο του Περιστερίου γίναν φασαρίες όταν η Δυκετάρχησα κατέβασε το κείμενο από το μαθητικό ταμπλώ χαρακτηρίζοντάς το άσχετο με τα μαθητικά ενδιαφέροντα.

Τελικά η δίκη δεν έγινε γιατί την τελευταία στιγμή ανακλήθηκαν οι μηνύσεις και έτσι το όλο θέμα "κουκουλώθηκε".

Παρόλα αυτά θεωρούμε την παρέμβαση που προηγήθηκε αρκετά σημαντική. Κι αυτό γιατί ανάδειξε

κάποιες δυνατότητες στοιχειώδους σύνδεσης μαθητριών και γυναικείων ομάδων σε κάποιες γειτονιές, και έγινε αφορμή σύμπτωσης και συζητήσεως ανάμεσα σε αρκετές μαθήτριες, μ'άλλα λόγια άρχισε να βάζει κάποια σπέρματα γυναικείου προβληματισμού μέσα στα σχολεία δημιουργώντας ρωγμές στους καθιερωμένους ρόλους που θέλουν τη μαθήτρια αποκομμένη από κάποιες διαδικασίες.

Το ζητούμενο και πιο δύσκολο βεβαία είναι να βρεθούν κάποιοι μορφοποι και περιεχόμενα για μια πιο μότερη γυναικεία παρέμβαση στο μαθητικό χώρο, να τεθούν σταδιακά οι βάσεις για την ανάπτυξη γυναικείου κινήματος και μέσα στα σχολεία. Αυτόνομου αλλά και συνδεδεμένου ταυτόχρονα με το γενικό τερο μαθητικό και νεολαϊστικό κίνημα.

ΣΧΟΛΕΙΑ:

Κρατικά εργοστάσια παραγωγής εργατών

1. Στόχοι της κυβέρνησης

Το πασοκ απο τότε που πήρε την κυβερνητική εξουσία, έριξε πολύ βάρος στο "νέο προλεταριάτο", την νεολαία. Γι αυτό αλλάστε δημιουργήσε και το υφ. Νέας γενιάς στο οποίο διακινούνται διαφοροί πρώην αριστεριστές ή διευγραμμένοι του πασοκ σαν "συμβουλοί".

Προσοχή όπως ήταν φυσικό δοθηκε και στα σχολεία που περνάει τον καιρό της ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας.

Πρώτο "δωρο" του πασοκ ήταν ο καινούργιος κανονισμός μαθητικών κοινοτήτων που μοιράζε απλοχερα συνδικαλιστικές ελευθερίες χωρίς όμως να τις περιφρουρεί από την των καθηγητών και χωρίς πολύ περισσότερο να χτυπάει αυτή την εξουσία. Ο πρώτος στόχος είναι καθαρός: "λευτερος μαθητικός συνδικαλισμός" (παγιο αίτημα των μαθητών) αλλά σε ορια.

Ποια ορια; "μα αυτά", όπως έλεγαν συμβουλοί το Λαλιώτη και του υπουργείου Παιδείας σε συνάντησή τους με μαθητές, τα ορια που μας βάζει η κοινωνία, το κοινωνικό σύνολο, η κοινωνική συνείδηση της πλειοψηφίας και όχι βεβαίως των κινητοποιήσεων των μαθητών."

Καθαρός λοιπόν και οδευτερος στόχος (που είναι και ο βασικότερος) το πασοκ:

Να επιβληθούν ή να παραμεινουν στο σχολείο και γενικότερα στην εκπαίδευση, τα ορια της υπολοιπής κοινωνίας:

Χωρισμός διευθυνόντων (καθηγητές, διευθυντές, υπουργείο) διευθυνόμενων (μαθητές, μαθητρίτσες), χωρισμός χειρωνακτικής (τεχνικά-επαγγελματικά λυκεία) πνευματικής (γενικά λυκεία) κατεύθυνσης... κλπ

Η ολη κατεύθυνση που δίνει το πασοκ στην εκπαίδευση και το σχολείο είναι να γίνει εργοστάσιο παραγωγή του εμπορευματος εργατική δύναμη: του εκπαιδευμένου και υποταγμένου, δηλαδή αυριανού προλεταρίου, προθυμού να ξεζουμιστεί από το κεφάλαιο.

Γι' αυτό αυξάνει τα προχειρά, τις ώρες διδασκαλίας, κοβεί τα διαλείματα, τις εκδρομές, απαγορεύει για άλλη μια φορά την πολιτική...

Ένα τελευταίο σημείο.

Το πασοκ ξερει πολύ καλά τι σημαίνει για την νεολαία ελευθερος χρόνος: ελευθερο χρόνο από την καταπίεση, σημαίνει προσωπική και αυθόρμητη εξέγερση που αν συνδητοποιηθεί και οργανωθεί φέρνει την συγκρούση με το κράτος.

Γιαυτό προσπαθεί να δώσει απάντηση στο ζήτημα του ελευθερου χρόνου

από την μια περιορίζοντας τον (7ωρο θωρα, διαβάσμα σπίτι, "εθνικό φροντιστήριο") και κυρία οργανώνοντας τον μες τα ορια του κράτους, με κεντρική απάντηση τον αθλητισμό (και τις "πολιτιστικές" εκδηλώσεις)

2. Η απάντηση

Καταρχάς όπως κάθε κομμάτι της κοινωνίας, σήμερα, πολύ περισσότερο η νεολαία και οι μαθητές είναι πολιτικά και ιδεολογικά αποπροσανατολισμένοι και χωρίς οργανωση. Πλην όμως κινήσεις ενδεικτικές της καταστάσης που έχει αρχίσει να μπαίνει σε βρασμό, υπάρχουν: Αποχές, καταλήψεις, αδιαφορία για το μάθημα, ομαδικές κοπανάδες, δημιουργία και παρεμβάση αυτονομών ομάδων μαθητριών-μαθητών, εκδοχή 2 περιοδικών κλπ...

Χαρακτηριστικό είναι αποχές που αυθόρμητα μετατρέπονται σε καταλήψεις και ο παραδεγμένα εξή από τα ορια αριθμός αδικαιολογητών απουσιών.

Θέματα όπως η εκδρομή (που από αρκετές συντροφικούς θεωρείται γελοίο και απολιτικό) ή μια συναυλία, γίνονται η σπινθη που αναβεί την φωτιά στους κάμπος των σχολείων, γιατί ακριβώς είναι μέσα στο κεντρικό ζήτημα για την νεολαία: τον ελευθερο χρόνο.

3. Για τους καθηγητές

Αντικαπιταλιστικές κινήσεις όμως έχουμε και από μια άλλη μεριά: τους καθηγητές, κυρία τους πιο νεους και ωρομισθιους, οι οποίοι αισθανόμενοι (με τον ελεγχό τους μέσω του προγράμματος από το υπουργείο) ολο και πιο πολύ σαν εργατες που παίρνουν διαταγες-προγραμμα για το τι θα παραγουν-διδάξουν, χωρίς δυνατότητα προσωπικής παρεμβάσης και ερμηνείας στις γνώσεις, Αμφισβητούν και ερχονται σε ρήξη με το σχολείο, τον ρόλο τους, και τους μεγαλυτερους και πιο αρτηριοσκληρωτικούς καθηγητες (στους οποίους δεν άρσε ουτε ο κανονισμός μαθητικών κοινοτήτων).

4. Αντι για τέλος-Μια προταση.

Αυτο το κειμενάκι συνειδητά ήταν περιγραφικό κυρία. Για μας αυτο κυρία πρέπει να γίνει είναι ξεγυρισμένο πρωτο ιδεολογικό ξεκαθαρίσμα μέσα στις δυναμεις της νεολαίας που έβγιν με ακροαριστερή κατεύθυνση (συνειδητά ή όχι). Σ' αυτή την κατεύθυνση θα βοηθήσει μια συζήτηση που οργανωνουμε για τους επομενους μήνες με θέματα όπως: ελευθερος χρόνος, ταξικότητα της νεολαίας, νεολαία και κράτος, ανεργία κλπ.

Έληξε προσωρινα, στις 18/3, μετά 12 μέρες, η απεργία πείνας των δύο μαθητών στα Γαλάτσι. Τα αιτήματα: να ανακληθεί η προσκατασκευασμένη αποβολή ενός μαθητή, να φύγει ένας για τρεις που έβριζε τους μαθητές, να καταγγελάει το κλίμα τρομοκρατίας που προσπαθεί να επιβάλει η διεύθυνση και μια μερίδα καθηγητών.

Τι φάνηκε; Η λωπολη σίωση των "αγωνιστών" της ΚΝΕ, που ούτε μια υπογραφή συμπαράστασης δεν έβαλαν.

Η διάσπαση του συλλόγου καθηγητών σε δύο κομμάτια, που έδωσε την ευκαιρία να βγουν στην επιφάνεια καταγγελίες για τρομοκρατία ακόμα και απέναντι σε ορισμένους καθηγητες που υποστήριζαν τους μαθητές και που αποκάλυψαν ότι για την αποβολή είχε δοθεί εντολή από το διευθυντή, και δεν ήταν "αγνή" απόφαση του συλλόγου καθηγητών, όπως υποστήριζαν.

Μαζί με τη λευκή αποχή 2 εβδομάδων και τρεις ακόμα αποχές ενάντια στην τρομοκρατία, που ξέσπασαν την τελευταία εβδομάδα και σε άλλα λυκεία (26ο, Ιστιάδα, Μπράχαμι), βγήκε στην επιφάνεια για άλλη μια φορά το καταπιεσμένο δυναμικό της νεολαίας που φάνηκε διέξοδο.

Τέλος φάνηκε η τεράστια αδιαφορία του υφ. Νέας Γενιάς και του υπουργείου Παιδείας που, ενώ συνέχεται μας φιλάνουν με "έριμνες και αγάπες" για τη νεολαία, το μεν πρώτο δόλωσε "αναρμοδιότητα" τη στιγμή που η νεολαία "πείναγε και κρούωνε", και το δεύτερο παρεμπόηκε μόνο τη δεκάτη μέρα, και μετά από 4 ώρες ανάκριση μαθητών και καθηγητών κατέληξε:

- 1) Να φύγει ο γιατρός
- 2) Να ξαναγίνει συλλογικά για να αποφασίσει για την αποβολή
- 3) Να μη μετρήσουν οι απουσίες της αποχής και της απεργίας πείνας.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΧΩΡΟΣ ΔΙΑΒΡΩΣΗΣ

Η ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗΣ

Σταματήστε να σκοτώνετε τα όνειρα μας σε εξισώσεις, μεταφράσεις ή ασκήσεις.

Σταματήστε να παράγετε ανθρώπους για το στημένο πρόγραμμα παραγωγής Παιδείας για τον άνθρωπο κι όχι για το σύστημα. Σχολείο δημοκρατικό ή ελεύθερο, ξεχώρο από τις τρομοκρατίες της βαθμολογίας, της αποβολής, του καταλόγου. Όχι άλλες ασκήσεις-μεταφράσεις. Υπάρχει και το πρόβλημα της νεολαίας ή της ανθρώπινης επικοινωνίας.

Το αστικό σχολείο είναι φυλακή γιατί υπάρχουν οι θεσμοί της ιεράρχησης και της εξουσίας, γιατί υπάρχει ο θεσμός της τρομοκρατίας και της αλλοτρίωσης.

Δεν φιλολογούμε-αντιδρούμε στο αστικό σχολείο του 1983.

* ΚΑΤΩ ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

* ΛΕΥΤΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΙΣΑΚΤΕΩΝ ΣΤΑ

Ομάδα Αυτόνομων Μαθητών

Τρίπολη-Μάρτης 83

ανάλυση της συγκυρίας

Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε για το τριήμερο των φοιτητικών συσπειρώσεων. Αντι αυτού, τελικά διαβάστηκε το παρακάτω "πεζο-τράγουδο".

2) Μέ άλλα λόγια πληγώνομαι γιατί ο λόγος μου είναι πρωτόγονος και δανεικός.

Είμαι παιδί της κρίσης.
Εφυγα από το σπίτι μου.
"Άλλοτε κλέβω, άλλοτε κάνω τόν μεταπράτη ιδεολογίας.

Άλλοτε δουλεύω σά σκυλί.
-τά χέρια μου εξακολουθούν να παγώνουν όπως και πρώτα-

4) Αύτά δεν είναι κάλεσμα σε απόσυρση.
Είναι κάλεσμα για έξοδο απ' το γκέττο.
Για να αρχίσουμε να χαιρόμαστε
την επανάσταση που όνειρευομαστε.

Πρέπει να όνειρευομαστε.
Εγγραφα αυτές τις λέξεις
και συγκλονιστικά.
Είναι ακριβώς το είδος α'τό
-τό όνειρο- που λείπει από το κίνημα μας.
Να όνειρευομαστε,
και να εργαζόμαστε συνειδητά για να
πραγματοποιήσουμε τα όνειρα μας.
ΛΕΝΙΝ

Θά σās σεβαστώ χρονικά και διανοητικά

1) Ταξιδεύω έδω κι εκεί, βλέπω και άνησυχώ.
Από τη Γερμανία μέχρι τη Κρήτη.
Από τις παραισθήσεις του χασίς μέχρι την παράνοια του έρωτα χωρίς αγάπη.
Προσπαθώ να δώ τί γίνεται στην παραγωγή.
Διαβάζω.
Κι όμως, για να γράψω τό κείμενο για τά
εξάμηνα χρειάστηκα δυό βδομάδες
Επίσης τη βοήθεια της Καλλιόπης, τη μνήμη
του Ξυδιά και τις τραυματικές μου
έμπειρίες.

3) Απογοητεύομαι και ένθουσιάζομαι κυκλοθυμικά.
Όπως όλοι.
Δέν πιστεύω πώς δέν έχω συνείδηση.
Διαπίστωσα όμως ότι η νεολαία πέρα από τό
χώρο των μικρών συμφοιτητών μου
-σε ηλικία έννοω-
οί νέοι έργάτες που γνώρισα
στην οίκοδομή
έχουν περισσότερα ένδιαφέροντα.
Και ένδιαφέρον.
Κάπου όλα αυτά τά ένδιαφέροντα
δέν είναι αυτόνομα και προοδευτικά.
Ο φασισμός έρπει παντού.
Ακόμη και μέσα στο κίνημα.
Και στον ίδιο αυτό τον χώρο.

5) Μπορεϊ να είμαι θύμα,
Κάπου όμως εξακολουθώ να είμαι και αυτόνομος.

ΤΙ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΤΑΦΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΕΞΑΜΗΝΑ

Σέ ὄλη αὐτή τήν ἀπόπειρα ὑπάρχει σάν δηλωμένος στόχος ὁ ὀρθολογισμός τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν. Χρειάζεται νά ἐπιλυθεῖ μιά ἀντιφάση μιᾶς ταυτόχρονης ἀνάγκης τῆς παραγωγῆς γιά γενικές καί εἰδικές γνώσεις. Πρέπει νά δημιουργηθοῦν παράλληλα, διευθυντικά στελέχη πού νά λειτουργοῦν σάν ἐνδιάμεσα κεφάλαια καί ἐργασίας, μεταφράζοντας ἐπιλογές σέ τρόπους παραγωγῆς. Αἰταιοῦνται ὁμως καί συντηρητές μηχανῶν καθόσον τό πείραμα μέ τὰ ΚΑΤΕΒ ἐγκαταλήφθηκε γιά δευτέρα φορά σάν ἀποτυχημένο. (Ἡ πρώτη ἦταν τό '65)

Σ' αὐτή τήν ἀπόπειρα μέχρι τώρα ὑπῆρχαν δυό ἐχθροί: Ἡ οἰκονομική κρίση καί ἡ ὑπαρξη κάποιου κινήματος ἐμπόδιζαν τήν ἐφαρμογή μεσοπρόθεσμων προγραμμάτων, ὅπως εἶναι ἕνα πρότυπο πού νά ὀργανώνει τό πανεπιστήμιο.

Ἡ πρόθεση καί τὰ ἐμπόδια ὁδήγησαν τόσο τή δεξιά ὅσο καί τό ΠΑΣΟΚ σέ σπασμωδικές κινήσεις, πού ἔχουν τό μειονέκτημα νά ἀφήνουν ἔστω φοιτητικό κίνημα καί στίς ἐσωτερικές ἀντιθέσεις τῶν καθηγητῶν περιθώρια νά ἀναπτυχθοῦν καί νά παίζουν ρυθμιστικό ρόλο.

Ἀπ' ὅτι φαίνεται αὐτό τό κατάλαβαν ἔγκαιρα, μόνο οἱ ὀπισθοδρομικές μερίδες τοῦ Πολυτεχνείου: Κινῶντες καί συντηρητικοί καθηγητές. Οἱ σπασμωδικές αὐτές κινήσεις γίνονται σέ θεσμικό βασικό ἐπίπεδο καί τὰ μέτρα γιά τὰ ἐξάμηνα θυμίζουν κάτι ἀνάμεσα στήν νοοτροπία τοῦ μπακάλη, τήν χωριάτικη κουτοπονηριά καί τήν πρακτική τῆς βιομηχανίας: Ἐντατικοποίηση τῶν σπουδῶν, περισσότερο κλεισμοί τῶν φοιτητῶν μέσα στό πανεπιστήμιο, ἐφαρμογή τῶν μέτρων ὅπου καί στό βαθμό πού μᾶς παίρνει.

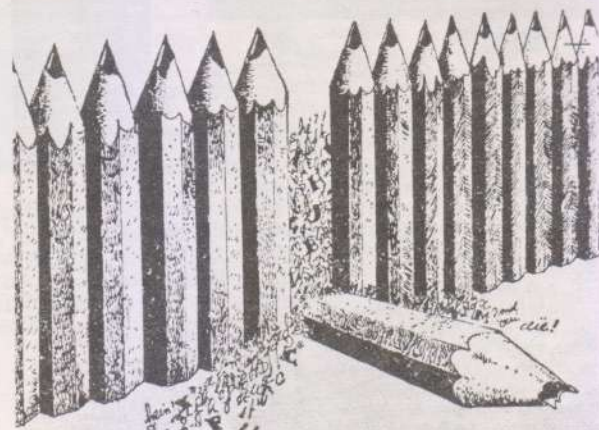
Ὁ καθένας νά κοιτάει τήν δουλειά του καί τό κράτος θά φροντίσει γιά ὅλους μας.

Οἱ ἀπαγορευτικές διατάξεις μέ τίς ἐξωφρενικές γιά τήν φοιτητική ἀλλά καί τήν καθηγητική νοοτροπία ἀπαιτήσεις, σκοπεύουν σέ ἀρκετά πράγματα πέρα ἀπό τήν ἀποκατάσταση τῆς λειτουργικῆς σημασίας τῶν ἐξαμηνῶν.

Γιά τούς φοιτητές ἡ κατάρτιση τῆς τρίτης περιόδου, οἱ μίνιουμ ἀπαιτήσεις, τὰ προαπαιτούμενα, ὁ διπλασιασμός τῆς ὕλης κυριολεκτικά ἢ λόγῳ διπλασιασμοῦ ἐξετάσεων (διπλάσος θέματα ἀποβλέπουν σέ τελευταία ἀνάλυση στόν περιορισμό τους στόν προσχεδιασμένο ἢ τουλάχιστο ἐπιθυμητό ρόλο. Τό πρακτικό ἀποτέλεσμα εἶναι πρωταρχικά ἡ κάμψη τῶν συνειδητῶν πολιτικῶν ἀντιστάσεων καί στή συνέχεια τῆς ἐξίσου συνειδητῆς λούφας καί τῶν συνακολούθων της.

Γιά τούς καθηγητές διδάσκοντες σημαίνει ἀναπροσαρμογή τοῦ ρόλου τους μέ τρόπο τέτοιο πού νά ἐξασφαλίζεται ἡ οὐσιαστική ἐνσωμάτωση τῶν φοιτητῶν τους στίς νέες κοινωνικές ἐπιταγές. Δέν ἀρκεῖ ἕνα πειθαρχημένο φοιτητικό κίνημα ἀλλά ἀπαιτεῖται καί αὐτοί οἱ ἴδιοι νά ὑποτάξουν τὰ προσωπικά τους βίτσια καί τίς οἰκονομικές τους ἐξαρτήσεις στά ὄραματα τῆς αὐτοδύναμης ἀνάπτυξης.

Ἡ ἀδυναμία προσαρμογῆς ἢ ἡ συνειδητή διαφωνία κάποιων ἀπ' αὐτούς ὁδηγεῖ στήν διαμόρφωση τοῦ ἐσωτερικοῦ μετώπου ἀνάμεσα στούς ἀυταρχικούς καθηγητές καί τούς τεχνοκράτες ἀνθρωπιστές.

Ἄν δοῦμε μέσα ἀπό αὐτό τό πρῶμα τὰ 6 χρόνια πού προσπαθοῦν νά ἐφαρμόσουν τὰ ἐξάμηνα στό πολυτεχνεῖο (σκεφτῆτε πόσο θά χρειαστοῦν γιά νά τὰ ἐφαρμόσουν πανελλαδικά), καταλαβαίνουμε γιατί αὐξήθηκαν τὰ ἐφαρμοσμένα μαθήματα, γιατί τὰ μαθήματα γενικῶν γνώσεων μέ πότε-ποῦρι παραδειγμάτων δέν προσφέρουν τίποτα, γιατί οἱ ἀλλαγές στά προγράμματα ὀφείλονται στίς τεχνοκρατικές ἀνησυχίες τῶν καθηγητῶν τῆς ἀπαιτήσεις ἐνός φοιτητικοῦ κινήματος τοῦ Π. Δ. Α. Γ. Γιατί ἀκόμα θεσμικά οἱ σχολές χωρίζονται σέ τμήματα ὅλο καί περισσότερο εἰδικευμένα πού περιμένουν ἀκόμα νά ἐπιλυτοῦν ἀπό τήν ἀποψη τοῦ περιεχομένου.

Ἐχουμε μέ ἄλλα λόγια νά κάνουμε μέ διακηρύξεις πού ἀναφέρονται στό καλό τοῦ ἔθνους καί τῆς παραγωγῆς καί μέτρα πού παίρνονται πρὸς αὐτή τήν κατεύθυνση. Ἡ πρόθεση ὁμως αὐτή ὄχι μόνο δέν ὑλοποιεῖται ἀλλά ἀνοίγει μέτωπα πού τελικά τήν βραχυκλιώνουν. Ἡ εἰσοδος τεχνοκρατῶν στήν ἐκπαίδευση κολλάει στή γεροντοκρατία, καί τήν ἔλλειψη ὑλικοτεχνικῆς υποδομῆς ὅπου τὰ τεχνοκρατικά τους ὄραματα θά μπορούσαν νά βροῦν κάποιο ἔδαφος. Εἶναι γνωστό ἐξάλλου ὅτι οἰκονομική κρίση καί ἀύξηση τῶν δαπανῶν γιά τήν παιδεία εἶναι ἀσυνβίβαστα. Ταυτόχρονα ἡ ποσότητα μέχρι τώρα τῶν φοιτητῶν ἦταν τέτοια πού δέν καλοῦπαριζόταν στίς ἐθνικές ἐπιταγές. Μόνο καθῶς τό σχολεῖο καί τό γυμνάσιο ἀλλάζουν βρίσκουν ἕδαφος τέτοιες νοοτροπίες γιά νά ἀναπτυχθοῦν. Χρειάζεται οἱ πολιτικοποιημένοι νά καμφθοῦν καί οἱ λουφατζήδες νά πειθοῦν ἠθικά ἢ προοπτικά, πράγματα ἀκόμα ἀδύνατα. Τό μόνο πού γίνεται ἀλλά πού δέν λύνει τό πρόβλημα εἶναι ἡ ἀνοχή διδασκόντων ἀπέναντι στή λούφα γιά νά τήν στρεφει ἐνάντια στήν πολιτική πού συχνά ἐνοσαρκνώνεται στά ἴδια πρόσωπα.

Τὰ ἐξάμηνα περιορίζονται ἀκόμη σέ ἀναδιάρθρωση στό ἐπίπεδο τῆς ὑποδομῆς γιατί κάπου ὑπάρχει καί ἡ οἰκονομική κρίση. Ἡ πείση πού λέγεται ἀνεργία σέ ἀντιδιαστολή μέ τίς ζωτικές ἀλλά ταυτόχρονα περιορισμένες ἀνάγκες τῆς τεχνολογίας σέ ἐξειδικευμένους τεχνοκράτες ἐντείνου τήν ἀντίφαση τῶν σπουδῶν. Ἐνῶ ἡ ἐπιθυμητή ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς χρειάζεται ἐργονόμους καί τεχνοκράτες, ἡ οἰκονομική κρίση δημιουργεῖ ἀρπακολητζίδες. Τό σχέδιο προγράμματος τῆς σχολῆς ἀρχιτεκτόνων προβλέπει ἤδη ἀπό τό 1977 τόν χωρισμό τῆς σχολῆς σέ πολυεπίπεδο, βιομηχανικούς σχεδιαστές καί ἀρχιτέκτονες. Οἱ πτυχιούχοι τοῦ 1932, εἶναι ἀρχιτέκτονες μέ δικαιοδοσίες πολιτικοῦ μηχανικοῦ, ἠλεκτρολόγου, ὑδραυλικοῦ καί τοπογράφου γιά ἔργα μικρῆς κλίμακας γιατί εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιά νά ἐξασφαλιστεῖ ὁ ἐπιούσιος.

Μέσα στην πολυπλοκότητα των εξαμήνων, στήσχο λή μου στην άρχη υπήρξαν ειδικοί πούσου έξη γούσαν πώς θά γραφτείς, πού, τί θά κάνεις, δια λύθησαν οι κοινές άναφορές και όμοφυχίες του φοιτητικού κινήματος. Εξασφαλίστηκαν οι προ υποθέσεις για τή άτομικοποίηση και τήν άπο γοήτευση. Διαμόρφωσαν μία καλύτερη ποιότητα φοιτητών και μελλοντικών τεχνοκρατών όχι άπο τήν σκοπία τής επιστημονικής κατάρτισης, αλλά άπό τό πρόσμα τής κοινωνικής ύποταγής.

Τά σημάδια είναι φανερά. Η καταστροφή των κοινωνικά άναντίστοιχων αξιών πού μās προσ- διόρισαν σαν κίνημα, οδήγησαν σύντομα άπό ά- γωνιστική πλειοδοσία-πού μās ξεχώριζε σα χώ- ρο- σε έκρεμότητα, χλαπάτσα, στο χάσιμο του όνειρου πού δέν βρήκαμε ποτέ.

Τά φαινόμενα χαρτοπαιξία, ήπιδόρομο, χουλι- γκανισμός, Σαλάμπας (σ' αγαπάω, μ' άκούεις), φυ- γή στην υπαιθρο, στα όποία ύ- πήρξαμε πρωτοπόροι στο φοιτητικό κίνημα σα ΕΜΠ καταγράφουν τήν πολιτική και κοινωνική έξαθλίωση του κινήματος. Ταυτόχρονα άποτε- λούν και δείκτες τής άνελαστικότητας του συ- στήματος άπέναντι σε μία νεολαία πού σπρώ- νεται σε λύσεις αυτόκαταστροφικές. Η άπα- ντηση στην άνεργία και τήν μιζέρια δέν εί- ναι ή άρνηση τής δουλειάς και ό έρωτας αλλά τά καταναλωτικά τους ύποκατάστατα. Κάπου ό- λος αυτός ό ένστερνισμός "αξιών" τής κοινω- νικής κρίσης άρχικά είρωνικά, κατόπιν κριτι- κά στο τέλος ούσιαστικά είναι ή άλλη όψη του ύποταγμένου οίκογενειάρχη. Μετά τό κοινωνι- κό βόλεμα άκολουθεϊ και τό οίκονομικό. Μία δουλίτσα στην άρχη για τό χαρτζιλίκι, στη συ νέχεια για τήν άποκατάσταση μας-άνεργία βλέ- πετε- οδήγησε στο να γεμίσει ό κρατικός μη- χανισμός από τή βουλή μέχρι τους δήμους και τά ύπουργεία από πρώην και νυν συμφοιτητές μας. Οι γάμοι παλαιών συναγωνιστριών και συ ναγωνιστών βρίσκονται στην ήμερήσια διάταξη.

Η καθυπόταξη του φ.κ. δημιούργησε συνοπτι- κά μία νέα φιγούρα φοιτητή, όπως θάλεγε και ή "Ρήξη": Πολιτικά και κοινωνικά άνώδунου επιστημονικά άκατάρτιστου, τεχνικά μέτριου με- δυό λόγια του είδικευμένου ήλίθιου.

Θά αξίζει κάποια στιγμή κάποιος να άντιδια- στήλει τον είδικευμένο ήλίθιο με τον κοινω- νικό προλετάριο, το άλλο δημιούργημα τής κοι- νωνικής εξέλιξης.

Μία και πιάστηκε αυτό τό θέμα-κεφάλαιου/έρ- γασίας-ας ξεκινήσουμε άλλη μια φορά παρα- τηρώντας τό φοιτητικό κίνημα και να καταλή- ξουμε στη παραγωγή. Σκεφτείτε ή θυμηθείτε ά- νόλογα με τήν ηλικία σας ότι τό 75 τά ΔΣ συ- μπαραστέκονταν σε άπεργίες, τό άσυλο άνήκε κ' σε έργάτες, όλοι είχαν φασκελώσει τά μαθήμα- τα, ό κόσμος πήγαινε στη σχολή για τά πηγαδά- κια και ότι οι έρωτήσεις στους διδάσκοντες ή- ταν προκλητικές και όχι διευκρινιστικές. Τό τί συμβαίνει τώρα τό άκούσαμε χτες στην ένη- μέρωση. Τό πώς τά εξαμήνα κατορθώνουν τήν ύ- ποταγή των φοιτητών σε δοσμένα πρότυπα συ- μπεριφοράς και νοοτροπίας φαίνεται και από ένα ακόμη παράδειγμα: Οι καθηγητές τής scho- λής χημικών-μηχανικών είναι καλλιεργημένοι, φιλελεύθεροι και μπουρζουάδες. Οι φοιτητές τους πλέον είναι επιστήμονες, πλουσιόπαιδα, τουλάχιστον ρηγάδες. Οι καθηγητές τής scho- λής μεταλλειολόγων είναι χαμηλότεροι κοινωνι- κά και περισσότερο άυστηροί. Οι φοιτητές τους θεωρούνται πιο άγροίκοι σε σχέση με- τους χημικούς, κινίτες. Οι παρόντες έξαιρου- νται βέβαια. Οι καθηγητές τής σχολής άρχιτε-

κτών είναι προοδευτικοί, εύαίσθητοι σε κοι- νωνικές διεργασίες χωρίς πρωτοβουλίες όμως. Οι φοιτητές τους είναι έξτρεμιστές κουλτου- ριάρηδες, αλλά άτολμοι να προχωρήσουν αυτά πού συήθως ξεκινάν πρώτοι. Οι παρόντες δέν έξαιρούνται.

Η περίφημη άνεργία δέν επιτρέπει να φανούν καθαρά ακόμη τά πράγματα στο επίπεδο τής πα- ραγωγής. Τό χάσμα ανάμεσα σε άμόρφτους έ- μπειρικούς οικόδομους και μεταλωρύχους και άχρησους άρχιτέκτονες και μηχανικούς μετα- λείων είναι έντονο και δέν καλύπτεται από τήν αναδιάρθρωση των εξαμήνων.

Η άσυνενοσία έντείνεται καθόσον και στην έργατική τάξη ή είσαγωγή τής τεχνολογίας ύ- ποκαθιστά τους μάστορες από τά μηχανήματα, τουλάχιστον σε άρχικό στάδιο. Ένα παράδει- γμα από τήν οίκοδομή. Τό έτοιμο μετόν κα- τήρησε τους μετατζήδες πού γνώριζαν να ύπο- λογίζουν έμπειρικά τήν άντοχή του άνάλογα με- τις άπαιτήσεις του μηχανικού, πού λέγαν: τόσα κιλά σε κάθε χαρμάνι. Τώρα ή χρήση από τους μηχανικούς μονάδων τής ΕΟΚ πού άγνοούν οι τεχνίτες οδήγει σε τραγικά ή γελοία άποτελέ- σματα, άφου οι μάστορες σκέφτονται με κιλά κ' όχι με μονάδες τής ΕΟΚ.

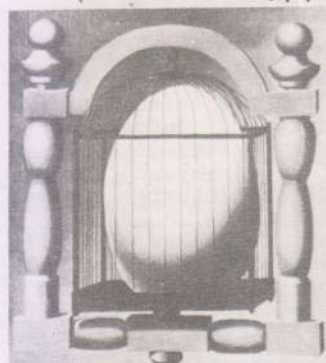
Ταυτόχρονα οι γενικές θεωρητικές γνώσεις έ- νω άποβλέπουν στην δυνατότητα προσαρμογής του μηχανικού στις άνάγκες τής παραγωγής κα- θώς μεταβάλλονται, έντείνουν τό πρόβλημα του διαχωρισμού χειρωνακτικής και πνευματικής έ- ργασίας. Η έρρονομία στο έλληνικό έργοτάξιο πολεμείται όχι μόνο ταξικά αλλά και από τήν ίδιουσγκρασία του έλληνα έργάτη πού δύσκολα δουλεύει με γερμανικές προδιαγραφές. Άκόμη ή επίδιόρθωση μηχανήματος από τεχνικό και όχι τό χειριστή του ισόδυνα μετ' έγκληματα θοσιώσεως. Στην ΜΕΑ τό 76 οι έργάτες είχαν τροποποιήσει τά μηχανάκια σε τέτοιο βαθμό πού όταν χάλαγαν μόνο αυτοί μπορούσαν να τά έπισκευάσουν.

Είναι φανερό ότι τόσο οι γενικές γνώσεις ό- σο και ή έξειδίκευση στα όποία άποβλέπονται εξαμήνα δέν μπορεί να επιτύχουν να συνδέ- σουν τους νέους μηχανικούς, είτε διευθυντές, είτε τεχνολόγους με τήν παραγωγή. Οι έπισκε- φεις των φοιτητών στα έργοτάξια δέν προσθέ- τουν τίποτα από τήν άποψη τής έμπειρίας, κα- θόσον είναι κυριολεκτικά έπισκέψεις αλλά σίγουρα τους βοηθούν να ξεκαθαρίσουν και τή τελευταία άμφιβολία τους για τον ένδιάμεσο ρόλο τους ανάμεσα στο κεφάλαιο και τήν έργα- σία.

ΜΟΡΙΑΚΗ ΕΠΙΝΑΣΤΑΣΗ

(Μια συνέντευξη με το Φελίξ Γκουαταρί)

ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

ΡΗΣΗ:

Πώς θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την άνοδο των σοσιαλιστών στην εξουσία, πώς εντάσσεται μέσα στο πλαίσιο της κρίσης του γαλλικού και παγκόσμιου καπιταλισμού;

Φελίξ Γκουαταρί:

Πράγματι, πιστεύω ότι δεν μπορούμε να μιλάμε για οποιοδήποτε πρόβλημα, κοινωνικό, πολιτιστικό, πολιτικό, σε μια ευρωπαϊκή χώρα, δίχως να το ανάγουμε σε πανευρωπαϊκό πλαίσιο. Πράγματι πιστεύω ότι έστω και αν η ευρωπαϊκή ενότητα, σε πολιτικό, νομικό, κλπ. πλαίσιο υπάρχει ελάχιστα ή άσχημα, ωστόσο υπάρχουν αντικειμενικά κοινωνικές αλληλεπιδράσεις που εκφράζονται σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Μπορούμε λοιπόν να υποθέσουμε ότι υπάρχει ένα γενικό κίνημα σοσιαλδημοκρατικοποίησης στην Ευρώπη, παρά το γεγονός ότι οι Εργατικοί ή η γερμανική σοσιαλδημοκρατία γνωρίζουν σοβαρές δυσκολίες. Αν υπολογίσει κανείς τους σοσιαλ-δημοκρατικούς μηχανισμούς στην Ευρώπη που αυτή την περίοδο ανέρχονται στην εξουσία, είναι κάτι πολύ χαρακτηριστικό. Η Γαλλία, η Ελλάδα, η Ισπανία, η Αυστρία, η Σουηδία, η άνοδος των σοσιαλιστών στην Ιταλία, κλπ.

Οι καθοδηγητικές ομάδες διαχειρίζονται την κρίση σε μια προοπτική βραχυπρόθεσμη. Λίγο ενδιαφέρουν εξάλλου οι αναφορές της καθεμιάς, αν είναι μονεταριστές ή αν επιδιώκουν μια ελάχιστη παρέμβαση του Κράτους, όλα αυτά για μένα προσωπικά είναι εντελώς πλασματικά, γιατί στην ουσία, όποιες

Δημοσιεύουμε παρακάτω συνέντευξη που πήραμε από το Γάλλο διανοούμενο Φελίξ Γκουαταρί, που είχε έρθει στην Αθήνα το Νοέμβριο του 1982, καλεσμένος από το «Αμφί» για να μιλήσει στο συνέδριο που οργάνωσε το τελευταίο με θέμα: «Σεξουαλικότητες και πολιτική».

Στην Ελλάδα ο Φελίξ Γκουαταρί είναι γνωστός από τη δημοσίευση του έργου «Σχιζοφρένεια και καπιταλισμός - Ο Αντι-Οιδίποδας» (Εκδόσεις Ράππα), που έγραψε μαζί με τον Ζυλ Ντελέζ.

Υπήρξε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας, από το οποίο αποχώρησε στη δεκαετία του 60. Έχει πάρει ενεργό μέρος στα κινήματα που ξέσπασαν στη Γαλλία μετά το Μάη του 68, και από το 75 και μετά σ' αυτό που εκφράστηκε σαν Αυτονομία. Συμμετείχε στο Συνέδριο - φεστιβάλ του κινήματος στη Μπολόνια το 1977, και υπήρξε ένα από τα βασικά στελέχη του CINEL (συσπείρωση που αγωνίστηκε ενάντια στην ποινικοποίηση του κινήματος και την οργάνωση της πανευρωπαϊκής καταστολής). Διευθύνει ακόμα σαν ψυχαναλυτής την κλινική LA BORDE, έξω από το Παρίσι, και έχει γράψει πολλά βιβλία και άρθρα (ένα από τα οποία, «Η μοριακή επανάσταση», πρόκειται να εκδοθεί σύντομα από τις εκδόσεις «Κομμούνα»).

και αν είναι οι ιδεολογικές αναφορές τους, εφαρμόζουν τη μόνη πολιτική που μπορούν να εφαρμόσουν. Κι αυτό είναι προφανές, εκτός ίσως από την περίπτωση της Θάτσερ, που αντιπροσωπεύει πραγματικά ένα εντελώς ιδιαίτερο φαινόμενο, βλέπουμε δηλαδή ότι σήμερα η πολιτική του Μωρούά δεν είναι και πολύ διαφορετική από την πολιτική που ακολούθησε ο Μπάρ. Δηλαδή η πολιτική του Μπαρ θα είχε στραφεί κάπως προς την κατεύθυνση της μεγαλύτερης δυνατής παρέμβασης του κράτους, και όμοια σε όλα τα ζητήματα δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας, και αντίστροφα βλέπουμε ότι η σοσιαλιστική κυβέρνηση έχει περάσει προς μια απόλυτα μονεταριστική διαχείριση της κρίσης στη Γαλλία.

ΡΗΣΗ:

Δηλαδή γίνεται το αντίστροφο;

Φ. Γκουαταρί:

Ακριβώς! Με μια διαφορά ενός χρόνου. Ωστόσο, δεν είναι αυτό που θα λύσει τις κοινωνικές εντάσεις που προκύπτουν απ' αυτή την κρίση, που είναι κάτι περισσότερο από μια κρίση, που είναι ένας κλονισμός του παγκόσμιου ενσωματωμένου καπιταλισμού. Γιατί στην ουσία το ζήτημα που μπαίνει είναι να προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε το γεγονός ότι υπάρχει ένας ορισμένος αριθμός εθνικών δομών, κρατικών δομών, παλαιών, ορισμένοι παλιοί τύποι συσχετισμού δυνάμεων που σήμερα έχουν τσακιστεί. Ο καπιταλισμός προσπαθεί, αποκεντρώνεται, υπερβαίνει

τους παλιούς τύπους συσχετισμών δύναμης, ευρωπαϊκούς — συμπεριλαμβανοντας και τις ΗΠΑ — πράγμα που δεν σημαίνει ότι θα εγκαταλείψει χώρες όπως η Γαλλία, η Ιταλία, η Γερμανία.

Εν πάσει περιπτώσει, είναι τα υποσύνολα αυτών των χωρών που θα παραμείνουν τα καπιταλιστικά οχυρά, θέλω να πω ότι οι ενότητες των οικονομικών εξουσιών δεν συμπίπτουν πια με τις ενότητες των εθνικών εξουσιών. Αυτό γίνεται αισθητό για παράδειγμα στις Ηνωμ. Πολιτείες όπου βλέπουμε πως ο αμερικάνικος καπιταλισμός δεν είναι ο καπιταλισμός των Ηνωμ. Πολιτειών. Είναι ένας καπιταλισμός οικονομικών υπο-συνόλων των Ηνωμ. Πολιτειών, οργανωμένων σε παγκοσμιοποιημένες δομές, που μπορούν να παρέμβουν μέσα από επενδύσεις που γίνονται τόσο στην Ιαπωνία όσο και στο Κουβέιτ, τη Γερμανία, κλπ.

Εδώ βρίσκεται λοιπόν η κρίση. Πώς λοιπόν μπορούν να διατηρηθούν αυτές οι δομές; Πώς είναι δυνατόν να πειθαρχήσεις, να ιεραρχικοποιήσεις, πώς να διατηρήσεις μια κοινωνική τάξη πραγμάτων, με δεδομένη αυτή την τεράστια αναστάτωση που καταδικάζει ολόκληρες χώρες να μην είναι τίποτε άλλο παρά οικονομικές ζώνες δεύτερης κατηγορίας; υπάρχουν ολόκληρες περιοχές που είναι καταδικασμένες στον τουρισμό, άλλες που είναι καταδικασμένες στην παραγωγή ειδών λαϊκής τέχνης — ολόκληρες περιοχές σπρώχνονται στην εργασιοθεραπεία, υπάρχει μια εκπληκτική περιθωριοποίηση κάθε είδους οικονομικού τομέα. Αν

κάποιος πρότεινε στη γαλλική κυβέρνηση μια λύση για ν' απασχοληθούν οι εκατοντάδες χιλιάδες ανθρακωρύχοι της Γαλλίας, οτιδήποτε και να έκαναν, θα το θεωρούσαν όλοι θαύμα, αρκεί μονάχα να τους απασχολήσουμε, να μας αφήσουν στην ησυχία μας! Ωστόσο ο συλλογισμός αυτός δεν στέκει παρά μονάχα αν τον τοποθετήσουμε στο πλαίσιο της παγκόσμιας αγοράς.

Είναι προφανές ότι για να σταθεί στα πόδια της μια τέτοια κοινωνία, θα πρέπει από τη μια πλευρά να ενσωματωθούν στο μάξιμουμ δυνατό οι εξασφαλισμένες εργατικές τάξεις, οι μισθωτές εξασφαλισμένες εργατικές τάξεις, ενώ από την άλλη θα πρέπει να βρεθούν μέσα σταθεροποίησης όλων αυτών των περιθωριακών, όχι μόνο των παραδοσιακών περιθωριακών αλλά όλων αυτών των στρωμάτων που έχουν περιθωριοποιηθεί με τρόπο ενεργητικό από την ίδια την κοινωνία. Υπάρχει μια σημαντική αναντιστοιχία ανάμεσα στην εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων που συγκεντρώνονται σε ορισμένες ολότιπτες οι οποίες τείνουν να ξεφύγουν από τον έλεγχο των εθνικών πολιτικών εξουσιών, και σ' εκείνη την τεράστια κοινωνική μάζα που πρέπει ν' αποτελέσει το αντικείμενο διαχείρισης, εξ ου και η υπ' αριθμόν 1 βιομηχανία που δεν είναι πια η παραγωγή ηλεκτρισμού, πετρελαίου ή σιδήρου, αλλά είναι η παραγωγή υποκειμενικότητας. Πώς δηλαδή, μέσα από τα μαζικά μέσα επικοινωνίας, μέσα από τους κοινωνικούς εξοπλισμούς, πώς να παραχθεί το υπόστρωμα, η κοινωνική υποδομή αυτού του παραγωγικού συστήματος. Γιατί αν δεν υπάρξει αυτή η εγγύηση, τίποτα δεν μπορεί να οικοδομηθεί. Δεν μπορείς να χτίσεις υπερσύγχρονες βιομηχανίες σ' ένα μέρος όπου δεν ξέρεις αν το έδαφος θα μείνει σταθερό. Όπως ξέρεις, στη Ρουμανία, μετά τον πόλεμο,

είχαν προγραμματίσει να χτίσουν αυτοκινητοβιομηχανίες μέσα στα έλη. Άρχισαν να χτίζουν αλλά γκρεμίζονταν. Στην προκειμένη περίπτωση το έλος, το έδαφος, δεν είναι υλικό, πραγματικό έδαφος, είναι το υποκειμενικό, το συλλογικό έδαφος. Πώς να καταστρώσεις ένα βιομηχανικό πρόγραμμα σε μια χώρα όταν δεν είσαι σίγουρος ότι δεν πρόκειται να αναστατωθεί από κοινωνική άποψη. Είναι προτιμότερο να πας στη Νότιο Κορέα, στη Φορμόζα.

ΡΗΣΗ:

Αυτός είναι και ο λόγος που δεν έρχονται στην Ελλάδα

Φ. Γκουαταρί:

Είναι δυνατόν να δημιουργήσει κανείς υπερσύγχρονες βιομηχανίες για την παραγωγή υπολογιστών στην Ελλάδα; Όχι, το έδαφος είναι πολύ μαλακό. Δεν είναι δυνατό. Η πρώτη ύλη, η υποδομή της παραγωγής, είναι αυτή η παραγωγή υποκειμενικότητας. Κατασκευάστε μια ελληνική, ισπανική, ευρωπαϊκή εργατική τάξη σαν την γαλιανέζικη. Μονάχα τότε θα μπορέσουμε να κάνουμε την οικονομία να δουλέψει. Αυτή είναι η υπ' αριθμόν ένα παραγωγή υποκειμενικότητας. Για παράδειγμα, σήμερα στις Ηνωμ. Πολιτείες, υπάρχουν πολύ σοβαρά γραφεία μελετών, οργανισμοί που κεφαλαιοποιούν το μάξιμουμ της γνώσης, για να βρεθούν τρόποι να απαλλαγούν από τα συνδικάτα, να γιατρευτούμε απ' αυτό το είδος της κοινωνικής ασθένειας...

Η παραγωγή μιας υποκειμενικότητας απαλλαγμένης από τη συνδικαλιστική

ασθένεια γίνεται κάτι τόσο σημαντικό όσο και η μελέτη της πληροφορικής ή της τηλεματικής.

Έτσι τοποθετώ την άνοδο των σοσιαλδημοκρατών στην εξουσία, για ν' απαντήσω στην ερώτησή σας. Ίσως αυτοί να διαθέτουν μια ιδιαίτερη τεχνική επεξεργασίας αυτού του ζητήματος ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης. Και είναι αλήθεια ότι στη Γερμανία είχαν κάποια αποτελέσματα σ' ένα ορισμένο βαθμό. Όσο για μένα, δεν είμαι πεισμένος ότι απαντούν στην προβληματική της ευρωπαϊκής κρίσης. Ωστόσο, δεν είμαι πεισμένος και για το αντίθετο. Με την έννοια ότι το σοσιαλιστικό κόμμα, με την παράδοση που έχει, είναι σίγουρα ολότελα ανίκανο. Πρόκειται για ένα κόμμα υπερβολικά παραδοσιακού χαρακτήρα, μικρομεσαίο... Ωστόσο, η δυνατότητα ενσωμάτωσης που αντιπροσωπεύουν άνθρωποι σαν τον Ροκάρ, τον Σέβενεμαν, πιθανά να τους κάνει ικανούς όχι τόσο να ιαπωνοποιήσουν αλλά τουλάχιστον να φέρουν κάτι καινούριο που να ανταποκρίνεται καλύτερα στη σημερινή κατάσταση. Είναι μια υπόθεση, δεν είμαι σίγουρος.

ΡΗΣΗ:

Το ζήτημα που τίθεται είναι πώς θα απαντήσουν στην υπο-απασχόληση, την ανεργία που ολοένα αυξάνεται.

Φ. Γκουαταρί:

Πιστεύετε ότι είναι τόσο δραματική η κατάσταση για τον κόσμο;

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ

ΡΗΣΗ:

Ίσως όχι, αλλά κοιτάξε όλα αυτά τα κινήματα των νέων στη Γερμανία, την Ολλανδία, την Αγγλία, που τελικά αντιδρούν σ' αυτές τις προσπάθειες.

Φ. Γκουαταρί:

Μα φυσικά, ευτυχώς. Σκέφτομαι όμως το εξής: σ' αυτό το πεδίο, η λογική δράση - αντίδραση είναι άραγε η πιο σωστή; Η λογική δράση - αντίδραση είναι η λογική πάνω στην οποία στηρίχτηκε το εργατικό κίνημα από την εποχή του Λένιν και ακόμα νωρίτερα. Ο κόσμος θ' αντιδράσει. Σίγουρα όμως ο παγκόσμιος ενσωματωμένος καπιταλισμός, οι εξουσίες, θ' αντιδράσουν στην αντίδραση. Κάποια μέρα θα μας

σερβίρουν ένα νόμο για τους καταληψίες... Πιστεύω ότι ο παγκόσμιος ενσωματωμένος καπιταλισμός έχει μια μεγάλη ικανότητα να αντιμετωπίσει αυτά τα προβλήματα.

Πιστεύω ότι οι ελίτ που βρίσκονται στην εξουσία θα έχουν όλο και πιο συχνά να κάνουν με τέτοιας φύσης προβληματικές. Και σήμερα βλέπουμε ότι σε σχέση με το πρόβλημα της οικολογίας, για παράδειγμα, όχι μόνο απαντούν μέσα στα πλαίσια της σχέσης δράση - αντίδραση, αλλά η οικολογία στη Γαλλία μεταβάλλεται αυτή τη στιγμή σε μια από τις κυριότερες βιομηχανίες. Οι οικολόγοι δεν είναι πια απλά ένα κίνημα διαμαρτυρίας, είναι ένα επάγγελμα του μέλλοντος.

Ζήτω οι φεμινίστριες, ζήτω η εναλλακτική ψυχιατρική! Ίδου τα επαγγέλματα του μέλλοντος, γίνετε όλοι αμφισβητίες! Να λοιπόν γιατί δεν πιστεύω τόσο στη σωρευτική δυνατότητα του φαινομένου δράση - αντίδραση, στη συσσώρευση των συστημάτων αντίδρασης. Χωρίς αμφιβολία οι αντιδράσεις υπάρχουν αλλά δεν είναι σωρευτικές.

Για παράδειγμα, μπορεί να έχουμε μια πολύ βίαιη αντίδραση του γυναικείου κινήματος απέναντι σε κάποιο μέτρο. Και εδώ αγγίζουμε ένα ουσιαστικό ζήτημα. Όσο αυτά τα κοινωνικά κινήματα παραμένουν απλές απαντήσεις, θα εξακολουθούν να είναι απολύτως αφομοιώσιμα. Και ωστόσο, είναι βασικό να υπάρχουν μέσα στην αυτονομία και την ιδιαιτερότητά τους. Αυτή τη στιγμή μεταβάλλονται σε μαζικά κινήματα με πραγματική απήχηση. Και σ' αυτό εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα. Ζήτω η αφομοίωση! Μπορείτε να με αφομοιώσετε, για μένα δεν έχει καμιά σημασία, το πρόβλημα δεν είναι εκεί. Αντίθετα, το πρόβλημα βρίσκεται στην οικοδόμηση, μέσα απ' αυτά τα κοινωνικά κινήματα, ορισμένων αλληλουχιών πάλης, κάποιων οργανωτικών μορφών που θα επιτρέψουν πράγματι να τις χρησιμοποιήσουμε στους μελλοντικούς πολιτικούς αγώνες ώστε να ανατρέψουμε τις υπάρχουσες δομές, την ουσία τους, τον τύπο οργάνωσής τους.

Έχουμε, αν θέλετε, αυτό το παράδοξο, που εκφράστηκε ιστορικά, με δραματικό τρόπο, στην Ιταλία. Έχουμε δηλαδή το σύνολο των κοινωνικών κινήματων που αναπτύχθηκαν στο λεγόμενο χώρο της αυτονομίας με μια τέτοια ζωτικότητα από την οποία επωφελήθηκε ο ιταλικός καπιταλισμός. Γιατί δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως αν ο ιταλικός καπιταλισμός παραμένει ένας από τους δυναμικότερους στην Ευρώπη, αυτό είναι συνέπεια των δομών της υπόγειας οικονομίας.

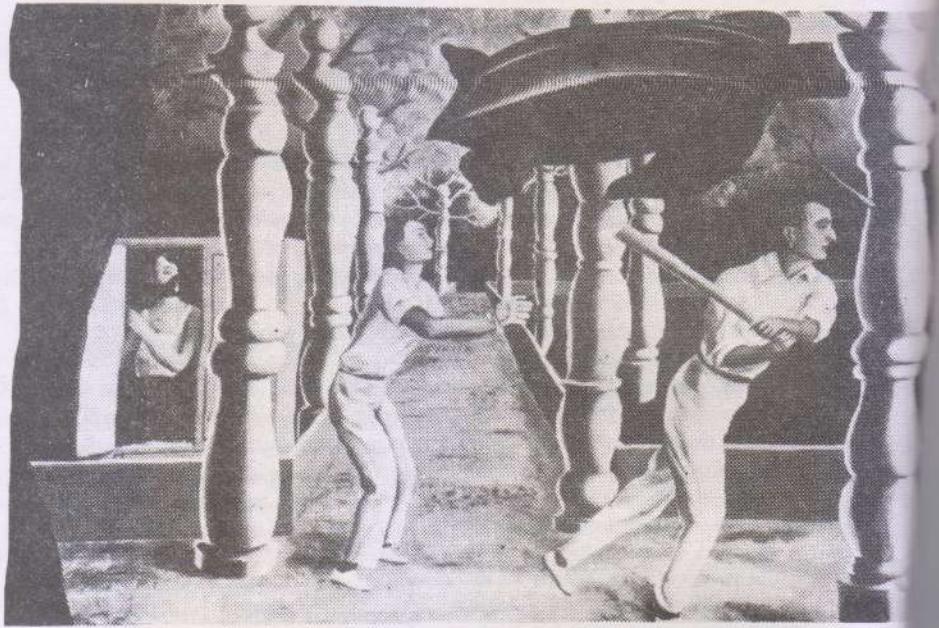
ΡΗΞΗ:

Αρκετά παράδοξα αυτή η υπόγεια οικονομία εμφανίστηκε και στην Αγγλία τα τελευταία χρόνια. Είναι κάτι το καινούριο.

Φ. Γκουαταρί:

Αυτό είναι καταπληκτικό. Είναι ακριβώς αυτοί οι παράγοντες ρήξης με τον κυρίαρχο τρόπο που επέτρεψαν συγκεκριμένα στην Ιταλία να αποκτήσει μια αρκετά καλή θέση στο πεδίο των εξωτερικών ανταλλαγών. Παράδοξο!

Το πρόβλημα που μπαίνει είναι αντίθετα το γεγονός ότι τα κινήματα που

προσπάθησαν, όχι να κεφαλαιοποιήσουν αλλά να συναρθρώσουν τους διάφορους αγώνες με στόχους που ανάγονται σ' ένα άλλο επίπεδο, σφρηγήτησαν εργαλεία που αποδείχτηκαν εντελώς ακατάλληλα να έχουν μια πραγματική επιρροή. (Είναι γεγονός ότι δεν είναι με τόσους ελεύθερους ραδιοφωνικούς σταθμούς, τόσα γυναικεία κινήματα, κλπ. που θα μπορούσαμε ν' αλλάξουμε τις δομές του Κράτους. Όσο και αν αθροίζουμε όλα αυτά τα κινήματα, το αποτέλεσμα θα είναι μηδέν, δεν είναι αυτό το επίπεδο στο οποίο θα πρέπει να δράσουμε, δεν αρκεί το σύστημα δράση - αντίδραση). Και τι υπάρχει τελικά; Μια κάποια εργατίστικη αντίληψη της οργάνωσης συνολικά γκρουπουσκουλιάρικη, κάποιες ψευδο-αναρχο-σιτουασιονιστικές αντιλήψεις αυτονομίας (Ινδιάνοι των μητροπόλεων) που δεν προσφέρουν τίποτα, και τέλος αυτή η τερατώδης διαστροφή, για μένα τουλάχιστον, αυτές οι πολεμικές μηχανές, αυτά τα τρομοκρατικά γκρουπούσκουλα, οι άνθρωποι που πίστεψαν ότι ενσάρκωναν την ιστορία (Ερυθρές Ταξιαρχίες, ΡΑΦ, Πρώτη Γραμμή). Και αυτό που με εκπλήσσει περισσότερο απ' όλα είναι το γεγονός ότι αυτούς πήραν στα σοβαρά περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο. Κι έπειτα αυτά τα κινήματα χρησιμοποιήθηκαν από κάθε είδους πιθανό συσχετισμό δυνάμεων.

Δεν λέω ότι χρησιμοποιήθηκαν με την έννοια ότι είχαν διαβρωθεί από την αστυνομία, κι άλλωστε αυτό δεν έχει σημασία ακόμα και αν κατά τόπους ήταν αλήθεια. Αλλά στην υπόθεση Μόρο φαίνεται καλά ότι αυτά τα κινήματα χρησιμοποιήθηκαν. Είναι πραγματικά ένα πρόβλημα το να βλέπεις σε ποιο βαθμό πάντα η οργάνωση η πιο ηλίθια, με τις λιγότερες δυνατότητες να έχει μια πραγματική αποτελεσματικότητα, είναι εκείνη που βρίσκεται πάντα στο κέντρο της επικαιρότητας.

Κι έτσι, σε τελική ανάλυση, όλες αυτές οι μορφές οργάνωσης τι μπορούν να λύσουν, πώς μπορούν ν' απαντήσουν σ' αυτό το πρόβλημα της τεράστιας μεταλλαγής που πραγματοποιείται σήμερα και που εκφράζεται με την εμφάνιση ενός νέου τύπου εργατικής τάξης, των πρόσκαιρα εργαζόμενων, του φεμινιστικού κινήματος που αναζητά το δρόμο του, όλης αυτής της τεράστιας μάζας των διανοούμενων που δεν είναι διανοούμενοι, των φοιτητών, που είναι φοιτητές - εργαζόμενοι, όλων αυτών των ανθρώπων στην ευρωπαϊκή κοινωνία που πραγματικά δεν ξέρουν τι κάνουν, τι λόγο ύπαρξης έχουν. Υπάρχει μια κρίση της αξιοπρέπειας της εργασίας μέσα από την ίδια αυτή τη διαδικασία. Και όμως, στην ιστορία του καπιταλισμού, η προώθηση μιας κάποιας αξιοπρέπειας της εργασίας υπήρξε κάτι πολύ σημαντικό

ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

ΡΗΣΗ:

Από τη στιγμή που λες πως δεν υπάρχει διέξοδος από αυτό που λέμε κίνημα, έτσι όπως έχει υπάρξει μέχρι σήμερα, θα περάσουμε στο επόμενο ζήτημα, το ζήτημα της σύνδεσης αυτής της μάζας των ανθρώπων με αυτό που ονομάζουμε εξασφαλισμένη εργατική τάξη. Και αν δεν υπάρχει δυνατότητα ρήξης με το Κράτος από το κάθε κομμάτι μόνο του, μήπως υπάρχει δυνατότητα ενοποίησης αυτών των δύο δυνάμεων της εργατικής τάξης; Γιατί κατά την άποψή μου, σήμερα υπάρχουν δυο δυνάμεις της εργατικής τάξης, μια που είναι εξασφαλισμένη και μια άλλη που δεν είναι, οι προλετάριοι, αν θες.

Φ. Γκουαταρί:

Ω, ακριβώς σ' αυτό το σημείο, τουλάχιστον από την άποψη του λεξιλογίου, μπορώ να πω ότι θα απομακρυνόμουν από τον Τόνι (σ.τ.μ. εννοεί το Νέγκρι). Ακριβώς αυτή η έννοια της εργατικής τάξης δεν είναι για μένα τόσο προφανής.

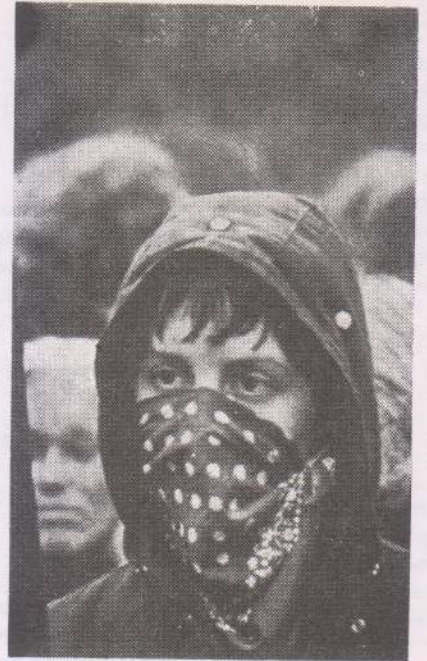
Εγώ πιστεύω περισσότερο ότι υπάρχει μια διαδικασία παραγωγής υποκειμενικότητας που είναι ομογενοποιημένη αλλά και πολωτική. Πρόκειται δηλαδή για μια υποκειμενικότητα που έχει τρεις πόλους: ένας πόλος είναι η παραγωγή των ελίτ που κατέχουν την χρηματιστική, οικονομική, γραφειοκρατική εξουσία, όλες τις μορφές εξουσίας και ελέγχου πάνω στην κοινωνία. Ένας δεύτερος πόλος είναι οι εξασφαλισμένοι αλλά εξασφαλισμένοι δεν είναι μόνο η εργατική τάξη αλλά όλοι οι άνθρωποι που έχουν κάποια κοινωνική υπόσταση, σίγουρα καταπιεσμένοι, υποταγμένοι στις ελίτ, αλλά που ανήκουν σε διάφορες κατηγορίες. Θέλω να πω ότι κατά την άποψή μου, οι αστυνομικοί, οι δάσκαλοι, οι κοινωνικοί λειτουργοί, ή οι άνθρωποι που εργάζονται στα εργοστάσια της Ρενώ ανήκουν στην ίδια κοινωνική κατηγορία. Δεν υπάρχει ταξική διαφορά ανάμεσά τους. Έχει σημασία αυτό. Γιατί το να τοποθετείς στην ίδια τάξη τους υπάλληλους της αστυνομίας και τους εργάτες της Ρενώ ή τα στελέχη, κλπ., βάζει κάποια προβλήματα που θα πρέπει κανείς να τα σκεφτεί καλά.

Και τέλος, ο τρίτος πόλος, οι μη εξασφαλισμένοι που αποτελούνται τόσο από τους κατ' εξοχήν μη-εξασφαλισμένους, την τεράστια μάζα των ανθρώπων που εξαρτώνται άμεσα από το Welfare State (Κράτος Προνοίας), όσο

και από την δυνατότητα απώλειας της εξασφάλισης που διαπερνά τις δυο πρώτες κατηγορίες. Δηλαδή, ακόμα και οι ελίτ, και οπωσδήποτε οι εξασφαλισμένοι, απειλούνται μόνιμα από ένα σύστημα μη - εξασφάλισης. Το πιο τέλει παράδειγμα αυτής της μη - εξασφάλισης που διαχέεται στην ατμόσφαιρα το βρίσκουμε στην ΕΣΣΔ, στην Πολωνία, όπου μπορεί κανείς να είναι μέλος του Πρεζίντιουμ και από τη μια μέρα στην άλλη να βρεθεί ... Είναι πολύ ενδιαφέρον να δει κανείς πως αυτή η αβεβαιότητα στην απασχόληση επιδρά και υποκειμενικά στους ανθρώπους. Στις Ηνωμένες Πολιτείες η εγγύηση της κοινωνικής θέσης είναι πολύ μερική. Υπάρχουν άτομα πολύ νεαρής ηλικίας που είναι δυνατό να έχουν μυθικά συμβόλαια για δυο ή τρία χρόνια, να δουλεύουν σαν τρελοί (αυτό ισχύει κύρια στον τομέα της πληροφορικής), αλλά μόλις λήξει το συμβόλαιο, τέρμα, έχουν τελειώσει, είναι δυνατό να ξαναβρεθούν μέσα στα σκατά από τη μια μέρα στην άλλη. Και οι συνδικαλιστικές δομές στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ακόμα πιο κορπορατίστικες στο βαθμό που η εξασφάλιση μετράει τόσο πολύ. Μπορεί λοιπόν να δει κανείς τι σημαίνει η λέξη διεκδίκηση της εξασφάλισης που διαπερνά όλους τους εξασφαλισμένους.

Για μένα λοιπόν το ζήτημα είναι αυτοί οι τρεις πόλοι της ίδιας υποκειμενικότητας (γιατί πρόκειται για την ίδια υποκειμενικότητα, με την έννοια ότι το ιδανικό που κατασκευάζεται, δηλαδή η εξασφάλιση), αποτελεί επιθυμία και των δυο άλλων πόλων. Αν δεν κρατηθώ στη θέση μου, αν δεν αγκιστρωθώ, θα πέσω στην κατάσταση της μη - εξασφάλισης. Η ιδέα ότι θα μπορούσε κανείς να εισχωρήσει στις ελίτ αποκλείεται. Εκεί οι φραγμοί είναι τόσο ισχυροί όσο εκείνοι που χώριζαν την αριστοκρατία από την τρίτη τάξη. Αλλά ο κίνδυνος να βρεθεί κανείς στην κατάσταση της μη - εξασφάλισης υπάρχει παντού.

Και η υποκειμενικότητα των μη - εξασφαλισμένων δεν είναι κάτι που έχει αφεθεί στην τύχη. Με την έννοια ότι αυτοί δεν είναι μια απόφυση εξωτερική προς το προλεταριάτο. Δεν πρόκειται για εκείνο που οι μαρξιστές είχαν χαρακτηρίσει μ' αυτή την απαίσιμα έκφραση λούμπεν - προλεταριάτο. Καθόλου. Οι μη - εξασφαλισμένοι οργανώνονται, κατασκευάζονται από τον παγκόσμιο ενσωματωμένο καπιταλισμό

με βιομηχανικό τρόπο. Δεν πρόκειται για ένα τεράστιο κατακάθι, αντίθετα είναι τέλεια ελεγχόμενο (αναφέρομαι, για παράδειγμα, στο τι συμβαίνει στα αμερικάνικα γκέττο, στο Λος Άντζελες, κλπ.). Είναι οργανωμένοι σαν σε στρατόπεδα, πρόκειται ακριβώς για ένα είδος Γκουλάγκ. Αρκεί να δει κανείς τα γκέττο των νέγρων, μη - εξασφαλισμένων, που ζουν σε τεράστιους χώρους, μέσα σε τροχόσπιτα, επειδή δεν πληρώνουν φόρους, κλπ. Είναι αληθινά στρατόπεδα. Βλέπει κανείς καθαρά την περιχαράκωση, την παγίωση του συστήματος της μη - εξασφάλισης. Η βιομηχανία παγίωσης των περιθωριακών έχει να κάνει μ' αυτή την κατασκευή υποκειμενικότητας.

Το πρόβλημα της συμμαχίας, είναι ένα πρόβλημα που τίθεται. Δεν τίθεται με όρους εργατικής τάξης εξασφαλισμένης και εργατικής τάξης μη - εξασφαλισμένης. Πιστεύω ότι αυτή η κατηγοριοποίηση είναι πολύ περιοριστική. Πιστεύω ότι τίθεται περισσότερο με όρους συστημάτων αγώνα που διαπερνούν τις αλληλουχίες, συστήματα απόλυτα ανομοιογενή. Γιατί πώς μπορούμε να κάνουμε το άθροισμα του κινήματος των γυναικών, του κινήματος των περιθωριακών, των αντι - ρατσιστών, των ομοφυλόφιλων, των γέροντων, των παιδιών, πώς να κάνουμε ένα κοινό πρόγραμμα με τις γυναίκες, τους πούστηδες, τους ποιητές, τους μαύρους, τα παιδιά; Όλα αυτά δεν στέκονται μαζί... και όμως, μέσα απ' όλα αυτά υπάρχουν συστήματα ρήξης, υπάρχουν συστήματα αμφισβήτησης των στόχων της κοινωνίας.

ΡΗΞΗ:

Αυτό δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν το παγκόσμιο (καθολικό) προλεταριάτο;

Φ. Γκουαταρί:

Γιατί να τ' ονομάσεις προλεταριάτο; Γιατί να ονομάσεις προλεταριάτο τις γυναίκες, τους γέρους, τους ανθρώπους που θέλουν να κάνουν ποίηση, γιατί;

ΡΗΞΗ:

Γιατί πέρα απ' αυτούς που χαρακτη-

ρίζεις ελίτ, οι υπόλοιποι δεν έχουν τίποτε, είναι μη - εξασφαλισμένοι, δεν μπορούν παρά να γίνουν προλεταριοί.

Φ. Γκουαταρί:

Αν θέλεις μπορείς να τους ονομάσεις έτσι. Δεν είμαι καθόλου σεχταριστής, είμαι πολύ ανοιχτός. Αλλά πιστεύω ότι αυτή η ιστορία του προλεταριάτου γεννάει διαρκώς μια παρεξήγηση σε σχέση με τις εργατικές τάξεις, μας πηγαίνει πάντα πίσω στο μύθο του προλεταριάτου.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ

ΡΗΞΗ:

Πρόκειται για ένα ζήτημα προγράμματος κοινωνίας. Ότι δηλαδή, μονάχα ξεκινώντας από ένα δοσμένο τρόπο παραγωγής μιας κοινωνίας μπορούμε να έχουμε και ένα πρόγραμμα εναλλακτικό. Το πρόβλημά μου σε σχέση με όλες αυτές τις περιθωριακές ομάδες που τοποθετούνται έξω από την εργασία είναι ότι σε μια καπιταλιστική κοινωνία, όπου τόσο η υλική όσο και η μη υλική παραγωγή περνούν μέσα από έναν τύπο εργασίας, δεν μπορείς να έχεις ένα άλλο μοντέλο κοινωνίας, που να είναι ταυτόχρονα επικό και επαναστατικό, δίχως να έχεις έναν έλεγχο στην εργασία της υπάρχουσας κοινωνίας. Και αυτό νομίζω είναι το πρόβλημα που αντιμετωπίζει το επαναστατικό κίνημα εδώ και 15 χρόνια.

Φ. Γκουαταρί:

Ας πάρουμε το παράδειγμα της Βραζιλίας. Πρόκειται για ένα ενδιαφέρον παράδειγμα σήμερα γιατί βλέπουμε σ' αυτό τη σύγκλιση ιστορικών φαινομένων σε πλήρη αναντιστοιχία μεταξύ τους. Εδώ και τρία χρόνια οικοδομήθηκε ένα κόμμα το Κόμμα της Εργασίας (Κ.Ε.), με ηγέτη το γνωστό συν-

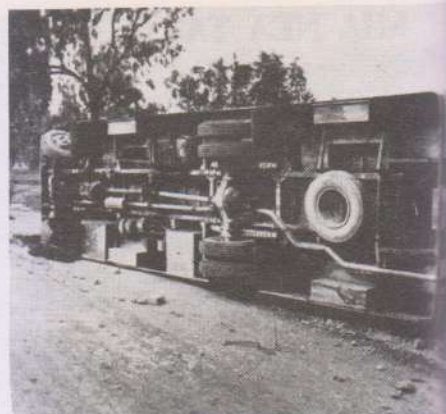

δικαλιστή Λούλα.

Υπάρχει λοιπόν αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα που έχει συσπειρώσει γύρω του εντελώς ανομοιογενή στοιχεία, κύρια στην περιοχή του Ρίο και του Σάο Πάολο. Κατ' αρχήν συσπείρωσε όλα τα υπολείματα των διάφορων μικρο - ομάδων, τροτσκιστές, μαοϊκούς κλπ., και ταυτόχρονα, πράγμα απολύτως παράδοξο, τα κινήματα των μαύρων, των ομοφυλόφιλων, των φεμινιστριών, το οικολογικό κίνημα, κλπ. Συν την καθολική εκκλησία που το υποστηρίζει, και που η υποστηρίξη της δεν είναι διόλου πλασματική.

Βλέπουμε λοιπόν εδώ με ένα παράδειγμα ιστορικό, ζωντανό, πραγματικά εκπληκτικό, πως αυτή η σύγκλιση είναι δυνατή. Βλέπουμε μια μορφή άρθρωσης των αγώνων. Αλλά αυτό το πολιτικό κίνημα ξεκίνησε από μια εργατική τάξη, άσχημα εξασφαλισμένη αλλά πάντως εξασφαλισμένη, αν λάβουμε υπόψη ότι στα 120 εκατομμύρια κατοίκων της Βραζιλίας υπολογίζεται ότι μονάχα 20 εκατομμύρια περίπου ζουν σε εκχηρητισμένη οικονομία. Πρόκειται λοιπόν για μια εργατική τάξη ενσωματωμένη, άσχημα ενσωματωμένη βέβαια....

Φαντάσου λοιπόν ότι επανερχόταν κανείς στον ξεπερασμένο λόγο της ομαδούλας: συσπείρωση γύρω από την εργατική τάξη, η εργατική τάξη αυτό, η εργατική τάξη εκείνο... Αν οι εξασφαλισμένες εργατικές τάξεις, όσο προνομιοχές και αν είναι, ενώνονται με βάση τον δικό τους παράγοντα ανασφάλειας, μ' αυτό το κίνημα κοινωνικού μετασχηματισμού, τότε εντάξει, οι εξασφαλισμένες εργατικές τάξεις είναι μια μειοψηφία ανάμεσα στις άλλες — διαφορετικά θα ξαναπέσουμε αναπόφευκτα στα παλιά σχήματα: πρωτοποριακή οργάνωση, οργάνωση της εργα-

τικής τάξης, ιμάντας μεταβίβασης, κλπ.

Γιατί ένα από τα δυο μπορεί να γίνει: ή πιστεύουμε ότι η λύση της σημερινής κρίσης περνάει από μια ξέφρενη βιομηχανοποίηση, περνάει από την απογείωση των υπανάπτυκτων χωρών, δηλαδή μια γενικευμένη ιαπωνοποίηση του πλανήτη, και τότε, εντάξει, ας προχωρήσουμε με τις εργατικές τάξεις, αλλά θα εκδημοκρατικοποιήσουμε, θα τα τακτοποιήσουμε, συμφωνοί, αν σκεφτόμαστε έτσι συμφωνοί, ας κάνουν υπομονή οι περιθωριακοί, ας συσπειρωθούν ή ας κάνουν μια κοινωνική συμμαχία, σοσιαλ-περιθωριο-δημοκρατική, για να ξεπεράσουν τις δύσκολες μέρες. Πρόκειται τελικά για την φιλελεύθερη οπτική.

Αν όμως δεν κάνουμε αυτή την επιλογή, τη λύτρωση δηλαδή μέσα από την άνοδο του παγκόσμιου καπιταλισμού και το σύστημά του εκβιομηχάνισης, τότε ναι, υπάρχουν εξασφαλισμένες εργατικές τάξεις, όπως υπάρχουν και διανοούμενοι, όπως υπάρχουν άνθρωποι που βρίσκονται στη μια ή την άλλη κατάσταση, μ' όλα αυτά είναι που προσπαθεί κανείς να δει ένα κίνημα κοινωνικού μετασχηματισμού. Δεν είναι λοιπόν οι εξασφαλισμένες εργατικές τάξεις σαν τέτοιες, εξασφαλισμένες ή μη που επειδή βρίσκονται στην παραγωγή υλικών αγαθών, έχουν και την πρωτοκαθεδρία, που κατέχουν το κλειδί των κοινωνικών μετασχηματισμών, την αλήθεια της κοινωνικής αλλαγής. Γιατί άλλωστε οι άνθρωποι που εργάζονται στην διανοητική παραγωγή, στη θεωρητική παραγωγή είναι το ίδιο σημαντικό σήμερα να εργάζονται στα μαθηματικά, τη φυσική, τις ανθρωπιστικές επιστήμες με το να δουλεύεις για την κατασκευή εξαρτημάτων αυτοκινήτων.

ΡΗΞΗ:

Με τη μόνη διαφορά ότι οι διανοούμενοι μπορούν να γίνουν ελίτ ενώ οι άλλοι όχι.

Φ. Γκουαταρί:

Δεν είναι βέβαιο.

ΡΗΞΗ:

Ναί, αλλά οι ελίτ προέρχονται από τους διανοούμενους, έστω και αν αυτοί είναι πρώην εργάτες που γίνονται διανοούμενοι, δηλαδή άνθρωποι που διοικούν.

Φ. Γκουαταρί:

Κατά τη γνώμη μου η σωστή διά-

κριση δεν είναι εργάτης - διανοούμενος. Η σωστή διάκριση είναι εξασφαλισμένος - μη εξασφαλισμένος. Γιατί υπάρχουν άνθρωποι που ενώ δουλεύουν στην υλική παραγωγή ανήκουν στις ελίτ, και ταυτόχρονα υπάρχουν διανοούμενοι που είναι μη - εξασφαλισμένοι. Θέλω να πω ότι είναι περισσότερο ζήτημα υποκειμενικών πολώσεων. Υπάρχουν υψηλά ειδικευμένοι εργάτες

που συμπεριφέρονται σαν ελίτ, που είναι μικρά αφεντικά. Και τέλος πάντων συχνά αυτοί είναι που υποστηρίζουν τις ελίτ στην εξουσία. Ποιός υποστηρίζει σήμερα το Ρήγκαν, τη Θάτσερ, κλπ., μήπως η αμερικάνικη αστική τάξη; Υπάρχει μια συντηρητική ελιτίστικη κοινή γνώμη που διαπερνά τόσο τους εξασφαλισμένους όσο και τις ελίτ.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ή ΑΛΛΗΛΟΥΧΙΑ;

ΡΗΞΗ:

Σε σχέση μ' αυτή την ιδεολογική κρίση που υπάρχει παντού, πως μπορούμε να δούμε, σε μια προοπτική, αυτό που ονομάζουμε επαναστατικό υποκείμενο σε φορέα ενός νέου προγράμματος κοινωνίας;

Φ. Γκουαταρί:

Εγώ δεν μιλάω με όρους επαναστατικού υποκείμενου, μιλάω με όρους αλληλουχιών. Η αλληλουχία είναι ακριβώς αυτό το είδος καθολικού αστερισμού που αντιπροσωπεύει το Κόμμα Εργασίας στη Βραζιλία. Θεωρητικά αυτό είναι το υπολείμενο, μια αλληλουχία μπορεί να έχει μια τρομερή αποτελεσματικότητα, μπορεί να είναι πολύ πιο αποτελεσματική από τις υποτιθέμενες εντοπίσιμες υποκειμενικότητες. Και όχι μόνο θα μου φαινόταν παράλογο να ταυτίσουμε αυτή την αλ-

ληλουχία με την εργατική τάξη αλλά θα έλεγα ότι δεν πρόκειται απλά για ανθρώπινες αλληλουχίες. Αλληλουχίες είναι και οι τεχνολογικές επαναστάσεις, το ίδιο και οι αλλαγές στις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους και τα σημεία, τις παραστάσεις, τη μουσική, κλπ. Είναι και πράγματα όχι ανθρώπινα αυτά που κάνουν την επανάσταση, με την έννοια ότι, δίχως να πέσουμε σε κάποιο οικονομικό ή τεχνολογικό ντετερμινισμό, είναι προφανές ότι από μια στιγμή και μετά, αν θέλεις να συνεχίσει να είναι λειτουργικός ένας κάποιος κοινωνικός καταμερισμός εργασίας, δεν μπορείς να συνεχίσεις απεριόριστα να χώνεις τους ανθρώπους στα Γκουλάγκ, όπως γίνεται στην ΕΣΣΔ, γιατί τότε τίποτα δεν μπορεί να λειτουργήσει. Είναι σα να θέλεις να βάλεις μπροστά ένα αυτοκίνητο γεμίζον-

τάς το με νερό αντί για βενζίνη.

Οι νέοι τύποι οικονομίας, οι νέοι τύποι παραγωγής, δεν δουλεύουν παρά μονάχα με ένα είδος υποκειμενικότητας, με ένα είδος κοινωνικής γνώσης των ανθρώπων, και αν οι δομές δεν αλλάζουν, τίποτα δεν προχωράει.

Και αυτό είναι που συμβαίνει τώρα. Η επανάσταση σήμερα δεν είναι απλά αυτό που υπάρχει μέσα στα μυαλά των ανθρώπων, μέσα στις επιθυμίες των ανθρώπων, έτσι όπως ενσαρκώνονται από τις κοινωνικές ομάδες, κλπ. Είναι ακόμα κάτι αντίστοιχο μ' αυτό που συνέβη πριν από τη Γαλλική Επανάσταση. Υπήρχαν τότε κάθε είδους ρεύματα, τάσεις, από την εποχή του Βολταίρου. Υπήρχε βέβαια μια αστική τάξη που δεν άντεχε άλλο αυτούς τους οικονομικούς φραγμούς που την εμπόδιζαν να λειτουργήσει, αλλά επίσης κάπου οι παλιές διανοητικές συντεταγμένες, οι παλιές τεχνολογικές συντεταγμένες δεν αντιστοιχούσαν πια σε τίποτα.

Και τώρα βρισκόμαστε μπροστά σε μια τέτοιου τύπου επανάσταση. Η αιτία δεν βρίσκεται μονάχα στην αθλιότητα, την ανεργία, την απελπισία, αλλά τίποτα δεν στέκει στα πόδια του. Τα παραδείγματά μου είναι πάντα σουρρεαλιστικά, μεταφυσικά. Ξέρεις τους σουρρεαλιστές που έβαζαν στο τραπέζι μια ομπρέλα πλάι σε μια ραπτομηχανή. Στη Γαλλία λοιπόν υπάρχει μια τεράστια κρίση της βιομηχανίας ομπρελών. Τις ομπρέλες που κοστίζουν 30 φράγκα όταν τις κατασκευάζουμε εδώ, θα τις παράγουν για 1 φράγκο στην Ταϊβάν. Κάποια στιγμή λοιπόν θα είναι αδύνατο να παραχθούν ομπρέλες.

Είναι λοιπόν και όλα αυτά, κατά τη γνώμη μου, το υποκείμενο. Δηλαδή δεν πρόκειται για υποκείμενο αλλά για αλληλουχία, για χώρο. Κι αυτά επίσης αποτελούν το υποκείμενο της ιστορίας. Δεν πρόκειται δηλαδή για τη σχέση με τις μάζες, πρόκειται για γεγονός ότι τίποτα δεν προχωράει, έχουν όλα μπλο-

καριστεί.

Μ' αυτό δεν θέλω να πω ότι υπάρχει μια αναγκαιότητα της επανάστασης, σα διαλεκτική αναγκαιότητα, γιατί οι αντιθέσεις είναι έτσι και το προλεταριάτο θα έρθει, κλπ., όχι. Υπάρχουν όμως ολόκληροι βιομηχανικοί κλάδοι που σταματούν εντελώς, υπάρχουν πόλεις που έχουν ολότελα παραλύσει. Και η απάντηση είναι πως όλα θα διορθωθούν μόνα τους, όπως λέει και η κυρία Θάτσερ. Μοιάζει σαν κάποιος να βρίσκει σ' ένα σπίτι που έχει πάρει φωτιά και να λέει ότι «η εμπειρία δείχνει ότι οι φωτιές πάντα σβήνουν». Βέβαια, αυτό είναι αλήθεια, όμως αν παραμείνεις μέσα θα καείς κι εσύ μαζί. Πράγματι δεν υπάρχει πυρκαγιά που να μην έσβησε με τον ένα ή άλλο τρόπο. Αυτό είναι η κρίση.

ΡΗΞΗ:

Μήπως θα μπορούσες να αναπτύξεις λίγο περισσότερο την άποψή σου για τη μοριακή επανάσταση;

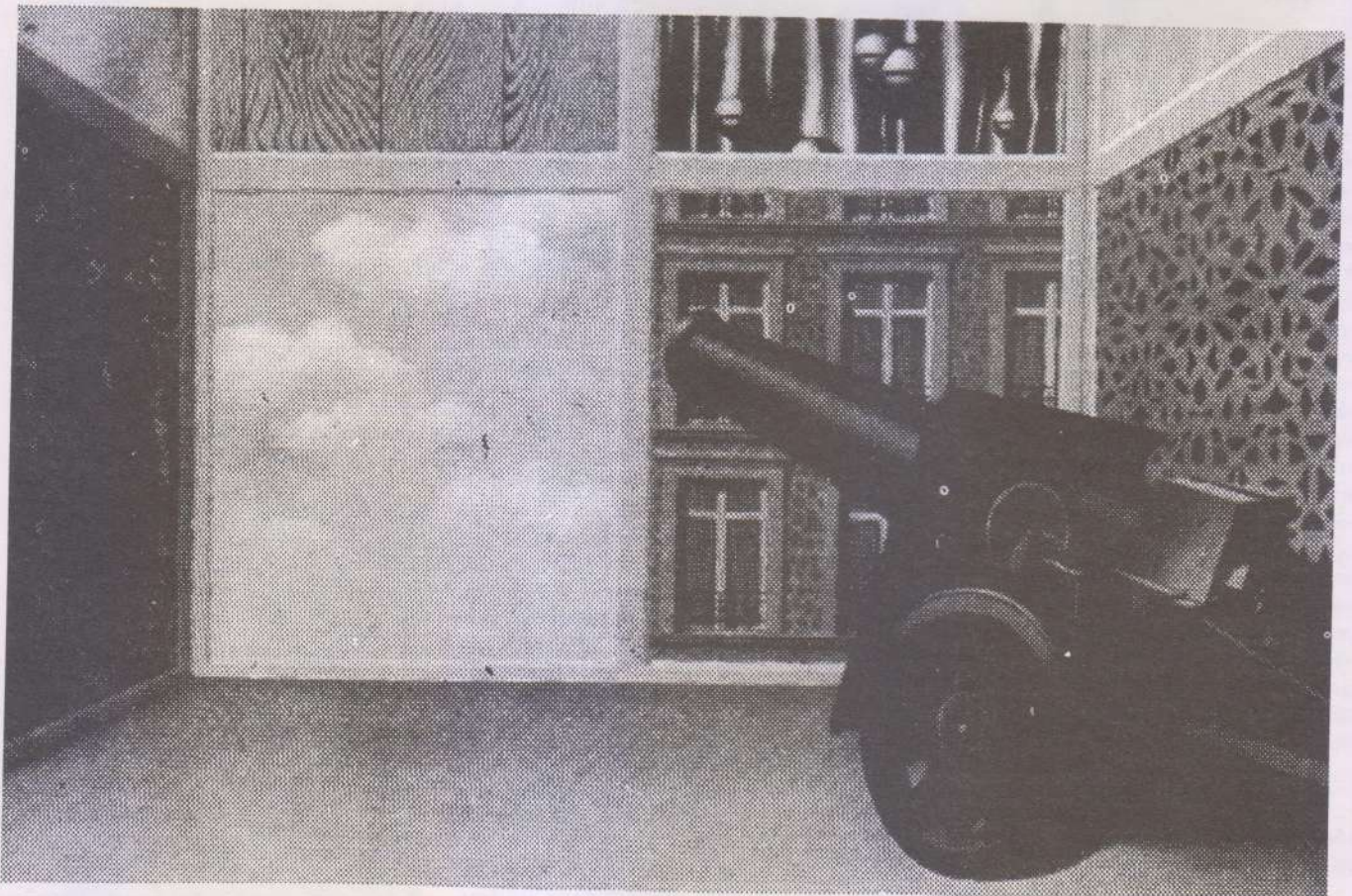
Φ. Γκουαταρί:

Αποτελεί ακριβώς την προέκταση όλων αυτών που ανέφερα προηγουμένα. Είναι αυτή η επαναστατική αλληλουχία (προτιμώ να μιλάω για αλληλουχία και όχι για υποκείμενο γιατί ο όρος υποκείμενο είναι πολύ υποκειμενικός).

Αυτή τη στιγμή λοιπόν βλέπουμε πως οι συμμαχίες που εμφανίζονται είναι ένας εντελώς νέου τύπου. Όχι μόνο είναι δυνατές οι συμμαχίες ανάμεσα σ' ένα κομμάτι των εξασφαλισμένων εργατικών τάξεων και τους νέους προλετάριους, αλλά είναι δυνατές και συμμαχίες ανάμεσα στο γυναικείο γίνεσθαι, το παιδικό γίνεσθαι... Κι έπειτα υπάρχουν ακόμα τόσσοι τρόποι ν' αλλάξεις τα πράγματα, να εισχωρήσεις μέσα σε διαδικασίες που γίνονται σαν τέτοιες παράγοντες αλλαγής, ακόμα και επαναστατικές. Κάπου ένας τύπος ποίησης, μουσικής, ευαισθησίας, δημιουργίας, ένας τύπος ρήξης, εγγράφεται σε ένα μετασχηματισμό. Κι αυτό είναι που εγώ χαρακτηρίζω σα

μοριακή επανάσταση. Για μένα δεν έρχεται σε αντίθεση, όπως ένας τομέας σε σχέση με κάποιον άλλο τομέα, από τη μια πλευρά η κοινωνική επανάσταση και από την άλλη η μοριακή επανάσταση. Είναι κάτι που αλληλοδιασχίζεται.

Υπάρχει ένας νέος τύπος σχέσεων που αναπτύσσονται, ένας νέος τύπος αλήθειας, ένας νέος τύπος αποτελεσματικότητας. Όλες οι επαναστάσεις που αντιμετωπίζουμε έχουν τέτοια γνωρίσματα, είναι κάτι που σπάει, είναι μια προσπέλαση στην αλήθεια και κατά συνέπεια στη σημειωτική αποτελεσματικότητα ενός νέου τύπου. Η κοινωνική νόηση, κατά τη γνώμη μου, περνάει σήμερα και από την ποίηση, τη μουσική, την επινόηση ομάδων έκφρασης, για παράδειγμα οι ελεύθεροι ραδιοσταθμοί, περνάει από το να αναλάβουμε σχέσεις χώρου. Για μένα δεν σημαίνει τίποτα ένας πολιτικός αγωνιστής που ζει σαν παπάζ, σαν ασκητής, που έχει μια σεξουαλική, και στη συνέχεια συζυγική, ζωή ολότελα αντιδραστική.

ΟΙ «ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ» ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ο ελληνικός τύπος, έκτός από εξαιρέσεις μετρημένες στα δάχτυλα μās έχει συνηθίσει στον κιτρινισμό, την άσχετοσύνη, την μπατισοδημοσιογραφία - φία - λαμπρά παραδείγματα οι διάφοροι συντάχτες του αστυνομικού δελτίου, οι διάφοροι ρεπόρτερς της τηλεόρασης και την έλλειψη οποιασδήποτε σεμνότητας και ταυτόχρονα και ο ποιασδήποτε έστω επαγγελματικής επάρκειας. Πρόκειται για ένα χώρο κυριολεκτικά παραδομένο σε λύκους, αρπακτικά και ήλιθιους. Και όσα συμβαίνουν στις εφημερίδες έχουν πεύσει, και τον τελευταίο άνθρωπο για αυτό. Χρηματοδοτήσεις από την Ρωσία, μέσω Λουξεμβούργου, αγορά των εφημερίδων από έφοπλιστές, μπράβοι που επιτίθενται στο προσωπικό, πληρωμές από διάφορα μυστικά κονδύλια για ταξιδιάρικα σε διάφορες Σιβηρίες κλπ. Ανεπανάληπτες ψευδολογίες, ή διαστρέβλωση των γεγονότων, ή εκχυδαίωση της εικόνας, αυτό είναι το κλίμα της σήφης που κατακλύζει την μεταπολίτευση και τους ήρωές της. Και οι τσάμπιον αυτής της εξαχρείωσης, δέν είναι άλλοι στην μεταπολίτευση από τους προοδευτικούς, τίς κιτρινοφυλάδες του "αντιδεξιού χώρου" μιά και η "παραδοσιακή δεξιά" είχε ήδη φάει τά ωμιά της σε κόνδυλα από την ΣΙΑ και σε στυλ δημοσιογραφίας αλλά Απογευματινή. Είχε έρθει η σειρά της ΚGB.

Και βέβαια σ' αυτό τό χορό της ψευδολογίας, αλλά και των εκατομμυρίων δέν ήταν δυνατό να μέλνουν μόνο οι δημοσιογράφοι, οι "αγράμματοι", αλλά έμελαν να μπουν και οι "διανοούμενοι", οι "καθηγητές". Στην μεταπολίτευση ανοίχτηκε λαμπρό πεδίο κόνδυλας και αίγλης για τους "καθηγητές". Σήμερα δέν μπορεί ο οποιοσδήποτε διηγηγορίσκος να έχει τό επάνω χέρι. Τό επάνω χέρι τό παίρνουν οι "καθηγητές". Κάθε εφημερίδα και συγκρότημα πρέπει να έχει μερικούς καθηγητές, ή τουλάχιστον γνωστούς διανοούμενους. Κάθε σοβαρός εκδοτικός οίκος πρέπει να έχει μερικούς από δαύτους σαν έπιμελητές και γενικά άργό - σχολους. Κάθε ύπουργείο και κάθε έπιτροπή "είρηνης" τό ίδιο. Έπιτέλους σ' αυτή τή χώρα ή γνώση ή τουλάχιστον τό πτυχίο άρχισε να ανταμοίβεται. Και ή παραδοσιακή υπόκλιση του Έλληνα στους "μορφωμένους" βοηθάει σ' αυτό. Πάρα κάτω λοιπόν θά ασχοληθού-

με μέ μερικούς απ' αυτούς που αναλαμβάνουν να αναμορφώσουν τον τόπο.

Οι φαια φορούντες «προοδευτικοί»

Ο Καθηγητής Βασίλης Φελιας έκστρατεύει όλο τον τελευταίο καιρό ενάντια στην άνηθικότητα, τά ηλεκτρονικά, τά πάμπ, ακόμα ενάντια στην διάλυση της οικογένειας, που προκαλεί τίς αυτοκτονίες των φαντάρων, και όχι βέβαια ο στρατός. Ο "καθηγητής" αυτός ασχολείται μέ την ήθικοποίηση της ζωής, στηλιτεύει τήν ήθική σήψη που κυριαρχεί, και βέβαια χτυπάει τον Αμερικάνικο τρόπο ζωής. Επί Νέας Δημοκρατίας έγινε διευθυντής του ΕΚΚΕ, κέντρου κοινωνικών έρευνών, πρύτανις στην Πάντειο κλπ. Ταυτόχρονα βρισκόταν σε διάφορους εκδοτικούς οίκους εφημερίδες, σχολές δημοσιογραφίας, κλπ. Καταλαβαίνουμε βέβαια πώς άποτιμοούνται όλες αυτές οι δραστηριότητες. Παλιώτερα τό περιοδικό "Αγώνας" είχε δείξει τίς σχέσεις του μέ την εταιρεία Μοτίβο. Τά τελευταία χρόνια αυτός ο Βεμπεριανός και παλιός έθνικόφρονος (άξιωματικός των ΔΟΚ όπως έγραφε ή Αύγη) που ήρθε στην Ελλάδα στις άρχές της δεκαετίας του '60, από τήν Αμερική μαζί με τά άλλα "Αντρίου Παπάντριου" μπόυς, ανακάλυψε πώς έκτός από σοσιαλιστής που τό έπαιζε παλιότερα και ύποστηρικτής της "προτεσταντικής ήθικής", μπορούσε να παίξει και τό ρόλο του ύποστηρικτή μιάς πιά κωντικής ήθικής, της ήθικής του Γκουλάγκ και της ΚGB. Συμμετέχει σε "πλατειές έπιτροπές" του ΚΚΕ για τήν είρήνη, τήν "διεθνή αλληλεγγύη" κλπ. και περνάει συστηματικά τίς ρώσικες απόψεις από τά άρθρα του στην "Ελευθεροτυπία". Βέβαια δέν δηλώνει "κομμουνιστής", αλλά προοδευτική προσωπικότητα. Έξ άλλου στο Πανεπιστήμιο είναι ο πιό μισητός καθηγητής της σχολής του και στο ΕΚΚΕ όταν βρισκόταν ήρθε σε σύγκρουση μέ όλους της τούς έρευνητές, έκανε άπολύσεις και αντιμετώπιστην πρώτη άπεργία αυτού του ίδρυματος. Ήταν μάλιστα ο πρώτος που έβαλε ρολόι στο ΕΚΚΕ για να χτυπάνε όλοι κάρτα. Έτσι αυτός ο όπαδός της τάξης, που σαν Βεμπεριανός ξέρει τίς άρετές της εγκράτειας για τήν

καπιταλιστική συσσώρευση (SIC) ανακάλυψε τον επίγειο φορέα αυτής της ήθικής, τους Αντρίωφ και Γιαρουζέλσκυ, και εμφανίζεται σαν ο όπαδός της "κομμουνιστικής ήθικής", δηλαδή της καπιταλιστικής τάξης, αυτός ο εκατομμυριοσχος της γνώσης.

Ο διανοούμενος - κριτικός Ραφαηλίδης, είναι μιά άλλη φιγούρα αυτού του νέου τύπου του ανενδόλαστου ψευδολόγου διανοούμενου. Αφού πρώτα μέ τίς περίφημες ύποτροφίες Φόρντ αυτός και άλλοι άπό τήν παρέα του ανάλαβαν να αναμορφώσουν τον ελληνικό κινηματογράφο, στή συνέχεια άσχολεται συστηματικά μέ την διαστρέβλωση του περιεχομένου των ανατολικών έργων. Έτσι "ο άνθρωπος από μάμαρο" του Βάιντα μεταβλήθηκε σε έργο που χτύπαγε απλά όριζόμενα "λάθη" του παρελθόντος. Ο άνθρωπος από σίδερο" χτυπήθηκε ότι είναι "κακό" κινηματογραφικά, και ότι κάνει σοσιαλιστικόρε αλισμό από τήν άνάποδη. Τό ρύγγρινο "άγαπημένη μου Βέρα" εμφανίστηκε σαν "ύπόδειγμα του νέου ανθρώπου", τήν στιγμή που τό έργο δείχνει τό ακριβώς αντίθετο, πώς δηλαδή ή φασιστική κλίκα στην έξουσία μετέβαλε μιά κοπέλα σε χαφιέ και άπόδωξε βέβαια τήν εργάτρια που αντίστασε. Και αυτός ο επαγγελματίας διαστρεβλωτής έγραψε τά ακριβώς αντίθετα. Και έπειδή τό ίδιο έκανε και ο φουναράς ο Δανιέλας στο Ριζοσπάστη τό άποτέλεσμα ήταν να γεμίσει ή "Έλλη" από Κνίτες που βλέποντας τό έργο, δέν ήξεραν από πού να φύγουν, μιά και καταγγέλλια μέ τέτοιο μίσος ενάντια στή γραφειοκρατία σπάνια έχει γίνει.

Τό τελευταίο κριτικό κατόρθωμα αυτού του επαγγελματία διαστρεβλωτή είναι η κριτική του για τό έργο του Ιοσήφ Κλιάνι "Παστοράλε" που ή λογοκρισία για 5 χρόνια δέν τό άφηνε νά βγει έξω από τή Ρωσία, μιά καί τό θέμα είναι σαφέστατο : Δείχνοντας τή ζωή στά κολχός παρουσιάζει τή διαφθορά τά προνόμια καί τήν εξαχρέωση τής αρχουσας τάξης. Ε : λοιπόν ο Ραφαηλίδης αρχίζει τήν κριτική του βρίζοντας τούς λογοκριτές που λογοκρίναν ένα τέτοιο έργο, που όπως λέει "είναι δικό τους". Αλλά επειδή είναι χαζοί δέν τό κατάλαβαν. Τό έργο κατά Ραφαηλίδη δέν δείχνει τίποτε άλλο παρά τήν σχέση τής έντεχνης με τή λαϊκή μουσική, και τό γιατί υπάρχουν μουσικοί στό έργο : "Αξιός ο μισθός του διανοούμενου του" "Εθνούς". Αποδεικνύεται καλός λογοκριτής. Μιά καί τό έργο ξέφυγε από τούς επίσημους λογοκριτές τής ΚGB αναλαμβάνει ή άνεπλήρη λογοκρισία, ή λογοκρισία μέσω τής κριτικής. Τό άλλο νά προσθέσει κανείς.

Τέλος μιά άλλη προσωπικότητα, που ασχολείται κι αυτή με τήν ήθική είναι ο διανοούμενος Γεωργουσόπουλος, που σαν Πορφύριος έγραφε τό έμετικό απόσπασμα ενάντια στους φαντάρους ενώ σαν ποιητής Μύρης έγραφε τόν πάρα κάτω ύμνο τής σχολής Μωραΐτη, όπου διδάσκει :

Τό τραγούδι μας

Στίχοι: Κ.Χ. Μύση * Μουσική: Γιάννη Μαρκόπουλα

Ο κόσμος είναι πέλαγο
καί τό σχολειό καράβι,
πού ταξιδεύει στόν καιρό
καί τό καλόν οι κάβοι.

Κορίτσια στέκουν στα πανιά,
αγόρια στό τιμόνι
καί βάζουν πλήρη ξάνθρα
για κεί που έμμερώνει.
Refrain: Έμπρός, παιδιά, τήν όμορφιά,
τήν πίστη, τήν άλθθεια,
θά τή φυτέψουμε ξανά,
άν έχει ρίζες καί κλαριά
μέσ στα δικά μας στήθια.

Τό κύμα κρύβει τά βουνά
καί τό βουνό τ' άστέρια,
τό μουσικό στρατί περνά
άν' τά δικά μας χέρια.

Οι μέρες θάρθουν φωτεινές,
οι νύχτες με γαλήνη,
δταν φωλιάζουν στίς καρδιές
Αλευθεριά κι ελπίνη.
Refrain: Έμπρός, παιδιά, τήν όμορφιά,
τήν πίστη, τήν άλθθεια,
θά τή φυτέψουμε ξανά,
άν έχει ρίζες καί κλαριά
μέσ στα δικά μας στήθια.

Γιά τό θέμα του δράκου, άν τί νά προσπαθεί νά εξηγήσει τήν επίβρωση μαζοχιστικών φαινομένων στίς γυναίκες από τήν ίδια τους τήν διαπαιδαγώγηση έγραφε τίς εξής χυδασιολογίες :

"Ωστε λοιπόν ο διαβόητος Δράκος παίρνει δεκάδες γράμματα στή φυλακή, από γυναίκες. Είχα ασχοληθεί πρόσφατα με τό σύνδρομο που παρουσιάζει, είχα περιγράψει τό τυπικό του μοντέλλο. Νά πού τά γεγονότα έρχονται νά τό επιβεβαιώσουν.

Έδώ βέβαια τά πράγματα περιπλέκονται, από τή μιά είναι ο άντρας, που δέρνει καί σκοτώνει, θά σκοτώνει τό σύμβολο τής φαλλοκρατικής βίας, από τήν άλλη ο άντικανος σεξουαλικά που έρεθίζει κάποιους ψυχοπονη άρες, έγκλωβισμένος ά κόμη στό κλουβί τής "θηλυκότητας" που θαρρούν πως αυτές θάμποροϋσαν νά ξυπνήσουν τόν άπωθημένο άνδρισμό του φονιά. Θέλουν νά ΒΙΑΣΤΟΥΝ για νά τόν ΣΩΣΟΥΝ, νά τόν απαλλάξουν από τούς τρώμους του. Αβυσσος ή φυχή του άνθρώπου. Καί νά σκεφτείς πως εκείνος είναι μέσα κι αυτές κυκλοφοροϋν άνάμεσα στας ΝΟΡΜΑΛ, Μόνο που ζύπνησαν άργά, άν είχαν βγει νά διακηρύξουν τά βίτσια τους θά είχε καταφύγει εκεί ο "Δράκος" θά είχε ίσως "σωθει" καί θάείχαν γλιτώσει τή σφαγή οι ζόρικες που ύπερασπίστηκαν - άκόμη καί κάποιες πρόνες - τήν αξιοπρέπεια τους με τή ζωή τους.

Πορφύριος

Ταυτόχρονα βέβαια γράφει θεατρική κριτική, είχε διορι-

στεί σύμβουλος στό έθνικό θέατρο, έμφανίζεται στήν τηλεόραση κ.ο.κ.

Νά λοιπόν ή εικόνα 3 διαγοούμενων τών μαζικών μέσων επικοινωνίας. Διανοούμενων, που κινούνται στήν κορυφή τής δημοσιότητας, κρίνουν, επικρίνουν, νουθετοϋν, λασπολογοϋν, διαστρεβλώνουν, πάντα με τό άζημίωτο καί βέβαια από "προοδευτική" σκοπιά. Πρόκειται για ένα νέο φαινόμενο που έντάσσεται τόσο στήν ιδεολογική επίθεση που κάνουν οι Ανατολικοί στή χώρα μας (όσον άφορά τόν Φίλια καί τόν Ραφαηλίδη) όσο καί γενικώτερα στήν άλλαγή τής θέσης του διανοούμενου. Ο διανοούμενος καί μάλιστα ο κρατικός, ο επίσημος διανοούμενος του σήμερα με τήν άτελείωτη πολυθεσία, τίς παράτες, τίς δεξιώσεις, τά άρθρα κλπ. είναι άπόγονος του παλιού φουκαρά διανοούμενου καί δημοσιογράφου που άλλαξε παλτό κάθε δεκα χρόνια, φάγαγε από τή πείνα (είναι γνωστές οι ίστορίες του Γαβριηλίδη που άμοίβε τούς δημοσιογράφους με ένα γιουβέτσι στό φούρνο) καί γενικά πορευόταν σε ύπόγειους, καί σκολιούς δρόμους. Σήμερα τά πράγματα άλλαξαν, οι διανοούμενοι πλησιάζουν τήν έξουσία γίνονται έξουσία, ύπουργοί ή παρακαθήμενοι ύπουργών, πολυθεστίτες, τρωκτικά του "δημόσιου χρήματος" κλπ. Η "γνώση" ή τουλάχιστον τό πτυχίο, ή διαχείριση δηλαδή τής αναπαραγωγής του συστήματος, τά μαζικά μέσα επικοινωνίας, μπαίνουν στό κέντρο του σύγχρονου καπιταλισμού. Τό ίδιο καί οι φορείς τους.

Στήν Ελλάδα είχαμε συνηθίσει οι "προοδευτικές ιδέες" νά διώκονται από τό κράτος. Σήμερα ακριβοπληρώνονται. Αυτό δείχνει τήν άλλαγή που έχει υπάρξει στήν κοινωνία μας καί άρα τήν κατεύθυνση που πρέπει νά πάρει τό κίνημά μας εγκαταλείποντας τούς μύθους για τήν προοδευτικότητα τών κρατικών διανοούμενων. Καί βέβαια θά μπορούσαμε νά κάνουμε μιά άλλη επιλογή άτόμων.

Η συγκεκριμένη επιλογή γίνεται γιατί αυτά τά άτομα επιτίθενται συστηματικά ο πρώτος καί ο τρίτος στό κίνημα τών φαντάρων καί τήν νεολαία όλο τόν τελευταίο καιρό καί επομένως χρειάζεται άπάντηση καί για τόν δεύτερο γιατί ή ψευδολογία του στό έργο του Ιοσελιάνι ξεπερνάει κάθε όριο. Όμως δέν είναι παρά χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτου του νέου τύπου διανοούμενου, που σενύει τόν ελληνικό τύπο καί τηλεόραση, δίπλα στόν οποιοδήποτε Καρατζαφέρη.

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΘΕΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ (Κατά «Ριζοσπάστη»)

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΘΕΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ;
Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΠΟΙΟΣ ΒΟΘΑΕΙ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ ;
Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ
ΑΡΑ :

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΒΟΘΑΕΙ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ
ΝΑ ΠΡΩΘΟΥΝΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ...:

Τέτοιες "θεωρητικές" αλλημεΐες "καί" "λογικά" "σχήματα, μόνο κατ'άπ'τή σεπτή καθοδήγηση, του μαρξισμού-λενινισμού του ΚΚΕ μπορούν ν' ανθίσουν.

Πραγματικά ο "Ριζοσπάστης" καταφεύγει σέ τέτοιου είδους "συλλήψεις" πετυχαίνοντας μ' ένα σπάρο δυό τριγόνια: προβοκατορολογία για τους αριστεριστές καί τους αναρχοαυτόνομους, ήθικο-λογία για τά ναρκωτικά. Τρέμετε Γκαϊμπελίσκοι! Ο "Ριζοσπάστης" είναι κι εκεί πρώτος ...:

Σ' ένα άρθρο του τής Κυριακής 13/2/83 όπου "οι αδελφοί του Νίκου Αραπάκη-ναρκομανή που πέθανε- πρόσφατα- αποκαλύπτουν", χρησιμοποιήθηκαν όλα τά στοιχεία που χαρακτηρίζουν τήν πραγματική τους στήν προσπάθεια τους νά σκιαγραφήσουν τήν πορεία του "ήρωινομανή αριστεριστή". Παράλληλα, κρίνοντας πολύ "αστυνομική" καί "μυθιστορηματική" μία μόνο έκδοχή που δέν θά κάλυπτε κι όλες τίσ περιπτώσεις καί τίσ μορφές του αριστερισμού-προτίμησαν νά χρησιμοποιήσουν δυό για τήν πληρέστερη "ένημερωση" μας.

Η «ηθική εξαθλίωση»

"Ετσι υπάρχουν δυό έκδοχές για τό ξεκίνημα : "... μέ τό Νίκο αρχίσαμε τό τρύπημα...έγώ άρχισα από μίμηση. Ηρθε ένας φίλος από τήν "Ιταλία καί έφερε λίγη άσπρη. Δοκίμασε όλη ή παρέα. Από κεί καί τέρα όλα ήταν εύκολα. Πήγαμε στά "Εξάρχεια. Ένταχθήκαμε σέ διάφορες αριστεριστικές οργανώσεις...." ("Όταν γίνεται ή άρχή μέ τά ναρκωτικά όλα είναι εύκολα. Ακόμα καί τό νά γίνεις αριστεριστής.....")

Κι ή άλλη : "... Αλλάζε συνέχεια δουλειές (ό καλός κομμουνιστής βλέπετε πρέπει νά έχει μόνιμη δουλειά). Πήγαίνε στά εργοστάσια καί τόν έδιωξαν μέ τό αιτιολογικό τής μείωσης του προσωπικού ή τής συνδυαλιστικής δράσης. Κάποτε, βρέθηκε στο περιθώριο τής ζωής...Πλέχτηκε μέ τά παιδιά τών "ΕξαρχείωνΔέν είχε ξεκάθαρους αντιλήψεις για τή ζωή. (θανάσιμο λάθος: οί κομμουνιστές δέν έχουν άγωνίες, άμφιβολίες. Έχουν μόνο ΘΕΣΕΙΣ για ότιδήποτε)

Αφού λοιπόν έχει γνωρίσει τά ναρκωτικά, τόν αριστερισμό ή ζωή του "ήρωα του κακού" συνεχίζεται:

"...Ζούσε μόνο για τά ναρκωτικά. Έφυγε άπ'τό σπίτι....(φοβερό λάθος : "Ο κομμουνιστής πρέπει νά είναι υπόδειγμα ήθους. Ακόμη καί μέσα στην οικογένεια.).....δούλευε ευκαιριακά. Άλλαζε τίσ δουλειές σάν τά πουκάμισα. (Αυτό τό ξαναβρήκαμε.Τό "δημοσίευμα" στερείται φαντασίας)

Ηδη έχουμε άποκτήσει μία εικόνα του άρχαριου ή ρωινομανή. Άλλάζει δουλειές,φεύγει από τό σπίτι του, γίνεται αριστεριστής...

Η «πολιτική προβοκάτσια»

Αριστεριστής όμως χωρίς μία κάποια "πολιτική δράση" δέν γίνεται :

" Πρωτοστατούσε στις καταλήψεις του Χημείου κ' των σπιτιών. Είχε μετατραπεί σ' ένα άβουλο όργανο, που τόν κατεύθυναν ανάλογα μέ τίσ περιστάσεις(Φυσικά: Οί κνίτες που πρώτα χτυπούσαν μέ πάθος τίσ καταλήψεις στις σχολές για νά κηρύξουν "δικές τους" άργότερα, καί ποί βοήθησαν άποτελεσματικά τά ΜΑΤ στην δράση τους στην περίπτωση των σπιτιών, είχαν καί άκολουθήσαν τή σωστή πολιτική γραμμή μέ πλήρη συναίσθηση)

Αφού ο " Ριζοσπάστης" άποκάλυψε τούς πρωταίτιους των καταλήψεων δέν μπορεί νά άφήσει παραπονεμένα καί τά "στέκια γειτονιάς": "... Το 1973 ιδρύθηκε μία λέσχη (χαρτοπακτική μήπως ;) στην Καλλιθέα. Έκει συγκεντρώθηκαν διάφοροι αναρχοαυτόνομοι, τροτσκιστές, β' πανελλαδική (τό κακό συναϊάντημα:όλοι οί πολιτικοί αντίπαλοι καί πράκτορες τής αντίδρασης. Τί σύμπτωση;)....Τήν βρήκαμε ανάμεσα στά ναρκωτικά καί τίσ άτέλειωτες συζητήσεις(Οί συνεπειές κομμουνιστές δέν συζητούν, πράττουν ή καλύτερα δέρονν...)

Ακόμα δέν καταλάβατε τίσ όλέθριες συνέπειες του αριστερισμού; Διαβάστε παρακάτω: "... Προκειμένου νά εξασφαλίσουμε τή δόση μας δέν σκεφτόμασταν τίποτα. Θυμάσαι τή διακήρυξη των 400; Μας τήν έφεραν μία μέρα καί τήν υπογράψαμε οί περισσότεροι. Έπειτα είδαμε τά όνόματα μας στην έφημερίδα" (Εδώ πιά πραγματοποιείται πραγματική άποκάλυψη. Ξεπερνάται κι ο Καρταζαφέρης: Οί 400 τής ΚΝε δέν ήταν ποτέ μέλη τής. Ήταν ναρκομανείς αριστεριστές που ύπόγραφαν κάτω από τήν έπήρεια τής δόσης.)

Τά ναρκωτικά όμως είναι ένα διαδεδομένο προϊόν. Τό ίδιο γίνεται σιγά-σιγά καί μέ τόν αριστερισμό. Αύτά τά πράγματα πρέπει νά συνδεθούν κάπως:

"...Κάθε Σάββατο κάναμε πάρτυ. Έκει κατέβαιναν διάφορα άτομα, πολλοί από τούς όποιους ήταν ύποπτοι, από όλες τίσ συνοικίες τής Αθήνας. Μέχρι από τήν Πάτρα καί τήν Λάρισα είχαν έρθει. Ήταν ένα κέντρο συσπείρωσης των αριστεριστών που άργότερα τούς έριχναν ενάντια στο προοδευτικό κίνημα....(ποιοί; μα φυσικά οί σκοτεινοί κύκλοι")

Η συνεργασία με την «αντίδραση»

Και επειδή ίσως μερικοί να μην καταλάβουν ποιοί είναι αυτοί οι "σκοτεινοί κύκλοι" υπάρ- χει και η συνέχεια:

".....Θυμάμαι πηγα και τόν βρήκα στην κατά- ληψη του Χημέζου. Δίπλα του καθόταν κάποιος απ' τήν ασφάλεια. Έκανε και αυτός τόν άγανακτισμέ νο φοιτητή. Κοίταζε τού λέω σε ποιά κατάσταση σάς έχουν οδηγήσει. Δέν μέ πιστέφε..."

"Ήδη η πρώτη κρούση έχει γίνει. Ο άριστερι- στής και ο ασφαλής δίπλα-δίπλα. Μά' υπάρχει και επόμενο στάδιο:

"..... Η λέσχη διαλύθηκε. Η άστυνομία όμως δέν επενέβηκε. Μας άφηνε να συγκεντρωνόμαστε παρά τό γεγονός πώς δέν υπήρχε άδεια λειτουρ- γίας τής "λέσχης" και γνώριζε ότι γινόταν δια- κίνηση και χρήση ναρκωτικών..."

Τό τρίτο στάδιο είναι πιά γνωστό:

".... Ο άδελφός μου είχε μπλέξει μέ ύποπτα κυ κλώματα. Ο ίδιος μου είχε πεϊ ότι η ασφάλεια όταν τών συνέλαβε τού πρότεινε να γίνει χα- φιές..."

Φυσικά ο ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ θά έκανε τή δουλεια του μισή αν δέν πρότεινε και ένα τρόπο αντιμετώπι- σης: "..... Η λέσχη... διαλύθηκε μετά από κλητοποίηση τών κατοίκων..."

Όταν δοθεϊ τό έναυσμα τά ύπόλοιπα είναι εύκο- λα. Άλλωστε δέν είναι άγνωστες οι επιθέσεις Κνιτών σε στέκια νεολαίας στις γειτονιές, ούτε κάποια ανάλογα άρθρα για 100.000 κατοίκους τών Εξαρχείων πού θά έβαζαν δυναμική στην κατάλη- ψη τής Βαλτετσίου αν δέν επενέβαινε η άστυνο- μία για να σταματήσει τά όργια "μέ άλυσοδε-

μένες μαθήτριες στο μπαλκόνι τού κτιρίου". Μπορεί τό εμετικό κείμενο τού "Ρ" να προκα- λεϊ και γέλιο, μά τά πράγματα δέν είναι καίτσο άπλά. Μέ τό πρόσχημα τού "αντιναρκωτικού άγώνα" γίνεται μία άσύστολη προβοκάτσια σε βά- ρος όποιουδήποτε τολμάει να κάνει κριτική στο ΚΚΕ.

Οι ιστορίες για ναρκωμανείς πού γίνονται χα- φιές, για πρώην άριστεριστές πού τό έριξαν στη "ντρόγκα" είναι λίγο-πολύ γνωστές και άλη- θινές.

ΑΥΤΟ ΟΜΩΣ ΑΠΕΧΕΙ ΔΙΑΜΕΤΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΛΗΨΗ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΕΣ ΧΑ ΦΙΕΛΒΕ ::::

Γιατί στο συγκεκριμένο σενάριο ό ναρκωμανής δέν είναι άπλό δείγμα τής εξάρτησης από τά να ρκωτικά. Είναι παράλληλα ένταγμένος σε κάποιο κομμάτι τής άριστερας μέ τό όποιο τό ΚΚΕ έχει παλιές διαφορές. Κρίνοντας λοιπόν πώς δέν έχει και πολλές δυνατότητες για μία "πολιτική αντιμετώπιση" καταφεύγει στην γνωστή του τα- κτική, τήν λασπολογία.

Τό άρθρο αυτό είναι επίκαιρο. Προλιαίνει τό έδαφος για μία επίθεση σ' ότι βρίσκεται άριστε- ρά τού ΚΚΕ και μάλιστα για λόγους "προστασί- ας τής νεολαίας". Δέν είναι λίγες οι φορές πού οι ίδιοι οι Κνίτες προσπάθησαν να εξαθα- ρίσουν μόνοι τους τό χωρο : Πολυτεχνείο 79, Χη- μέζο, καταλήψεις.... Παράλληλα άποτελεί και τό θεωρητικό κάλυμα για τέτοιου είδους επιθέσεις. Δέν είναι πιά συγκρούσεις άνάμεσα σε πολιτι- κούς αντιπάλους, αλλά άνάμεσα σε ήθικούς ΚΝίτες και σε ναρκωμανείς χαφιές.

Όταν αρχίζει και γελάει να κυλάει στο γκρεμό τής λασπολογίας δέν υπάρχει πιά όριο....

Η ΒΙΛΛΑ ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΚΟ

ΠΑΤΗΣΙΑ 1960: Οι παλιότεροι θα θυμούνται πως η περιοχή ήταν γεμάτη αλάνες και δέντρα και αποτελούσε χώρο περιπάτου των κατοίκων του κέντρου της Αθήνας.

ΠΑΤΗΣΙΑ 1983: 20 χρόνια ήταν αρκετά για να μεταβληθούν τα Πατήσια σε μια από- νθρωπη περιοχή.

Οι πολυκατοικίες ξεφύτρωσαν πάνω από τις αλάνες και οι στήλες της ΔΕΗ αντι- κατέστησαν τα δέντρα, φτάσαμε να είμαστε η περιοχή με τα ψηλότερα ποσοστά ρύ- πανσης και τους λιγότερους (;) ελεύθερους χώρους.

Ένας από τους λίγους χώρους είναι και η βίλλα Σοφιανόπουλου στη γωνία Στρατηγού Καλλάρη και Αχαρνών, ο οποίος αποτελεί εδώ και χρόνια, διεκδίκηση των κατοίκων να γίνει πάρκο. Από ότι θυμόμαστε, λίγο πριν τις δημοτικές εκλογές, ο Δή- μος τοποθέτησε σε περίοπτο θέση, πινακίδες με την επιγραφή "ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΑΠΑΛΛΟ- ΤΡΙΩΣΗ". Το υπουργείο εν τω μεταξύ βγάδει πενταετη προγράμματα για την απομάκ- ρυνση του νέφους κι από ότι διαβάσαμε στις 15-2 στα ψίλα των εφημερίδων, οι ιδι- οκτήτες της βίλλας, σα "σωστοί" κάτοικοι της περιοχής, την νοίκιασαν για 20 χρό- νια στον ιδιοκτήτη του "Δελφινάριου", επιχειρηματία Ηλ. Μαροπούλη ο οποίος θέ- λει να το αξιοποιήσει προς όφελος της τσέπης του φτιάχνοντας ένα θέατρο 2.500 θέσεων, το μεγαλύτερο της Αθήνας, όπως δήλωσε. Παράλληλα υπόσχεται και παγοδό- ρια, χώρους αθλοπαιδιών, "μεγάλο" πάρκο και παιδικές χαρές, πράσινα άλογα κλπ. Φαίνεται πως η μαγεία επιβιώνει και στις μέρες μας.

Όλα αυτά τα σχέδια μας βρίσκουν αντίθετους γιατί πιστεύουμε στην ανάπτυξη της ερασιτεχνικής πολιτιστικής δραστηριότητας και είμαστε ενάντιοι στην εμπο- ρευματοποίηση της Τέχνης και κάθε είδους ανερχόμενο αστέρι που μας πασάρει ο καπιταλισμός από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Προτείνουμε άμεσες κινητοποιήσεις για την αποτροπή της οικοπεδοποίησης του κτήματος και τη δημιουργία:

- * ΑΥΤΟΔΙΕΙΘΥΝΟΜΕΝΟΥ ΠΑΡΚΟΥ
- * ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
- * ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟ ΣΤΑΘΜΟ
- * ΧΩΡΟΣ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΩΝ

Πρωτοβουλία κατοίκων για τη μετατροπή της βίλλας Σοφιανόπουλου σε πάρκο

Η ΒΙΛΛΑ ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΚΟ

ΠΑΤΗΣΙΑ 1960: Οι παλιότεροι θα θυμούνται πως η περιοχή ήταν γεμάτη αλάνες και δέντρα και αποτελούσε χώρο περιπάτου των κατοίκων του κέντρου της Αθήνας.

ΠΑΤΗΣΙΑ 1983: 20 χρόνια ήταν αρκετά για να μεταβληθούν τα Πατήσια σε μια από- νθρωπη περιοχή.

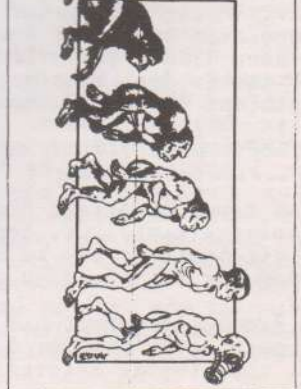
Οι πολυκατοικίες ξεφύτρωσαν πάνω από τις αλάνες και οι στήλες της ΔΕΗ αντικατέστησαν τα δέντρα, φτάσαμε να είμαστε η περιοχή με τα ψηλότερα ποσοστά ρύπανσης και τους λιγότερους (;) ελεύθερους χώρους. Ένας από τους λίγους χώρους είναι και η βίλλα Σοφιανόπουλου στη γωνία Στρατηγού Καλλάρη και Αχαρνών, ο οποίος αποτελεί εδώ και χρόνια, διεκδίκηση των κατοίκων να γίνει πάρκο. Από ότι θυμόμαστε, λίγο πριν τις δημοτικές εκλογές, ο Δήμος τοποθέτησε σε περίοπτο θέση, πινακίδες με την επιγραφή "ΧΩΡΟΣ ΓΙΑ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ". Το υπουργείο εν τω μεταξύ βγάδει πενταετη προγράμματα για την απομάκρυνση του νέφους κι από ότι διαβάσαμε στις 15-2 στα ψίλα των εφημερίδων, οι ιδιοκτήτες της βίλλας, σα "σωστοί" κάτοικοι της περιοχής, την νοίκιασαν για 20 χρόνια στον ιδιοκτήτη του "Δελφινάριου", επιχειρηματία Ηλ. Μαροπούλη ο οποίος θέλει να το αξιοποιήσει προς όφελος της τσέπης του φτιάχνοντας ένα θέατρο 2.500 θέσεων, το μεγαλύτερο της Αθήνας, όπως δήλωσε. Παράλληλα υπόσχεται και παγοδόρια, χώρους αθλοπαιδιών, "μεγάλο" πάρκο και παιδικές χαρές, πράσινα άλογα κλπ. Φαίνεται πως η μαγεία επιβιώνει και στις μέρες μας.

Όλα αυτά τα σχέδια μας βρίσκουν αντίθετους γιατί πιστεύουμε στην ανάπτυξη της ερασιτεχνικής πολιτιστικής δραστηριότητας και είμαστε ενάντιοι στην εμπορευματοποίηση της Τέχνης και κάθε είδους ανερχόμενο αστέρι που μας πασάρει ο καπιταλισμός από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Προτείνουμε άμεσες κινητοποιήσεις για την αποτροπή της οικοπεδοποίησης του κτήματος και τη δημιουργία:

- * ΑΥΤΟΔΙΕΙΘΥΝΟΜΕΝΟΥ ΠΑΡΚΟΥ
- * ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
- * ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟ ΣΤΑΘΜΟ
- * ΧΩΡΟΣ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΩΝ

Πρωτοβουλία κατοίκων για τη μετατροπή της βίλλας Σοφιανόπουλου σε πάρκο

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΗ ΘΕΣΜΙΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΔΗΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΗ
ΘΕΣΜΙΣΗ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Σταθμός στην πορεία της φιλοσοφικής σκέψης

"Έχοντας ξεκινήσει από τόν επαναστατικό μαρξισμό, φτάσαμε στο σημείο όπου έπρεπε να διαλέξουμε ανάμεσα στο να μείνουμε μαρξιστές ή στο να μείνουμε επαναστάτες".

Δυο διαφορετικές αντιδράσεις

Μ' αυτή τη δήλωση ο Κ.Καστοριάδης άνολγει ένα νέο δρόμο για τήν θεωρητική σκέψη τής εποχής μας, ή οποία βρσκεται εγκλωβισμένη μέσα στα συντρίμια αυτού που λέγεται μαρξισμός. Συντρίμια που δημιουργήθηκαν από τό σαρωτικό πέρασμα τής Ιστορίας πάνω από τό ιδεολογικό οικοδόμημα εκείνο τό οποίο ύπόσχονταν και έπαγγέλονταν τό τέλος τής εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο και τήν είσοδο σε μία περίοδο εύτυχίας και ευδαιμονίας για τήν ανθρωπότητα. Από αυτό τό όραμα και από αυτή τήν ιδεολογία σήμερα δέν έχουν απομείνει, παρά τά θλιβερά έρείπια και ή ανάνηση τής ελπιδοφόρας εκκίνησης, μέσα σ' ένα κόσμο που φαίνεται να οδηγείται ακριβώς στην αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που είχε προβλέψει ο Μάρξ, με τήν σύμπραξη μάλιστα σ αυτό, και τών θεωρητικών του επιγόνων ή τουλάχιστον όσων τόν επικαλούνται σαν δημιουργό τής "Αλήθειας" που προσπαθούν να επιβάλλουν. Γεγονός που δημιουργεί δύο διαφορετικά είδη αντιδράσεων : Πρώτα εκείνη στην οποία διάφοροι απογοητευμένοι "επαναστάτες" π.χ. "νέοι φιλόσοφοι", ή και οι παραδοσιακοί θαυμαστές τών "άξιων" τής δυτικής κοινωνίας, βρσκουν τήν ευκαιρία να διακηρύξουν τό μήνυμά τους προς όλους όσους ζούν και ύφίστανται τήν καταπίεση : "Μήν επιδιώκετε και μήν προσπαθείτε να αλλάξετε τήν κοινωνία, τό μόνο που θα καταφέρετε θα είναι ο ολοκληρωτισμός και τό Γκουλάγκ. Αφείστε τήν δυτική κοινωνία όπως είναι γιατί διαφορετικά θα βρεθείτε δέσμιοι του ολοκληρωτισμού". Καλούν δηλαδή τους ανθρώπους να ακινητοποιήσουν τήν Ιστορία που εκτυλίσσεται επί χιλιετηρίδες πάνω σ αυτόν τόν πλανήτη, γιατί κάπου πιο πέρα, υπάρχει ή Παγίδα, ή αναπότρεπτη καταστροφή, όπως ισχυρίζονται. Και έτσι ενώ βυσσοδομούν έναντιόν όσων "Αρχιστοχαστών" κατάφεραν να "βιάσουν" τήν ανθρωπότητα επιβάλλοντάς της τίς ιδέες τους, με τή σειρά τους, οι "νέοι φιλόσοφοι" ή οι "φιλελεύθεροι δημοκράτες", βιάζουν και αυτοί τήν πραγματικότητα αφού προσπαθούν να τήν περιχαράκωσουν μέσα στο ιδεολογικό τους σχήμα, σύμφωνα με τό όποιο κάθε απελευθερωτική προσπάθεια καταλήγει στον ολοκληρωτισμό. Έτσι, όσο και αν δέν τό όμολογούν μέσα στην παληανθρώπιά τους, και όσο κι αν δέν καταλαβαίνουν μέσα στην ήλιθιότητά τους

Δημοσιεύουμε μια βιβλιοκριτική για το βιβλίο του Κ.Καστοριάδη "Η φανταστική θέσμιση της κοινωνίας", που μας έδωσε ο σύντροφος Δ.Ι.Φυσικά το κείμενο εκφράζει προσωπικές απόψεις του συγγραφέα.

οι κάθε είδους "νέοι φιλόσοφοι" ύποστηρίζουν και αυτοί σαν νέοι "Αρχιστοχαστές" μιάν άπολυτη Αλήθεια : τό ότι ή πανουργία τής Ιστορίας ύφίσταται και ότι ο "λόγος" τής δέν είναι παρά ο "λόγος" τής Έξουσίας.

Η δεύτερη μορφή αντίδρασης είναι συγγενής και συναφής στην ούσία της αλλά φαινομενικά παρουσιάζεται σαν διαμετρικά αντίθετη. Πρόκειται για τήν αντίδραση εκείνων που νομίζουν (;) ότι παραμένουν επαναστάτες, παραμένοντας μαρξιστές. Δηλαδή για τήν αντίδραση όσων άδυνατούν να χρησιμοποιούν τό δικό τους μυαλό για να έρμηνεύουν τόν κόσμο, άδυνατούν να δούν τήν πραγματικότητα όπως πραγματικά είναι και - τό σημαντικώτερο απ όλα - άδυνατούν να ενδοσκοπήσουν τήν συνείδησή τους για να αντιληφθούν και να παραδεχθούν τά βαθύτερα κίνητρα που τούς κινούν. Άνθρωποι που χρειάζονται τήν άπόλυτη "Αλήθεια" του μαρξισμού για να αντιμετωπίσουν τόν κόσμο και αυτό έχει διάφορα αποτελέσματα. Η παραμένουν στον χώρο τής φαντασίας και αεροβατούν, αφού βρσκονται άπόλυτα άσυντόνιστοι με τόν πραγματικό παλμό τών κοινωνικών φαινομένων, με αποτέλεσμα να φτάνουν σε έκδηλώσεις όξυμμένης ψυχοπάθειας, (στην Ελλάδα δέν έχουμε καλίστους από αυτούς), ή αντίθετα, όπου οι Ιστορικές συγκυρίες ή μάλλον ή Πανουργία του Λόγου τους επιτρέπει να άδράξουν τήν έξουσία, εγκαθιδρύουν τόν ολοκληρωτισμό που φέρουν μέσα τους, προσπαθώντας να επιβάλλουν στους ανθρώπους τά "άπελευθερωτικά" σχήματα που έχουν δημιουργήσει στην ταραγμένη και σκοτεινή συνείδησή τους

"Έτσι, από τήν μία μεριά έχουμε τόν "μαρξισμό" και από τήν άλλη, τους έξορκισμούς για τους "αρχιστοχαστές", από τήν μία μεριά τά όράματα όσων πιστεύουν ότι τό Γκουλάγκ είναι ένα αναγκαίο μεταβατικό στάδιο πριν τόν κομμουνισμό και από τήν άλλη όσους έπισείουν τό Γκουλάγκ σαν φόβητρο για κάθε απελευθερωτική πράξη, από τήν μία μεριά όσους ύποφέρουν και νοιώθουν τήν καρδιά τους να ραγίζει ακούγοντας για τά εγκλήματα που γίνονται στην Παλαιστίνη, τό Σαλβαντόρ και τήν Χιλή, και από τήν άλλη όσους φρικιούν και αναοργούν για τίς καταπατήσεις τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στην Πολωνία, τό Αφγανιστάν και τό Βιετνάμ. Ο Ρήγκαν και οι "νέοι φιλόσοφοι" υπερασπιστές τής Αλληλεγγύης, ο Μπρέζνιεφ και ο Μαρσαλ στο πλευρό του "Φαραμπούντο Μαρτί". Δύο είδων έλεεινές ιδεολογίες που άλληλοσυμπληρώνονται βρσκοντας ή μία έδαφος στα εγκλήματα τής άλλης για να αναπτυχθούν, και που στην πραγματικότητα δέν είναι παρά τά δύο ύπόσύνολα μιας άλλης γενικώτερης ιδεολογίας : αυτής

πού στηρίζει την έξουσία θεοποιώντας την.

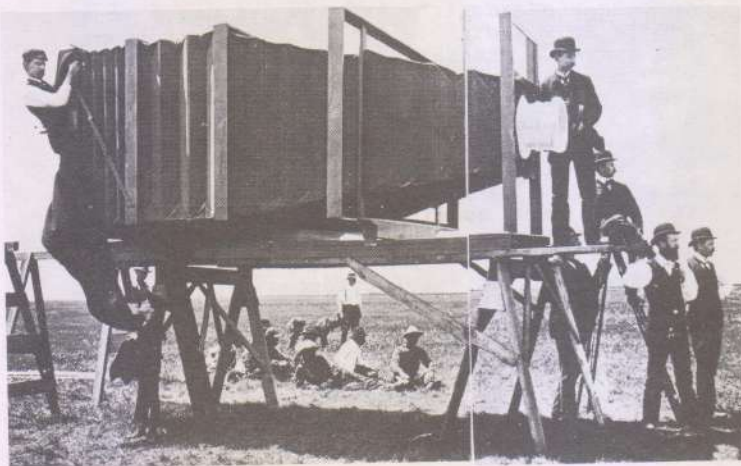
Ο «Τρίτος Δρόμος»

Στόν τραγικό αυτό έγκλωβισμό της ανάμεσα σ' αυτούς τούς δύο πόλους και στην φοικτή σκοπιμότητα πού έξυπηρετούν, ή κοινωνική συνείδηση τής εποχής μας βρίσκει μιάν αναπάντεχη δυνητική διέξοδο, έναν "τρίτο δρόμο", στην "φαντασιακή θέσμιση τής κοινωνίας". Ένα έργο πού έρχεται νά υπενθυμίσει και νά τεκμηριώσει πώς ή κοινωνική απελευθέρωση και αυτονομία παραμένει πάντα ένα όραμα - ένα "πρόταγμα" όπως θάλεγε ο Καστοριάδης - έφικτό και, πραγματικό - ποιήσιμο. Κάτι πού δέν όφείλεται απλά και μόνο σέ έναν άφελή όπτιμισμό, αλλά σέ μία τομή στά μέχρι σήμερα δεδομένα όλης τής δυτικής φιλοσοφικής σκέψης, όπως αυτά δημιουργήθηκαν, στην πορεία πού συνδέει τόν Πλάτωνα μέ τόν νεοθετικισμό ή και τούς "νέους φιλόσοφους". Ανατρέποντας τό έργο αυτόν πού ούσιαστικά υπήρξαν οι συμπυκνωτές όλης τής δυτικής σκέψης μέ τίς θεωρίες τους, δηλαδή τού Μάρξ και τού Φρόυντ, και διαρρηγνύοντας τά όρια πού έθεσαν ο Λούκατς, ο Χάιντεγκερ, ο Μαρκοϋζε κι οι άλλοι "μελλόντες" στοχαστές τού αιώνα μας, ο Καστοριάδης θεμελιώνει μιάν νέα όντολογία, μιάν νέα φιλοσοφία τής Ιστορίας, μιάν νέα "σημειολογία" και μιάν νέα θεωρία για τήν ανθρώπινη ψυχή. Πράγμα πού τό κατορθώνει, αναδεικνύοντας αυτή τήν αλήθεια πού ο μαρξισμός σάν φιλοσοφία τής πράξης και ο υπαρξισμός δέν κα τάφεραν νά προσεγγίσουν προσκορβώντας στά όρια τής δυτικής φιλοσοφικής σκέψης, και πού ο νεοθετικισμός προσπάθησε νά εξαλείψει όριστικά, μεγενθύνοντας αυτά ακριβώς τά όρια : δηλαδή ότι, ο άνθρωπος είναι ή δημιουργός τής πραγματικότητας, ο δημιουργός τού "είναι", πού όμως δέν υφίσταται σάν "είναι καθορισμένο" αλλά σάν "είναι" πού ή συνεχής έννομημάτωση του και ο συνεχής πρακτικός μετασχηματισμός του, όφείλονται στη δυνατότητα τής ανθρώπινης ψυχής νά αναδύει συνεχώς νέες παραστάσεις στην άεση προσπάθειά της νά επανέλθει στην αρχική της κατάσταση, εκείνη τής άπόλυτης ένότητας τής ύπαρξης μέ τό "είναι" πού αποτέλεσε τήν πρωταρχική, τήν ανώτατη ήδονή.

Η αυταπάτη αίτιου και αιτιατού

Στήν "φαντασιακή θέσμιση", μέ ένα ύφος πού αντίστοιχεί στην ανέλιξη τού προβληματισμού, και στην επαγωγή τών συμπερασμάτων ο Καστοριάδης, δημιουργεί στόν σκεπτόμενο αναγνώστη

τή δυνατότητα νά τόν ακολουθήσει σέ μιάν σειρά διαπιστώσεις. Ξεκινώντας από έναν "άπολογισμό τού μαρξισμού", μέ τρόπο συνεκτικό και περιεκτικό, φανερώνει ανάγλυφα πόσο ο μαρξισμός είναι ανεπαρκής σάν φιλοσοφική έρμηνεία τής Ιστορίας, μένοντας ολοκληρωτικά στάπλασια τής γεγκελιανής διαλεκτικής - τήν όποία υποτίθεται ότι άνέτρεφε - και πόσο πολύ μακριά βρίσκεται από τό νά μπορεί νά έντοπίζει τής πραγματικές δυνάμεις τής εξέλιξης πού δέν είναι κάποιες άφηρημένες όντολογικές κατηγορίες αλλά αυτή και μόνο ή ανθρώπινη συνείδηση. Για τόν Καστοριάδη δέν υπάρχουν αίτιότητες ούτε "λόγος" πού προκαλεί τήν εξέλιξη αφού "τό κοινωνικό (ή τό ιστορικό) περιέχει τό μη αίτιατό σάν ούσιαστική στιγμή του" και αφού "δέν μπορούμε νά σκεπτόμε τήν ιστορία σύμφωνα μέ τό ντετερμινιστικό σχήμα (ούτε άλλωστε μέ ένα άπλο "διαλεκτικό" σχήμα), διότι ή ιστορία είναι τό βασίλειο τής δημιουργίας". Αντίθετα μέ τόν διαλεκτικό αναδρομικό έξορθολογισμό πού ανακαλύπτει ένα νόημα στά γεγονότα άφου όμως πρώτα τό έχει δημιουργήσει ακριβώς, εξ αίτιας τους, ο Καστοριάδης υποστηρίζει ότι ή εξέλιξη δέν είναι παρά μία συνεχής "άλυσση" φαινομένων πού ή σημασία τους και ή ούσια τους έχει δημιουργηθεί, εκ τού μηδενός, δηλαδή χωρίς κάποιο αίτιατό προηγούμενο. Η αυταπάτη τής σκέψης όφείλεται ακριβώς σ' αυτό στό ότι δηλ. μη βλέποντας τήν συνεχή άνάδυση νέων σημασιών και αξιών, θεωρεί τόν κόσμο σάν προσδιορισμένο και συνολικά συλλήψιμο άπό αυτήν, τελνοντας έτσι νά τόν εντάξει στά "διαλεκτικά" σχήματά της, είτε "ύλιστικά" είναι αυτά είτε "ιδεαλιστικά". Έτσι όμως χάνει τήν δυνατότητα νά αντιληφθεί και τόν συνεχώς άνανεούμενο προσδιορισμό τής πραγματικότητας και τήν μόγιμη άπροσδιοριστία της πού προκύπτει από αυτόν. Ο συνεχής προσδιορισμός τής πραγματικότητας δέν είναι παρά συνέπεια τού "φαντασιακού" στοιχείου, δηλαδή τής δυνατότητας τής ανθρώπινης συνείδησης νά συμβολίζει, νά είναι ένα "σημάλνον" πού τά "σημαινόμενα" του αποτελούν τά αντικείμενα τού πραγματικού κόσμου. Μέ βάση αυτή τήν αντίληψη, ο Καστοριάδης άσκει μιάν καταλυτική κριτική σέ όλες εκείνες τίς ιδεολογίες φασιστοναλιστικού χαρακτήρα (συμπεριλαμβανομένου και τού μαρξισμού), για τίς όποτες ή εξέλιξη τών κοινωνικών θεσμών δέν είναι τίποτα άλλο άπό άναγκαιότητα πού αντίστοιχεί σέ κάποιες "ανάγκες". Όμως ή γέννηση τών "ανάγκων" αυτών δέν όφείλεται παρά μόνο στό φαντασιακό - συμβολικό, (όπως άλλωστε και οι θεσμοί) άφου από βιολογική άποψη ή έπιβίωση τού ανθρώπου δέν απαιτεί τίποτε περισσότερο από ένα ελάχιστο αριθμό θερμίδων ήμερησίως. Οι κοινωνικές "ανάγκες" και οι κοινωνικοί "θεσμοί" πού τούς αντίστοιχούν, αποτελούν γεννήματα τού φαντασιακού πού σημασιοδοτεί τόν κόσμο και πού στην συνέχεια υποτάσσεται στην ίσχύ τών σημασιών πού δημιουργήσε, και αυτή είναι ή αίτία τής άλλοτρίωσης ή τής ξένωσης όπως προτιμά νά τήν λέει ο Καστοριάδης. Η συνεχής ροή "ανάγκων" στόν καπιταλισμό για παράδειγμα, δέν μπορεί νά κατανοηθεί από τήν ίδια του τήν λειτουργικότητα σάν κοινωνικού συστήματος αλλά μόνο σέ σχέση μέ κάποιες κυρίαρχες σημασίες άπό τίς όποτες αυτή ή λειτουργικότητα εξαρτάται. (Σ' αυτά τά χωρία τού Καστοριάδη, ειδικά άπό τήν στρουκτουραλιστική αντίληψη δέν μνει τίποτα όρθιο.) Η έπιβολή τών νέων σημασιών γίνεται σάν "θέσμιση" δηλαδή σάν συνεχής δημιουργία τους άπό μιάν κοινωνία πού είναι τό

Ίδιο "θεσμισμένη" όσο και "θεσμιζουσα". Καί ο χρόνος με την σειρά του, δεν είναι παρά η συνεχής ανάδυση του "άλλου", της "ετερότητας" της συνεχής αλλοίωσης των "σημείων" και των σημασιών όπως βιώνονται από την ανθρώπινη συνείδηση. Δηλαδή πολύ περισσότερο από μία φυσική ροή, ο χρόνος είναι μία κοινωνική ροή αναδυόμενων και μετασχηματιζόμενων παραστάσεων. Αυτή η διάσταση της χρονικότητας δεν γίνεται όμως κατανοητή μέσα στη "γλώσσα", γιατί τό "λέγειν" για να έχει κάποια λειτουργικότητα, αντιμετωπίζει τό "είναι" σαν "είναι καθορισμένο". Η δυτική σκέψη μένοντας και αυτή στα ίδια όρια, δημιούργησε την "ταυτιστική λογική" που η ούσα της συνίσταται στο ότι θεωρεί τις έννοιες των "σημείων" αυθύπαρκτες και διαχρονικές. Έτσι κατάληξε σ' αυτό τον φαύλο κύκλο, στον οποίο αναγκάζεται να ερμηνεύει τη συνεχή υπέρβαση της πραγματικότητας είτε σαν επανάληψή της, είτε σαν εκδήλωση του κρυμμένου σκοπού της με αποτέλεσμα να αντιλαμβάνονται σωστά πολύ λίγα απ' όσα συμβαίνουν, και να προβλέπονται ακόμη λιγώτερα.

Η ψυχή και ο κόσμος

Η "φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας" όλο κληρώνεται με μία θεωρία της ψυχής ή όποια ερχεται να θεμελιώσει την θεωρία του φαντασιακού στην απαραίτητη ψυχολογική - ανθρωπολογική της βάση. "Η ψυχή είναι ... ανάδυση παραστάσεων που συνοδεύονται από ένα αίσθημα..." "Η ψυχή ... είναι ριζική φαντασία που προκαλεί την ανάδυση μιας "πρώτης" παράστασης από ένα τίποτα παράστασης, δηλαδή από τό τίποτα!" Η ψυχή λοιπόν, δεν μπορεί να νοηθεί παρά μόνο ως παράσταση, ως συνεχής γέννηση βλέψεων προς τά αντικείμενα, που οφείλεται στην εμμνη τάση για επαναφορά στην πρωταρχική μονήρη κατάσταση όπου τό υποκείμενο ήταν ταυτόχρονα και αντικείμενο μέσα στην μητρική κοιτίδα. Πρωταρχική εμπειρία, που αποτελεί την μνημονική παράσταση της ανώτατης ήδονης προς την όποια η ψυχή τείνει πάντα. Αλλά καλύτερα ας δώσουμε τον λόγο στον ίδιο τον Καστοριάδη: "(η ψυχή)... δεν είναι παρά σαν "μορφή" ή "έντελέχεια" του σώματος - υπό τον όρο να ξεκαθαρίσουμε αυτούς τους όρους από την μεταφυσική, μέσα και χάρη στην όποια τέθηκαν, και να καταλάβουμε πως η ψυχή είναι μορφή στον βαθμό που μορφώνει, πως η "έντελέχεια" για την όποια πρόκειται είναι έντελως άλλο πράγμα από τον προορισμό τον προκαθορισμένο σέ ένα σκοπό, σέ ένα ορισμένο τέλος, πως αυτή η έντελέχεια είναι ριζική φαντασία που δεν καθυποτάσσεται σέ κανένα σκοπό, αλλά είναι δημιουργός των σκοπών της, πως τό ζωντανό ανθρώπινο σώμα είναι ζωντανό ανθρώπινο σώμα, στο βαθμό που παριστάνει και παριστάνεται, που "εικονοθετεί" και "εικονοθετείται", πολύ πέραν από αυτό που η "φύση" του ως ζώντος θά απαιτούσε και θά συνεπάγονταν!" Η συγκρότηση του κοινωνικού ατόμου δεν καταργεί και δεν μπορεί να καταργήσει την δημιουργικότητα της ψυχής, την άεστη αυτοαλλοίωσή της, τον παραστασιακό ρυθμό ως συνεχή ανάδυση παραστάσεων άλλων... "δεν υπάρχουν πράγματα και κόσμος παρά στον βαθμό που υπάρχει ψυχή - και τουτό σημαίνει έπισης: στον βαθμό που τό υποκείμενο δεν μπορεί να αναχθεί στην κοινωνικο-ιστορική του θέσμιση, που είναι πάντοτε κάτι άλλο και κάτι περισσότερο από τον κοινωνικό του ορισμό ως άτομο, διαφορετικά δεν θά ήταν παρά ρομπότ ή ζόμπι." Έτσι που η ψυχολογία... είναι όρος λογικός - υπερβασιακός κάθε οντολογίας, κάθε στοχασμού πάνω στα πράγματα και στον κόσμο, στα όντα και στο είναι. Κόσμος και πρά-

γματα (και λογική) δεν είναι δυνατά παρά στο βαθμό που υπάρχει ψυχή και τρέλα της ψυχής."

Η ελεύθερη επιλογή

Αυτή είναι η "φαντασιακή θέσμιση της κοινωνίας". Ένα έργο που παρά την συνομωτική σιωπή με την όποια τό περιβάλλουν οι ακαδημαϊκοί και οι έπistolημοί κύκλοι της μαζικής θεωρίας όπως συμβαίνει με κάθε αξιόλογη θεωρητική εργασία, τελειώνει να αποτελεί μόνιμο σημείο αναφοράς για όσους προτιμούν να σκέπτονται μόνο τους, από τό να καταναλώνουν προκατασκευασμένες "αλήθειες" τύπου "Γκουλάγκ" ή "άντι-Γκουλάγκ". Τό πολιτικό του συμπέρασμα είναι απλό και προφανές: Οι μοναδικό δημιουργό της ιστορίας είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι που έχουν την δυνατότητα να επιλέγουν ελεύθερα, και να διαμορφώνουν (ή γά παλεύουν για γάδια μορφώσουν) τή ζωή τους όπως θέλουν. Σ' αυτούς έγκειται η δυνατότητα για τό ξεπέρασμα της κοινωνίας που αλλοτριώνει, καταπιέζει και βυθίζει στην δυστυχία. Σ' αυτούς πρέπει να αποταθούμε και από αυτούς εξαρτάται τό πάν. Δεν υπάρχει καμμία άπωτερη "πανουργία του λόγου" που να οδηγεί τά πράγματα προς τον "κομμουνισμό και την άταξική κοινωνία" όπως ακόμη πιστεύουν - ή δείχνουν ότι πιστεύουν - οι μαρξιστές. Καί έπίσης δεν υπάρχει και καμμία "πανουργία του λόγου" που να οδηγεί νομοτελειακά προς τον ολοκληρωτισμό όπως ισχυρίζεται ό έλεεινός συρφετός των "νέων φιλόσοφων" και των "νεοφιλελεύθερων". Τά πάντα είναι δυνατά και η ύπαρξη της ανθρώπινης συνείδησης κάνει έφικτό και τό καλύτερο δυνατό.

Έτσι στο πρόσωπο του Καστοριάδη (όχι μόνο εξ αίτιας της "φαντασιακής θέσμισης" αλλά και εξ αίτιας όλου του του έργου) βρίσκουμε την πιο προωθημένη σκέψη της εποχής μας. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει κατά κανένα τρόπο αποδοχή όλων των απόψεων που υποστηρίζει - στην "φαντασιακή θέσμιση" άλλωστε ανακύπτουν έρωτήματα και θέματα στα όποια ό προβληματισμός του δεν προχωράει όσο χρειάζεται (και έπίσης είναι γνωστές διάφορες θέσεις του για τή διέξοδη συγκυρία που θά μπορούσαν να χαρακτηρισθούν από ανόητες μέχρι υποπτες). Όμως τό σημαντικότερο βρίσκεται στο ότι παρακολουθώντας κανείς τήν σκέψη του, έχει τήν δυνατότητα να αντιλαμβάνεται πράγματα και απόψεις που ανατρέπουν συνολικά τήν μέχρι σήμερα παραδοσιακή αντίληψη της άριστερας για τον κόσμο, και

Βιβλιοκριτική

έτσι, ότι εργαζόμενος αντιμέτωπος με τὰ ἐρωτήματα πού τὸ ἴδιο του τὸ ἔργο θέτει βρίσκει ἐνα πρόσφορο πεδίο γιὰ γόνιμους προβληματισμούς, πέρα ἀπὸ τὸ χέρσο ἔδαφος πού ἀποτελεῖ τὸν τύπο σύγκρουσης τῶν κυρίαρχων (ὑπο)ἰδεολογιῶν τῆς ἐποχῆς μας. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, στὴν χώρα μας πού ἡ ἀρχομπολογίες περὶ "ἐπιστημο

λογικῆς τομῆς" καὶ "ἀπαράβατων νόμων τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ" δίνουσι καὶ παίρνουσι ὁ πλάτης προβληματισμός καὶ διάλογος πάνω στὶς ἀπόψεις τῆς "φαντασιακῆς θέσεως τῆς κοινωνίας", ἀλλὰ καὶ τοῦ γενικώτερου ἔργου τοῦ Κατοριάδη, εἶναι κάτι ἰδιαίτερα σημαντικό.

Δ.Ι.

«ΘΕΣΕΙΣ»

"Ἐδῶ ἡ ἐπιστῆμη τῆς ἐπαναστατικῆς διαδικασίας ἀρνεῖται νὰ γίνῃ ἐπιστῆμη τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὑποκειμένου"

A. NEGRI

Εἶναι γνωστὸ πὺς γιὰ τὴν "ἀπόλαυση" ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου σημαντικὸ ρόλο παίζει ἡ "θέση" τοῦ θεατῆ. Ὅσο βέβαια γιὰ τὴν κατανόησή του ἀνάμεσα στὴν πρώτη σειρά καὶ τὸν ἐξώστη δὲν νομιζοῦμε πὺς ὑπάρχει διαφορὰ. Τέλος ὅπου καὶ νὰ καθήσουμε σὰν θεατῆς, δὲν ἔχουμε καμιὰ ἐλπίδα νὰ ἐπηρεάσουμε τὰ "δρώμενα ἐπὶ σκηνῆς"...

Ὁ λόγος γιὰ τὸ περιοδικὸ "θέσεις" πού πρόσφατα κυκλοφόρησε καὶ τὸ δεύτερο τεῦχος του, ἓνα περιοδικὸ ἀνάλυσης, κριτικῆς καὶ ἀναφορᾶς στὰ προβλήματα τῆς πάλης τῶν τάξεων σύμφωνα μὲ τὸν ὑπότιτλό του. Τὸ πρῶτο τεῦχος του εἶναι ἀφιερωμένο στὸ Κράτος (τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τοῦ δικαίου) ἐνῶ τὸ δεύτερο ἀναλύοντας μαρξιστικά τὶς ἐννοιες μονοπώλιο καὶ ἐξάρτηση, διαλύει - στὴ κατεύθυνση μιᾶς προβληματικῆς, ἀρκετὰ παλιᾶς, ἀλλὰ ἐπιτέλους κυρίαρχης - ἀρκετοῦ μύθου γύρω ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ἐλληνικοῦ κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ. Παρὸ τὸν ἀρχικὸ σαρκασμὸ μας (πού πιστεύουμε θὰ δικαί

Δημοσιεύουμε πέρα κάτω μιὰ "ἀνάγνωση" δύο περιοδικῶν τῶν "θέσεων" καὶ τῶν "Συμβουλῶν", πού ἔγινε ἀπὸ τὸ σύντροφο Χ.Ν.

Δὲν πρόκειται βέβαια γιὰ καμιὰ ὀλοκληρωμένη κριτική, ἀλλὰ γιὰ μερικὲς ἐπισημάνσεις.

Ἰδιαίτερα γιὰ τὶς "θέσεις" ἡ κριτικὴ πού γίνεται πιστεύουμε ἀφορᾶ γενικότερα τὴν ἴδια τὴν διανόηση σὰν κατηγορία - καὶ τὴν "θεωρητικὴ πρακτικὴ" τῆς, καὶ ὄχι τὴν α ἢ β ἀποψη.

"ΡΗΣΗ"

ολογήσουμε στὴ συνέχεια) τὸ περιοδικὸ δὲν ἔχει νὰ κάνει τίποτα μὲ τὶς τυπικὲς "ἐλληνικὲς" ἐκδόσεις ὅπου τσαπατσουλιά, ἡμιμάθεια καὶ ἐπαρχιωτισμὸς κυριαρχοῦν συστηματικά. Ἐπιτέλους πρόκειται γιὰ κάποιες θέσεις (ἀλλὰ καὶ γιὰ ἓνα τρόπο ὑποστήριξής τους), πού μπορεῖς νὰ διαφωνήσεις!

Τὸ ἄρθρο τοῦ Πέτρου Λινάρου - Ρυλμόν γιὰ "Τὸ κράτος τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ (τ)ή(ν) ἐργατικὴ τάξη" στὸ πρῶτο τεῦχος καθῶς κι αὐτὸ τῶν Τσεκουρα - Μαυρῆ γιὰ "Τὸ ἔξοιο κεφάλαιο καὶ (τ)ή(ν) ἀνάπτυξη τοῦ ἐλληνικοῦ καπιταλισμοῦ", τὰ χάρα - κτηρίζει ἀκριβῶς ἡ κοινὴ βᾶση μιᾶς ὀλοκληρωμένης ἀποφῆς.

Σ' αὐτὸ τὸ πρῶτο μας σημεῖο ὡς ὅμως δὲν θέλοῦμε νὰ υποῦμε στὰ ἐπιμέρους, ἡ κριτικὴ μας ἀφορᾶ τὴ γενικὴ "θεωρητικὴ προσέγγιση" τοῦ περιοδικοῦ.

Ἐπαινετήματα στὸν ὑπότιτλο καθὼς καὶ στὴ "θεατρικὴ ἀναφορά" τὸ εἶδος, τῆς κριτικῆς πού ἐννοοῦμε ἐδῶ. Ἄς ξαναῤῥθουμε λοιπὸν στὸν Νέγκρι, ὁ ὁποῖος κριτικῶντας τὴν Ἀλθουσεριανὴ σκέψη, γράφει: "ἡ ἐπιστῆμη τῆς ἐπαναστατικῆς διαδικασίας ἐδῶ (στὸν Ἀλθουσερ) ἀρνεῖται νὰ γίνῃ ἐπιστῆμη τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὑποκειμένου. Κι εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφτοῦμε τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας ἀντίληψης: ὑπερτονισμὸς τῆς σκέψης καὶ τῆς μεσολάβησης (τοῦ διανοούμενου) ἢ τοῦ κόμματος ἀντίστοιχα ἐναντία στὴ διαλεκτικὴ ἀμεσότητα, ἐπομένως ἐναντία στὴν πραγματικότητά (μαρξιστικὴν νοουμένην) τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὑποκειμένου. Πὺς ὅμως εἶναι ὑναετὸ μιὰ τέτοια ἀντίληψὴ καὶ περνιέται γιὰ μαρξιστικὴ καὶ

ἰδικώτερα λενινιστικὴ, ὅταν στὸν Λένιν... τὸ θεμελιῶδες πρόβλημα εἶναι αὐτὸ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ὑποκειμένου καὶ τῆς χρονικῆς καὶ γεωγραφικῆς συγκρότησής του..." (Α. NEGRI Ἡ κατασκευή τῆς στρατηγικῆς. 33 μαθήματα γιὰ τὸν Λένιν, σελ. ΙΙ).

Καί, αὐτὸ ἀκριβῶς ἐννοοῦμε, τὸ περιοδικὸ μιλά γιὰ τὴν διαδικασίαν (στὸ πρῶτο κι ὅλας τεῦχος πρόλαβε νὰ μιλήσει καὶ γιὰ τοὺς διανοοῦμενους!!!) ἐνῶ ἀγνοεῖ τὸ ὑποκείμενό της. Ἡ ἐργατικὴ τάξη - ὅπου ὑπάρχει - παραμένει νοηματικὴ, ἀναλυτικὴ κατηγορία, ποτὲ κοινωνιολογικὸ σύνολο μὲ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Εἶναι φανερό τί ὑπονοοῦμε. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς "θέσεις" λείπει ἡ ἐννοία τῆς ταξικῆς σύνθεσης. Μιὰ ταξικὴ σύνθεση πού προκύπτει, πού εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν καπιταλιστικῶν δομῶν (τεχνικὴ ταξικὴ σύνθεση) καὶ τῶν ἀγῶνων (πολιτικὴ ταξικὴ σύνθεση) τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Ἄς τὸ πάρουμε χαμπάρι ὅλοι οἱ διανοοῦμενοι, ἀν δέν λερῶσουμε τὰ χέρια σὲ τούτῃ τῇ διαλεκτικῇ (ἀλλὰ καὶ ἐμπειρικῇ) ἐρευνᾷ τῆς ἐργατικῆς τάξης, θὰ μένοῦμε πάντα μὲ ἀόρεια χέρια. Οἱ φαρᾶδες λένε: ἀν δέν βρέξεις κῶλο δὲν ἔχει φάρμακο!

Ὅσο ἡ ἐργατικὴ τάξη παραμένει ἀναλυτικὴ κατηγορία κι ὄχι συγκεκριμένο κοινωνιολογικὸ σύνολο (φυσικὰ διαλεκτικὰ καθορισμένο), ὅσο θὰ μένοῦμε θεατῆς ἀρνούμενοι τὴν "τριτογενὴ λειτουργία" μας μὲσα στὸ κίνημα. πᾶς πᾶς ἀπαιτεῖται χωρὶς ἐμᾶς, ὅσο γιά τὴν "ἀπόλαυση" πού λέγαμε στὴν ἀρχὴ μπορεῖ νᾶρθεῖ καὶ "δι' ἐλέους καὶ φόβου" κάποτε...

ΜΟΥΣΙΚΗ ΡΟΚ & ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ (ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ)

Το παρακάτω κείμενο μας το έδωσε ένας Άγγλος σύντροφος.

Θα ήθελα να αναφέρω μερικές σκέψεις μου για τη σχέση μεταξύ της μουσικής ροκ και της αριστεράς στην Αγγλία, τα τελευταία 20 χρόνια. Νομίζω ότι αυτό μπορεί να έχει κάποια σχέση με την κατάσταση στην Ελλάδα κι ότι θα βοηθήσει, τουλάχιστο, στο άνοιγμα ενός διαλόγου.

ΛΑΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Στη διάρκεια της ιστορίας, η μουσική έχει παίξει ένα σπουδαίο ρόλο στην πολιτιστική ζωή κι ακόμα έχει αποτελέσει ένα μέσο για την έκφραση διαφωνιών και καινούριων ιδεών.

Με την ανάπτυξη του καπιταλισμού το λαϊκό τραγούδι μεταβάλλεται σ'έναν άλλο πανίσχυρο φορέα στήριξης του κατεστημένου. Η λαϊκή μουσική έχει, σε μεγάλο βαθμό, χρησιμοποιηθεί από τους καπιταλιστές, οι οποίοι προσπαθούν διαρκώς να αλλάζουν τις μουσικές μόδες για να ενθαρρύνουν την κατανάλωση. Παρ'όλα αυτά, εξαιτίας της ιστορικής ανάπτυξης, στην Αμερική και στην Αγγλία έχει αναπτυχθεί μια ειδική σχέση ανάμεσα στους νέους ανθρώπους και στη μουσική, που έχει καταδειχτεί σαν ένας από τους τρόπους έκφρασης τους.

Σα γιους γονιών που ανήκαν στο Κομμουνιστικό Κόμμα, θυμάμαι τη συλλογή δίσκων τους να αποτελείται από διάφορους κλασικούς μουσικής και πολιτικούς δίσκους. Οι δεύτεροι περιείχαν αγγλικά παραδοσιακά τραγούδια με αναφορές σε περασμένους αγώνες (όπως: σκαφτιάδες και χαρτογιακάδες), απλές αναλύσεις του καπιταλισμού, τραγούδια για την καταπίεση των Ιρλανδών κι ένα σύνολο από διεθνή τραγούδια όπως αυτά του Τζο Χιλλ, η "Μπαντιέρα Ρόσσα" κλπ. Μερικά από αυτά τα τραγούδια θα ξεθάβονταν και θα τραγουδιούνταν περιστασιακά σε διάφορα κομματικά γλέντια. Όσον αφορά εμένα, τα θυμάμαι ν'ακούγονται σ'αυτία μου μάλλον σαν κατασκηνωτικά τραγούδια ή σαν ύμνοι για το σοσιαλισμό.

Η δεκαετία του '60 ήταν μια περίοδος οικονομικής ευμάρειας και σταθερότητας για το κεφάλαιο και κατά συνέπεια μια περίοδος για την ανάπτυξη της δημιουργικότητας στη σκέψη και στην έκφραση. Ο κόσμος άρχισε να απαιτεί όχι μόνο μια μεγαλύτερη φέτα από το καρβέλι, αλλά

και μια καλύτερη ποιότητα του καρβελιού.

Τα κινήματα των μαύρων, των χίπυς και των γυναικών, αργότερα, όλα έβλεπαν προοπτικά σε μια ελεύθερη κοινωνία. Ριζοσπαστικές ιδέες άρχισαν να αναπτύσσονται, όπως: νέα συστήματα στην εκπαίδευση, αντίθεση στον πόλεμο και

σ'όλες τις μορφές θεσμικής και κοινωνικής καταπίεσης. Ισότητα, ελευθερία και ειρήνη έγιναν οι λέξεις κλειδιά, κι αυτές οι ιδέες απευθύνονταν σ'όλους τους τομείς της ζωής.

Η μουσική αντανακλούσε αυτές τις ιδέες κι αυτές μεταφέρθηκαν σ'ένα μεγάλο αριθμό ανθρώπων από τους Τζόαν Μπας ("Τζο Χιλλ"), Ντόνοβαν ("Γλάρε δε θέλω τα φτερά σου"), τον Πητ Σήγκερ ("Μικρά κουτιά"), τον Κάουντρυ Τζο Μακ Ντόναλντ και το περίφημο τραγούδι του ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ: "Κι ένα, δύο, τρία γιατί πολεμάμε;", καθώς και τα τραγούδια του Ντύλαν (συμπεριλαμβανομένων και των: "Οι άρχοντες του πολέμου", "Μια δυνατή βροχή θα πέσει" και "Οι καιροί αλλάζουν").

Αυτοί οι καλλιτέχνες εκτιμήθηκαν πολύ από τους γονείς μου και τα αριστερά κόμματα εν γένει. Εν τούτοις, οτιδήποτε άλλο πεταγόταν στα σκουπίδια της "ποπ" μουσικής και θεωρούνταν ανάξιο λόγου. Φυσικά αυτή η ανάλυση, ήταν κατά ένα μεγάλο μέρος σωστή, αφού ο πρόσφατος μονοπωλιακός έλεγχος μερικών δισκογραφικών εταιρειών και η λογοκρισία και του κρατικού και του ιδιωτικού ραδιοφώνου σήμαινε (κι ακόμη σημαίνει) ότι πάνω από το 90% των παραγόμενων τραγουδιών ήταν "τραγούδια αγάπης".

Επίσης οι καλλιτέχνες που αναφέρθηκαν, έπαιζαν άκουστικές κιθάρες και οι ρίζες της μουσικής τους βρισκόνταν στο πολιτικό λαϊκό τραγούδι το οποίο ήταν δεκτό στα αριστερά κόμματα. Οι νέοι της εποχής, μαζί κι οι ανοργάνωτοι αριστεροί, στράφηκαν στην ηλεκτρική μουσική η οποία σα μουσική, από μόνη της ήταν λιγότερο αμοιωσιμη.

Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '60

Συγκροτήματα όπως οι Μπητλς, οι Ρόλλινγκ Στόουνς, οι Κρημ, ο Τζίμ Χέντριξ, οι Ντορς και οι Τζέφερσον Αιρπλάιν, έπαιζαν κύρια σέ λευκά και μεσαία ακροατήρια κι εκθείαζαν τις ιδέες της ελευθερίας, της έκφρασης όπως, ελεύθερος έρωτας, εξερεύνηση του εαυτού μας μέσα από τα ναρκωτικά και μια δημόσια καταγγελία του συστήματος, πχ το "Σατισφάξιον" των Ρόλλινγκ Στόουνς.

Η μουσική ροκ ήταν μια ανδρική ιδιοκτησία και οι περισσότεροι από τους καλλιτέχνες προέρχονταν από μεσοαστικά στρώματα, από τη μια μεριά λόγω της οικονομικής δυνατότητας για τη δημιουργία μιας μπάντας, αλλά κύρια, γιατί οι αξίες του κινήματος των "σίξτυς" ήταν μεσοαστικές. Οι εκτελεστές είχαν μια θέση ήρωα η οποία στηριζόταν στο ότι η ικανότητα τους σα μουσικοί και τραγουδιστές αποτελούσε ένα μέτρο για την αποδοχή τους.

Οι αριστεριστές που ήξερα στράφηκαν προς αυτή τη συλλογιστική και οι συζητήσεις κεντρώνονταν στο αν ο Κλάπ τον ήταν καλύτερος κιθαρίστας από τον Χέντριξ, παρα στο περιεχόμενο του τραγουδιού. Οι νέες αντιλήψεις για τη σεξουαλικότητα που δοκιμάζονταν στην πράξη δεν ήταν πολύ απελευθερωτικές για τις γυναίκες. Ήταν στην πραγματικότητα μια σεξουαλική απελευθέρωση για τους άντρες. Υπήρχαν πολύ λίγες γυναίκες καλλιτέχνες σε ροκ συγκροτήματα, όπως η Τζάνις Τσόπλιν, αλλά κι ακόμη κι αυτή τραγουδούσε για την καινούρια αντρική σεξουαλικότητα.

"Αν κάποιος έρθει και σου δώσει αγάπη κι αφοσίωση πάτην όσο μπορείς."

Όπως και νάχει το πράγμα, σύμφωνα με την οργανωμένη, την παραδοσιακή αριστερά, ζητήματα σεξουαλικότητας, ήταν μια παρέκκλιση από την πραγματική επαναστατική πάλη, μια ιδέα που δεν θα άρχιζε ν'αλλάζει, μέχρις ότου θα αναγκαζόταν να το κάνει πιεζόμενη από το εργατικό κίνημα, παρ'όλο που αυτή η περίοδος έβαλε τις βάσεις για μια τέτοια ανάπτυξη.

Οι εμπειρίες από ναρκωτικά ήταν ένα άλλο θέμα το ο-

ποίο εμφανίστηκε σε πολλά τραγούδια όπως: το "Σουρρεαλιστικό μαξιλάρι" από τους Τζέφερσον Αιρπλαϊν, το "λιβάνια φρούλας για πάντα" των Μπήτλς, ή το "Μαβ ομίχλη" του Τζίμυ Χέντριξ.

Τα ναρκωτικά αντιμετωπίζονταν σαν ένα μέσο πρόσθεσης μιας άλλης σκοπιάς για την πραγματικότητα και μια παρακίνηση για δημιουργικότητα. Δυστυχώς επειδή η ιδεολογία της δεκαετίας του '60 αποδυναμώθηκε, τα ναρκωτικά εξελίχθηκαν σ' ένα μέσο φυγής και μίσησης με πραγματικά θύματα στο χώρο της ροκ μουσικής, όπως ο Τζίμυ Χέντριξ, η Τσόπλιν, ο Μπράιαν Τζόουνς κι ο Τζιμ Μόρισον.

Η στάση απέναντι στα ναρκωτικά ανάμεσα στους νεαρούς αριστεριστές δεν ήταν ξεκάθαρη αλλά έπαψε να μην είναι μέχρι τη δεκαετία του '70, οπότε τα συγκροτήματα άρχισαν να συζητούν το θέμα και σχετίστηκαν με την "Καμπάνια για τη νομιμοποίηση της κάνναβης".

Η παρακμή των "σίξιτς" παρουσιάζεται αρκετά καλά στο τραγούδι "Θεός" του Τζων Λένον:

"Το όνειρο τέλειωσε
τι μπορώ να πω
Το όνειρο τέλειωσε.
Χθες,
ήμουν ο υφαντής του ονείρου
αλλά τώρα, είμαι ξαναγεννημένος
Ήμουν το θαλάσσιο άλογο
αλλά τώρα είμαι ο Τζων
Κι έτσι αγαπημένοι μου φίλοι
πρέπει απλά να συνεχίσετε
Το όνειρο τέλειωσε."

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Με την οικονομική κρίση της δεκαετίας του '70, η μαζική ανεργία των νέων έγινε μια πραγματικότητα: σε μερικές περιοχές εξαρτημένες από μια βιομηχανία, ολόκληρες πόλεις πέθαιναν οικονομικά. Οι νέοι άρχίζουν και παρατάνε το σχολείο που δεν τους πρόσφερε καμία ελπίδα για να βρουν ποτέ δουλειά στη ζωή τους.

Οι κοινότητες των μαύρων και των ασιατών (πολλοί από τους οποίους είχαν έρθει στην περίοδο του τελευταίου πολέμου καλεσμένοι από την κυβέρνηση για να βοηθήσουν, υποτίθεται, στην ανόρθωση της οικονομίας, αλλά στην πραγματικότητα για να αναλάβουν πολύ δουλοπρεπή και βαρεία δουλειά) ήταν οι πρώτες που θα υπέφεραν. Η ανεργία ανάμεσα στους μαύρους και στις άλλες εθνικές μειονότητες, έγινε τέσσερις φορές μεγαλύτερη απ' ό,τι στους λευκούς. Οι γυναίκες άρχισαν να εξαναγκάζονται να γυρίσουν πίσω στο σπίτι κι αν παντρεύονταν ή έστρωσαν οικογένειες, δεν δικαιούνταν να απαιτήσουν επίδομα ανεργίας.

Αυτον τον καιρο η ρέγγε(μαύρη μουσική που είχε γεννηθεί στη Τζαμάικα στα μέσα της δεκαετίας του '60 και άρχισε να έχει ένα ακροατήριο ανάμεσα στους μαύρους νεολαούς με συγκροτήματα όπως οι Μάιτυ Ντάιμονς και κύρια οι Γουέιλερς) απέκτησε ένα κοινό ανάμεσα και στη λευκή νεολαία.

Η μουσική αυτή ενθάρρυνε τη μαύρη υπερηφάνεια και μια άποψη για την κοινωνία των λευκών, τη "Βαβυλώνα", σα καταπίεση και εχθρο, π.χ. οι Γουέιλερς:

"Σήκω πάνω, στάσου ορθός-αγωνίσου για τα δίκια σου
σήκω πάνω, στάσου ορθός-μην εγκαταλείψεις τον αγώνα"

Ο Μάρλεϋ τραγούδησε επίσης πολλά πολιτικοποιημένα τραγούδια (άλμπουμ "Σερβάιβαλ") και είχε μια βαθειά επίδραση στους νέους.

Η θρησκεία του ρασταφάρι, αν και αρκετά σεξιστική κι αντιδραστική, βοήθησε κατά κάποιο τρόπο στην ανάπτυξη της συνείδησης των μαύρων.

Στην αγγλική μουσική παραγωγή εμφανίζονταν σχετικά λίγες καινοτομίες. Πολύ λίγοι καλλιτέχνες, όπως ο Λένον ("Φαντάσου", "Κάποτε στη Νέα Υόρκη") είχαν αναπτύξει τη πολιτικοποίησή τους.

Πολλοί από τους καλλιτέχνες της δεκαετίας του '60, είχαν εξασφαλίσει ένα κοινό και κατευθύνθηκαν σε συντηρητικά μηνύματα (χαρακτηριστικό παράδειγμα η στρόφη του Ντύλαν στη θρησκεία).

Αυτον τον καιρο σμειώθηκε μια ανάπτυξη στο φασιστικό κίνημα και υπήρχε ένας αριθμός από ανεξίτηλα δολοφονίες μελών των μαύρων και ασιατικών κοινοτήτων, κα-

θως επίσης και εμπρησμοί και βομβιστικές ενέργειες ενάντια σε βιβλιοπωλεία της αριστεράς.

Σε απάντηση σ' αυτήν την τρομοκρατία και ταυτόχρονα μέτη συνειδητοποίηση ότι η αστυνομία δεν κρατούσε ουδέτερη στάση, αλλά ήταν φορέας του ρατσισμού του κράτους και στις γραμμές της υπήρχαν πολλοί ρατσιστές, σχηματίστηκε ο "Αντιρατσιστικός Σύνδεσμος". Μια οργάνωση αρκετά χαλαρή, με ομάδες σε κάθε περιοχή οι οποίες άρχισαν να οργανώνονται ενάντια στους φασίστες του "Εθνικού Μετώπου" και του "Βρετανικού Κινήματος" (ακροδεξιές ρατσιστικές οργανώσεις).

Πολλοί νέοι άρχισαν να ασχολούνται με τη μουσική, η τεχνολογία είχε γίνει πιο προσιτή, οι σύλλογοι των νέων τους ενθάρρυναν (για να μείνουν μακριά από τους δρόμους και οι ίδιοι χρειάζονταν ένα μέσο για να εκφράσουν τη μεταοδοξία τους).

Η ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΝΚ

Όταν το 1977 έγινε η έκρηξη του πάνκ, υπήρχε ένα ακροατήριο έτοιμο, που περίμενε. Η μουσική είχε τις ρίζες της στην εμπειρία της εργατικής τάξης και τα ακραία-ρια συνδέθηκαν πραγματικά μαζί της. Στρεφόνταν ολοκληρωτικά ενάντια σε μια κοινωνία που τους πρόσφερε μόνο καταπίεση στους δρόμους. Οι πάνκ φόραγαν οποιαδήποτε ρούχα, ακόμη και πλαστικές σακκούλες, έκοβαν τα μαλλιά τους μόνοι τους και προσπαθούσαν να είναι όσο το δυνατό πιο προκλητικοί, αν και σε γενικές γραμμές δεν ήταν βίαιοι.

Τα τραγούδια αναφέρονταν στην πραγματικότητα της καθημερινής ζωής, από την ανεργία (όπως οι Κλας: "Οι ευκαιρίες καριέρας είναι αυτές που ποτέ δε σου χτυπάνε την πόρτα-Κάθε δουλειά που σου προσφέρουν είναι για να σε κρατήσουν μακριά από την αποβάθρα"), μέχρι το να πηγαίνεις σινεμά ή να τρως ένα σακκούλάκι τσιπς.

Οι καλλιτέχνες διατηρούσαν ένα περιβάλλον έντονα αντι-ηρωικό, φτύνονταν από τα ακροατήρια και με δυσκολία μπορούσαν να παίξουν τα όργανα τους.

Η αντίδραση των αριστεριστών που είχαν ακολουθήσει τα είδωλά τους της δεκαετίας του '60, σε μια σχετική αφάνεια, ήταν γενικά αποδοκιμαστική. Θυμάμαι τον αδελφό μου να προσπαθεί να ανατρέψει τη συμπάθειά μου και υποστήριξη μου στο πάνκ ρωτώντας με: "Τι επαναστατική πράξη γίνεται με το να βάψεις τα μαλλιά σου πράσινα;" Δεν μπορούσα να του απαντήσω αλλά είχα την αίσθηση ότι έκανε λάθος.

Κάνοντας έναν απολογισμό νομίζω ότι είχα δίκιο στο ότι το πάνκ ήταν ένα είδος απομυθοποίησης της μουσικής-ο καθένας μπορούσε να το κάνει.

Ο Αντιρατσιστικός Σύνδεσμος υποστήριξε και προώθησε πολλά πάνκ συγκροτήματα κι επίσης το ανερχόμενο ρεύμα της ρέγγε σα μια έκφραση της ντόπιας μαύρης νεολαίας, όπως οι Άσγουαντ, οι Μίλστου και κύρια ο ποιητής από το Μπρίξτον ο Λίντον Κβήζυ Τζόνσον:

"Το Σ.Κ.Ε. δεν μπορεί να με λευτερώσει
το Δ.Μ.Γ. δεν μπορεί να το κάνει για μένα
το Κομμουνιστικό Κόμμα γαμεί την τέχνη
και το συντηρητικό κόμμα είναι ένα ηλίθιο κόμμα"
(Σ.Κ.Ε.:Σοσιαλιστικό Κόμμα Εργατών)

.Μ.Γ.:Διεθνές Μαρξιστικό Γκρουπ)

Τραγουδούσε επίσης στην τοπική τους διάλεκτο για το τι είχε αναπτυχθεί μέσα στη μαύρη κοινότητα.

Στην πρώτη πορεία και συναυλία του Αντιναζιστικού Συνδέσμου συμμετείχαν πάνω από 100.000 άτομα όλων των εθνοτήτων και ηλικιών. Τα συγκροτήματα έστησαν τους δικούς τους εκδοτικούς οργανισμούς και εταιρίες δίσκων, φροντίζοντας περισσότερο για τη δική τους παραγωγή. Συγκροτήματα απ'όλη τη χώρα κι όχι μόνο από το Λονδίνο, το οποίο είχε γίνει κέντρο της μουσικής παραγωγής, έλαβαν μέρος.

Μερικοί από τους πιο πολιτικοποιημένους καλλιτέχνες εκείνη την εποχή ήταν οι Κλας, οι Σηλ Πελς, οι Μίστυ, οι Β-52, ο Λίντον Κβήζυ Τζόνσον και οι Γκανγκ οφ Φορ.

ΝΕΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

Σύντομα μικτά γκρουπ (αποτελούμενα από λευκούς και μαύρους μουσικούς) άρχισαν να εμφανίζονται καθώς το κίνημα του πανκ έγινε μόδα κι έτσι πέρασε στο κατεστημένο (τα κουρέματα κόστιζαν πενήντα λίρες!). Οι Σπέσιαλς, οι Σελέκτορ, οι Μπητ:

"Σε βλέπω να ηγαίνεις στη δουλεα σου μέσα στο μεγάλο σου αυτοκίνητο

γιατι είσαι τόσο χοντρος και μπορείς να έχεις μεγάλο πούρο

γιατι εσυ ένα μεγάλο αφεντικο, τα θες όλα

κι αν μ'αρέσει ή όχι

μπορείς ακόμη να με ελέγχεις"

και οι Γιου Μπι 40:

"Λίγο λίγο, λίγο λίγο

πέτρα με την πέτρα

το βουνο του πλούσιου ανθρώπου

θα σωριαστεί χάρω"

ανέβηκαν στους καταλόγους των επιτυχιών με ολοφάνερα πολιτικά τραγούδια: Μπητ ("Κάτσε κάτω Μάργκαρετ") και τα άλμπουμ των Κλας ("Λόντον Κόλλινγκ", "Σαντινίστα").

Το ροκ ενάντια στο ρατσισμό εξελίχθηκε και σε "ρόκ ενάντια στο σεξισμό" με μπάντες που απαρτιζόνταν μόνο από γυναίκες ή ομοφυλόφιλους, όπως οι Τουρ ντε Φορ και οι Τζαμ Τουνταύ, που μίλαγαν για τη δική τους καταπίεση.

Κάθως η πανκ μουσική ήταν πλέον έξω από τη μόδα, τα συγκροτήματα ανέπτυξαν τον ήχο που αποτέλεσε την αρχή του "νέου κύματος" της μουσικής, όπως έγινε γνωστή.

Στις αρχές της δεκαετίας του '80, παράλληλα με την ανάπτυξη της μουσικής "σκα", υπήρξε μια ανταγωνιστική κίνηση: η βαριά μεταλλική μουσική που είχε τις ρίζες της σε συγκροτήματα όπως οι Λεντ Ζέππελιν. Το μεταλλικό ροκ είναι μουσική στηριγμένη στην υπερβολή, με καλλιτέχνες κι ακροατήρια ντυμένους με ρούχα γεμάτα μεταλλικά καρφια, με τους ακροατές να κουνάνε τη λεκάνη τους παίζοντας κάποια φανταστική κιθάρα ή κάτι τέτοιο.

Επίσης η "νεορομαντική" μουσική, μια νοθευμένη εξέλιξη του πανκ, από τα παιδιά της μεσαίας τάξης (έ, έπρεπε να τ'αλλάξουν, έτσι δεν είναι;).

Παρ'όλα αυτά, την ίδια εποχή μια αρκετά μεγάλη πολιτικοποιημένη μουσική σκηνή έχει αναπτυχθεί, με τελευταία έκφρασή της συγκροτήματα του αντιπυρηνικού ροκ.

Πολλοί αριστεριστες έχουν στραφεί στην παράσταση σαν ένα μέσο για την αυτοέκφραση κι έναν τρόπο για τη διάδοση των ιδεών. Ο διαχωρισμός ανάμεσα στο θέατρο και τη μουσική δεν είναι πια τόσο ξεκάθαρος, π.χ. οι Φλάινγκ Πίκετς, μια γνήσια θεατρική ομάδα της αριστερας, τραγουδούν τώρα "ακαπέλλα" (μουσική χωρίς στίχους) και προσπαθούν να δημιουργήσουν πολιτικοποιημένους στίχους.

Σήμερα μακριά απ'όλα τα σκουπίδια, υπάρχει ένας σημαντικός αριθμός έκδηλων πολιτικοποιημένων ήχων, οι οποίοι δεν μπορούν να κατασταλούν ή να τις οικειοποιηθούν από το σύστημα και από τις εταιρείες δίσκων.

Προσωπικά πιστεύω ότι έχουμε να ευχαριστήσουμε για πολλά τους Κλας, όχι μόνο για τις μουσικές τους καινοτομίες αλλά και για το ότι έχουν μεταφέρει με συνέπεια ένα δυνατό πολιτικό μήνυμα.

Και λοιπον, θα μπορούσατε να ρωτήσετε ποια είναι η σχέση αυτής της χαρούμενης ιστορίας με την κατάσταση η οποία επικρατεί στην Ελλάδα;

Κατ'αρχάς, φαίνεται ότι δεν υφίστανται εκείνες οι ιστορικές συνθήκες για την ανάπτυξη μιας τέτοιας μουσικής υποκοουλτούρας. Αλλά με την αναπόφευκτη μαζική ανεργία της νεολαίας (την οποία μπορούμε ήδη να τη δούμε να αναπτύσσεται), οι νέοι ψάχνουν για νέες ιδέες (π.χ. το γεγονός ότι υπάρχουν στην Ελλάδα πανκ διαφόρων ειδών).

Αυτή η απαισιοδοξία και η ενέργεια διοχετεύεται στο ποδόσφαιρο, στο χουλγκανισμό, στα μηχανάκια, στα ηλεκτρονικά και σε μια γενικότερη τάση για βία.

Ο γραφτός λόγος μπορεί να είναι εντάξει για τους κάποιες ηλικίας αριστεριστές, αλλά χρειαζόμαστε καινούργιες μέθοδες για την έκφραση των ιδεών μας του σοσιαλισμού και του φεμινισμού. Και δεν είναι μόνο αυτό: Δεν είμαστε ευχαριστημένοι που σκεφτόμαστε όπως θέλουμε; Για κάθε άτομο δεν υπάρχει ένας τρόπος με μεγαλύτερη επίδραση και ανταμοιβή για να ανακατευθεί στα πράγματα; Ποιος μπορεί να πει ποια πολιτική δουλειά είναι σπουδαιότερη από οποιαδήποτε άλλη; Δεν είναι αρκετά αλλοτριωτικό το θανάσιμα γερασμένο στερεότυπο της πολιτικής;

Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες έχουμε τώρα μια πλούσια και ποικίλη αριστερή κουλτούρα, η οποία έχει προκύψει σαν αποτέλεσμα μιας σειράς παραγόντων όπως οι απόπειρες από διάφορες αυτόνομες ομάδες να δημιουργήσουν τον δικό τους κοινωνικό περίγυρο και από κομμάτια της αριστεράς να εκφραστούν μέσα από διαφορετικούς δρόμους. Όφελος οι μουσικές συναυλίες, οι αριστερές δισκοθήκες, θέατρα, εναλλακτικά κλάμπ, φιλμ και προβολές βίντεο μπορούν πραγματικά να αναζωογονήσουν τον καθημερινό αγώνα, μπορούν συχνά να είναι χρήσιμα για την ανάπτυξη των συμπαθειών και μπορούν να τραβήξουν και να ενεργοποιήσουν κόσμο, ο οποίος "υπό κανονικές συνθήκες" δεν θα ευαισθητοποιόταν.

Η προσωπική μου εμπειρία με την "Μπίγκ Φλαίμ" ήταν πολύτιμη για μένα. Έχει γίνει μία πολύ σοβαρή προσέγγιση σε καινούργιες ιδέες και στους παρουσιαζόμενους εναλλακτικούς σοσιαλιστές, ταυτόχρονα με τους πολιτικούς μας αγώνες. Αυτό συνοδεύεται από προσπάθειες για την δημιουργία ενός παραγωγικού πολιτικού και κοινωνικού χώρου. Αν συμφωνούμε ότι το προσωπικό είναι και πολιτικό, τότε το να προσκολλιόμαστε σε παραφουσκωμένα θεωρητικά δόγματα δεν είναι μόνο υποκρισία αλλά και ανεπανόρθωτα αυτοκαταστροφικό.

Ζητώ συγγνώμη για τις τεράστιες ανεπάρκειες και την τσαπατσουλιά αυτού του κειμένου αλλά είμαι πρωταρχής. Ελπίζω πραγματικά να περιέχει την ουσία αυτού που προσπαθώ να πω και ότι θα μπορέσει να βοηθήσει σε παραπέρα συζήτηση.

Δικός σας στον αγώνα
Νόρμαν Σπρότζιτ

Πρίν λίγες μέρες άρχισε στην 'Ιταλία ή δίκη των κατηγορούμενων της περίφημης υπόθεσης "7 Απρίλη". Η ΡΗΕΗ σε παλιότερο τεύχος (4) έχει ήδη αναφερθεί σ' αυτή.

Από κείνο τόν Απρίλη της σύλληψης των 'Ιταλών συντρόφων μέχρι σήμερα έχουν περάσει σχεδόν 4 χρόνια, 4 χρόνια προφυλακισμένοι. Αυτό τό στοιχείο άρκεϊ νομίζουμε για νά δείξει τό μέγεθος καί τή σημασία πού δίνει τό 'Ιταλικό κράτος. Οί έφημερίδες της 'Ιταλίας τιτλοφορούν τή δίκη σάν τήν δίκη "10 χρόνων ιστορίας του εξωκοινοβουλευτισμού".

71 κατηγορούμενοι διανοούμενοι, έρευνητές κλπ. ηλικίας 35 - 40 όλοι, παιδιά ή σύγχρονοι του '68, εκτός από τόν "μεγάλο" Νέγκρι, Δέν είναι περίεργο πώς διμάζεται τό '68 εκεί ακριβώς πού αφήνοντας τόν "ρομαντισμό της νιότης" βρήκε τό τρόπο να "μπεϊ στήν ταξική πάλη";

Η 'Ιταλία είναι δέπλα μας - κι όχι μόνο γιαυτό - ή ιστορία της μās άφορā. Στή γειτονική χώρα του "φιλελεύθερου" ΚΚ, βρίσκονται στή φυλακή - καί από δική του έπιλογή - σχεδόν τέσσερις χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, σχεδόν τό 70%, σε προφυλάκιση. Κάποιοι μιλά για δίκη της επανάστασης, κάποιοι άλλοι για τήν πρώτη σταλινική δίκη στή Δύση. Μή μās παρασύρει οσοσιαλιστικός άνεμος της Ευρώπης, ή για ήπειρος μυρίζει ακόμα από τό νωπό αίμα εκατοντάδων συντρόφων.

Κι έμεϊς ; Πως ετοιμαζόμαστε για τή δική μας δίκη ;

Πάρα κάτω δημοσιεύουμε άποσπάσματα από ένα ντοκουμέντο που φτιάχτηκε από συντρόφους της "7 Απρίλη" για τήν υπεράσπιση τους, για τήν υπεράσπιση του κινήματος. Μέσα σε άγγύλες είναι προσθήκες της ΡΗΕΗΣ.

Εκείνη η 7η Απρίλη του 79...

Στίς 7 'Απρίλη του '79 ή Είσαγγελία της Πάντοβα εκδίδει 22 έντάλματα συλλήψεων. Τήν ίδια μέρα - κατά τρόπο άδικαιολόγητα θεαματικό - συλλαμβάνονται καί σέρνονται στή φυλακή 16 άτομα, μεταξύ των όπολων οί : TONI NEGRI, EMILIO VESCE, LUCIANO FERRARI BRAVO, MARIO DALMAVIVA, LAURO TAGATO, ORESTE SCALCONE, PINO NICOTRI, ALISA DELRE, CARMELA DI ROCCO, MASSIMO TRAMONTE, SANDRO SENAFINI, GUIDO BIANCHINI, καί άλλοι, ενώ καταφέρνουν νά διαφύγουν μερικοί μεταξύ των όπολων καί ο FRANCO PIPERNO.

Τό ένταλμα σύλληψης ανέφερε πως αυτά τά άτομα, στή πλειοψηφία τους καθηγητές καί διδακτικό προσωπικό του πολιτικο-κοινωνικού τμήματος της σχολής Πολιτικών Έπιστημών του Πανεπιστημίου της Πάντοβα, άποτελούσαν τήν Στρατηγική Διεύθυνση των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Έπίσης οί Νέγκρι καί NICOTRI βαρύνονταν καί με τήν κατηγορία ότι διεξήγαγαν τίσ διαπραγματεύσεις κατά τήν διάρκεια της άπαγωγής του Μόρο, πράγμα πού άποδεικνύονταν από τήν άναγνώριση της φωνής τους - όπως ανέφερε τό κατηγορητήριο - στίς μαγνητοφωνημένες ταινίες των συνομιλιών.

ή καταστολή στην 'Ιταλία : ΣΙΑ καί ιστορικός συμβιβασμός

(Τά γεγονότα πού άκολούθησαν τό '68 στην 'Ιταλία είναι λίγο πολύ γνωστά. 'Ισχυρό εργατικό κίνημα, ήγεμονία ιδεολογική της εργατικής τάξης, επαναστατικές οργανώσεις, γενική έντύπωση πώς ή επανάσταση πλησιάζει καί αντίστοιχα γενικευμένη αναδιάρθρωση της 'Ιταλικής βιομηχανίας καί στροφή του ΚΚΙ δεξιά. Κοιτά σ' όλα αυτά - αν όχι ακριβώς λόγω αυτών - ή τρομοκρατία.)

Μεταξύ 77-78 ή 'Ιταλική κατάσταση χειροτέρευε. Τό πολιτικό σχέδιο της κυβέρνησης έθνικης ενότητας, πού ονομαζόταν αλλοιώς "ιστορικός συμβιβασμός", πού περιελάμβανε για πρώτη φορά στή κυβερνητική πλειοψηφία καί τό ΚΚΙ, έμπαινε σε κρίση. Από τήν άλλη αύξάνονταν τά ανατρεπτικά φαινόμενα κυρίως στίς διάφορες μορφές του Βορρά. (Αυτό χτυπούσε πρίν άπό όλα τήν πολιτική του ΚΚΙ στο βαθμό πού ιστορικός συμβιβασμός σήμαινε πως ή Χ.Δ. διέθετε τό κεφάλαιο καί τό ΚΚΙ τήν ταξική ειρήνη.)

Πρίν τήν 7 'Απρίλη έφημερίδες καί τηλεόραση είχαν επιδοθεί σε μία καμπάνια χωρίς προηγούμενο υποστηρίζοντας πως ή 'Ιταλία είναι στόχος μιας έσωτερικής καί εξωτερικής συνωμοσίας. Τό χέρι της έβαλε εδώ καί ή ΣΙΑ πού με βιβλία σε διάφορες γλώσσες όπως τό "ή διεθνής του τρόμου" του CLAIR STERLING, υποστήριζε τόν κίνδυνο μιας άποσταθεροποίησης στην Ευρώπη.

"Έτσι ή 'Ιταλική κοινή γνώμη είχε καλά προετοιμαστεί νά δεχτεί τήν 7 'Απρίλη. (Μιά γενική εύφορία κατέλαβε τούς πάντες - με πρώτο τό ΚΚΙ - πού έπιτέλους βρέθηκαν οί Πατέρες της τρομοκρατίας.)

Στή πραγματικότητα όμως στόχος δέν ήταν οί Ερυθρές Ταξιαρχίες, αλλά ότι είχε έπιζήσει άριστέρα του ΚΚΙ μετά τήν κόκκινη διαταγή 68-69. Η άπόφαση για τήν συντριβή αυτού του πολιτικού δυναμικού, πάρθηκε σε άστυνομικό, δικαστικό καί πολιτικό επίπεδο, (όπως έχει ήδη άποδειχτεί.)

Από την Πάντοβα στη Ρώμη

"Όσον άφορā τήν κατηγορία για τόν Μόρο, ο NICOTRI απαλλάσσεται τόν Ιούλιο (79). Όσο για

τόν Νέγκρι, όλοι οι ειδικοί της 'Ιταλίας άποφαινονται πως ή φωνή στις κασέτες δέν είναι δική του. Ξαφνικά οι κασέτες στέλνονται σε κάποιο Πανεπιστήμιο της Αμερικής και κάποιος OSKAR TOSI διαβεβαιώνει πως ή φωνή ανήκει 90% στόν Νέγκρι (ήδη ό άγνωστος τότε τηλεφωνητής έχει συλληφθεί:).

Στις φυλακές υψηλής ασφάλειας

Σ' αυτό τό σημείο διακόπτονται οι άνακρισεις. Στόν τύπο αρχίζουν επιτέλους οι πρώτες διαμαρτυρίες (έπωνύμων) για τό είδος καλούς σκοπούς αυτής της επίχειρησης. Κι ενώ όλα δειχνουν νά διορθώνονται ή είσαγγελία της Ρώμης εκδίδει τρία έντάλματα συλλήψεων 1) για τους συντάκτες του περιοδικού "Μητρόπολη" 2) για τόν Νέγκρι, ό όποιος όπως υποστηρίζει τό έντάλμα, βρισκόταν στό μέρος που άπήγαγαν τόν Μόρο, 3) ένα έντάλμα σύλληψης - στό φυλακή - σμένο στή Πάντοβα Νέγκρι - για "ένοπλη εξέγερση κατά του κράτους" μιά κατηγορία που στήν 'Ιταλία δέν έχει άποδωθεί ποτέ σε (φυσικό) πρόσωπο. Αυτή ή κατηγορία επέκτείνεται και στους υπόλοιπους.

'Από τόν 'Ιούλη του '79 και μετά οι κατηγορούμενοι δέν θά άνακριθούν ποτέ πιά. Ο Νέγκρι μέ μερικούς άλλους θά άνακριθεί μετά σχεδόν ένα μισό χρόνο.

Όλοι μεταφέρονται σε φυλακές ύψιστης ασφάλειας.

Πρέπει νά θυμήσουμε εδώ πως ή προφυλάκιση στήν 'Ιταλία μέ τους νέους νόμους (του ΚΚΙ), φτάνει άνάλογα μέ τήν κατηγορία μέχρι σχεδόν ΙΙ χρόνια.

Τόν Αύγουστο του '79 συλλαμβάνεται στό Παρίσι ό ΡΙΡΕΡΝΟ, αργότερα παραδίδεται και ό ΡΑΤΣΕ. Η Γαλλία εκδίδει τόν ΡΙΡΕΡΝΟ μόνο για τήν υπόθεση Μόρο.

Βεβαίως οι συλληφθέντες στις 7 'Απρίλη, που δέν μεταφέρθηκαν στή Ρώμη στή βάση της δεύτερης κατηγορίας άποφυλακίζονται από τόν δικαστή ΡΑΒΟΜΒΑΡΙΝΙ (Παμπουπαρίνι).

Η σειρά του Fioroni

Τόν Δεκέμβρη όλα δείχνουν πως σε λίγο, όλα τελειώνουν (τό περίφημο φεώρημα του Καχόγκερο - δικαστή του ΚΚΙ που υποστήριζε πως 'Ερυθρές Ταξιαρχίες και 'Εργατική Αυτονομία ήταν δυό όψεις της ίδιας οργάνωσης δηλ. της "Εργατικής 'Εξουσίας" μέ αρχηγό τόν Νέγκρι.).

Καμιά κατηγορία δέν έχει άποδειχθεί. Κι, ενώ όλοι περιμένουν τήν άποφυλάκιση στις 21 Δεκέμβρη γίνονται άλλες 32 συλλήψεις. Συλλαμβάνονται άνθρωποι διάφορων επαγγελμάτων, σχεδόν όλοι από χρόνια εντός πολιτικής, άνθρωποι που έχουν όμως ένα κοινό σημείο, άνηκαν κάποτε στήν οργάνωση "Εργατική 'Εξουσία". Ειδικότερα, κι αυτό είναι σημαντικό, συλλαμβάνονται σχεδόν όλοι οι μάρτυρες υπεράσπισης των συλληφθέντων στις 7 'Απρίλη.

Τί είχε συμβεί ; Πρέπει εδώ νά πούμε πως λίγες μέρες πριν τήν 21 Δεκέμβρη ή κυβέρνηση είχε δημοσιεύσει ένα διάταγμα εθνικό για τους λεγόμενους "μετα - νοιωμένους τρομοκράτες", δηλ. για κελνους που άνεξάρτητα από τό πόσα εγκλήματα τους βάρυναν, αποφάσιζαν νά συνεργαστούν μέ τήν δικαιοσύνη και νά καταδώσουν άλλους. Ο Νόμος όνο μάλιστα και νόμος FIORONI, πράγματι στή βάση των κατηγοριών αυτού του άτομου που κάποτε άνηκε στήν "Εργατική 'Εξουσία" και ό όποιος είχε καταδικαστεί για τήν άπαγωγή και τό φόνο ενός πλούσιου φίλου του, στή βάση λοιπόν

των κατηγοριών αυτού του άτομου συλλαμβάνονται 32 άτομα.

Ο FIORONI λέει πως ή "Εργατική 'Εξουσία" είχε δυό επίπεδα, ένα νόμιμο και ένα παράνομο, κατονομάζει 150 άτομα. Κατηγορεί τόν Νέγκρι για 18 φόνους, ακόμα τό φόνο του φίλου του κι άγωνιστή SARNIO, που είχε κάνει ό ίδιος.

(Γίνεται άμέσως φανερό πως ό FIORONI "είχε μιλήσει" πριν τήν 7 'Απρίλη και τόν κρατούσαν κρυμένο μέχρι νά δημοσιευτεί ό νόμος που χαρίζει ένα μεγάλο μέρος της ποινής σ' όποιον άπλά κατηγορήσει - πέρα από άποδείξεις και τέτοια - κάποιον άλλο.).

Peci εναντίον Fioroni

Τους πρώτους μήνες του '80 ή υπόθεση 7 'Απρίλη - 21 Δεκέμβρη που άκολουθήθηκε από 76 άλλα συλλήψεις, μοιάζει κλεισμένη. Τό γεγονός, ότι οι "Ερυθρές Ταξιαρχίες" έχουν κηρύξει πόλεμο στους κατηγορούμενους της "7 'Απρίλη" δέν λέει τίποτα στους δικαστές.

Μέ τό νόμο FIORONI όμως αρχίζουν νά σπάει διάφοροι έρυθροταξιαρχίτες, πρώτος μιλά ό αρχηγός του τμήματος του Τορίνο. Τί λέει ό ΡΕΤΣΙ ; Ο Νέγκρι και οι άλλοι δέν έχουν καμιά σχέση μέ τής Β.Ρ. Για νά άποδείξει πως βοηθά ειλικρινά τήν άστυνομία υποδεικνύει μιά "γιάφφα" έρυθροταξιαρχιτών, και ή άστυνομία σκοτώνει (σχεδόν εν ψυχρώ) τους 4 έρυθροταξιαρχίτες ένοικους. Έπομένως ό ΡΕΤΣΙ λέει τήν άλήθεια. Τό διαβεβαιώνει και ό ίδιος και μπροστά στις άπειλές του δικαστή Καχόγκερο που βλέπει νά διαφεύδεται ακόμα μιά φορά τό φεώρημα του.

Σ' αυτό τό σημείο οι "κατηγορίες της Ρώμης" διαλύονται, μιά σειρά κατηγορούμενοι αφήνονται έλεύθεροι. Στο τέλος του 1980 βρίσκονται ακόμα στή φυλακή μόνο 20.

Οι κατηγορίες πέφτουν

Στή συνέχεια από καταθέσεις και διασταυρώσεις διάφορων "μετανοημένων" ό Νέγκρι άπαλλάσσεται από όλες σχεδόν τής κατηγορίες, μένει μόνο ή συμμετοχή του - σύμφωνα πάντα μέ τής κατηγορίες FIORONI - σε μιά ληστεία που δέν πέτυχε και που τήν άκολουθήσε άνταλλαγή πυροβολισμών.

Τό δικαστήριο της Ρώμης τό 1981 άπαλάσσει τόν Νέγκρι και από τήν κατηγορία για τόν φόνο του SARNIO. Παρ' όλα αυτά ή ποινή του FIO

RONI μειώνεται κατά τὰ 2/3. Έτσι λοιπόν αφού ακόμα μία φορά δέν υπάρχει κατηγορία για τόν Νέγκρι τόν Ιούνιο του 1980 εκδίδεται ένα συμπληρωματικό (:) ένταλμα για τόν Νέγκρι. Σε αυτό ενώ εγκαταλείπεται πιά η σχέση του με τίς B.R., κατηγορείται για μία άλλη μυστηριώδη όργάνωση η οποία σύμφωνα με τό κατηγορητήριο διευθύνει τήν εξέγερση στην Ιταλία για μία δεκαετία :

Ο Barbone

Στό Μιλάνο φυλακισμένος ό έρυθροταξιαρχίτης BARBONE, υπεύθυνος για τήν παρανοϊκή πράξη - έκτέλεση του δημοκρατικού δικαστή ALBESANDRINI καί του δημοσιογράφου TOBAGI. Ο BARBONE για να τύχει τής έννοιας του "νόμου FIORONI", κατηγορεί σχεδόν 800 άτομα. Για τούς φυλακισμένους τής υπόθεσης "7 Απρίλη" οι όμο λογίες του είναι σημαντικές γιατί άρνεύται πως υπάρχει οποιαδήποτε σχέση μεταξύ αυτόνομίας καί τρομοκρατίας.

Επιμένει όμως πως η αυτόνομη όργάνωση πράξεις μαζικής παρανομίας. Οι δικαστές χρησιμοποιούν μόνο τό δεύτερο μέρος των όμολογιών του, δέν άναιρούν τή βασική κατηγορία, αλλά από τίς έπιμέρους κατηγορίες συμπληρώνουν τό κατηγορητήριο.

"Έτσι οι κατηγορούμενοι τής "7 Απρίλη" αφού κατηγορήθηκαν σαν η Στρατηγική Διεύθυνση των B.R. καί απαλλάχτηκαν, αφού κατηγορήθηκαν για τήν έκτέλεση του Μόρο καί απαλλάχτηκαν, αφού κατηγορήθηκαν για μία ακαθόριστη όργάνωση που διευθύνει τήν εξέγερση στην Ιταλία χωρίς κάποιο στοιχείο, τώρα κατηγορούνται - πάλι από τήν αρχή - για κάτι που όπως αναφέραμε άθνώθηκαν στην Πάντοβα από τόν δικαστή Palombarini, κατηγορούνται πως είχαν δημιουργήσει τήν όργάνωση "Εργατική Έξουσία".

Γενάρης '81

Οι κατηγορούμενοι ζητούν να μάθουν με ποιά κατηγορία βρίσκονται στη φυλακή, ποιές είναι οι αποδείξεις, η άπάντηση είναι πως αυτό αποτελεί άνακριτικό μυστικό :

Τελικά τούς καταλογίζουν :

- Μία ληστεία.
- Κλοπή μιας συλλογής γραμματοσήμων.
- 4 έκρήξεις δίχως ζημιές τό '72 στη Ρώμη.
- Μία δημόσια συζήτηση πάνω στην προοπτική τής εξέγερσης στην Ιταλία τό '71.
- Τέλος πως είχαν μία όργάνωση με σκοπό τήν εξέγερση.

Παρ'όλους τούς μετανοημένους, τίς συλλήψεις, τίς έρευνες, τά διάφορα έντάλματα ΚΑΜ-ΜΙΑ απόδειξη ακόμα για μία κατηγορία, όπως αυτή τής ένοπλης εξέγερσης κατά του κράτους που συνεπάγεται ισόβια.

Κατηγορούνται πως διέθεταν "μία πολιτικοστρατιωτική ένωση ... που στόχευε στο να προκαλέσει τήν εξέγερση διαμέσου των δραστηριοτήτων μιας σειράς ένοπλων συμμοριών υπό τήν άμεση έπίβλεψη τής ως άνω ένωσης", καί συνεχίζει η κατηγορία "αυτό είναι τό βασικό χροακτηριστικό αυτής τής όργάνωσης, η οποία από κάποιον χαρακτηρίστηκε σαν τό οργανωτικό θαύμα του Νέγκρι, τό ότι δηλαδή κατάφερε να παρουσιάσει σαν ασύνδετες μεταξύ τους, ομάδες, που αντίθετα είναι άυστηρά συγκεντροποιημένες : Παρ'όλη τήν άνάλυση όμως, κανείς δένκατηγορείται για κάποια συγκεκριμένη "συμμορία".

Οι δικαστές αντί για κατηγορία, στίς 50.000 σελίδες του κατηγορητηρίου κάνουν μία μάλλον άφελή άνάγωση των κειμένων των λέειν -

Λούξεμπουργκ - Γκράσι, Τολιάττι, καί προσπαθούν οτιδήποτε συνέβη στην Ιταλία τά τελευταία δέκα χρόνια να τά αποδώσουν σ' ένα άτομο

Έδω κάπου τελειώνει τό κατηγορητήριο.

Πάντοβα, η απόφαση

Στήν Πάντοβα εύτυχώς έκτός από τόν Καλογερο υπάρχει ένας δικαστής με κάποιο ήθικό άνάστημα καί μία άνεξαρτησία από τά κέντρα έξουσίας του κράτους καί του ΚΚΙ, είναι ό δικαστής PALONBARINI ό όποτος αποφάνεται ότι "είναι άδύνατο, πριν άπ'όλα στη βάση ενός πολιτικού συλλογισμού, καί στο διάστημα 71-77 να συνδεθούν μεταξύ τους οι διάφοροι κατηγορούμενοι. ... είναι άδύνατο να καταχωρηθούν στην ίδια όργάνωση ... για κάτι τέτοιο, τέλος λείπει ό οποιαδήποτε νομική άπόδειξη :

"Όσο για τήν "Εργατική Έξουσία" άναφέρεται πως δέν είχε να κάνει τίποτα με ένοπλη συμμορία, τό ίδιο ισχύει καί για τήν Εργατική Αυτόνομη.

Τα αποτελέσματα

Η πολιτικο-δικαστική έπιχείρηση τής 7 Απρίλη, καθαρό γέννημα τής άπόφασης του ιστορικού συμβιβασμού να εξαφανίσει ολόκληρο τόν πολιτικο-κοινωνικό χώρο τής εργατικής, αυτόνομιας (μιας καί η ύπαρξη του έβαζε σε άμφισβήτηση τόν ρόλο του σαν εκπροσώπου του εργατικού κινήματος, στίς διαπραγματεύσεις του με τήν έξουσία) στην ούσια είχε άποτελέσματα πολύ διαφορετικά από εκείνα που περιμεναν οι ύποκινητές τής. Ένώ δέν έλυσε τό πρόβλημα τής τρομοκρατίας χρησιμοποιήθηκε σαν τό "PASSEPARTOUT" για τήν συνολική άναθεώρηση του ταξικού συσχετισμού στην Ιταλία.

Η έξουσία χρησιμοποιώντας τό άλλοθι τής τρομοκρατίας προχώρησε προοδευτικά στη μετώπη των δικαιωμάτων των εργαζομένων, μέχρι τήν άμφισβήτηση όλων των υπαρκτών μορφών τής ταξικής σύγκρουσης. Ξεκινώντας από μία, νοηματική στην αρχή καί έμπρακτη στη συνέχεια, ταύτιση κάθε μορφής σύγκρουσης με τήν κατηγορία "τρομοκρατία" στην ούσια κινείται στην κατεύθυνση τής άρνησης κάθε ταξικής αντιπαράθεσης.

από τη Ρώμη....

Μετά από τέσσερα χρόνια άναμονής στις φυλακές ύψηλης ασφάλειας στην Ιταλία άρχισε ή μεγαλύτερη δίκη - σκευωρία - ενάντια στο Ιταλικό κίνημα της δεκαετίας του '70. Η περιβόητη υπόθεση "7 Απρίλη" ή "δίκη των μαγισσών" όπως τήν αποκαλούν, άρχισε στηνΡώμη στις 23 Φλεβάρη για να διακοπεί στις 28 του ίδιουμήνα επειδή άρχιζε στο Μιλάνο μία άλλη μεγάλη δίκη του "ROSSO - TOBAGI". Το "ROSSO" πού σημαίνει "κόκκινο" είναι ή έφημερίδα του κινήματος της άυτονομίας στην Βόρειο Ιταλία και ό TOBAGI ό δημοσιογράφος της δεξιάς έφημερίδας "CORRIERE DELLA SERA" πού δολοφονήθηκε στις 28 του Μήη του 1980.

Έπειδή ό Τ. Νέγκρι είναι κατηγορούμενος και στη δίκη "7 Απρίλη" και στη δίκη του "ROSSO" γιαυτό έγινε ή διακοπή.

Η δίκη αυτή έχει 164 κατηγορούμενους και αφορά όλες σχεδόν τις βίαιες ενέργειες, πού έγιναν από το 1974 έως το 1980 από την "Άυτονομία" στην βόρεια Ιταλία, τις "Κόκκινες Ταξιαρχίες" και την "Πρώτη γραμμή". Οι κατηγορούμενοι δικάζονται εγκλωβισμένοι σε έφτά σιδηρόφρακτα κλουβιά καθορισμένα άλλα για τους "μετανοιωμένους" πού συνεργάζονται με τη δικαιοσύνη, άλλα για αυτούς "πού διαχωρίζουν τη θέση τους" και άλλα για τους "άμετανόητους, σκληρούς". Οι κατηγορίες είναι κι αυτές διαχωρισμένες σε δύο ομάδες.

Η πρώτη άφορά το "ROSSO" την έφημερίδα της Έργατικής Άυτονομίας πού έκδιδε ό Τόνι Νέγκρι και πού οι δικαστές τήν κατηγορούν ότι πρσω από τήν προμετωπίδα της έκρυβε ένοπλη συμμορία με στρατιωτική δομή. Κατά συνέπεια διάφορες κλοπές, έμπρησμοί, τραυματισμοί άκόμη και δολοφονίες πού διεκδικήθηκαν από διαφορετικές ομάδες όπως "Κομμουνιστικές Ταξιαρχίες" "Φτάνει πιά χωρίς όπλα" κλπ. κατευθυνόντουσαν από το "ROSSO".

Στά έντάγματα συλλήψεων της 7 Απρίλη είναι γραμμένη αυτή ή φιλοσοφία, αυτό τό σχέδιο ; κάθε μορφή μαζικού άγώνα, στη δεκαετία του '70 (διαδηλώσεις, άπεργιακές έπιτροπές περιφρούρησης, καταλήψεις, αυτομειώσεις στις πληρωμές των δημόσιων λογαριασμών, μαζική παρανομία) ταυτίζεται με τήν έννοια "ένοπλη συμμορία".

Όλη ή δεκαετία του '70 έξηγεύται με τήν

DO YOU REMEMBER

"θυμόσατε τήν έπανάσταση ;"

Μ' αυτόν τον τίτλο "άγγλιστί" έντεκα κατηγορούμενοι της δίκης "7 Απρίλη" έστειλαν ένα αρκετά μεγάλο ντοκουμέντο πού δημοσιεύτηκε στην έφημερίδα "MANIFESTO" σε δύο συνέχειες, σαν μία "πρόταση ιστορικό-πολιτικής άνάγνωσης" και συνάμα άπάντησης στη δίκη τους.

Τό ύπέγραφαν οι I. CASTELLANO, A. CAVALLINA, G. CORTIANA, M. DALMAVIVA, F. BRAVO, C. FUNARO, T. NEGRI, P. POZZI, F. TOMMI, E. VESCE και P. VIRNO, και τό έγραψαν για να παρουσιάσουν μία εικόνα της ιστορίας της εργατικής άυτονομίας της δεκαετίας του '70, χωρίς καμιά άναφορά στα τεχνικά και δικονομικά προβλήματα της δίκης.

Δίνουμε όρισμένα άποσπάσματα από τήν έφημερίδα "REPUBBLICA" μιάς και δέν μās ήρθε εγκαίρως όλόκληρο τό ντοκουμέντο.

η ιστορική αλήθεια -

"Η ιστορία του έπαναστατικού κινήματος της έξωκοινοβουλευτικής άντιπολίτευσης πριν, και της Άυτονομίας μετά πού είναι μέρος της μεταπάρησης σε "δικαστικό ύλικό", είναι συνδεδεμένη με τήν συνολική ιστορία της χώρας...." "Πιστεύουμε ότι ήρθε ή στιγμή ν' άντιμετωπίσουμε τήν ιστορική αλήθεια της δεκαετίας του '70. Τήν αλήθεια, ενάντια στους - μετανοιωμένους - συνεργάτες του Κράτους. Μετά και ενάντια στους μετανοιωμένους χαφιέδες ή πολιτική κρίση." "Τό ότι δέν έχουμε τίποτα μοιραστούμε με τήν τρομοκρατία είναι προφανές. Τό ότι είμαστε "άνατροπείς" είναι άλλο τόσο προφανές. Μεταξύ αυτών των δύο παίζεται ή δίκη μας. Τίποτα δέν αντιλέγεται. Η θέληση των δικαστών να έξομοιώσουν άνατροπή και τρομοκρατία είναι καθαρή και προκαθορισμένη : θα δώσουμε τήν άμυντική μας μάχη με μέσα καθαρά, τεχνικό-πολιτικά. Άλλά ή ιστορική παρουσίαση του κινήματος της δεκαετίας του '70, δέν μπορεί να άναπτυχθεί με πειστικότητα μέσα στη δικαστική αίθουσα...."

"... Άπό τό '68 και μετά τό θέμα της έξουσίας και του παρσίματος της γίνεται κυρίαρχο." "Τόσο τό ΚΚΙ και τό Συνδικάτο όσο και οι έξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις ποντάρανε σε μία δραστική και βαθειά μετατροπή πού θα σταθεροποιούσε τήν άλλαγή στο συσχετισμό των δυνάμεων πού έγινε στις φάμπρικές και στην συνολική άγορά εργασίας".

"Τά πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '70 οι έξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις έθεταν τό πρόβλημα της χρησιμοποίησης της δύναμης και της βίας σε άπόλυτη συνάφεια με τήν έπαναστατική κομμουνιστική παράδοση ; δηλαδή τό έκριναν σαν άναγκαίο μέσο ενάντια στην έξουσία...." "Εκείνα τά χρόνια ό ρόλος των πρώτων παράνομων οργανώσεων (GAP - BR) ήταν όλοτετα περιθωριακό και ξένος με τη θεματική του κινήματος. Η παρανομία και ή παθιασμένη έπιμονή στις παρτιζάνικες παραδόσεις δέν έχουν τίποτα τό κοινό με τήν όργάνωση της βίας από τήν πλευρά των έπαναστατικών πρωτοποριών...."

ένα μέρος της αριστεράς

"... Ένα μέρος της άριστεράς (ΚΚΙ και Συνδικάτο) άρχίζει να διεισδύει στα κυβερνητικά χωράφια στρεφόμενη ενάντια σε

θεωρία των δύο έπιπέδων (νόμιμοι - παράνομοι) μια θεωρία με τριτοδιεθνιστικές ρίζες, μια άντίληψη πού δέν άναγνωρίζει πως είναι δυνατόν να υπάρχουν διάφορες άυτονομίες, άλλα πού τις θεωρεί σαν μέσο κάλυψης ενός ισχυρότατου και συνομοτικού κέντρου, του κόμματος.

Τό σημαγτικότερο σ' όλη αυτή τήν ιστορία δέν είναι ή δικαστική άνακάλυψη, αυτού του θεώρηματος αλλά τό ότι τείνει να έξαφανίσει ά-

REVOLUTION?

μεγάλα κομμάτια του κινήματος και η έξωκοινοβουλευτική αντί-πολιτευση είναι υποχρεωμένη να αυτοπροσδιοριστεί σε σχέση με τον "συμβιβασμό" που ακολουθείται από το ΚΚΙ".

"...ταυτόχρονα η βιομηχανική ανασυγκρότηση προωθεί προνομιακές επενδύσεις, σε τομείς διαφορετικούς από την μαζική παραγωγή κάνοντας έτσι κεντρικά από περιθωριακά που ήταν, άλλα κομμάτια της εργατικής δύναμης (γυναίκετο, νεολαία, ανώτερη εκπαίδευση) με μικρότερη οργανωτική ιστορία στις πλάτες"... Έτσι δημιουργείται μία ρήξη με 'ολόκληρη την παράδοση του εργατικού κινήματος"... "τό γυναικετο κίνημα... με την πρακτική του της κολεχτίβας αλλά και του διαχωρισμού, με την κριτική του στην πολιτική και τις εξουσίες, με την αγάπη του για τις ιδιαίτερες είναι χαρακτηριστικό της νέας φάσης..."...η Αυτόνομη δημιουργείται ενάντια στα σχέδια του ιστορικού συμβιβασμού σαν απάντηση στη χρεωκοπία των ομάδων της έξωκοινοβουλευτικής άριστερας... εκφράζει δε, την νέα υποκειμενικότητα, τον πλούτο των ιδιαίτεροτήτων και τό πόσο ξένη είναι από την "τυπική πολιτική", "... τό φαινόμενο όμως είναι έντονα "πικιστικό" και είναι αδύνατο να παρουσιάσεις μία ολοκληρωμένη ιστορική εικόνα της αυτόνομης στην Ρώμη και κείνης στο Μιλάνο, στο Βένετο ή στην Νότιο Ιταλία".

"... Μεταξύ 1975-76 έχουμε τό πέρασμα από τους αγώνες για την "αυτομελώση" (στούς λογαριασμούς του ηλεκτρικού) στην "επαναδιοποίηση" (επανάκτηση των κλεμμένων αγαθών) : από μία άμυντική συμπεριφορά στις συνεχείς αυξήσεις του δημόσιου, σε μία επίθετική πρακτική κολλεκτιβιστικής ικανοποίησης των αναγκών"... "ο ιστορικός συμβιβασμός από την άλλη ανοίγεται προς όλες τις κατευθύνσεις και με την κορπορατιβιστική λογική του προσπαθεί να ενσωματώσει κάθε ταξική αντίθεση σύγκρουσης, αρνούμενος ταυτόχρονα να δώσει νομιμότητα σ' ότι ξεφεύγει από τούς κανόνες του δικού του παιχνιδιού..." ".... Από την πλευρά της η αυτόνομη πληρώνει λοιπόν για όλες τις αδυναμίες της πολιτικής κουλτούρας αυτού του μοντέλλου του ιστορικού συμβιβασμού που στηρίζεται στην γραμμική ανάπτυξη του παραδοσιακού κινήματος..." "Ο άμεσος ανταγωνισμός αντιτίθεται σε κάθε "μεσολάβηση", συζήτηση και σε κάθε "χρήση" των θεσμών". "... Η άμεση καταπίεση, και μερικά λάθη της αυτόνομης στη Ρώμη και σε μερικές άλλες πόλεις άνοιξαν τον δρόμο στις έρυθρες ταξιαρχίες..." "... Η ήττα του κινήματος '77 αρχίζει με την απαγωγή και δολοφονία του Μόρο... και μετά τον Μόρο στο θλιβερό σενάριο μιζς στρατικοποίησης "κοινωνίας των πολιτών" όπου Κράτος και Ταξιαρχίες συγκροούνται πάνω στη λογική του ποιδς θά κερδοσκοπήσει..."

οι δρόμοι της μεσολάβησης

" Σήμερα χρειάζεται απ' την αρχή ν' ανοίξουμε δρόμους μεσολάβησης που θά βοηθήσουν τά κινήματα να εκφραστούν και ν' αναπτυχθούν..." "Ενάντια στον κρατικό μιλιταρισμό και ενάντια σε κάθε πρόταση για ένοπλη πάλη, πρέπει να αναπτύξουμε τη συνείδηση του κινήματος του '77" και να τό κάνουμε μία παραγωγική δύναμη, κολεκτιβιστική και άτομική, που να μπορεί ταυτόχρονα να είναι διαχωρισμένη από τό Κράτος, ανταγωνιστική μαζί του και ταυτόχρονα ικανή για μεσολάβηση..."

πό την ιστορική μνήμη, κάθε πολιτικο-κοινωνική αίτια ύπαρξης των μαζικών κινήματων αυτής της περιόδου.

Ο πραγματικός στόχος αυτής της επίχειρησης είναι η εκ των υστέρων από-νομιμοποίηση της ταξικής σύγκρουσης της δεκαετίας του '70 και η παγίωση καινούργιων νομικών όρων για την πολιτική πρακτική στην δεκαετία του '80. Από δω και πέρα κάθε κατάληψη είναι η συγκα

λυση μιζς "γιάφκας", κάθε διαδήλωση κάλυψη στρατιωτικών συνομιλιών, κάθε διεκδίκηση κρύβει ένα σχέδιο εξέγερσης.

(Δέν είναι τυχαία τά άτομα που διάλεξαν τό η επίχειρηση, ακριβώς επειδή θέλει να είναι παραδειγματική και τά άτομα είναι παραδειγματικά, ο Νέγκρι είναι η "επανάσταση", η δίκη του Νέγκρι είναι, από αυτή τη σκοπιά, η δίκη της (άτυπης) επανάστασης που έγινε στην Ιταλία στη δεκαετία του '70).

..... στο Μιλάνο

Κόριοι κατηγορούμενοι είναι ο Τόνι Νέγκρι, FRANCO TOMMEI PAOLO POZZI, ALBERTO FUNARO, και ο μη συλληφθείς GIANFRANCO PANCINO.

Η δεύτερη ομάδα κατηγοριών, άφορα διάφορα επεισόδια τρομοκρατίας των "μάχιμων κομμουνιστικών σχηματισμών" του CORRADO ALUNNI και των "κομμουνιστικών τμημάτων έπθεσης" της ομάδας του μετανωιωμένου συνεργάτη της αστυνομίας MARCO BARBONE που δέν θά παραστεί στην δίκη για λόγους ασφαλείας. Διάφοροι έμπρησμά ένοπλης ληστείας σε τράπεζες τραυματισμοί και η δολοφονία του δημοσιογράφου TOBAGI, είναι και εδώ οι κύριες κατηγορίες.

Από την Ρώμη λοιπόν στο Μιλάνο. Με τούς 71 κατηγορούμενους της δίκης "7 Απρίλη", και τούς 164 της δίκης "ROSSO - TOBAGI" τό Ιταλικό κράτος σκευρεται, ποινικοποιεί, και δικάζει τό μεγαλύτερο κίνημα της δεκαετίας στην Δ.Ευρώπη. Με την μεγαλύτερη κατηγορία που έχει αποδοθεί ποτέ στην Ιταλία "ένοπλη εξέγερση ενάντια στις εξουσίες του Κράτους" προσπαθεί ν' αποκεφαλίζει φυσικά την διανόηση ενός τέτοιου κινήματος, στηριζόμενος σ' ένα μέρος της δικαστικής εξουσίας δημοσίων κατηγορών και δικαστών του ΚΚΙ. Μετά από τέσσερα χρόνια άναμονής, μετά την εξόστωση των Ερυθρών Ταξιαρχιών, και την ήττα του συνδικαλιστικού κινήματος από τά μέτρα λιτότητας της κυβερνήσεως Φανφάνι, τό πολιτικό κλίμα είναι ιδανικό. Πέρα από την συγκεκριμένη πράξη που μπορεί ν' αποτελεσει ποινικό αδίκημα ήρθε ή ώρα να δικαστεί και η "υπόθεση - υπόψα", οι ιδέες ενός βιβλίου, η αντίθετη άποψη, ο "λόγος" αυτός καθ' αυτός, ο ανατρεπτικός λόγος. Τό ιδιάνωμο και η ήθικη αυτοργία στο απόγειό τους, και τό πέρασμα του Κράτους Δικαίου στο Δέ-κρο του Κράτους στην πιό ολοκληρωμένη του μορφή.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ - Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ

Δημοσιεύουμε μια σειρά από υλικά που μας έστειλαν σύντροφοι από το Δ.Βερολίνο σχετικά με τη δίκη ενός Έλληνα που πιάστηκε στη διάρκεια της διαδήλωσης ενάντια στο Ρήγκαν, και που δικάζεται αυτές τις μέρες στη Γερμανία.

Πιθανά να γνωρίζετε ήδη σχετικά με τη δίκη 5 ατόμων (4 γερμανών και ενός Έλληνα), που αρχισε στις 18-10-82 και συνεχίζεται στο (Λαντγκερίχτ του Μοαμπιτ) στο Δ.Βερολίνο.

Τα άτομα αυτά συλληφθηκαν, όπως και πολλά άλλα, κατά την διάρκεια της απαγορευμένης διαδήλωσης στις 11-6-82, με αφορμή τον ερχομό του Ρήγκαν στο Δ.Βερολίνο, διαδήλωσης που στρεφόνταν εναντίον στην πολεμικοπολιτική της αμερικικής και του ΝΑΤΟ.

Εχτίμαμε ότι η δίκη αυτή αποτελεί μια αιχμή στις επιδιώξεις του γερμανικού κράτους - και των συντηρητικών κοινωνικών δυνάμεων, με δικαστικές σκευώρες, με αστυνομική τρομοκρατία, με συκοφαντικές καμπάνιες ενάντια στις κοινωνικές ομάδες που προβαλλαν αντίσταση -

στα σχέδια τους κλπ., να πετύχουν την ποινικοποίηση, την απομόνωση και την καταπίεξη ενός ολόκληρου, μαζικότατου, κινήματος ειρήνης που απλώνεται σήμερα σ' όλη τη Δ.Ευρώπη.

Είναι φανερό σ' εμάς ότι απαιτείται, και είναι δυνατή, μια πλατιά ενοποίηση και κινητοποίηση δυνάμεων, προκειμένου:

- ν' απαλλαγουν απ' τις κατηγορίες οι 5 κατηγορούμενοι, ταυτόχρονα δε ν' αποक्रουστεί:

- α) η συκοφάντιση που επιχειρείται σήμερα ενάντια στους αλλοδαπούς (βλέπε δημαγωγία πολιτικών της CDU Χριστιανοδημοκράτες), αμέσως μετά τα γεγονότα της 11-6-82, περι' αλλοδαπών "τρομοκρατών", που ερχονται στο Δ.Βερολίνο, για να προκαλέσουν ταραχές),

- β) η επίθεση ποινικοποίησης του κινήματος ειρήνης. Η διαφύλαξη και επέχταση βασικών δημοκρατικών δικαιωμάτων, όπως αυτά της διαδήλωσης και διαμαρτυρίας είναι βασικές προϋποθέσεις για την επίτευξη των στόχων του κινήματος ειρήνης.

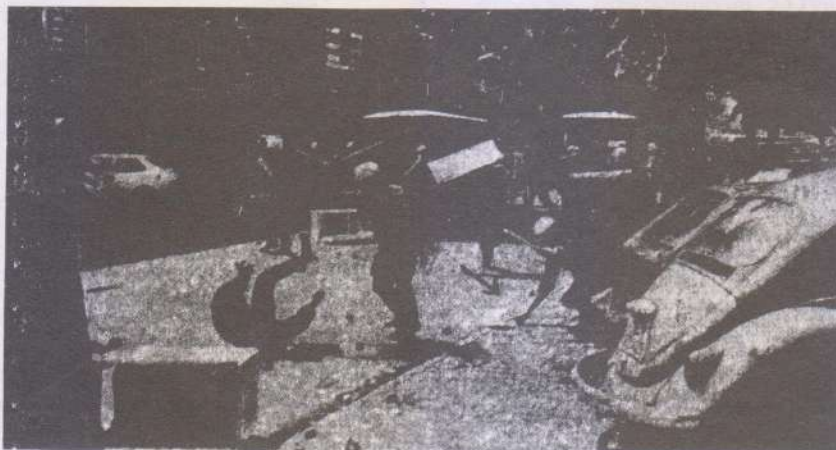
Στη βάση αυτή θεωρούμε απαραίτητη την πιο πλατιά πληροφόρηση και ενεργοποίηση δυνάμεων και στην Ελλάδα, μας στελνουμε ένα υλικό, που εξυπηρετεί αυτό το στόχο, διονοτάς μια εικόνα για τις δραστηριότητες ενός κινήματος που αναπτύσσεται σε σχέση με τη δίκη αυτή, τόσο στον γερμανικό όσο και στον ελληνικό χώρο.

- Μερικά άτομα που κινούνται, στο πλαίσιο που προσδιόριζε - ται απ' τα αποτελλόμενα κείμενα.

ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΟΥΛΙΑΣ

Α. γενική κατάσταση

ΠΟΙΟΣ ΠΕΤΑΕΙ ΤΙΣ ΠΕΤΡΕΣ!

1. Πολιτικές εξελίξεις

Με τον ερχομό της CDU/CSU και FDP στην κυβέρνηση η κρίση εντείνεται με πιο γοργούς ρυθμούς:

- πάνω από 2,5 εκατ. ανεργοί,
- δραστικές περικοπές κοινωνικών δαπανών, που θίγουν πολλά,

και ποικίλα στρωμάτα,
- νομική καλύψη των Hausbesetzer (ενοικιαστών, κατοχών σπιτιών) για μεγάλες αυξήσεις των ενοικίων,
- εντατικοποίηση των σπουδών, και πολυπλευρή προσπάθεια πει

θάρχησης των φοιτητών, με πιο εντονούς ρυθμούς και βαθμούς, απ' ότι επί SPD και FDP,
- δραστική περικοπή του δικαιώματος για εκτίση της στρατιωτικής θητείας σε πολιτικούς θεσμούς ή μηχανισμούς, στρατιωτικοποίηση αυτής της ιδίας της "πολιτικής" θητείας,
- δραστική περικοπή βασικών δημοκρατικών δικαιωμάτων, ποινικοποίηση της πολιτικής δραστηριότητας ατόμων, ομάδων, κομμάτων κλπ.,
- ενταση της εχθροτητας απέναντι στους αλλοδαπούς (βλ. μέτρα της CDU /CSU και FDP, καθώς και φασιστικές επιθέσεις σε αλλοδαπούς).

Η χρονία που διανύουμε σημαδεύεται από δυο σημαντικότερα γεγονότα:

- α) βουλευτικές εκλογές στη Δ. Γερμανία,
- β) εγκατάσταση των νέων αμερικανικών πυραύλων μεσου βελήνηκους στη Δ.Ευρώπη, σε περίπτωση που δεν καταληξουν σε συμφωνία οι συνομιλίες τη Γενεύης (ακόμα ελπίζουμε σ' αυτές).

Η εμβάση των κοινωνικών-πολιτικών αντιπαραθέσεων στα ζητήματα αυτά θα είναι καθοριστικής σημασίας των πολιτικών. CDU: Χριστιανοδημοκρατία (Κόλ) /CSU: Χριστιανοκοινωνική ένωση (Στραους)

FDP: Φιλελευθέροι (Γκένσιερ)
SPD: Σοσιαλδημοκράτες

εξελέξεων και των κοινωνικών-επιλογών στα προσεχή χρόνια και ίσως όχι μόνο όσον αφορά τη Δ.Γερμανία.

Απ' την πλευρά του κινήματος τώρα: παρα τη φοβερή παρακολούθηση, φυσική καταστολή, ποινικοποίηση και την ενταση των ιδεολογικών πιεσεων (κυρία απ' την SPD) αντιστεκεται, αναπροσανατολίζει το κεντρο βάρους της αντιστασης-του, ενώ η "τυχη" - του θα εξαρτηθει βασικά στο αμεσως επόμενο διαστημα, απ' την εκλογική αναμέτρηση. Νίκη της CDU/CSU θα σημάνει ένα πολύ πιο δυσμενες πλαίσιο πολιτικών δυνατοτήτων αναπτυξης - του. Το απλωμα και η ενταση - της κρίσης αποτελεί προσφοροεδαφος για διευρυνση της ασυμφωνίας και της διαμαρτυρίας - πλατιών λαϊκών στρωμάτων απέναντι στις αρχουσες επιλογες.

Για να διαφυλαχτούν, όμως, βασικά δημοκρατικά δικαιώματα και να ανοιχτούν νέοι ορίζοντες στα σημερινά σταυροδρόμια είναι απαραίτητο, η αυθόρμητη, σκόρπια, συντεχνιακή, οικολογική, ειρηνιστική, πλατιά δημοκρατική και κοινωνική διαμαρτυρία να ενοποιηθεί, να αποκτησει συνέχεια, να ιεραρχήσει στόχους και να προβάλλει ολο και πιο ξεκάθαρα τις δικές-της, εναλλακτικές λύσεις.

2. Προσπάθεια ποινικοποίησης

Όσον αφορά την ποινικοποίηση του κινήματος:

Τα τελευταία ενάμιση με δυο χρόνια έχουμε απ' τη μια ενταση της ποινικοποίησης, των κατασταλτικών και εκφοβιστικών ενεργειών του κρατικού μηχανισμού, παράλληλα όμως, αυτή η οξυνση έχει και έναν επιφυλακτικό χαρακτήρα. Δηλ. πολλές δικές έχουν λήξει με αναστολή - (ποινες 1,2 χρόνων) σ' άλλες έγινε αναθεώρηση και ο κρατούμενος απέδθηκε ελευθερος ως τό τε, σ' άλλες αθώωση, σ' άλλες σταμάτημα της δίωξης ατόμων κατ' ή γορούμενων με βαρΙΑ διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης κλπ. Έτσι:

- στο Αμβούργο, ο Duffke, (Ντουφκε) προφυλακισμένος για πολλούς μήνες (διαδήλωση Brückdorf '81) και καταδικασμένος σε πέντε μήνες (3) χρόνια φυλάκη, αφηνεται το Νοεμβριο ελευθερος μέχρι να γίνει η αναθεώρηση της δίκης, μετά από πολύπλευρη δουλειά δημοσιότητας της δίκης και των γεγονότων απ' το πλατύ κίνημα που αναπόδηθηκε σε σχέση με τη δίκη-του,

- πάλι για το Βερολίνο (Μπρόκντορφ), ο Sprecher (Σπρέχερχομιλητής) της ΒΕΜ (πανγερμανικός συνδεσμος οικολογικών πρωτοβουλιών) Λείψην, κατηγορούμενος

Διτ. Βερολίνο 17 του Γενάρη 1983

Προς
Το πρόεδρο της ελληνικής Βουλής,
το υπουργείο εξωτερικών,
το υπουργείο νέας Γενιάς,
το υπουργείο αποδήμου Ελληνισμού,
τα ελληνικά πολιτικά κόμματα,
τους Έλληνες ευρωβουλευτές,
τον ελληνικό ημερήσιο και εβδομαδιαίο τύπο,
τις εφημερίδες των ελληνικών πολιτικών οργανώσεων νεολαίας,
την ΕΦΕΕ,
την ΕΣΕΕ,
την ελληνική πρεσβεία στη Βόννη,
την ΟΕΚ (Ομοσπονδία Ελληνικών Κοινοτήτων) στη Διτ. Γερμανία,
την ΟΕΦΕ (" " Φοιτητικών Ενώσεων) " "
το ελληνικό προξενείο στο Διτ. Βερολίνο

Ζητάμε τη πλατιά δημοσιότητα του κειμένου αυτού καθώς επίσης και κάθε δυνατή συμπαράσταση στο συμπατριώτη και συνάδελφο μας Κηνά Χοντό.

Η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου
Ελλήνων Επιστημόνων στο Διτ. Βερολίνο

ο πρόεδρος της συνελεύσεως και ο γραμματέας

επειδή κάλεσε σε απαγορευμένη διαδήλωση, που έγινε επεισόδιο α, αθώωνεται.

- στη Νυρεμβέργη περί τα 15 - 20 άτομα δίκωνταν για βαρεία διατάραξη κοινών. ειρήνης από επεισόδια στην πόλη το Μάρτη του '81, σε σχέση με καταλήψεις σπιτιών. Η δίωξη σταματάει τελη του '82, μετά το ξεσπάσμα απ' τους δικηγόρους των σκευωριών της εισαγγελίας,

- στη Φραγκφουρτη, ο Schecher (ομιλητής) της πρωτοβουλίας πολιτών για τη μη επέκταση του αεροδρομίου της πόλης Schönbach (Σιομπάρτ), δίκωνται για εξαναγκασμο της τοπικής κυβέρνησης και για βαρΙΑ διατάραξη κοινών. ειρήνης, γιατί κάλεσε στον ειρηνικό αποκλεισμό του αεροδρομίου τον κόσμο, όπου έγιναν εντονες συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας. Η δίκη - του τελειωσε πρόσφατα με ποινή δυο χρόνων με αναστολή. (Ας σημειωθεί το δυνατό κίνημα, παρόλα τα χτυπήματα, εξακολούθει να υπάρχει εκεί και για το αεροδρόμιο, αλλά και σε συμπαράσταση για τον Schönbach).

- στο Βερολίνο, στις εκατοντάδες δικές των δυο τελευταίων χρόνων, κυρία σε σχέση με τις καταλήψεις σπιτιών και στη συβχλεια για το θέμα της ειρήνης (βλ. διαδηλώσεις μ' αφορμή την επίσκεψη του Χεγκ καλιότερα, και του Ρήγκαν τον περασμένο Ιούνη) οι ποινες είναι κυρία, περί τον ένα χρόνο, μερικές μέχρι δυο χρόνια, υπάρχουν και αρκετες αθώσεις, ενώ οι περισσότερες ποινες είναι με αναστολή.

Όλα αυτά επιβεβαιώνουν οσα οι ίδιοι αστυνομικοί διευθυντες και άλλοι υπεύθυνοι τονίζουν ανοιχτά και σε συνεντεύξεις τύπου που δίνουν: μπρος στην αυξανόμενη και εντεινόμενη κοινωνική διαμαρτυρία, μόνον η ενταση της καταστολής και της ποινικοποίησης αποφέρει καρπούς, αλλά απαιτείται και διαφοροποίηση κατά περίπτωση, καθώς επίσης και "ελαστική μεγαλοφυχία" (.) σε ανάλογες περιπτώσεις.

Και γιατί αυτή η αντιφατική αντίμετωση; για το λόγο, ότι η αγρία καταστολή μαζί με την αντικειμενική δξυνση της κρίσης μπορεί να οδηγήσει στο αντίθετο αποτέλεσμα, απ' αυτό που αναμενόταν: άν τι εκφοβισμός, παραδειγματισμο πειθαρχία, απογοήτευση κλπ., υπάρχει ο κίνδυνος της ανάπτυξης της αλληλεγγύης και της συ νέχισης και ανάπτυξης του αγώνα, και μάλιστα, από πολύ περισσότερο.

Αυτό λοιπόν είναι το αδύνατο σημείο των μηχανισμών κατάστολης.

B. Η δίκη

1. Πλαίσιο δουλιάς

Έτσι λοιπόν είναι φανερό ο τι μπορεί να αναπτυχθεί και στη συγκεκριμένη δίκη ένα κίνημα δημοσιότητας της δίκης και των σχετικών γεγονότων με στόχους ρια τις μικρότερες δυνατες ποινες ή και την αθώωση των κατηγορούμενων. Ένα κίνημα που θα είναι και μια διαδικασία συνειδητοποίησης αυτών που συμμε

τέχουν, που θα είναι μια ακόμα πρόσθετη αντίσταση ενάντια στην απόφαση εγκατάστασης των πυραύλων στη Δ. Ευρώπη. Ξπενθυμίζεται εδώ ότι η δίκη αυτή έχει να κάνει με το ευθύλιαν με το τε λείως επικαιρο γι αυτό το χρό νο ειδικά θέμα ειρήνης, αυτό διευρύνει σημαντικότερα τις δυνατότητες ανάπτυξης ενός πλατιού κινήματος συμπαραστάσεως στους κατηγορούμενους και παράλληλα κινήματος ειρήνης. Να ανασκευαστεί πλατύτερα η αποψη για το πόσο ήταν υπεύθυνος για τα γεγονότα της 11-6-82 στο Βερολίνο: Οι διαδηλωτές και όσοι παρευρβσκονταν στο χώρο εκείνο ή η δικαιοσύνη με την απαγορευση της διαδήλωσης, η αστυνομία με τις επιθέσεις της και την τρομοκρατική επέμβαση της και τα κόμματα, κυρία CDU/CSU + FDP αλλά και η SPD και ο τυπος του Springer ; ; ;

Να ξεσκεπαστούν πλατύτερα όλες οι σκευωρίες της εισαγγελίας και το προκατειλημμένο του δικαστηρίου στην προσπάθεια τους να καταδικάσουν βαρεία ορισμένα άτομα αντιπροσωπευτικά προκειμένου να παταχτεί με την βία και την τρομοκρατία το κίνημα ειρήνης σήμερα. Ηδη η πορεία της δίκης δίνει αφθονία στοιχεία για το "στημένο" της δίκης.

Συγκεκριμένα, ενώ γίνεται η εκτίμηση πως:

- η δέυνση της κρίσης
- η επικαιροτητα του ζητήματος της ειρήνης που σχετίζεται με τη δίκη.
- η επιφυλαχτικότητα των κομμάτων και κυρία CDU/CSU και FDP σαν κυβερνητικού συνασπισμού και λόγω των επερχόμενων εκλογών.
- η επικαιροτητα του φασισμού (50 χρόνια απ' το 1933, δλοιβάζουν φαρδεις-πλατείς λόγους ενάντια του (αποξερυ μεχρι SPD), απροθυμία του μέσου γερμανού να ξαναπαλέξει το ίδιο παιχνίδι).
- η ύπαρξη ενός πολυποικίλλου κινήματος που τροφοδοτείται απ

την κρίση, παρα τις πιέσεις και ήττες που δέχεται.

- η σκευωρία της συγκεκριμένης δίκης, όπως ήδη φαίνεται απ' το χτισίμο της και την εξέλιξη της.

Όλα τα παραπάνω δεδομένα συνηγορούν για την ύπαρξη ευνοϊκών αντικειμενικών καταστάσεων και υποκειμενικών διαθέσεων, για την ανάπτυξη ενός ήδη υπάρχοντος κινήματος συμπαραστάσεως για τους κατηγορούμενους της 11-6-82, και γενικότερα σχετικά με τη δίκη της 11-6-82.

2. Η δίκη και ο "χώρος"

Ο Ελληνικός * χώρος δεν πρέπει να δει μόνον τον συμπατριώτη. Η ισχύς βρίσκεται εν τη ενώσει. Μ' αυτό δεν ρίχνουμε όλους τους κατηγορούμενους (5) - στο ίδιο καλάθι. Όχι. Άλλα στη βάση ότι αυτοί οι άνθρωποι πιάστηκαν κατά τη διάρκεια της απαγορευμένης διαδήλωσης ενάντια στο Ρήγκαν και την πολεμική πολιτική των Η.Π.Α. και του ΝΑΤΟ, μια πολιτική με βαρείες συνέπειες για πάρα πολύ άνοχο ολόκληρο τόν-κόσμο, μια πολιτική που θίγει άμεσα και μας. Στη βάση ότι αυτοί οι άνθρωποι πιαστήκαν αντιπροσωπευτικά για το κίνημα ειρήνης και οδηγούνται μέσα από μια σκευωρία σε βαρείες καταδίκες αν δεν τους δέξουμε τη συμπαρατάση μας.

Στη βάση αυτή λοιπόν είναι δυνατό ποικίλες δυνάμεις ειρήνης να συγκλίνουν στη διαμόρφωση και κλιμάκωση μιας πολιτικής πρέσης, που θα σημαίνει

* Ηδη η Ελληνική κυβέρνηση - κρατιέται ενήμερη και ενδιαφέρεται για το θέμα, για την περίπτωση του συμπατριώτη. Αντιπρόσωπος του εδώ προξενείου παρευρβσκονταν πάντα η δίκη.

τις μικρότερες δυνατότες κατάδίκης ή και αθώωση των κατηγορούμενων (η επιχειρηματολογία αναφέρθηκε πιο πάνω), την ανάπτυξη μιας συνέδησης ανάμεσα σ' αυτούς που συμπαραστάονται, αγώνα για την υπεράσπιση και διεύρυνση βασικών δημοκρατικών δικαιωμάτων, και μια συμβολή στην προσπάθεια να μην εγκατασταθούν οι αμερικάνικοι πυραύλοι στο δυτικοευρωπαϊκό έδαφος.

Τα μεγάλα κόμματα ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ μπορούν να πιεστούν από μια - πραγματικότητα, ώστε να υποστηρίξουν μια τέτοια κατεύθυνση.

Ηδη το ΚΚΕ κινείται προς τα εκεί. Το ΠΑΣΟΚ, πιδ' "εθνικό", - "βλέπει" για την ώρα μόνον τον συμπατριώτη και αρνείται κβρία στην οικονομική συμπαρατάση και στις ενέργειες της κυβέρνησης του. Ακόμα και συγγενείς και φίλοι του συμπατριώτη μπορούν να πιεστούν ή να εξαναγκαστούν) για την ορθότητα (για το καλοπρώτα απ' όλα του συμπατριώτη) αυτής της κατεύθυνσης. Προς τους χρειάζονται όμως σωστές πρωτοβουλίες και αγκαζάρισμα στο πλαίσιο που προσδιορίστηκε παρα πάνω.

Στην βάση αυτή, με βάση ολη την προβληματική που αναπτύχθηκε παραπάνω μπορούν να κινούνται τοποιοηθούν ακόμα και δυνάμεις της SPD (Jusos) *. Η γούνα" των αντιδραστικών κβρίλων περιμένει και αυτούς σε αντίθετη περίπτωση, ενώ η χιτλερική εμπειρία πριν 50 χρόνια έχει δημιουργήσει και σ' αυτούς μια συνέδηση. Σημειωτέον ότι η κοινή προκήρυξη που βγήκε από περισσότερες δυνάμεις, συνυπογράφεται και απ' την Ευαγγελική Εκκλησία - κέντρο αλλοδαπών (: :), πράγμα που δείχνει τις δυνατότητες ανάπτυξης μιας πλατύτεας δημοκρατικής πρέσης.

* νεολαία της σοσιαλδημοκρατίας.

Μετ' τον ΕΕΦ

Δικάζεται γιατι φώναζε κατά Ρήγκαν

Επειδή συμμετείχε σε αντιαμερικανική διαδήλωση

Ελληνας έπιστήμονας σέ γερμανική φυλακή

Τη συμπαρατάση τους έχε ράξουν οι ελληνικοί σύλλογοι της Γερμανίας - Η δίκη του αρχίζει τη Δευτέρα.

Ελληνας δικάστη στο Δυτ. Βερολίνο

Συνάεργοι,

Ετις 11.6.82, ημέρα ερχομού του προέδρου των ΗΠΑ Ρόναλντ ρήγκαν, ο τή διαδήλωση που έγινε για την ειρήνη και ενάντια στους πυρηνικούς εξοπλισμούς, η γερμανική αστυνομία συνέλαβε εκατοντάδες άτομα, από τα οποία τελικά 22 παρέμεινε σε δίκη. Απ αυτούς μένον ακόμα -εδώ κι εφτά μήνες- σε ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ 5 άτομα, ανάμεσα στα οποία και τό μέλος του συλλόγου μας Μηνάς Κοντής. Καί για τούς πέντε έχουν απαγγελθεί κοινές κατηγορίες όπως:

- συμμετοχή σε απαγορευμένη διαδήλωση
- βαρεία διατάραξη της κοινωνικής ειρήνης
- κέτομα πετρού
- κατοχή όπλου (όπλο: πέτρα, μάσκα, σουγιάς, νυχκοπέτη κλπ.)
- αντίσταση κατά της αρχής
- σύσταση εγκληματικής ομάδας σημειωτέον ότι οι κατηγορούμενοι ούτε που γνωρίζονταν μεταξύ τους μιά και προέρχονταν από διαφορετικές κόλιεις).

Οι μόντροες κατηγορίας είναι τς άλλο: κηάτσοι καί μλιστα μυστικοί. Ετιν πρώτη τους κατάθεση αμώου μετά τή σύλληψη τών κατηγορούμενων, είπαν ότι δε μπορούν να πιστοποιήσουν για ΚΑΝΕΜΑ απ' αυτούς ότι έρι-

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΔΥΣΗ	
SIC TRANSIT	1
«Το ΠΑΣΟΚ απειλεί με δικτατορία»	3
Ο φασισμός ξαναχτυπά... στη Θεσσαλονίκη	4
Σχολία	6
ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΗΣ	14
ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΣΙΚΕΣ ΘΩΠΕΙΕΣ	16
ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ	19
Κινητοποιήσεις του 1982	19
ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ	20
Συνέντευξη με νέους ανέργους	23
Ανεργοί - αστοί - αστακοί	25
Το συνέδριο του ΣΕΒ	25
Ρομποτ στην παραγωγή	28
ΣΤΡΑΤΟΣ	29
Συνέντευξη με εκπροσωπο της ΕCСO	29
Γιατί αυτοκτονούν οι φανταροι	31
21 Σ.Π.Ε., δευτερο φυλλο	33
ΟΙ ΠΙΟΝΝΙΕΡΟΙ ΤΟΥ ΓΚΟΥΛΑΓΚ «ΞΑΝΑΧΤΥΠΟΥΝ»	36
ΕΠΑΡΧΙΑ: ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ;	37
Αμαλίαδα, μια μικροαστική πόλη	37
ΞΑΝΑΓΥΡΝΩΝΤΑΣ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ	39
ΕΘΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ (μαρξισμός και Ελλάδα)	43
Εκλογές στο κρατίδιο της Ζυριχης	46
Η ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ Η ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ	48
ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΑ	56
Ένα επεισόδιο σεξοφασιστικής βίας	56
Η κινητοποίηση των μαθητών	56
Σχολεία, εργοστάσια παραγωγής μαθητών	58
Ανάλυση της συγκυρίας	59
Τι επιχειρούν και τι καταφέρνουν τα εξάμηνα	60
ΜΟΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ	62
Οι διανοούμενοι του κράτους	69
Ποιος προωθεί τα ναρκωτικά	71
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ	73
Η ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΗ ΘΕΣΜΙΣΗ	73
Θεσείες	76
Συμβουλία	77
ΜΟΥΣΙΚΗ ΡΟΚ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ	78
ΙΤΑΛΙΑ, Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ '68	81
ΒΕΡΟΛΙΝΟ, Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ	86

Υπευθυνη: Σταματοπούλου Χρ.
Δερβενίων 39
Αθήνα

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
Αθήνα: βιβλ. «Κομμουνά»
Σουλίου 9, τηλ. 3602.644
Θεσ/νική: Ιωάννου Δελίου 6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΚΟΜΜΟΥΝΑ»

Σουλίου 9 τηλ. 3602.644

ΒΙΑΤΣΕΣΛΑΒ ΣΥΣΣΟΪ ΕΦ

Η ζωή έγινε καλύτερη

Η καθημερινή ζωή στη Ρωσία, ή καταπίεση, τά στρατόπεδα, ή ύποκρισία της Δύσης, δοσμένα από ένα μεγάλο σκιτσογράφο που ζει παράνομα στη Ρωσία.

ΒΙΑΤΣΕΣΛΑΒ ΣΥΣΣΟΪ ΕΦ
● Η ζωή έγινε καλύτερη

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ
● Η μικρομεσαία δημοκρατία

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ

Η μικρομεσαία δημοκρατία

Τό «παράδοξο» μιās χώρας τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου μέ διατήρηση καί ἐπέμβαση τῶν μικρομεσαίων στρωμάτων, μέχρι καί τήν ἐξουσία. Οἱ ἀντιφάσεις καί τά ὅρια τοῦ ΠΑΣΟΚ. Πραγματικότητες καί προοπτικές τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας.

Καταλήψεις σπιτιῶν στη Δυτική Ευρώπη

Με συνεντεύξεις ἀπο τούς Ολλανδούς κράκερς καί τούς καταληψίες τοῦ Δ. Βερολίνου, κείμενα ἀπο τήν Κοπεγχάγη, τή Ζυρίχη, τήν Αγγλία καί ένα φωτογραφικό ἀλμπουμ τῶν καταλήψεων. Στοιχεία καί ἀναλύσεις γιά ένα κίνημα που συντάραξε ὅλη τή Δυτική Ευρώπη.

● Καταλήψεις σπιτιῶν στη Δυτική Ευρώπη

● Ο καταληψίας
(Η εικονογραφημένη ιστορία τῶν καταλήψεων σπιτιῶν στη Δυτική Γερμανία)

Ο «Καταληψίας»

Τέσσερις Γερμανοί σκιτσογράφοι περιγράφουν τήν γέννηση καί τήν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος τῶν καταλήψεων σπιτιῶν, μέσα ἀπο τὸ χιούμορ καί τὴ ζωντάνια ἐνός μαζικοῦ κινήματος.

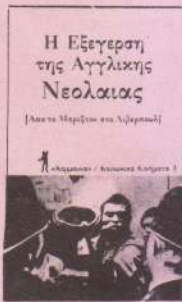
ΝΤΑΙΗΒΙΝΤ ΚΟΥΠΕΡ ΑΓΚΝΕΣ ΧΕΛΛΕΡ

Οι ριζικές ανάγκες

Από τις ἀνάγκες τοῦ «κατέχουν» ο Ντ. Κούπερ μας ὁδηγεῖ στις ἀνάγκες τοῦ εἶναι —τις ριζικές ἀνάγκες. Η Ἄγκνες Χέλλερ διερευνᾶ ποιες εἶναι οἱ «πραγματικές» καί οἱ «φεύτικες» ἀνάγκες— ἐνάντια στον ολοκληρωτισμό τῆς «δικτατορίας πάνω στις ἀνάγκες» τῶν ἀνατολικῶν κοινωνιῶν.

ΝΤ. ΚΟΥΠΕΡ Α. ΧΕΛΛΕΡ
● Οι ριζικές ἀνάγκες

● Αγγλία: Η εξέγερση τῶν νέων (ἀπο τὸ Μπρίξτον στο Λίβερπουλ)

Αγγλία: Η εξέγερση τῶν νέων (Απο τὸ Μπρίξτον στο Λίβερπουλ)

Στὴν Αγγλία οἱ ἐξεγέρσεις τῆς ἐγχρωμῆς καί λευκῆς νεολαίας τὸ καλοκαίρι τοῦ 1981 ὄχι μόνο ἀμφισβήτησαν τὴν ἐξουσία τῆς Θάτσερ, ἀλλὰ σηματοδοτοῦν τὴν ἀνάπτυξη ἐνός νέου ἐπαναστατικοῦ υποκείμενου: τοῦ κοινωνικοῦ προλετάριου.

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ

Κρίση τοῦ κεφαλαίου καί αὐτονομία

Η κρίση τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ σαν συνέπεια τῆς αὐτονομίας τοῦ προλεταριάτου καί πάρα πέρα σαν παράγοντας ἀνάπτυξης αὐτῆς τῆς αὐτονομίας σε παγκόσμιο ἐπίπεδο, ἐνάντια στὴν καπιταλιστικὴ συσσώρευση καί τις υπερδυνάμεις.

Γ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ
● Κρίση τοῦ κεφαλαίου καί αὐτονομία

ΠΑΝΤΣΙΕΡΙ - ΝΕΓΚΡΙ ΤΡΟΝΤΙ
● Νεοκαπιταλισμός καί ἐπαναστατικό κίνημα

ΠΑΝΤΣΙΕΡΙ - ΝΕΓΚΡΙ ΤΡΟΝΤΙ

Νεοκαπιταλισμός καί ἐπαναστατικό κίνημα

Τὴ στιγμή που ἔστω καθυστερημένα ἀναπτύσσεται ὁ «καταναλωτικὸς καπιταλισμός» καί τὸ «κοινωνικό κράτος» στὴν Ελλάδα τρεῖς Ἴταλοι Θεωρητικοὶ τοῦ «εργατισμοῦ» καί τῆς «αὐτονομίας» ἐπιχειροῦν μιὰ καταπληκτικὴ ἀνάλυση —ἀπο τὴν ἀλλοτρίωση τῆς ἐργασίας μέχρι τὸ κράτος καί τὸ νέο χαρακτῆρα τῆς ἐπαναστατικῆς οργάνωσης.

τιμὴ 100 δρχ.